Al patrulea volum din seria *PIATRA LUMINII*

CHRISTIAN JACQ

LOCAȘUL ADEVĂRULUI

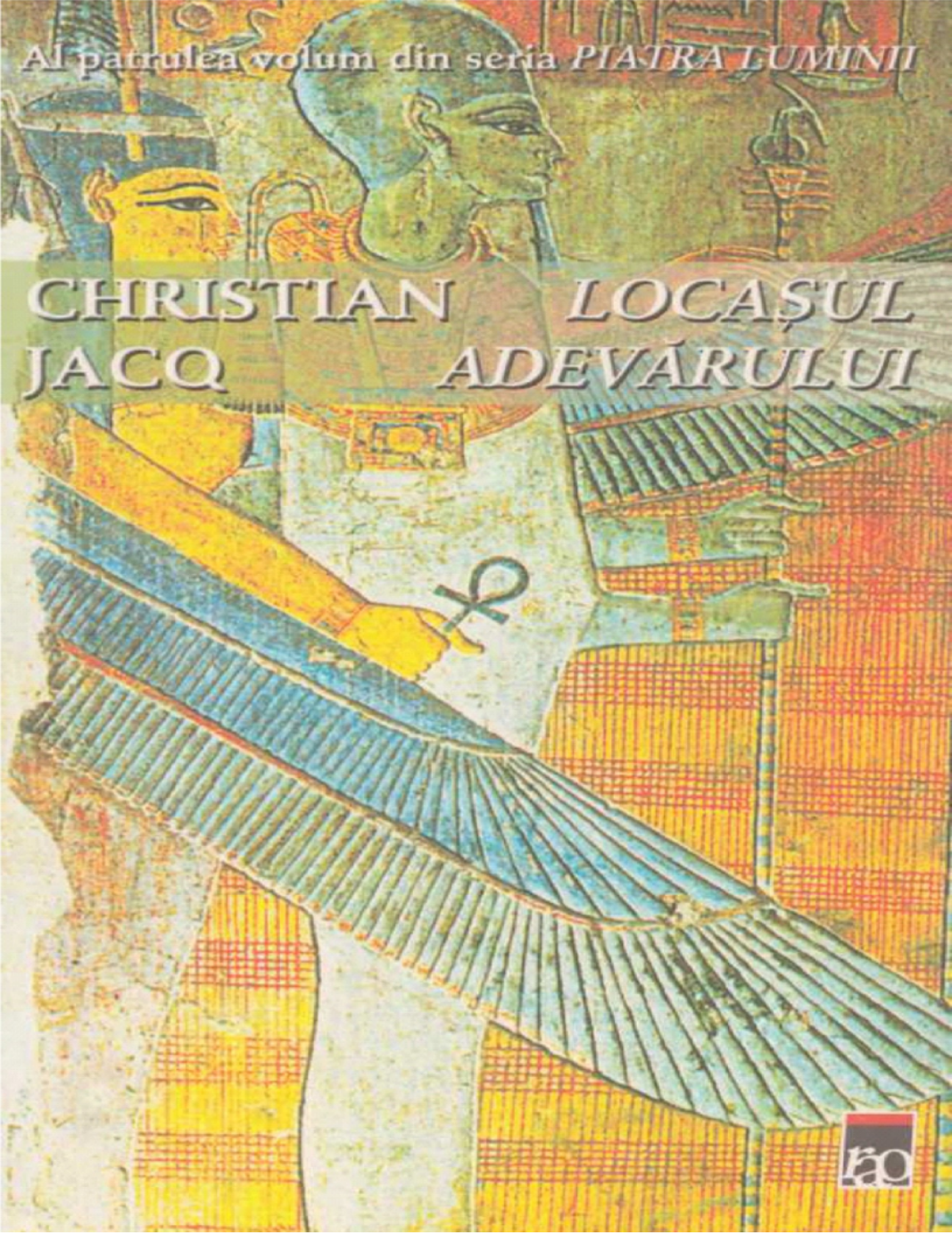

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie şi egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri şi a numeroase romane.

Din creaţia sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien,* din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil,* 1988, *L'Affaire Toutankamon,* 1992, ca şi seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993-1994, *Ramses* (5 volume), 1995-1997, *La Pierre de lumiere* (4 volume), 2000.

Cariera sa de egiptolog şi cea de romancier se întrepătrund, cele două domenii dialogând în eseurile şi romanele sale. „Fiind pasionat de muzica, consider că romanele mele sunt opere, iar eseurile, sonate", declara autorul într-un interviu.

Christian Jacq

Locaşul Adevărului

Rao internaţional publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JACQ,

CHRISTIAN Locaşul Adevărului/Christian Jacq; trad.: Doina Popa

Scurtu

Bucureşti: RAO Internaţional Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-819-4

I. Popa Scurtu, Doina (trad.)

821.133.1-31135.1

RAO Internaţional Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

CHRISTIAN JACQ

La Place de Verite

© as per XO Editions, Paris, 2000

All rights reserved

Traducere din limba franceză

DOINA POPA SCURTU

© RAO Internaţional Publishing Company, 2003 pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de

ALFOLDI NYOMDA AG

Debrecen, Ungaria

Septembrie 2005

ISBN 973-576-819-4

Fie ca acest roman să fie dedicat tuturor artizanilor din satul numit Locaşul Adevărului, celor care au păstrat secretele „Casei Aurului" reuşind totodată sa le exprime prin operele lor.

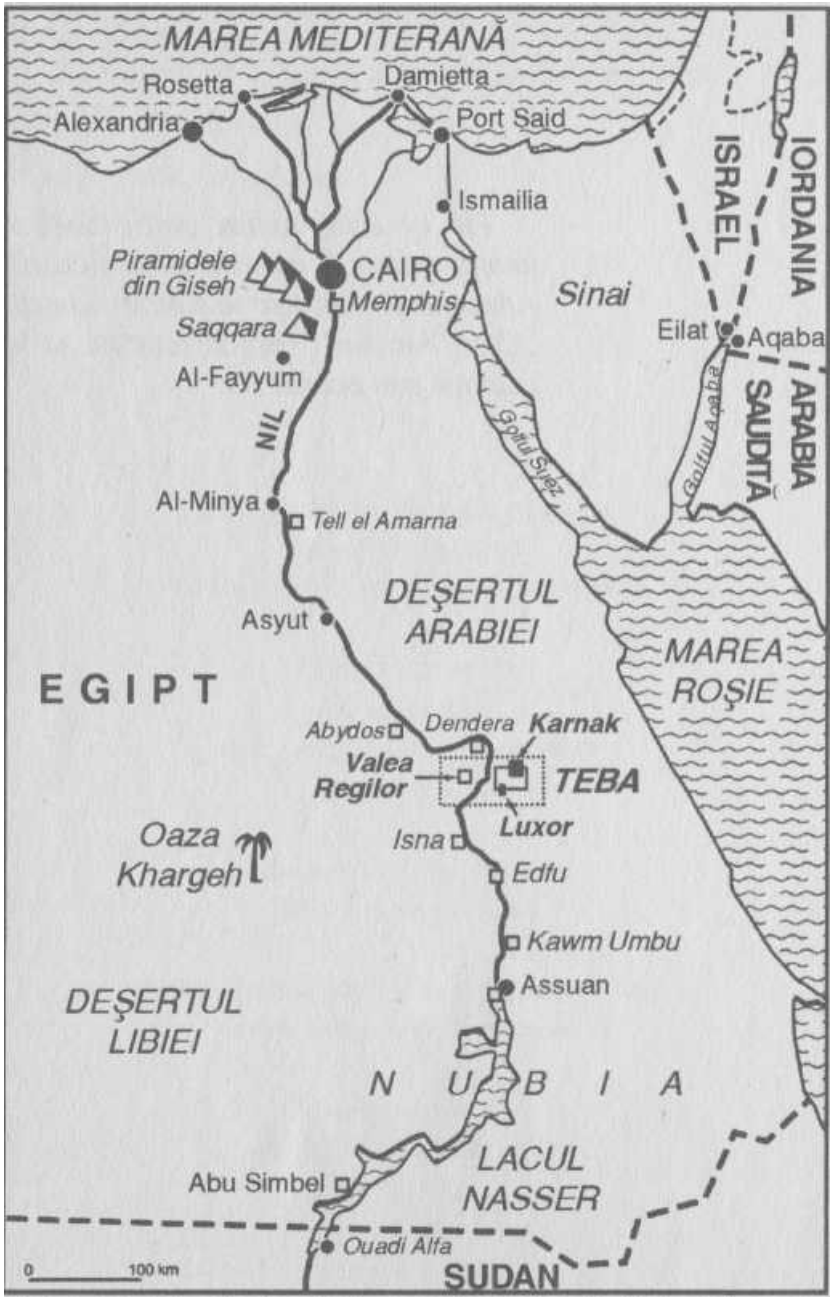
MAREA MEDITERANĂ
Rosetta
Damietta
Alexandria
Port Said
Ismailia
Piramidele din Giseh
CAIRO
Memphis
Sinai
Saqqara
Al-Fayyum
NIL
Golful Suez
Golful Aqaba
Eilat
Aqaba
ISRAEL
IORDANIA
SAUDITĂ
ARABIA
Al-Minya
Tell el Amarna
DEŞERTUL ARABIEI
Asyut
MAREA ROŞIE
EGIPT
Abydos
Dendera
Karnak
Valea Regilor
TEBA
Luxor
Oaza Khargeh
Isna
Edfu
Kawm Umbu
Assuan
DEŞERTUL LIBIEI
N U B I A
LACUL NASSER
Abu Simbel
Ouadi Alfa
SUDAN
0
100 km

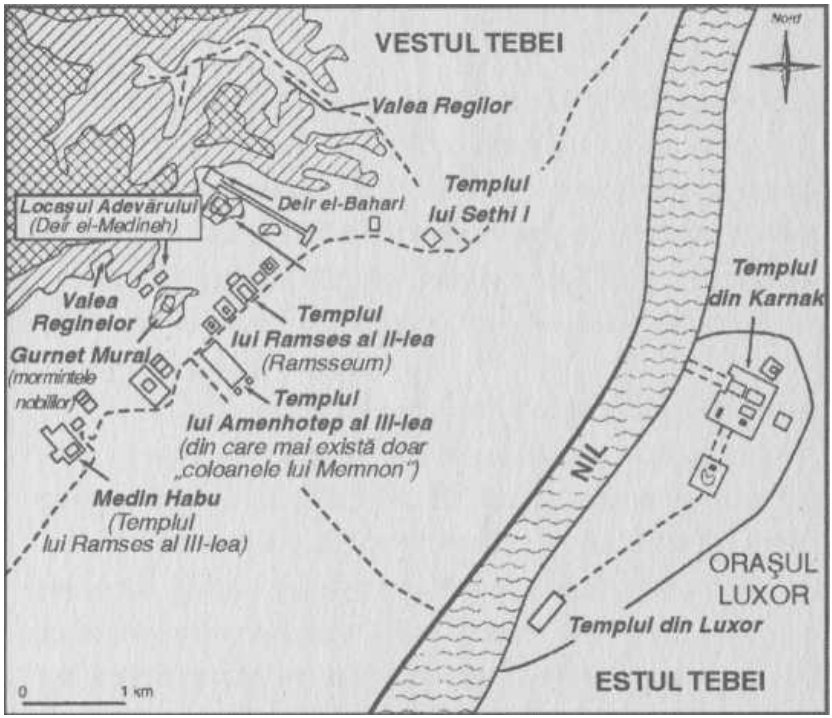

1.

În Locaşul Adevărului, satul secret al artizanilor, a căror datorie era sa sape şi să decoreze mormintele din Valea Regilor, domnea spaima. De la asasinarea maestrului de operă, Nefer cel Tăcut, bărbaţi, femei, copii şi chiar animalele domestice cum erau câinele Negruţu sau Orătania Nesuferită, gâsca protectoare, toţi se gândeau cu groază la ce se va întâmpla la apusul soarelui.

De îndată ce astrul zilei se pierdea după munţi pentru a-şi face datoria nocturnă în lumea subterană, toţi sătenii se retrăgeau în căsuţele lor albe. Nu mai lipsea mult şi o umbra malefică avea să iasă din mormântul lui Nefer în căutarea unei noi prăzi. Fusese gata-gata să atace o tânără, dar nimeni nu îndrăznea să o cheme pe Clara, femeia înţeleaptă, retrasă în doliu şi disperare, în urma dispariţiei soţului său. Ea şi Nefer fuseseră iniţiaţi împreună în misterele „Marelui şi Nobilului Mormânt pentru milioane de ani din partea de vest a Tebei ", după cum era numit în mod oficial în cadrul confreriei, şi deveniseră părinţii acestei mici comunităţi care cuprindea vreo treizeci de artizani, „cei care auziseră chemarea", şi familiile lor.

— Nu se mai poate! exclamă Paneb cel Zelos, colosul cu ochii negri, a cărui mânie o ţintui locului pe Uabet cea Pură, Micuţa şi frumoasa lui soţie. Ne ascundem ca şobolanii şi parca ne e frică să ne mai bucurăm de viaţă!

— Poate că această umbră va dispărea până la urmă, îndrăzni Uabet, după

ce se asigură că Selena, pruncul de doi ani, dormea, liniştita, în patul său.

Pentru a uita de frică, Aperti, neastâmpăratul ei fiu de cincisprezece ani, desena caricaturi pe o bucată de piatră.

— Doar femeia înţeleaptă ar putea domoli sufletul soţului ei dispărut, adăugă Paneb, dar şi pe ea au lăsat-o puterile… Şi, până la urmă, voi fi acuzat din nou, ai să vezi!

Fiu adoptiv al lui Nefer cel Tăcut şi al Clarei, femeia înţeleaptă, două fiinţe pe care le venera, Paneb fusese ales „şef al echipajului din dreapta", pe corabia simbolică ce-i conducea pe servitorii Locaşului Adevărului către cunoaştere şi către desăvârşirea Marii Opere. Dar fiinţa cea mai josnică, un trădător şi un ucigaş ascuns printre membrii comunităţii, încercase să-i învinuiască pe Paneb de asasinarea părintelui său spiritual.

Deşi femeia înţeleaptă reuşise să-i dovedească nevinovăţia, colosul simţea încă asupra sa privirile bănuitoare ale celor din jur.

— Trebuie să rezolv singur problema asta, hotărî el.

Micuţă şi gingaşa, Uabet cea Pură se aruncă în braţele puternicului ei soţ.

— Nu face asta, îl imploră ea; umbra lui Nefer e mai ameninţătoare decât a fost vreodată!

— De ce m-aş teme de ea? Crezi că un tată şi-ar putea lovi fiul?

— Nu mai e decât o fantomă răzbunătoare… Se foloseşte de orice metodă pentru a intra într-un trup, împiedicând sângele sa mai curgă prin vene. Nimeni, nici măcar tu, nu-l poate învinge!

În cei patruzeci şi unu de ani ai săi, Paneb nu fusese niciodată mai puternic decât era acum şi nici nu întâlnise încă un adversar pe măsură.

— Refuz să mă port ca un prizonier în propriul meu sat! Trebuie să facem ceva să putem ieşi din nou din casă fără grijă, fie zi, fie noapte.

— Ai doi copii, Paneb, şi o casă frumoasă, aşa cum i se cuvine unui conducător! Nu porni o lupta pierdută dinainte.

Colosul îşi luă soţia de mână şi o conduse în cea de-a doua încăpere a locuinţei lor, pe care Uabet o făcuse să strălucească de curăţenie, pândind fără încetare cel mai neînsemnat fir de praf.

— Priveşte această stela sculptată de mâna mea, pe care am încastrat-o în perete. Ea reprezintă spiritul benefic şi luminos al lui Nefer, sufletul său nemuritor care călătoreşte în corabia Soarelui, răspândind asupra noastră

binefacerile sale. Maestrul de operă a dat viaţă acestei confrerii. Cum poţi să crezi că i-ar dori moartea?

— Dar umbra…

— Numele secret al tatălui meu este Nefer-hotep. Hotep înseamnă „amurgul, pacea, desăvârşirea ”… Această umbră bântuie pentru că, probabil, unul dintre ritualurile funerare n-a fost corect îndeplinit. Eram cu toţii atât de tulburaţi de modul în care fusese ucis, încât este posibil să fi comis o greşeală gravă. Sufletul lui Nefer a apărut pentru a-şi regăsi pacea.

— Atunci nu poate fi vorba de o umbra care cere sânge?

— Este imposibil.

Paneb verifica dacă are cu el cele doua amulete fără de care nu s-ar fi putut aventura într-un asemenea pericol: un ochi şi un scarabeu. Ochiul din steatit era un dar de la Ched Salvatorul, maestrul care îl iniţiase în secretele desenului şi ale picturii. Preţiosul talisman fusese învestit cu puterea cereasca şi descântat de femeia înţeleaptă. Cu ajutorul lui, Zelosul putea vedea aspectele realităţii care le scăpau celorlalţi oameni. Cât despre scarabeu, era tăiat în piatra de lumină, principalul tezaur al Locaşului Adevărului, întruchipând inima cinstită, capabilă să intuiască invizibilul şi legile eterne ale armoniei.

— Mi se vede bine numele?

Uabet se asigură că vorbele „Paneb cel Zelos”, desenate cu cerneală roşie pe umărul drept al colosului, erau scrise corect.

— Pentru ultima oară, îl rugă ea, te implor să renunţi.

— Vreau să dovedesc, pentru totdeauna, nevinovăţia mea şi cea a lui Nefer.

Se iscase un vânt ciudat, care pătrundea în case deşi uşile şi ferestrele erau bine ferecate, vânt care ameninţa cu vocea sa lugubră.

Înnebunit de frică, Aperti încercă să se ascundă într-un coş de rufe, dar, mare cum era, cel mai zdravăn dintre copiii din sat, rămase cu picioarele afară.

Paneb îl apucă de mijloc şi îl trase cu brutalitate afară.

— Eşti groaznic, Aperti! Ia exemplu de la sora ta care doarme liniştită.

În acel moment, Selena începu să plângă în hohote. Mama sa o linişti legănând-o.

— Mă voi întoarce, promise Paneb.

Deşi luna nouă era pe cer, noaptea era de nepătruns, iar în Locaşul Adevărului domnea liniştea. Apărat de zidurile înalte, satul părea că doarme. Dar, când trecu pe strada principală, ce tăia satul de la nord la sud, Paneb auzi frânturi de conversaţie, şoapte şi plânsete.

Situată la cinci sute de metri de locul unde se produceau cele mai mari inundaţii, mica aglomeraţie ocupa toată valea pustie, o fostă albie a unui râu, înconjurata de dealuri care mascau orizontul.

Izolată de valea Nilului, la egală distanţa de templul vechi durat pentru milioane de ani al lui Ramses cel Mare şi de colina Djeme, pe care se odihneau zeii începuturilor, Locaşul Adevărului era departe de lumea profană, avea propriul său templu, capele, oratorii, ateliere, hambare, butoaie pentru apa de ploaie, o şcoala şi două necropole, în care erau înmormântaţi artizanii şi cei apropiaţi lor.

Paneb se opri.

I se păruse că vede pe cineva strecurându-se pe o uliţa laterală.

Fără pic de teamă, observa locurile de veci ale necropolei de vest, cele mai multe dintre ele acoperite cu mici piramide ascuţite din calcar alb. Când Ra apărea pe cer, ele străluceau răspândind de jur împrejur o lumina orbitoare.

Aspectul funebru al acestui loc liniştit în care strămoşii confreriei vegheau asupra urmaşilor lor dispărea prin prezenţa stelelor viu colorate, a grădiniţelor pline de flori şi de arbuşti, a capelelor primitoare vopsite în alb.

Dar în noaptea aceea, pe poteca ce ducea la mormântul lui Nefer cel Tăcut, Paneb simţi o prezenţă malefica.

Şi dacă nu era decât trădătorul care făcea pe fantoma pentru a-l atrage într-o capcana?

Acest gând îl bucură; cu câtă plăcere îi va crăpa capul!

Locuinţa de pe urmă a lui Nefer cel Tăcut era pe cât de mare pe atât de splendidă. În faţa intrării în capela permisa celor vii, Clara plantase un avocado care creştea cu o rapiditate extraordinara, ca şi când copacul se grăbea să-şi întindă umbra binefăcătoare asupra curţii în care vor avea loc banchetele date în onoarea defunctului.

Paneb trecu de coloana ce amintea de cea dintr-un templu şi se opri din nou în mijlocul curţii. Prezenţa malefica se simţea şi părea tot mai aproape. Dar de unde ar fi putut apărea umbra dacă nu din firida săpată în peretele capelei

pentru a-i lăsa statuii vii a lui Nefer posibilitatea de a privi către lumea pământească?

Colosul se apropie, tiptil, de parcă abia descoperea locaşul pe care de fapt îl cunoştea mai bine decât oricine pentru că el fusese în întregime locul de veci al tatălui sau spiritual.

Dacă s-ar fi grăbit, ca de obicei, Paneb n-ar fi văzut umbra roşie ţâşnind din mormânt, în ciuda pietrelor care-l acopereau. Fantoma încerca să-l sugrume pe Zelos, care se feri la timp şi o lovi drept în faţa.

Dar pumnul i se pierdu în gol.

Ondulându-se ca un şarpe, umbra roşie căuta un loc de atac. Paneb alerga până la capela, unde o torţa ardea încet. Făcu flacăra mai mare, apoi înainta drept spre adversar.

— Sunt sigur că urăşti lumina!

Umbra roşie avea chip, dar nu era cel al lui Nefer. Rânjea într-una, chinuit parcă de o suferinţa insuportabilă.

De îndată ce focul îl atinse, spectrul dispăru înapoi în mormânt.

— Doar n-o să te ascunzi acolo, băiete!

Colosul mişcă doua dale, între care fixa torţa. Începu sa scoată piatră cu piatra, hotărât să ajungă la ascunzătoarea umbrei malefice.

2.

După ce, în timpul celebrării misterelor, îşi asumase funcţia simbolica de văduva Isis, Clara, femeia înţeleaptă din Locaşul Adevărului, trăia aceasta teribila încercare. Nefer cel Tăcut fusese unica ei iubire şi aşa avea să rămână în veci.

De la moartea lui, Clara nu mai dorea să trăiască. Temându-se de ce putea fi mai rău, Negruţu' n-o părăsea nicio clipa. Mai grijuliu ca niciodată, câinele cel negru, cu capul alungit şi cu blăniţa scurta, dormea cu ochii pe jumătate deschişi. Îşi pândea stăpâna fără încetare, luând parte la doliul ei, fără a mai pofti la jocuri sau plimbări.

Clara abia dacă se mai ocupa în întreţinerea locuinţei în care cunoscuse, zi de zi, iubirea adevărată alături de Nefer. Frumosul lor mobilier era un dar al artizanilor, care-şi onoraseră astfel maestrul, a cărui autoritate nativă, tărie de caracter şi inteligenţa îi îndrumaseră întotdeauna spre mai bine.

La cei patruzeci şi opt de ani ai săi, Clara era o femeie încântătoare, cu

trupul suplu şi mlădios, cu trăsături distinse şi un păr mătăsos, cu reflexe aurii. Chipul său emana o lumină blândă şi liniştitoare, vocea îi era melodioasa, iar ochii albaştri, o adevărata încântare. Sătenii o venerau, mai ales ca îi îngrijise pe toţi la nevoie, cu un devotament demn de laudă.

Dar acum, femeia înţeleaptă nu mai găsea puterea să-şi îndeplinească funcţia. Absenţa lui Nefer o făcuse să renunţe la propria viaţă şi se lăsa dusă către moarte, cu dorinţa de a-l reîntâlni.

Camera era luminată doar de o lampă, o capodoperă sculptată de dulgherul confreriei, Didia cel Generos. Pe o coloană mică în formă de papirus, aşezata pe un piedestal de piatră, se afla un vas din bronz, cum erau cele aşezate în morminte, plin cu ulei, în care flacăra ardea pe un fitil special de în, fără să facă fum.

Era ultima licărire de care se agăţa Clara în nopţile ei de insomnie. În pâlpâirea flăcării, i se părea uneori ca vede chipul soţului său, dar iluzia se risipea curând, lăsând-o în culmea disperării.

Negruţu' îşi puse lăbuţa pe braţul femeii, ca şi cum i-ar fi ghicit groaznica hotărâre. Clara nu mai putea continua şi nu voia să mai rămână multă vreme în această stare de apatie; trecând în lumea de dincolo, va pune capăt chinurilor sale.

Atingerea lăbuţei câinelui şi devotamentul pe care îl citi în ochii lui maronii produseră un fel de miracol: Nefer apăru în lumină şi îi vorbi: „Dacă aş pierde sau dacă aş dispărea, spuse el, nu lăsa să se stingă flacăra Locaşului Adevărului. În numele iubirii noastre, Clara, promite-mi ca vei merge mai departe ".

Maestrul de operă rostise aceste cuvinte pe vremea când trăia, dar ea le uitase. Şi iată ca Nefer revenea din lumea cealaltă pentru a-i aminti de îndatoririle sale, împiedicând-o să-l mai jelească.

Bătăi insistente în uşa o surprinseră trezind-o din visare.

Neliniştit, Negruţu' alergă lătrând către uşa de la intrare.

Cineva bătea.

— Deschide, Clara! Deschide, te rog!

Văduva recunoscu vocea lui Uabet cea Pură.

Negruţu' se opri din lătrat şi Clara deschise.

— Vino, s-a întâmplat ceva grav!

— Fă-mă să înţeleg, Uabet.

— Paneb s-a dus la mormântul lui Nefer… Dacă se încăpăţânează să se lupte cu umbra, va muri. Doar tu îl poţi convinge să renunţe.

Clara zâmbi cu tristeţe.

— Crezi că mai pot eu să ajut pe cineva?

— Paneb nu va asculta decât de tine… Nu vreau să-l pierd!

— Aşteaptă-mă.

Văduva maestrului de operă se retrase în camera sa şi deschise o caseta cu bijuterii, împodobita cu plăcuţe de fildeş. Pentru prima oară de la moartea soţului său, îşi puse un colier, cercei şi brăţări, apoi se privi într-o oglindă din aramă, cu mâner de forma unei tulpini de papirus, simbol al înfloririi şi al forţei vitale.

Văzu chipul unei femei sfârşite de durere, care a trebuit să fie machiata cu grija pentru a i se reda vigoarea şi tinereţea.

Transformarea era atât de reuşită, încât Uabet cea Pură nu-şi putea crede ochilor.

— N-ai fost niciodată atât de frumoasa! Vino repede…

Cu Negruţu' în frunte şi urmate de Orătania Nesuferită,

Cele doua femei urcară anevoie către mormântul lui Nefer cel Tăcut. La răsărit, cerul se înroşise, iar briza îi dădu fiori lui Uabet făcând-o să grăbească pasul.

După mai multe ore de eforturi neîntrerupte, Paneb reuşise să ajungă la uşa din lemn a camerei de înviere a lui Nefer cel Tăcut, sigilată cu o pecete din argila.

Ridicând privirea zări chipul lui Uabet cea Pură încadrat de cerul trandafiriu.

— Urcă înapoi, Paneb!

— Nici vorbă.

— Nu ţi-e permis să intri în mormânt!

— Umbra se ascunde aici, trebuie s-o caut.

— Nu fără permisiunea femeii înţelepte.

— Femeia înţeleaptă!

Dar… — Este aici.

Folosindu-se de asperităţile blocurilor de piatră, Paneb se căţără cu viteza unei feline. N-o credea pe Uabet, aşa că voia să verifice el însuşi.

Într-adevăr, Clara era acolo, purtând rochia ei lungă şi roşie de maimare a preoteselor lui Hathor şi împodobita cu cele mai frumoase bijuterii.

— Îmi… îmi interzici să merg mai departe?

— Trebuie să cobor cu tine.

— E prea periculos! Am văzut umbra cea roşie, e înspăimântătoare. Şi nu este Nefer.

— Nu poate fi decât o forţa malefica născută dintr-o greşeală de ritual, în timpul funeraliilor.

— Sunt de aceeaşi părere şi o voi da la iveală. Dacă o fi să-mi scape, n-o lăsa să fugă.

Paneb coborî din nou în mormânt.

Fără să ezite, sparse pecetea şi deschise uşa spre cavou.

Dădu la o parte uneltele, cuferele cu lenjerie, coşurile cu alimente uscate şi statuile defunctului, pentru a-şi croi drum spre sarcofag.

Umbra cea roşie putea ţâşni în orice clipa din ascunzătoarea sa, năpustindu-se asupra lui. La pândă, precum un vânător aflat pe urmele unei prăzi prea periculoase pentru a putea fi uşor dominată, Paneb muta încet fiecare obiect. În ciuda forţei sale fizice, pictorul putea fi de o delicateţe fără margini, având mişcările agile ale unei pisici.

Acoperit cu un linţoliu verde, deosebit de fin, sarcofagul era aşezat pe un pat. În jurul gâtului, mumia purta un colier în cinci rânduri, din flori de lotus alb şi frunze de salcie. Pe piept avea un buchet compus din frunze de avocado şi de viţă-de-vie.

O raza de lumină pătrunse în cavou, dar nu ajungea până în capăt. Umbra se ascundea acolo, în beznă, iar Paneb nu reuşea s-o desluşească.

Desigur, ar fi fost mai bine să iasă şi să aducă nişte torţe, pentru a face lumină în încăpere, anulând astfel puterile spectrului, dar dacă pictorul se retrăgea, demonul n-ar fi profitat n-ar fi profitat ca să lovească?

Deodată, lui Paneb îi atrase atenţia un lucru ciudat: de ce nu scânteia discul

de cupru ceresc plasat sub capul mumiei? Era acoperit cu texte hieroglifice şi ar fi trebuit să fie înconjurat de un nimb auriu, care să ţină departe demonii întunericului.

Colosul se apropie să-l pipăie şi constată că acest simbol preţios fusese aşezat… invers! Nu era vorba de o greşeală, ci de un act de rea-voinţă. Nemulţumit doar cu asasinarea lui Nefer, trădătorul dăduse, astfel, naştere unui spectru.

În clipa în care Paneb atinse discul, umbra roşie ţâşni!

Cu gura strâmbă, cu fruntea despicată de o cută verticală, încercă din nou să-l sugrume pe artizan.

În loc să lupte împotriva duşmanului, Zelosul se grăbi să întoarcă discul solar de sub capul mumiei şi să i-l aşeze, corect de asta dată, sub ceafă.

Strânsoarea agresorului era atât de puternică, încât Paneb abia mai putea respira.

Atunci, o flacără ţâşni din interiorul discului, atingând umbra cea roşie, ai cărei ochi se holbară brusc, înghiţindu-i capul şi apoi întreg trupul.

Paneb reuşi să respire, dar o arsură cumplită la gât îi smulse un strigăt de durere. Din instinct, lovi spectrul, care se transformă într-o minge de foc, dispărând apoi în pământ.

Clătinându-se, colosul încercă să iasă din cavou pentru a trage aer proaspăt în piept.

Dar pereţii mormântului începură să se apropie şi Paneb îşi dădu seama că va muri.

— Urcă, Paneb, urlă Uabet cea Pură, urcă, repede!

3.

După ce mirosi îndelung conţinutul farfuriei pe care i-o prezenta bucătarul, generalul Mehy îi aruncă în faţă cotletele de miel.

— Prea pătrunse, imbecilule!

— N-am făcut decât să vă respect dorinţa şi…

— Salata de castraveţi era infectă şi ai îndrăznit să-mi serveşti un vin care mirosea a dop! Dispari din ochii mei şi să nu mai pui piciorul în casa asta.

Nu era de glumit cu mânia lui Mehy. Bucătarul dispăru pe dată. Nu puteai să te împotriveşti hotărârilor celui mai puternic dintre oamenii bogatei

provincii Teba.

Mai degrabă mic de statură, cu faţa rotunda şi ochii căprui închis, cu buzele pline, părul foarte negru lipit de cap, torsul lat şi vânjos, mâinile şi picioarele durdulii, Mehy începuse de jos, dar sigur de el şi ambiţios devenise şeful trupelor tebane şi administratorul principal al malului stâng, care avea, printre altele, funcţia de a garanta securitatea şi bunăstarea Locaşului Adevărului.

Locaşul Adevărului!… Această confrerie blestemata, care îndrăznise săi refuze candidatura pe când era adolescent şi care stăpânea o comoară fără preţ, piatra de lumină, pe care trebuia să pună mâna cu orice preţ pentru a deveni stăpânul ţării!

Mehy zărise această piatra, cândva, într-o noapte, din înaltul unei coline ce domina Valea Regilor, pe când artizanii celebrau ritul; dar fusese văzut de un membru al gărzii, pe care îl omorâse zdrobindu-i ţeasta.

Aceasta fusese prima lui crima, urmata de multe altele, comise de el însuşi sau prin alţii, pentru a-şi îndepărta adversarii care-l împiedicau să ajungă la comoara suprema.

— Spală-ţi degetele, leul meu iubit, îi spuse Serketa, punându-i dinainte un urcior din argint cu apă parfumată.

Serketa voia să treacă drept blondă; avea ochii spălăciţi şi pieptul generos, veşnic preocupata de greutatea sa. Serketa era o criminala înnăscută, de care el se folosise în cucerirea treptată a puterii. Ea aprobase asasinarea propriului tată, căzut într-o capcana pusă la cale de Mehy pentru a-i lua averea, începând apoi sa ucidă fără să i-o ceară nimeni, aflând în aceste fapte o nespusa plăcere.

Serketa nu-i dăduse decât două fiice a căror Soarta nu-l interesa câtuşi de puţin; aşa că generalul hotărâse s-o repudieze; dar ea îi ghicise planurile şi, presimţind că soţia sa ar putea deveni o femeie periculoasa, Mehy găsise că e mai bine să-şi facă din ea un aliat. Din acea clipă, nu şiau mai ascuns nimic, acţionând împreuna, într-o deplină înţelegere.

Mehy bău o cupă cu vin de palmier, foarte dulce, combinat cu plante aromate şi cu o tărie de optsprezece grade. Această băutura îi dobora pe cei mai mulţi dintre amatori, dar generalul ţinea bine la băutura, bucurându-se de o sănătate excelentă, cu excepţia unei boli de piele care făcea să-i apară bubiţe roşii pe pulpa stângă, atunci când era supărat.

Şi acum tocmai începea să se scarpine…

Serketa îngenunche în faţa lui pentru a-i îmbrăţişa pulpele.

— De ce te frământi aşa, crocodilul meu iubit? gânguri ea cu o voce de

fetiţă.

— Pentru că moartea lui Nefer cel Tăcut nu ne ajută atât de mult cum ne aşteptam!

— Putină răbdare… în primul rând, principalul nostru adversar e mort de-a binelea; apoi, trădătorul care l-a eliminat la ordinul nostru ne-a rămas fidel pentru totdeauna; şi, în sfârşit, după ultimele veşti, cei din confrerie trăiesc într-un adevărat haos.

— Se poate, dar problema e că ea mai există încă…

— Dar în ce stare? Întorcând discul luminos de sub capul mumiei, trădătorul a iscat apariţia unei forţe demonice care terorizează întregul sat.

Locuitorii sunt convinşi că Nefer cel Tăcut vrea să se răzbune pe ei şi au ajuns, în cele din urma, să se duşmănească între ei.

— Să sperăm că ai dreptate! Dar eu aş fi preferat să fiu anunţat printr-o delegaţie că sătenii părăsesc Locaşul Adevărului, lăsându-l în mâinile mele… Am fi scotocit peste tot în voie, în deplină legalitate, şi am fi descoperit ascunzătoarea pietrei de lumină.

— Nu crezi că artizanii ar fi luat-o cu ei?

— Atunci ar fi devenit victimele unei agresiuni pe care aş fi regretat-o în termenii cei mai înduioşători! Dar n-au făcut ei greşeala asta… Şi continuă să rămână la adăpost dincolo de zidurile lor înalte, neştiind că tocmai cel care trebuie să se ocupe de securitatea lor este duşmanul lor de moarte!

— Asasinarea lui Nefer cel Tăcut era necesara, fu de părere Serketa; fără el, confreria nu mai are suflet. Nimeni nu e în stare să-i ia locul. Şeful echipei din stânga nu e decât un executant fără sclipire, scribul Mormântului este prea bătrân, iar femeia înţeleaptă nu-şi va reveni vreodată după moartea soţului ei.

— Uiţi de Paneb, noul şef al echipei din dreapta!

— De-ar fi să-l credem pe informatorul nostru, Paneb este mult prea impulsiv pentru a fi numit maestru de operă.

Pierderea tatălui său spiritual îl va lua minţile, sunt sigură. După cum am plănuit, Locaşul Adevărului se va dărâma din interior, iar nouă nu ne va mai rămâne decât să strângem bogăţiile şi secretele.

Generalul o conduse pe Serketa în grădina luxuriantă a vilei sale somptuoase de pe malul stâng, una dintre proprietăţile lor întreţinute cu grijă de numeroşi servitori. Se aşezară sub un umbrar înconjurat de sicomori şi de roşcovi. Mehy detesta viaţa la ţară, căldura şi soarele de care se temea.

Un servitor le aduse de îndată bere rece, pe care Serketa n-o suporta câtuşi de puţin.

— L-am întâlnit pe acest Paneb cu mult timp în urmă, în atelierul unui tăbăcar, aminti Mehy; pe atunci era tânăr, obraznic şi deja puternic precum un taur sălbatic. Se citea în el de bună seamă viitorul militar! Dar iată că a refuzat să servească sub ordinele mele… Cum mi-aş fi putut închipui că va deveni unul dintre conducători în Locaşul Adevărului?

— Singurul conducător adevărat era Nefer cel Tăcut. El era cel care îndruma opera şi domolea certurile; fii sigur că nu va putea fi înlocuit. Demonul va goni mai multe familii şi asupra confreriei se vor abate în curând alte stihii.

Unul dintre gardienii însărcinaţi cu supravegherea vilei veni în fugă.

— Generale, un mesaj de la Pi-Ramses!

Soldatul îi înmâna lui Mehy papirusul sigilat, apoi se întoarse la postul său.

— O scrisoare de la cancelarul Bay, constată generalul; faraonul Siptah şi regina Tausert doresc să mă vadă pentru a le prezenta raportul asupra situaţiei economice a Tebei şi pentru a cunoaşte rezultatele anchetei mele asupra asasinării lui Nefer cel Tăcut.

— Dar ştiu bine că n-ai dreptul să pătrunzi în sat!

— Desigur, dar vor sa verifice dacă am luat toate masurile pentru identificarea vinovatului şi pentru a asigura paza confreriei.

— Şi dacă Tausert îţi întinde o capcană?

— Ar fi în stare… Dar principala ei preocupare e cea de a păstra puterea, controlând totodată sufletul blestemat al cancelarului Bay, care a reuşit să-l urce pe tron pe tânărul Siptah, un infirm şi nimic mai mult! Curtea din Pi-Ramses nu mai este decât un cuib de vipere. De la dispariţia lui Ramses cel Mare, autoritatea faraonilor slăbeşte văzând cu ochii… Şi asta e şansa noastră, scumpa mea! Când piatra de lumina va fi a noastră, vom stăpâni întregul ţinut. Ce păcat că nu-mi pot trimite soldaţii să radă satul ăla prăpădit de pe faţa pământului!

La gândul unui asemenea măcel, Serketa fremătă de plăcere.

— Cum ai de gând să începi?

— Mai întâi, o să mă duc în zona auxiliarilor, să-l caut pe scribul Mormântului şi să-l întreb dacă ancheta sa internă a ajuns la vreun rezultat; apoi, să iau o corabie către Pi-Ramses. Tu mă vei însoţi, desigur.

Serketa aştepta această precizare. Nu l-ar fi lăsat niciodată pe dragul său soţ să acţioneze singur, fără să-i fie asociată în cele mai mici detalii. Şi dacă, aşa, ca din întâmplare, l-ar fi văzut aruncând o singură ocheadă vreunei tinere frumuseţi, ar fi sugrumat-o pe acea târâtură şi apoi s-ar fi ocupat şi de Mehy.

Dar soţul ei era un om cumpătat. Înţelesese că nu putea reuşi fără ajutorul Serketei, cea care înfăptuia cu mare bucurie cele mai josnice crime, lipsită de orice sentiment uman sau moral. Şi, cum aceasta delicioasa făptură, mai periculoasă decât o viperă cu com, era tot atât de ambiţioasă ca şi el, simţea că viitorul îi surâde.

— N-ar trebui să ordoni încetarea livrării de alimente către sat?

— M-am gândit şi eu la asta, mărturisi Mehy, şi mi-aş fi acuzat unul dintre subordonaţi, pentru a-l înlocui cu un scrib mai zelos. Dar am scăpat deja de cei care mă incomodau şi, în absenţa noastră, bătrânul scrib al Mormântului ar provoca un scandal atât de mare, încât m-ar urmări până la Pi-Ramses. Nu uita că eu sunt protectorul oficial al Locaşului Adevărului şi că purtarea mea trebuia să pară ireproşabilă în faţa puterii centrale. Şi până acum, mi-a adus numai elogii şi avansări în grad.

Refăcându-şi machiajul ochilor cu o pomadă verde de cea mai bună calitate care se presupune că alungă insectele şi protejează împotriva prafului, Serketa părea îngrijorată.

— Te preocupă cumva regina Tausert?

— Este de temut, nimic de zis, şi sper că clanul tânărului Siptah va reuşi s-o îndepărteze cât mai repede posibil… Nu, la Paneb mă gândeam. Nu te înşeli… Acest colos înzestrat cu un temperament vulcanic va fi tentat, desigur, să se impună şi să domnească asupra confreriei ca un tiran.

— După tot ceea ce ştim despre regula constructorilor, nu e permis aşa ceva! obiecta Mehy.

— Paneb nu se teme că va fi dispreţuit şi va călca în picioare legile satului, oricare ar fi ele.

Generalul simţi că i se taie respiraţia de spaimă.

— Bine, dar asta înseamnă că… trădătorul l-a ucis pe Nefer cel Tăcut degeaba?

— Bineînţeles că nu! Presupunând că Paneb pune mâna pe putere, n-o va folosi cu înţelepciunea predecesorului său. Şi dacă ar îndrăzni, noi am putea interveni pentru a-i tăia elanul cât mai repede.

— Ţi-ai făcut cumva şi vreun plan?

— Mai întrebi? răspunse ea cu un zâmbet sălbatic.

4.

Artizanii zideau din nou mormântul lui Nefer cel Tăcut.

— Nu încape îndoială că Paneb a murit, spuse Karo cel Posac, un flăcău bine legat, cu sprâncene dese, cu nasul spart şi cu braţele scurte şi puternice.

— Te înşeli, interveni colegul său Casa Funie, înfipt pe picioarele sale enorme. Este întins în capelă şi sunt sigur că femeia înţeleaptă îl va readuce la viaţă.

— Când ai terminat-o, ai terminat-o definitiv, decretă Fened Nasul, care, de la divorţul său, nu se mai îngrăşase.

— Eu l-am scos din mormânt, le aminti Nacht cel Puternic, un tip aproape la fel de solid ca şi Paneb, şi mai respira încă.

Elegant, cu părul şi mustaţa foarte îngrijite, pictorul Ched Salvatorul, care nu participa la nicio corvoadă, se uita la colegii săi cu o privire dezamăgită.

Userhat Leul, şeful sculptor cu un piept impozant, se asigură că terminau în sfârşit zidirea mormântului. Renup cel Jovial, cu burdihanul lui şi figura de geniu viclean, ajutat de Ipuy cel Iscoditor, se pregătea să fixeze dalele de deasupra.

— Giuvaergiul iese din capelă! exclamă Renup.

Atât de slab încât părea să se frângă, Tuty cel Savant alerga spre tovarăşii echipei din dreapta.

— Paneb trăieşte!

— Cum aşa… trăieşte? întreba Fened. Ca o piatră, ca o legumă sau ca un om?

— N-aş putea să-ţi spun mai mult.

— Hai sa vedem!

Cioplitori în piatra şi sculptori, cu toţii se îndreptară către capela a cărei intrare era păzită de trei artizani: Pai Pâinică-Bună, cu obrajii lui rotunjori, care-şi pierduse veselia obişnuita; Gau cel Exact, cu un chip mai degrabă urât din cauza nasului prea lung, şi cu un trup greoi şi molatic; Unesh Şacalul, al cărui chip îl amintea pe cel al unui animal de pradă.

Cât despre dulgherul echipei din dreapta, Didia cel Generos, un om mare cu gesturi molcome, îl ajuta pe Hay, taciturnul şef al echipei din stânga, să ţină drept trunchiul lui Paneb, pentru ca femeia înţeleaptă să-l poată examina.

Userhat Leul le dădu câte un ghiont lui Unesh şi lui Pai.

— Vorbeşte sau nu?

— Mai taci odată, se răsti Gau; femeia înţeleaptă îi asculta vocea inimii.

Cu ochii deschişi, dar complet nemişcat, Paneb părea o statuie. Pielea îi era roşie, de parcă fusese opărit.

Din fericire, nu-şi pierduse nici vederea, nici inima; şi Clara freca între degete cele doua amulete, pentru a le reda puterea deplină.

Femeia înţeleaptă nu pronunţase niciun cuvânt şi, în privirea sa, nu se zărea nicio scânteie de optimism. Magnetizase deja ceafa şi rinichii colosului, dar nu reuşise încă să refacă circulaţia energiei.

Pe neaşteptate, o pisică enormă, pătată cu alb, negru şi roşcat, sări pe genunchii Zelosului; semănând mai degrabă cu un râs decât cu un animal domestic, se făcu ghem şi începu să toarcă.

Curând, ochii lui Paneb îşi pierdură privirea fixă; Clara scoase un oftat de uşurare. Întruchipând victoria soarelui asupra întunericului, felina absorbise ultimele urme ale influenţelor nocive proiectate de umbra demonică asupra cărnii pictorului.

În cele din urma, colosul se trezi.

— Umbra… Pereţii… Pereţii care mă sufocă… Unde sunt?

— N-a fost decât o iluzie, îi răspunse Clara cu blândeţe, şi iată că ai revenit printre noi.

— Ştiam eu ca nu poate fi doborât! exclama Renup cel Jovial. Nu se spune, oare, că o parte din *Ka*-ul lui Ramses cel Mare a trecut în cel al lui Paneb? Datorită acestei energii, a salvat confreria! Trăiască Paneb!

Entuziasmul sculptorului se dovedi molipsitor, iar Zelosul, refăcut în chip miraculos, se ridică în aclamaţiile confraţilor săi.

— Daţi-mi voie să trec, porunci vocea gâjâită şi autoritară a lui Kenhir, scribul Mormântului, în vârstă de şaptezeci şi şapte de ani.

Reprezentant al puterii centrale în Locaşul Adevărului, renunţase la o strălucită carieră la Karnak, pentru a se consacra acestui sat şi locuitorilor lui,

ale căror nenumărate defecte nu înceta să le critice, dar pe care-i iubea mai mult decât orice pe lume, astfel încât administraţia trebuise să renunţe să-l mai scoată la pensie.

Masiv şi greoi, Kenhir nu se mai deplasa decât cu ajutorul unui baston, cu excepţia momentelor în care era grăbit să-şi ducă treaba la bun sfârşit, uitând să mai ia atitudinea unui bătrân chinuit de durerile vârstei. Trebuind să ţină la zi *Jurnalul Mormântului,* în care erau consemnate marile şi micile evenimente ale vieţii comunitare, Kenhir apărea în faţa artizanilor ca un venerabil pastor, care nu tolera nicio abatere de la legile confreriei. Verifica în mod riguros orice motiv de absenţă de la muncă şi, în caz de boală, se asigura, punându-i întrebări femeii înţelepte, că artizanul e cu adevărat suferind şi incapabil de a merge la lucru.

Tot el trebuia să vegheze asupra bunei stări a uneltelor, proprietate a lui Pharaon, să le distribuie, să le strângă de la artizani şi să le dea la reparat. De altfel, fiecare membru al confreriei avea voie să-şi fabrice propriile unelte pentru folosinţă personală, şi se putea conta pe Kenhir pentru evitarea oricărei confuzii.

— Se vorbeşte că umbra l-a doborât pe Paneb, spuse el cu o voce îngrijorată.

Scribul asistent Imuni, cu faţa lui de rozător, era gata să-şi ia notiţe.

— Ba s-a întâmplat exact invers, declară colosul.

Kenhir îl examină pe Paneb, îndelung.

— N-am ce spune, pari bine sănătos.

— Paneb a salvat satul! afirma Nakht cel Puternic. Dacă umbra ar fi continuat să semene groaza printre noi, mai multe familii ar fi părăsit satul.

— Şi-a riscat viaţa pentru noi, constată Fened Nasul. Asta nu numai că-l absolvă de orice acuzaţie, dar ne face să-l considerăm singurul nostru patron.

Scribul Mormântului îi privi în ochi pe femeia înţeleaptă şi pe Hay, şeful echipei din stânga. Amândoi îi confirmară că aşa este.

Trădătorul se simţea la pământ.

Avusese deja, la apariţia Fermecătoarei, un gest de retragere, căci asta era pisica îngrozitoare care-l zgâriase atunci când căuta piatra de lumină ce fusese atât de bine ascunsă, încât nu reuşise s-o descopere; şi acum, după victoria sa asupra umbrei roşii, Paneb devenea eroul confreriei care avea să-l recunoască drept maestru al operei!

Dar cea mai importantă rămânea, totuşi, dispariţia lui Nefer cel Tăcut, cel iubit de toţi şi a cărui autoritate nu era contestata de nimeni. Aşezând invers discul de lumina sub capul mumiei, trădătorul încercase să-l ucidă pe Nefer pentru a doua oară; şi chiar dacă intervenţia fiului sau spiritual nimicise spectrul, Tăcutul nu se va mai putea întoarce.

Poate ca tribunalul satului nu va ceda entuziasmului de moment şi, după o reflectare matură, îi va respinge, desigur, candidatura lui Paneb. Dacă lar fi ales, ar fi făcut o greşeală ireparabila, căci Paneb ar fi fost un maestru de operă detestabil. I-ar fi împărţit pe artizani în tabere, dând naştere multor conflicte în interiorul satului. Iar trădătorul va şti bine cum sa profite de această dezordine.

El şi nu altul ar fi trebuit să conducă Locaşul Adevărului, şi asta de multa vreme; din moment ce valoarea sa nu fusese recunoscuta, răzbunarea i se părea îndreptăţită!

Generalul Mehy şi soţia sa îi înlesniseră strângerea unei averi în afara satului, în schimbul informaţiilor pe care le procura. Era deja un om bogat. Îi mai rămânea doar să găsească piatra de lumina şi s-o negocieze.

— Datorita lui Paneb, începu Clara, revenindu-şi, Nefer şi-a aflat, în sfârşit, pacea. Lumina îi scânteiază sub cap, corpul său destinat învierii primeşte puterea secreta a soarelui, iar numele său Nefer-hotep e desăvârşit. A devenit unul dintre strămoşii binefăcători ai confreriei noastre, un spirit folositor şi strălucitor, pe care-l vom venera în fiecare dimineaţa, fiecare în locuinţa sa. Pentru el, încercările au luat sfârşit; în onoarea lui şi pentru a-i continua lucrarea, vom lupta pentru ca Locaşul Adevărului să trăiască în continuare.

Simţiră cu toţii că, de acum încolo, tristeţea nu va mai părăsi privirea Clarei; dar femeia înţeleaptă îşi îndeplinea din nou îndatoririle, îşi alunga disperarea pentru a se îngriji de comunitate. Ajutându-se de magia sa, niciun obstacol nu-i va sta în cale.

— Am un guturai nesuferit, se plânse Fened Nasul; crezi că ai putea să mă ajuţi să-l alung?

— Uşa mea e deschisă din nou, declară Clara cu un zâmbet blând.

— Eu, spuse Casa Funie, am o rană la picior care nu se mai vindecă, şi asta e mult mai grav decât guturaiul lui Fened!

Clara îşi examină pacientul.

— Este o boală pe care o cunosc şi pe care o voi vindeca.

Thuty Savantul i se adresă lui Paneb.

— Ce intenţii ai?

— Devin servitorul Ka-ului lui Nefer cel Tăcut, tatăl meu spiritual, şi le interzic tuturor să se apropie de mormântul său. Eu şi numai eu voi aduce ofrandele şi voi îngriji locul său de veci.

— Cum doreşti, încuviinţa Unesh Şacalul; dar ai vrea să-i urmezi lui Nefer în toate funcţiile lui?

— Îmi e prea de ajuns să fiu şeful echipei din dreapta. Şi acum, plecaţi cu toţii. Vreau să rămân singur cu femeia înţeleaptă, pentru a venera memoria fiinţei de neînlocuit pe care cu toţii o iubim.

Nimeni nu protestă şi se organiză o procesiune.

— Paneb va fi un excelent maestru de operă, îşi exprimă trădătorul părerea faţă de scribul Mormântului.

— Tribunalul e cel care va hotărî, răspunse Kenhir.

Abia trecu pragul locuinţei sale, că tânăra sa soţie, Niut Cea Neobosită, cu care făcuse o căsătorie albă, îi sări de gât.

— Generalul Mehy aşteaptă la intrarea principală în sat şi doreşte să vă vadă cât mai repede!

5.

Generalul Mehy fusese nevoit să-şi declare numele şi titlurile celor ce supravegheau fiecare dintre cele cinci forturi aflate pe drumul ce ducea spre intrarea principala în sat. Paznicii nubieni nu glumeau cu disciplina impusă de şeful Sobek; orice vizitator, oricare i-ar fi fost rangul, trebuia să respecte regulamentul.

În al cincilea fort, Mehy fu primit de Sobek în persoană.

Incoruptibil, acest nubian solid era urmărit de douăzeci de ani de o enigmă: cine îi ucisese unul dintre oameni pe una dintre colinele dominând Valea Regilor? Drama rămăsese în urmă, investigaţiile fuseseră întrerupte; asasinarea lui Nefer cel Tăcut părea să fi trecut pe planul al doilea, dar Sobek era convins că exista un complot urzit de mult împotriva confreriei şi că cele două evenimente aveau legătură.

Nubianului nu-i plăcea Mehy. Îl considera pretenţios, plin de el şi arivist, dar n-avea cum să-i refuze accesul în zona auxiliarilor, în care aşanumiţii „oameni din exterior”, aflaţi sub conducerea lui Beken olarul, munceau pentru bunăstarea confreriei.

— E vreo problemă, Sobek? întrebă Mehy, arogant.

— În ceea ce mă priveşte, niciuna.

— Nu ezita să mă anunţi. Ţin mult la gestiunea mea.

— Auxiliarii au lefuri bune, apreciază condiţiile de muncă pe care le au, iar satul nu duce lipsa de nimic, după câte se pare.

— Trimite după scribul Mormântului! Doresc să-l văd imediat.

În timp ce aghiotantul se străduia să facă ce i se ceruse, Mehy privea atelierele auxiliarilor care, la căderea serii, se întorceau pe la casele lor, aflate la marginea terenurilor cultivate. Munca era organizată riguros, astfel încât artizanii sa fie scutiţi de un maximum de corvezi, având timpul la dispoziţie să se concentreze asupra raţiunii lor de a fi: să dea strălucire operelor lor prin prezenţa pietrei de lumină şi să întruchipeze misterele Locaşului Aurului.

În curând, tot acest domeniu va aparţine generalului, el singur având dreptul să dea ordine.

Cu un mers şovăielnic, Kenhir se îndrepta către vizitator. Ajuns în faţa lui Mehy, bătrânul scrib se sprijini în baston.

— Cum mai stai cu sănătatea, Kenhir?

— Prost, foarte prost… Povara anilor mă copleşeşte tot mai mult pe zi ce trece.

— N-ar trebui să vă gândiţi la o pensie bine meritată?

— Mai am încă multe de făcut, mai ales acum, după tragedia prin care am trecut.

— Mă aflu aici tocmai din cauza asasinării lui Nefer. Regele m-a chemat în capitala şi vrea să cunoască rezultatele anchetei mele… Dar singurul autorizat să facă o anchetă în interiorul satului sunteţi dumneavoastră!

— Aşa e, generale.

— L-aţi identificat pe vinovat?

— Din nefericire, nu.

— Aveţi ceva bănuieli?

Kenhir părea jenat.

— Vă voi spune adevărul, generale, cu condiţia să-mi promiteţi că nu-l

împărtăşiţi nimănui.

Mehy se crispa. Bătrânul scrib l-a demascat, oare, pe trădător?

— Îmi cereţi cam mult, Kenhir… Nu-i pot ascunde nimic Maiestăţii Sale.

— Regele Siptah este un adolescent care trăieşte la Pi-Ramses, departe de Locaşul Adevărului, pe care amândoi avem datoria să-l protejăm. Îi voi scrie regelui un raport amănunţit asupra anchetei în curs, iar dumneavoastră îl veţi linişti arătându-i că această confrerie va continua să trudească de parca nimic nu s-ar fi întâmplat.

Muşchii generalului se încordară şi pulpa stângă începu să-l mănânce.

Care va să zică, dispariţia lui Nefer nu reuşise să-i doboare pe artizani!

— De acord, Kenhir. Promit să păstrez secretul.

— Suntem aproape siguri că vinovatul este unul dintre membrii confreriei.

— Asta înseamnă că… printre voi se afla un trădător?

— Mă tem că da, răspunse bătrânul cu o voce obosită.

— Mi-e greu sa cred aşa ceva… Ipoteza mea mi se pare mult mai plauzibila.

— Şi care ar fi aceasta? întreba Kenhir, curios.

— După părerea mea, asasinul maestrului de opera n-ar putea fi decât un auxiliar.

— Un auxiliar… Bine, dar auxiliarii nu au voie să între în sat!

— Vinovatul s-ar fi putut strecura fără să fie văzut de gardieni, desigur cu intenţia de a fura de la Nefer ceva obiecte preţioase. Tăcutul l-a surprins şi hoţul l-a ucis.

— Un auxiliar… repeta în şoapta scribul Mormântului, cu un licăr de speranţă în privirea ce nu-şi pierduse vioiciunea.

— Vă sfătuiesc să-i interogaţi. Dacă nu obţineţi niciun rezultat, îi voi lua chiar eu la întrebări, trecând pe la fiecare, în afara Locaşului Adevărului, şi specialiştii mei îi vor face cu siguranţă să vorbească. Prin urmare, dacă asasinul e printre ei, va mărturisi în mod sigur.

— Voi supune atenţiei tribunalului strategia pe care o propuneţi.

— Aşadar îi voi spune regelui că ne unim forţele pentru a descoperi adevărul.

— Spuneţi-i mai ales că aşteptăm directivele sale pentru construirea locului de veci şi a templului său pentru milioane de ani.

— De îndată ce mă voi întoarce, ne vom revedea pentru a pune lucrurile la punct; sper să-l identificaţi pe asasin.

— Şi eu sper, generale.

Reuşind să-şi stăpânească furia, Mehy se urcă în car fără să fi pus întrebarea cea mai importantă: cine este succesorul lui Nefer cel Tăcut, dacă nu Paneb cel Zelos? Numai colosul ar putea salva confreria din haosul în care se afla. Trădătorul îi va confirma bănuielile în scurtă vreme; Serketa avusese dreptate să urzească un plan pentru a scăpa de acest încurcă-lume.

— Un auxiliar? se miră şeful Sobek, după ce-l ascultă cu atenţie pe scribul Mormântului.

— De ce nu?

— Gardianul l-ar fi văzut strecurându-se în sat.

— Nici cel mai bun dintre gardieni nu poate fi atent în fiecare secundă… Şi asasinul ar fi putut prinde momentul în care să sară peste zid fără să fie zărit.

— Dar odată intrat, ar fi fost repede prins, obiectă Sobek.

— Temându-se tocmai de asta, şi-ar fi putut lua o mie de precauţii.

— Şi apoi, un auxiliar ar fi trebuit să fie nebun ca să-l ucidă pe maestrul de operă…

— Poate intrase în panică.

— Mi-ar plăcea ca Mehy să aibă dreptate, spuse nubianul, şi ca toţi artizanii să fie nevinovaţi, dar nu-mi revin din uimire.

— Interoghează-i pe auxiliari, Sobek, cântăreşte bine mărturisirile lor şi încearcă să descoperi un indiciu.

— Lăsaţi pe mine.

În timp ce bătrânul scrib se întorcea în sat, nubianul se întreba: de ce generalul Mehy, ştiind că ancheta îi va fi oricum încredinţată, nu îi spusese nimic despre ipoteza sa?

Paneb tocmai terminase o masă pentru ofrande din alabastru, pe care urma s-o pună în capela mormântului lui Nefer cel Tăcut, în faţa uşii din piatră acoperite cu hieroglife, care făceau legătură cu lumea cealaltă. În interiorul formei dreptunghiulare, sculptase un picior şi nişte coaste de bou, un răţoi,

ceapă, castraveţi, varză, smochine, struguri, curmale, rodii, prăjituri, pâini, urcioare cu lapte, vin şi apă.

Învestită cu forţe magice de către femeia înţeleaptă, această masă pentru ofrande avea să funcţioneze de la sine, nemaiavând nevoie de prezenţa omenească, oferindu-i Ka-ului lui Nefer esenţele subtile ale hranei sculptate în alabastru. Astfel, chiar atunci când cei mai apropiaţi dintre prietenii maestrului de operă vor fi dispărut, piatra vie va continua să-l hrănească.

Dar fiul spiritual al maestrului de operă asasinat nu se mulţumea cu acest omagiu adus tuturor celor morţi; el, pictorul, inventa noi tehnici pe care să le pună în aplicare după ce va cerceta cu atenţie munca sculptorilor. La fel ca în cazul precedentelor sale explorări în lumea materiei, Paneb constata că mâna însemna spirit.

Îndrumat de sfaturile femeii înţelepte, Zelosul hotărâse să facă o statuie a lui Nefer, cu nişte ochi excepţionali, corespunzând realităţii anatomice date la iveală de medicina egipteană, dezvăluind părţile ochiului: corneea din cristal de stâncă pentru a sublinia acuitatea privirii, sclerotica din carbonat de magneziu conţinând oxizi de fier pentru marcarea vinişoarelor, pupila perforata în cristalul de stâncă şi irisul materializat prin răşină brună, ţinându-se seama de asimetriile necesare între pupila şi cornee[1].

Se crăpa de ziua când Clara pătrunse în atelierul în care Paneb îşi terminase capodopera. O rază de soare lumina statuia, a cărei privire contempla eternitatea.

Văduva nu-şi putu stăpâni lacrimile.

Datorita geniului fiului său spiritual, Nefer era viu, departe de putreziciune şi de moarte. În picioare, cu dreptul înainte şi braţele de-a lungul corpului, mergea pe frumoasele drumuri ale Apusului şi continua să-şi îndrume confreria către Răsărit.

Clara era gata să îngenuncheze în faţa statuii, dar Paneb o opri.

— *Ka*-ul sau va continua să existe în piatră, îi spuse el, dar, de fapt, el trăieşte în tine; tu eşti păstrătoarea înţelepciunii lui. Tu, suverana Locaşului Adevărului, să nu ne părăseşti.

6.

Nici Mehy, nici Serketa nu dădură nici cea mai mică atenţie splendorilor din Pi-Ramses, capitala creată de Ramses cel Mare în Deltă, aproape de culoarul de invazie din nord-est, astfel că Pharaon putea interveni rapid, la cea mai mică alarmă. Având un port care permitea acostarea vaselor de marfă, „cetatea de turcoaz” era străbătută de canale, având pe maluri livezi, grădini şi

vile luxoase; deşi liniştit, oraşul adăpostea, o garnizoană de elită şi arsenalul în care se realizau armele destinate echipării trupelor de frontieră.

Generalul şi soţia sa fură conduşi la palatul pe zidurile căruia se puteau citi numele lui Ramses, scrise în ovale ce simbolizau universul parcurs pe vecie de sufletul regal.

Cancelarul Bay îi primi de îndată în biroul său unde dulapurile cu papirusuri se prăbuşeau sub povara documentelor. Mic, fragil, nervos, cu nişte ochi negri foarte vii, purtând o barbă scurtă, cancelarul era un om care, din umbră, ţinea cu străşnicie frâiele administraţiei, în slujba reginei Tausert, pe care o admira, şi a tânărului faraon Siptah, pe care chiar el îl urcase pe tron, pentru a stinge certurile şi intrigile.

— Sunt fericit să vă revăd, generale… Şi, totodată, sunt încântat să vă salut fermecătoarea soţie. Călătoria, sper că n-a fost prea obositoare!

— Pentru mine n-a fost decât un moment de odihnă.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine… Veţi fi găzduiţi într-un apartament din palat, şi am dat ordine stricte pentru ca zilele petrecute în capitală să vă fie dintre cele mai plăcute. Presupun că soţia dumneavoastră simte nevoia să se răcorească şi să se odihnească.

Îşi făcură apariţia două servitoare şi Serketa, care-şi luase un aer băţos, fu invitată să le urmeze.

Când uşa biroului se închise, amabilitatea de protocol a cancelarului dispăru. Mehy se află deodată faţă în faţă cu un şef de guvern acuzator şi sever.

— Ce se petrece de fapt la Teba, generale?

— Totul e în ordine, puteţi fi liniştit. Pot deja să vă anunţ că recoltele sunt fabuloase şi taxele fiscale excelente.

— Nimeni nu se îndoieşte de marile calităţi de administrator pe care le aveţi, dragul meu Mehy, dar ce-ar trebui să cred despre asasinarea lui Nefer cel Tăcut?

— Această dramă înspăimântătoare m-a tulburat. Scribul Mormântului şi cu mine ne-am unit eforturile pentru a-l identifica pe vinovat.

— Asta mă bucură… Dar aţi găsit cumva o pistă serioasă?

— În interiorul satului, doar Kenhir poate face o anchetă, cancelare. Dacă are nevoie de ajutorul meu în exterior, îi voi da câţi oameni va fi necesar.

— Am impresia că aveţi nişte bănuieli precise, generale.

— Precise, nu… Dar sunt convins că asasinul se află printre auxiliari.

Bay consultă un papirus.

— Asta mi-a scris şi Kenhir, într-adevăr, şi nu e departe de părerea voastră.

Mehy se simţi jignit. Continuând să comunice în mod direct cu puterea centrala fără a-l avertiza pe general, scribul îi adresase un mesaj cancelarului printr-o corabie specială.

— Kenhir m-a asigurat că artizanii vor lucra la fel de responsabil şi în continuare, iar Pharaon se poate bizui pe ei pentru îndeplinirea tuturor îndatoririlor.

— După cum vad scris aici, adăuga cancelarul, un spectru ar fi încercat să tulbure liniştea satului, dar curajul lui Paneb, noul şef al echipei din dreapta, a făcut să dispară această forţă a întunericului, restabilind calmul. În prezent, maestrul de operă Nefer se odihneşte în pace, iar artizanii se pregătesc să ridice monumentele absolut necesare deplinei înfloriri a regatului.

— Ţara întreagă se va bucura, afirmă Mehy, perfect convins.

— Va trebui ca asasinul să fie pedepsit şi confreria să fie liniştita în privinţa securităţii sale.

— Aceasta e una dintre misiunile mele, cancelare, şi intenţionez s-o duc la bun sfârşit!

— Să ne înţelegem, generale: amândoi am reuşit să evităm un război civil. Acum trebuie să consolidăm autoritatea faraonului Siptah şi a reginei Tausert.

— Vreţi să spuneţi că… sunt în pericol?

— Nu faceţi pe naivul, Mehy. Siptah e înzestrat cu o inteligenţă excepţionala, dar nu are deloc experienţa de conducător, şi apoi cu sănătatea sa fragilă ar fi incapabil să ducă povara funcţiei fără sprijinul reginei Tausert. Regina însăşi are duşmani de temut… O parte dintre curteni nu-i iartă faptul că este femeie, iar cealaltă parte nu acceptă că i-a supravieţuit lui Sethi al II-lea.

— Maiestatea Sa are o personalitate fascinanta, care i-a impresionat mult pe tebani… Eu aş spune chiar că are măreţia unui faraon.

— Fără îndoială, dar casta militară din Pi-Ramses doreşte să vadă la cârma Egiptului un bărbat puternic, capabil să reziste unui atac al invadatorilor şi, la nevoie, să declanşeze un război preventiv.

— Acest bărbat puternic… a aparat deja?

— Se numeşte Seth-Nakht. Este un demnitar vârstnic, desigur, dar cunoaşte perfect Syro-Palestina şi are intuiţia celor mai vestiţi militari.

— E în stare să… preia puterea cu forţa?

— Nu încă, generale, nu încă… Dar e foarte posibil să se întâmple, din nefericire. Sper că Seth-Nakht este un adept al legalităţii şi că nu va îndrăzni să se lanseze într-o aventură distrugătoare. Prea mult optimism ar însemna o gravă eroare, nu credeţi?

Mehy râmase un timp pe gânduri.

Nu întâmplător cancelarul Bay răspândea informaţii atât de importante, prin urmare nu-l convocase la Pi-Ramses doar pentru a-i vorbi despre situaţia economica din Teba şi despre moartea lui Nefer cel Tăcut.

În faţa acestui strateg de temut, generalul era nevoit să-şi asume riscuri.

— Încrederea şi secretele pe care mi le încredinţaţi mă onorează, dar ce aşteptaţi de la mine?

— Excelenta întrebare, Mehy… Dezvăluirile mele ar putea fi considerate secrete de stat. Secrete al căror depozitar deveniţi şi care vă fac unul dintre demnitarii cei mai informaţi din aceasta ţară. Ceea ce aştept de la dumneavoastră este o colaborare bazată pe încredere. Bineînţeles, v-ar putea veni idea să-i juraţi credinţă lui Seth-Nakht, în speranţa de a-i deveni prim-ministru.

— Cancelare, vă asigur că…

— Cunosc bine firea omenească, generale, şi prefer să previn decât să vindec. Dacă aţi încerca să-l trădaţi pe faraonul legitim, aş deveni necruţător.

Mehy şi Serketa se numărau printre invitaţii unui fastuos banchet pe care Tausert îl onora cu prezenţa sa. Găseau că este mai frumoasă şi mai periculoasa ca niciodată, iar Serketa era geloasă pe ţinuta sa impunătoare. Lumina stranie din ochii ei îi dădu de înţeles lui Mehy ca în soţia lui se trezea dorinţa ucigaşă.

— Calmează-te, iubito, îi şopti el la ureche. Pe teritoriul ei, regina nu poate fi lovită.

Serketa îi zâmbi unui bătrân demnitar care, de la începutul ospăţului, nu rostise niciun cuvânt.

— Sunteţi de pe aici? îl întreba ea, încercând să-i descreţească fruntea.

— Am avut acest noroc, frumoasă doamnă, şi am avut o carieră perfectă, fără a fi făcut vreo greşeală. În felul acesta, am avut privilegiul să fiu în slujba unor şefi adevăraţi.

— Regele Siptah nu este, oare, unul dintre ei? se miră Mehy.

— Îl respectam desigur cu toţii pe faraonul legitim, dar ne temem pentru tinereţea şi lipsa lui de experienţa. Îi dorim ca timpul să-i fie aliat şi să înveţe să guverneze.

— Nu asistă niciodată la festivităţi ca aceasta? întreba Serketa.

— Niciodată. Îşi petrece ziua la templu, studiind scrierile celor din vechime, după celebrarea ritualului din zori. Un asemenea zel este de toată lauda, dar risca să nu se adapteze la situaţia actuala.

— Eu sunt tebană, spuse Serketa fandosindu-se precum o fetiţa, şi nu cunosc bine curtea din Pi-Ramses… Vreţi să spuneţi că regina Tausert este adevărata stăpână a ţarii?

— Nimeni nu se îndoieşte de acest adevăr.

— Certitudinea aceasta nu pare sa va convină, observă Mehy.

Demnitarul respinse cu dosul palmei o tânără servitoare care încerca săi ofere friptură de raţa.

— Nu fiţi prea curios, generale, şi mulţumiţi-vă cu ce aveţi. Teba este un oraş plăcut pe care îl administraţi cu o mână de fier, rezultatele fiinduvă apreciate la adevărata lor valoare. A dori mai mult decât atât înseamnă a o apuca pe căi periculoase, lipsindu-vă de orice aliat.

— Poate nu ştiţi că Bay, cancelarul, mă onorează cu încrederea sa?

— Ba ştiu tot ce se petrece în acest oraş şi vă sfătuiesc să-l părăsiţi cât mai repede posibil.

Jignit, Mehy protestă.

— Cine sunteţi, de îndrăzniţi să-mi vorbiţi pe tonul ăsta?

Bătrânul demnitar se ridică şi cei doi constatară că forţa Lui fizică era surprinzătoare pentru un bărbat de vârsta sa.

— Obligaţiile mele sunt numeroase şi nu obişnuiesc defel să frecventez banchetele oficiale, dar acesta mi-a dat ocazia să vă întâlnesc. Înainte de a mă întoarce acasă, vreau să vă spun că Seth-Nakht n-are nevoie de voi şi că prima îndatorire a unui general este aceea de a asculta de regele său.

7.

Abia sosit în zona rezervată auxiliarilor, olarul Beken, şeful acestora, fu chemat de Sobek.

— Adună-ţi subordonaţii în faţa fierăriei lui Obed, porunci nubianul.

Încăpăţânat, olarul îi ţinu piept.

— Ce s-a întâmplat?

— O să vezi.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat!

Sobek îşi scărpina cicatricea de sub ochiul stâng, amintire dintr-o lupta pe viaţă şi pe moarte cu un leopard în savana nubiană.

Pentru cei care-l cunoşteau bine pe şeful gărzilor din Locaşul Adevărului, acest gest trăda o enervare crescândă, culminând cu o mânie devastatoare.

— Nu te enerva, încercă Beken să-l liniştească pe un ton tremurat. Nu doream decât să ştiu dacă…

— Adună-i pe auxiliari.

Beken găsi de cuviinţă că e mai bine să asculte, dar a avut ceva dificultăţi în a-i strânge pe „cei din exterior", adică spălătorese, tăietori de lemne, brutari, berari, arămari, tăbăcari, ţesători, măcelari, vânzători de peşte şi grădinari, angajaţi cu toţi pentru a asigura bunăstarea sătenilor.

Primul protest vehement fu lansat de fierarul Obed.

— Ne tratezi mai rău decât pe boii trimişi la tăiere! Ce te-a apucat, Beken?

— Ordin de la şeful Sobek… Eu n-am niciun amestec!

— Dar tu ar trebui să ne iei partea în cazul abuzului de autoritate!

— Poţi să te plângi la responsabili.

De origine siriană, bărbos, cu picioarele scurte, fierarul Obed era un om de caracter. Nu ezită nici de această dată să-l înfrunte pe Sobek, care urmărea, nerăbdător, toată dezordinea iscată.

— Suntem meşteşugari liberi, declară fierarul, iar tu n-ai niciun drept asupra noastră.

— Ai memoria scurtă, izbucni nubianul. În cazul unei abateri grave din

partea unui auxiliar, am datoria să-l arestez.

Obed se încruntă.

— Vrei să spui că noi am comis cu toţii o greşeală gravă? îşi baţi joc de noi, Sobek, şi-o să-l previn imediat pe scribul Mormântului!

— Nu fac decât să-i respect ordinul, căci sunteţi bănuiţi cu toţii de asasinarea lui Nefer cel Tăcut.

Fierarul ramase cu gura căscată. Ca prin farmec, vacarmul încetă şi se lăsă o linişte apăsătoare.

— Aşezaţi-vă în rând, ordonă nubianul, şi staţi liniştiţi. Vă voi interoga pe rând, la mine în birou.

— Cer ca Beken să fie şi el prezent, pentru a-mi lua apărarea! interveni arămarul. Cunoaştem noi metodele tale… L-ai putea face pe oricare să recunoască!

Sobek îl măsură din cap până-n picioare.

— Ştii vreun exemplu precis?

— Nu, nu…

— Voi avea nevoie de răspunsuri clare, aşa că voi avea răbdare să le obţin. Cum cei nevinovaţi au mâinile curate, n-au de ce se teme şi vor fi liberi imediat. Dar nu încercaţi să mă minţiţi fiindcă am mirosul unui câine de vânătoare…

Beken se apropie de şeful Sobek.

— Putem vorbi între patru ochi?

— Ai venit la ţanc… Intenţionam să te interoghez primul.

Cei doi bărbaţi intrară în fierărie. Locul îi plăcea lui Sobek, căci i se părea un simbol perfect al anticamerei infernului în care avea să ardă asasinul.

— Tu, olarule, ai ceva să-mi aduci la cunoştinţă?

— Lipseşte un auxiliar.

— Eşti sigur?

— Libou, spălătorul de rufe, născut din mamă libiana şi tată teban. Are cincizeci de ani şi trudeşte din greu pentru a-şi hrăni familia. Din când în când, mai fură câte-o cârpă ordinară, dar mă prefac că nu observ.

— Poate că e bolnav?

— În acest caz, soţia lui m-ar fi prevenit. Absenţa asta nu mi se pare deloc normală, crede-mă!

— Mă duc la el. Până mă întorc, continuaţi-vă munca.

Libou visa cu ochii deschişi.

Deşi se străduia din răsputeri, parcă mintea lui refuza să înţeleagă ce i se întâmplă. Când o ţărancă intră în vorbă cu el, pe drumul ce ducea spre Locaşul Adevărului, crezu că poate îl luase drept un altul. Dar femeia pronunţase chiar numele său şi cunoştea totul despre el, inclusiv micile sale furtişaguri.

Îngrijorat, Libou se apărase, vorbind despre situaţia sa modestă şi de nevoile familiei.

Ţăranca îi ceru să se liniştească. Fusese trimisă de celelalte spălătorese care tocmai primiseră un val de lenjerie nouă făcută în atelierele din Ramesseum şi doreau să facă nevăzute în taină cele mai bune bucăţi, înainte de a pleca la lucru. Adevărată pomană ce nu trebuia ratată cu niciun chip!

— Nu te cunosc… De unde ai apărut?

— Sunt o nepoata a olarului Beken, răspunse Serketa cu o voce subţirica.

— Aha… Şi nu ţi se face sila?

— E atât de drăguţ! Datorită lui are loc aceasta împărţire.

Serketa părăsi drumul şi se îndrepta către un tufiş de Cătină, la marginea deşertului.

— Ăsta-i punctul de întâlnire, preciza ea, e un loc liniştit.

— Mai bine! Dacă şeful Sobek ne-ar prinde, am rămâne fără slujbe şi, pe deasupra, am mai face şi ani grei de temniţa.

— Nu te teme… Beken a prevăzut totul.

Libou visa deja la schimbul avantajos pe care soţia sa îl va face cu frumoasele ţesături pe care i le va duce. Chiar dacă meseria de spălător de rufe era grea, avea totuşi şi unele părţi bune.

Privirea auxiliarului se opri asupra formelor generoase ale ţărăncii.

— Afurisitul de Beken, ştie să-şi aleagă nepoatele… Dar abia şi-a luat una! De obicei, le păstrează mai multă vreme.

— E într-o perioada în care e plin de energie.

— Ţap bătrân! Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi însurat şi aş fi trăit ca el.

— Ştii, eu nu mai sunt atât de sperioasă… Şi atunci când e loc pentru unul, ajunge şi pentru doi.

Libou atinse sânii Serketei cu palmele sale aspre.

— Dacă nevastă-mea ar

şti… — Cine să-i

spună?

Spălătorul se aplecă să-i sărute sfârcurile, apoi coborî spre pântece.

Poziţia era perfectă. Serketa îşi scoase din peruca un ac lung înmuiat în otravă şi, cu precizia unui chirurg, îl înfipse în ceafa lui Libou.

Trupul bărbatului înţepeni în câteva clipe. Serketa îl împinse cu violenţa şi asistă, incitată şi fericită, la oribila agonie.

Apoi, îşi recupera arma crimei, îşi dezbracă victima şi-i puse o superbă *perizoma,* pe care o purtase ea însăşi pe sub tunica largă. Îi aparţinuse lui Nefer cel Tăcut şi fusese furata de trădător.

După ce se asigura că nu era nici ţipenie de om prin preajmă, ţăranca porni înapoi, către câmpurile semănate.

Nu mai încăpea nicio îndoiala: Libou fugise. Soţia lui plângea, iar şeful Sobek le ordonase oamenilor săi să cerceteze centimetru cu centimetru teritoriul Locaşului Adevărului şi împrejurimile. Dacă nu va obţine niciun rezultat, va fi nevoit sa ceară ajutorul lui Mehy.

— E clar ca Libou a comis un delict destul de grav dacă l-a determinat să dispară şi să-şi părăsească familia, îşi dădu cu părerea Beken.

— Dar nu avem nicio dovadă că el e cel care l-a asasinat pe Nefer, obiecta Sobek, s-a arătat vreodată a fi contra maestrului de opera?

— Nu, dar cu siguranţa a fost vorba despre un concurs de împrejurări nefaste. Libou se ocupa de mici furtişaguri, după cum ţi-am spus, şi poate că a vrut să dea lovitura la Nefer care, din nefericire, era acasă.

— Şi nu l-a văzut nimeni? Şi acasă la el, n-o mai fi nicio urma de prada?

Întrebările nubianului îl tulburară pe olar. Tocmai se străduia să găsească răspunsuri, când un aghiotant intra ca o furtuna în biroul lui Sobek.

— Gata, şefu', a fost găsit! Partea proastă e că nu mai trăieşte.

Nubianul se duse îndată la faţa locului.

— Aţi văzut ce *perizoma* poarta? întrebă unul dintre oamenii săi. Foarte preţioasa! Are chiar şi o marcă, în hieroglife… Inima şi traheea artera, altfel spus semnul prin care se scrie cuvântul „Nefer ". Sobek cercetă veşmântul.

— Bineînţeles, niciun martor!

— Niciunul, şefu'. În zorii zilei locul ăsta e pustiu.

Clara examină *perizoma.*

— Da, îi aparţinea lui Nefer. Avea doua *perizoma* noi, şi, iată, lipseşte una.

— Căutările au luat sfârşit, spuse Kenhir: Libou e cel care l-a ucis pe maestrul de opera. Când a aflat că şeful Sobek îi va lua la întrebări pe auxiliari, a hotărât să fugă. Dar soarta nu i-a îngăduit să rămână nepedepsit şi iată ca moartea l-a lovit înainte de a putea profita de cele furate.

— Deci, acesta va fi raportul domniei voastre, îndrăzni Sobek.

— Raportul *nostru*, corectă scribul Mormântului.

— Eu nu-l voi semna.

— De ce? întrebă Clara.

— Pentru că eu nu pot să cred în moartea naturală a acestui om.

— Bine, dar… aceasta *perizoma*… nu este dovada vinovăţiei sale? insistă Kenhir.

— Cineva încearcă să ne inducă în eroare.

— În acest caz, semnează raportul, îi recomanda Clara. Monstrul care se ascunde în spatele acestei noi crime va fi convins că ne-a păcălit.

8.

Îngrijită de Niut cea Neobosită, locuinţa lui Kenhir strălucea ca un giuvaer. Nu puteai găsi pe mobila scumpă nici măcar un fir de praf, iar tânăra ajunsese chiar până în biroul scribului Mormântului, fără să lase nici cea mai mică dezordine în arhiva sa. Ţinând seama de faptul că era şi o excelenta bucătăreasă, Kenhir ar fi trebuit să fie cel mai fericit dintre soţi, putând, în afara obligaţiilor sale oficiale, să se consacre operei sale literare, în care cea mai frumoasa parte era *Cheia viselor.*

Dar purtarea lui Niut îl necăjea.

— Aşează-te puţin, te rog.

— Lenea nu este, oare, viciul cel mai de condamnat?

— Mă iei peste picior, iar eu aş vrea să-ţi vorbesc serios.

Stăpâna casei luă loc pe un scaun din nuiele împletite.

— Vă ascult.

— Nu sunt decât un bătrân, iar tu eşti tânără. Nu te-am luat de nevasta decât pentru a-ţi putea lăsa toate bunurile mele, atrăgându-ţi atenţia asupra faptului ca eşti libera să trăieşti cum vrei. De ce să te dedici tot timpul acestei locuinţe şi confortului meu, uitând de propria ta fericire?

— Pentru ca asta mă face pe mine fericită şi am tot ce-mi doresc. V-am pregătit haine noi pentru tribunal şi sper că veţi

Lua hotărârea corectă. Locaşul Adevărului are nevoie de un adevărat şef precum Paneb.

„Adunarea echerului şi a unghiului drept ”, tribunalul reprezentativ al Locaşului Adevărului, se reuni în curtea neacoperită a templului lui Maat şi al lui Hathor. Din el făceau parte femeia înţeleaptă, şeful echipei din stânga, scribul Mormântului, Turcoaza şi alţi patru juraţi aleşi prin tragere la sorţi: Ched Salvatorul, Nakht cel Puternic, Gau cel Exact şi o preoteasă a lui Hathor.

Membrii tribunalului erau în număr de opt, asemenea forţelor primordiale, iar hotărârile lor nu erau contestate de nicio autoritate. Având menirea de a deosebi adevărul de minciuna şi de a-l proteja pe cel slab de nedreptatea celui puternic, ei arbitrau treburile complicate ale confreriei, de la declaraţiile de succesiune până la conflictele între săteni.

— Mai mulţi artizani ne fac o propunere oficială, declară Kenhir: să-l numim pe Paneb cel Zelos maestru de operă şi succesor al lui Nefer cel Tăcut. Cred că nu mai e nevoie să vă amintesc importanţa unei asemenea decizii, care nu poate fi luată decât în unanimitate.

— Paneb şi-a riscat viaţa pentru a salva confreria, preciza Nakht cel Puternic. Nu-i apreciez caracterul, o ştiţi cu toţii, dar faptele sunt fapte. Când va trebui să ne apărăm din nou, el ne va fi cea mai bună pavăză.

— Dacă fiul spiritual îi este fidel tatălui său, întrebă femeia înţeleaptă, nu-i normal să-i fie succesor?

— Paneb nu este numai un tehnician excepţional, declară Hay, el are şi temperamentul unui şef. Felul său de a conduce nu va semăna cu cel al lui Nefer şi va isca nemulţumiri, dar nu avem de ales şi propun să-i acordăm toată încrederea noastră.

— O asemenea atitudine nu prea ţi se potriveşte, observă Kenhir.

— Singura care contează este confreria. Iar eu sunt convins că Paneb o va servi cum va putea mai bine.

— Sunt de acord cu şeful echipei din stânga, sublinie Gau, cu vocea sa gâjâită. Ştiu că lipsa lui de diplomaţie va duce la conflicte, dar noi avem nevoie de curajul şi de energia de care dă dovada.

Turcoaza şi cealaltă preoteasă a lui Hathor păstrară tăcerea.

— Dacă am înţeles bine, observa Kenhir, nimeni nu e împotriva numirii lui Paneb cel Zelos ca maestru de operă.

— Ai uitat de mine, interveni Ched Salvatorul.

— Paneb a fost elevul tău şi l-ai susţinut întotdeauna.

— Aşa este.

— Atunci, care e problema?

— Încă din prima clipă am ştiut ca Paneb va deveni un mare pictor, dar mi-au trebuit mulţi ani pentru a-l forma astfel încât mâna sa sa se exprime liber, respectând totodată regulile armoniei. Dacă astăzi va fi şef de echipa, cu atât mai bine, a învăţat deja să fie mai temperat şi a dovedit că ştie să conducă fără a trăda spiritul confreriei. Dacă ne-am grăbi, Paneb ar fi mistuit de propriile-i flăcări. Să-i lăsăm timp să se instaleze în funcţie şi să-l apreciem după faptele sale.

— Dar nu mai avem timp! afirmă Nakht cel Puternic.

— Scribul Mormântului este într-o forma excelenta şi va şti să ne reprezinte în faţa autorităţilor, în timp ce şefii de echipe se vor consacra îndatoririlor lor.

— Dacă nu lipseşte decât votul tău pozitiv, n-ai vrea să accepţi să-ţi schimbi poziţia? întreba Kenhir.

— Asta ar fi o laşitate de neiertat. Inima lui Paneb e însufleţită de focul naturii lui Seth, un foc la fel de nimicitor ca trăsnetul. Distruge orice obstacol în drumul sau, dar îl va distruge şi pe Zelos, dacă cerem prea mult de la el.

Femeia înţeleaptă nu mai spuse nimic; Kenhir nu mai avea decât să formuleze hotărârea tribunalului; Paneb nu va fi numit maestru de operă în Locaşul Adevărului.

Turcoaza ridică peticul de în care acoperea vasul pântecos şi dădu la vedere un colier preţios compus din galenă, pirită, cărbune vegetal, cupru şi arsenic. Ca ajutor direct al Clarei, superioara preoteselor lui Hathor din Locaşul Adevărului, splendida roşcată în vârstă de patruzeci de ani, uşoara ca un fulg, veghea asupra obiectelor de ritual folosite în templu, precum şi la prepararea produselor de înfrumuseţare, care le transformau pe simplele gospodine în slujitoare ale zeiţei.

În acest sat care nu semăna cu vreun altul de pe pământ, fiecare avea o funcţie sacră. Artizanii şi soţiile lor erau şi preoţi sau preotese şi nimeni din exterior nu putea interveni în ceremoniile lor.

Îşi construiau ei înşişi ierarhia, în libertate deplină, şi nu-i recunoşteau ca autoritate supremă decât pe Pharaon şi pe marea împărăteasă.

Turcoaza număra vasele cu unguente, asigurându-se că nu lipseşte niciunul: pântecoase, stabile şi închise etanş, astupate cu bucăţi de în, erau adevărate mici capodopere, tăiate în calcar, alabastru sau serpentin.

Odată inventarul terminat, preoteasa împodobi altarele templului cu buchete de flori, în aşteptarea oficierii de către femeia înţeleaptă. Înainte vreme, aceasta îşi făcea apariţia însoţită de maestrul de operă pentru a celebra ritualul din zori, în timp ce, în fiecare locuinţă, sătenii aprindeau torţe în faţa statuilor strămoşilor şi turnau apă peste florile aşezate în onoarea lor, pentru a le face să miroasă şi, astfel, să le încânte *Ka*-ul. Astfel era asigurată circulaţia ofrandei, fără de care confreria n-ar fi putut supravieţui.

Dar azi Clara va fi singură, căci tribunalul respinsese numirea unui nou maestru de operă. Ea va fi în acelaşi timp rege şi regină, maestrul de operă al artizanilor şi superioara preoteselor.

Împodobită cu colierul de granate oferit de Paneb la întoarcerea dintr-o expediţie în deşert, Turcoaza traversă curtea, cu gândul la ciudata legătură dintre ea şi colos.

Desigur, continuau să-şi ofere unul celuilalt o plăcere a cărei intensitate nu scădea şi nimic nu le umbrea pasiunea. Paneb ştia că Turcoaza îşi va respecta jurământul făcut de a nu se căsători, iar el nu putea fi niciodată autorizat să petreacă o noapte împreună cu ea. Ceea ce el nu ştia era că Turcoaza îi transmitea o forţă magică, pe care Uabet cea Pură n-o avea.

Încă de la prima lor întâlnire, Turcoaza presimţise că Paneb cel Zelos avea să joace un rol hotărâtor în istoria confreriei şi că ea trebuia să-l ajute să-şi

făurească un suflet de conducător, capabil să treacă de egoismul şi de imperfecţiunile sale.

În Paneb ardea un foc pe care numai Marea Operă ar fi putut să-l domolească. Uabet era cea care îi oferea echilibrul unei stăpâne a casei, iar Turcoaza îi păstra constantă forţa dorinţei. Ceea ce Nefer cel Tăcut avusese norocul să găsească într-o singura femeie, Paneb trăia în încercarea dualităţii. Nu căuta nici înţelepciunea, nici calmul, aşa cum făcea tatăl său spiritual, ci o putere creatoare ce nu aparţinea acestei lumi.

Uneori, chiar şi Turcoaza era speriată de aceasta continuă căutare a lui, dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor, Paneb avea capacitatea de aşi împlini, pe deplin, destinul. Ei, magicienei, îi revenea datoria de a-l îndruma către dragostea pentru operă şi confrerie, nelăsându-l să se piardă în mlaştina ambiţiei.

Ched Salvatorul avusese dreptate să împiedice numirea Zelosului. Dacă ar fi fost necesar, Turcoaza l-ar fi susţinut.

Când intra pe uliţa principală, satul era încă adormit.

Paneb cel Zelos îi ieşea în întâmpinare.

— Deja în picioare?

— E atât de plăcut afară… Şi apoi, doream să te văd.

— Este ceasul ritualului, Paneb, nu al plăcerii.

— Tocmai de aceea… N-ar trebui ca ritualul să devină din ce în ce mai frumos? Un şef de echipă trebuie să cunoască toate tehnicile, aşa că în ultima vreme am muncit mult împreună cu bijutierul Thuty. Şi m-am gândit că, în rolul tău de preoteasă a lui Hathor, această cunună ţi-ar fi de folos.

Primele raze ale zorilor căzură pe o bentiţă delicată de aur, incredibil de uşoară, ornată cu rozete colorate şi cu minuscule capete de gazelă, perfect cizelate.

Încremenită de uimire, Turcoaza se lăsă împodobită de colosul cu mâini vrăjite, care se îndepărtă, băgând de seamă că sătenii îşi începeau ziua celebrând cultul strămoşilor.

9.

Înalte de un cot şi jumătate[2], de formă ovoidală, închise etanş, bine arse, vopsite în roşu şi inscripţionate cu numele proprietarului, amforele pentru cereale erau obiectele cel mai des folosite de săteni. Fabricate dintr-un tip de argilă găsită în Egiptul de Mijloc, nu erau grele şi puteau fi mânuite cu

uşurinţa.

Trimis de soţia sa pentru a umple doua amfore, sculptorul-şef Userhat Leul se îndrepta agale către hambarele din nord-vestul satului. Predecesorii săi tăiaseră în mamă pereţi verticali cu unghiuri drepte bine marcate, având grijă să asigure omogenitatea mortarului care acoperea solul stâncos. Cerealele erau depozitate în mai multe compartimente, în funcţie de calitatea lor şi de data livrării.

Mulţumită gestiunii riguroase a scribului Mormântului, silozurile erau întotdeauna pline şi nici în perioadele de criză Locaşul Adevărului nu era lipsit de pâine.

Mare îi fu surpriza lui Userhat să-l găsească pe Hay, şeful echipei din stânga, în faţa primului siloz, discutând aprins cu soţiile revoltate ale lui Pai Pâinică-Bună şi Gau cel Exact!

În termeni nu tocmai respectuoşi, cele două gospodine îl acuzau pe Hay care le refuza categoric accesul la rezervele de grâne.

— Ce se întâmplă? întrebă cu mirare Userhat.

— Vizirul a rechiziţionat silozurile, răspunse şeful de echipă. Ne este interzis să ne atingem de cereale, până la noi ordine.

— Rechiziţia asta e ilegală! tună Paneb.

— Aşa este, recunoscu scribul Mormântului, dar nu te răzbuna nici pe pereţii, nici pe mobila mea. Nu eu am semnat această scrisoare, ci un asistent al vizirului.

— Dar dumneavoastră l-aţi numit pe Hay paznic!

— Aşteptând ca situaţia să între în normal, este inutil să pui comunitatea în pericol. Ne rămâne destul grâu pentru pâine şi bere, pentru câteva zile, înainte de a trebui să ne aprovizionăm din siloz.

— Dar sunteţi imobilizat din pricina artritei şi a unei crize de gută…

— I-am îmbunătăţit tratamentul obişnuit, preciză Clara examinându-l, dar pacientul nu va fi pus pe picioare decât peste două zile.

— Mă voi duce singur la generalul Mehy, hotărî Paneb. El este cel care va trebui să pună capăt acestei nedreptăţi şi să evite, pe viitor, absurdităţi de acest fel.

— Încearcă să fii puţin mai diplomat… Nu este vorba decât de o eroare administrativă.

— Noi n-avem dreptul să facem nicio greşeală atunci când executam o pictura sau o statuie, îi întoarse vorba Paneb.

Paneb se îndepărta cu paşi repezi, hotărât să-l scuture pe administratorul principal de pe malul stâng, fără să accepte nici cea mai mică justificare. Va rupe decizia de rechiziţie în faţa lui şi-i va cere despăgubiri sub forma unei livrări imediate de cosmetice de cea mai bună calitate.

O limba umedă îi linse pulpa piciorului.

— Negruţu'! Nu ţi-am cerut să mă însoţeşti…

În ochii săi maronii, colosul văzu însă o privire rugătoare şi complice.

La jumătatea drumului dintre Locaşul Adevărului şi birourile administraţiei, Paneb fu oprit de un bărbat de vreo cincizeci de ani, bine legat şi nebărbierit.

— Salut, prietene! Frumoasa zi, nu?

— Depinde pentru cine.

— Aş vrea să vorbesc puţin cu tine.

— Nu ne cunoaştem şi, pe deasupra, sunt grăbit.

— Nu prea eşti amabil…

— Dă-te la o parte din faţa mea; ţi-am spus ca sunt grăbit.

— La drept vorbind, tovarăşii mei ar vrea să se alăture conversaţiei noastre.

Din lanul de grâu ţâşniră mai mulţi oameni şi-l încercuiră pe artizan. Paneb putu număra vreo nouă şi văzu ca semănau între ei: aceeaşi constituţie, aceeaşi ţinuta, aceeaşi frunte îngusta.

Şi fiecare dintre ei purta câte o bâtă.

— Vezi, spuse bărbosul, ar trebui sa stăm cu toţii liniştiţi şi să nu supăram pe nimeni. Dar uite ca tu ai devenit incomod. Şi atunci, împreuna cu tovarăşii mei, te voi învăţa să nu ne deranjezi. Niciodată.

— Şi dacă aş pronunţa un cuvânt, unul singur, cine ar putea pune atunci lucrurile la punct?

Şeful bandei fu surprins.

— Un cuvânt… Dar care?

— Pe el!

Negruţu' sări şi-şi înfipse colţii în antebraţul bărbosului, care răcni de durere. Paneb se repezi cu capul înainte asupra celui mai apropiat, lovindu-l drept în piept. Apoi, sărind în laturi, evita o lovitura de bâtă şi, cu pumnii strânşi, reuşi să-i zdrobească ceafa adversarului său.

Lovit cu putere în coaste, colosul era gata sa se prăbuşească, dar imensa lui rezistenţă la durere îl ajută să rămână în picioare şi, cu genunchiul, îi sparse maxilarul agresorului. Primi însă o alta bâtă pe umărul stâng şi înţelese că banda era formata din combatanţi corp la corp.

Lovit într-o rână, Paneb se aruncă jos, ridică un individ greoi apucându-l de testicule, apoi îl aruncă peste doi dintre tovarăşii săi, dându-i pe spate. Vioi ca o sălbăticiune, colosul îi sparse nasul cu călcâiul unuia dintre ei, dar, imediat, primi şi el o lovitură de bâtă în spate.

Părăsindu-şi prada, Negruţu' înşfăcă pulpa celui care se pregătea să-i dea lui Paneb lovitura de graţie. Surprins, acesta dădu drumul armei. Artizanul puse mâna pe ea.

Cu vederea înceţoşată şi plin de sânge, colosul reuşi să se ridice şi să învârtă bâta.

— Să fugim! strigă şeful.

Cei care se mai ţineau pe picioare îi culeseră pe cei leşinaţi şi banda se risipi ca un stol de vrăbii. Negruţu' i-ar fi urmărit cu bucurie, dar preferă să rămână lângă Paneb care, trăgându-şi sufletul, îl răsplăti mângâindu-l pe spate.

Gărzile îşi îndreptară săbiile scurte spre monstrul cel ciudat, plin de răni, care intrase în curtea birourilor administraţiei centrale de pe malul stâng. Înspăimântat, un scrib lăsă să-i cadă rulourile de papirus, refugiindu-se la superiorul său.

Negruţu' mârâi arătându-şi colţii, gata pentru o nouă luptă.

— Sunt Paneb cel Zelos, artizan în Locaşul Adevărului, şi vreau să-l văd imediat pe generalul Mehy.

Reputaţia colosului trecuse de zidurile satului şi toţi ştiau că putea învinge, cu mâinile goale, un număr considerabil de militari.

Îl voi anunţa, promise un ofiţer. Aşteaptă aici şi ţine-ţi câinele aproape.

Nu avu mult de aşteptat şi Mehy, îmbrăcat după ultima modă, îi ieşi în întâmpinare.

— Paneb! Dar în ce hal…

— Am fost atacat. Nouă oameni cu bâte. Şi nu erau ţărani.

— Ce vrei să spui?

— Erau ucigaşi tocmiţi.

Chipul lui Mehy se întunecă.

— Este exact ce bănuiam… Paneb luă foc.

— Ştiaţi ca aceşti oameni se pregăteau să mă omoare?

— Nu, de bună seamă, dar primesc rapoarte alarmante care semnalează prezenţa unor bande de mercenari libieni, care au traversat deşertul pentru a pătrunde în regiunea noastră, săvârşind numeroase furturi. Voi dubla imediat patrulele, pentru ca aceşti bandiţi să fie arestaţi cât mai repede posibil. Nouă oameni… Şi ai reuşit să-i învingi?

— Şi-au luat picioarele la spinare, iar unii dintre ei au oasele zdrobite.

— Te duc la infirmerie.

— Mă va îngriji femeia înţeleaptă. În calitate de şef al echipei din dreapta, trebuie să vă aduc la cunoştinţa o problemă gravă… Dată fiind importanţa funcţiei mele, e bine să fiţi mai puţin familiar cu mine şi să nu mă mai tutuiţi.

— Bine, bine… Haideţi în biroul meu.

Văzând că Negruţu' îi urmează, Mehy se opri.

— Câinele ăsta n-ar trebui sa rămână afară?

— Negruţu' este un luptător nobil şi curajos. Mă va însoţi.

— De acord…

Lui Paneb nu-i plăcu deloc biroul lui Mehy, ticsit cu vaze de preţ şi cu picturi mediocre.

— Luaţi loc, Paneb.

— Nu-i nevoie.

— Poate ca vă e sete?

— Sete de dreptate, da.

Generalul făcu ochii mari.

— De ce nedreptate vă plângeţi?

— Rechiziţionarea silozurilor din Locaşul Adevărului.

— Bine, dar… e absolut ilegal!

— Cu toate acestea, noi am primit un document semnat de un ajutor al vizirului.

Paneb puse pe biroul lui Mehy un document plin de sudoare şi de sânge. Generalul îl citi cu atenţie.

— Este un fals, decreta el. Acest ajutor nici nu există.

10.

În acea dimineaţă, Mehy înfăptuia un adevărat masacru printre pescăruşii-verzi, pupezele şi raţele din pădurea de papirus în care vâna cu sălbăticie de vreo cinci ore. Dar acest măcel nu era de ajuns pentru a-i potoli nervii pe care abia reuşise să şi-i stăpânească ascultându-l pe Paneb.

Nouă soldaţi plătiţi în aur ca să nu scoată o vorbă, nouă veterani plecaţi deja către frontiera libiana… Cum de a reuşit să-i învingă acest artizan, oricât ar fi fost el de puternic?

Planul Serketei funcţionase perfect: atras în afara satului de falsa rechiziţionare a silozurilor, Paneb căzuse în capcana întinsă de escuada care primise ordin să prindă un răufăcător primejdios şi, în caz că rezistă, să fie suprimat. Într-o luptă de unul contra nouă, Zelosul n-avea nicio şansă!

Nu exista decât o singura explicaţie: Paneb se bucura de o putere supranaturală, primită de la piatra de lumină. Se hrănea cu energia ei, căpătând o forţă împotriva căreia nimeni nu putea lupta.

Această descoperire îi trezi din nou lui Mehy dorinţa de a poseda comoara supremă a Locaşului Adevărului! Aceasta era piatra cu ajutorul căreia membrii confreriei puteau rezista atacurilor şi reuşeau să înfrunte, fără să dispere, încercările cele mai grele. Atâta timp cât va fi a lor, asalturile cele mai cumplite nu vor produce decât pagube neînsemnate.

De buna seamă, protectorul oficial al Locaşului Adevărului a întrecut aşteptările lui Paneb, prezentându-i scuze oficiale scribului Mormântului şi oferind confreriei borcane cu unguente şi urcioare cu vin, pentru a da uitării regretabila eroare a administraţiei.

Cancelarul Bay era fermecat de frumuseţea şi eleganţa reginei Tausert. La

orice oră a zilei, suverana era strălucitoare, machiată cu artă şi împodobită cu bijuterii discrete din aur, datorate măiestriei bijutierului Tuthy. Fidelă amintirii lui Sethi al II-lea, Tausert nu se recăsătorise. Cu autoritate, dar fără ostentaţie, regina guverna Egiptul, evitând ciocnirile cu partizanii lui Siptah.

— Faraonul se simte mai bine, cancelare?

— Din păcate, nu, Maiestate, dar regele nu se plânge deloc, fiind în culmea fericirii în compania textelor scrise de cei din vechime şi să stea de vorbă cu înţelepţii templului.

— A uitat pentru totdeauna de treburile statului?

— Vă acordă deplină încredere.

— După cum ai bănuit şi tu, nu-i aşa?

Bay coborî privirea.

— Bătrânul curtean Seth-Nakht se agită mult în ultima vreme, continuă regina. Numele său, „Seth este victorios", este mai degrabă îngrijorător. Ai situaţia sub control?

— Nu pe de-a-ntregul, Maiestate. Cuvântul acestui demnitar are multă greutate şi el consideră că e necesar să urmeze linia seminţiei lui Seth, care a fost întrerupta odată cu moartea soţului domniei voastre.

— Şi care-i sunt argumentele?

— Este de părere că Egiptul decade şi că Maiestatea Voastră nu se ocupă îndeajuns de armată. Din punctul său de vedere, ar fi absolut necesară o demonstraţie de forţă în Syro-Palestina.

— E drept, asta nu e politica mea. Crezi că este într-atât de îndrăzneţ, încât să ţintească puterea?

— Seth-Nakht este un om ponderat, dar ambiţios. Ar trebui să fie luat în serios.

— Aşadar numărul duşmanilor mei n-a scăzut deloc…

— Din nefericire, nu, Maiestate, iar structura actuală a curţii nu-mi permite să fiu optimist. Dar eu nu le las dram liber şi întăresc neîncetat sistemul de apărare, pentru a vă asigura siguranţa guvernării.

Zâmbetul reginei îl făcu pe cancelar să roşească.

— Îţi promisesem o surpriză, mai ţii minte? Această lume nu este decât o infimă parte a realităţii, Bay, şi trebuie să ne gândim la locul nostru de veci.

Femeia înţeleaptă n-a hotărât încă unde să fie amplasat mormântul meu în Valea Reginelor, dar am luat o hotărâre în ceea ce te priveşte.

Cancelarul simţi un nod în gât. Cea mai mare dorinţa a lui era să rămână lângă Tausert dincolo de moartea trupului.

— Îţi vei afla locul de veci în Valea Regilor, nu departe de cel al lui Sethi al II-lea, pe care l-ai slujit cu atâta credinţă.

Cancelarul simţi că leşină.

— Eu, în Valea Regilor, dar…

— Meriţi această imensă onoare pentru devotamentul de care dai dovadă în slujba ţării. Mâine vei pleca la Locaşul Adevărului şi-i vei aduce la cunoştinţă confreriei noua sa misiune: construirea, pentru Siptah, a templului pentru milioane de ani, precum şi a două morminte, al regelui şi al tău.

— Maiestate, cum… Cum să vă mulţumesc?

— Rămânând acelaşi, Bay.

Tremurând de emoţie, cancelarul îndrăzni să-şi destăinuie, în şoaptă, dorinţa arzătoare.

— Când zeii vă vor încorona faraon, Maiestate, fie ca locul meu de veci să fie aproape de al domniei voastre.

— Templul va fi construit între cel al lui Thutmosis al III-lea şi Ramesseum, anunţa Hay, şeful echipei din stânga, în prezenţa femeii înţelepte, a lui Paneb şi a scribului Mormântului. Cât despre mormântul lui Siptah, am găsit un amplasament potrivit, la nord de cel al lui Sethi al II-lea.

Cancelarul Bay aprobă cu o înclinare a capului.

— Pentru că sunteţi slujitorul acestor doi regi, continua Hay, mormântul domniei voastre va fi săpat aproape de cel al lui Siptah, aşadar în acelaşi sector al Văii.

— Presupun că va fi vorba de un simplu cavou, fără ornamente?

— Este adevărat, aşa se obişnuieşte când nu este vorba de monarhi, dar alta este dorinţa reginei Tausert, în deplin acord cu faraonul Siptah, preciza Kenhir. Iată planul pe care l-am gândit.

Mai multe coridoare unul după altul, o sală a sarcofagului, pereţi decoraţi… Bay era copleşit.

— Bine, dar pare a fi un mormânt regal!

— Este dorinţa reginei, confirmă femeia înţeleaptă. Acest loc de veci nu va fi consacrat ca acela al unui faraon, dar va evoca importanţa faptelor celui care va fi înmormântat acolo.

Pentru prima oară de când era în slujba Egiptului, cancelarul Bay se simţi copleşit.

Fened Nasul verifica pentru ultima oară amplasamentul ales, de care femeia înţeleaptă se apropie cu respect, purtând ciocanul şi dalta din aur ale lui Nefer cel Tăcut. Dând prima lovitura în stâncă, nu o rănea, ci elibera viaţa secretă, apărată de tăcere. Şi aceasta viaţă va lua forma locului de veci al faraonului Siptah.

Îngrijorat, Sobek dublase garda la intrarea în Valea Regilor şi inspectase el însuşi dealurile ce vegheau asupra „marii câmpii ”, locurile în care, zi de zi şi noapte de noapte, avea loc transmutarea sufletelor regilor care se odihneau acolo. Atacul asupra lui Paneb îl preocupa cel mai mult. Dacă era într-adevăr vorba de mercenari libieni, aceştia nu se vor sfii să atace necropolele în speranţa de a găsi aur. Aşadar, Valea Regilor trebuia să fie supravegheată cu o atenţie deosebită.

Dar putea el oare să se încreadă în declaraţiile lui Mehy? Desigur, nubianul nu voia să rişte, dar gândul că acest general mult prea ambiţios ascunde adevărul nu-i dădea pace.

Datorită unguentelor femeii înţelepte, rănile lui Paneb nu mai erau decât o amintire neplăcută. Cu energia lui bine cunoscută, colosul aruncă suliţa pe care focul cerului desenase botul şi urechile animalului lui Seth.

Prin acest gest, transmise echipei sale entuziasmul şi dorinţa de a duce la bun sfârşit o nouă capodopera. Cioplitorii în piatră îl urmară, iar ceilalţi artizani amenajară un atelier pentru pregătirea programului de sculptură, pictura şi aurărie.

Şi miracolul se petrecu din nou: datorită muzicii uneltelor, a comuniunii de gânduri şi a coordonării eforturilor, şantierul răsună de voie bună. Spre uimirea generala, Paneb nu se mai arata deloc autoritar; veghea asupra muncii fiecăruia cu calm, rezolva problemele cu multă răbdare şi folosea exemplul în toate împrejurările.

— Nefer nu se înşelase alegându-l ca fiu spiritual, spuse Karo cel Posac.

— Să nu ne bucurăm prea curând, recomandă Unesh Şacalul. Pentru moment, Paneb se stăpâneşte, dar natura lui nu va întârzia să iasă la suprafaţa.

— Te înşeli, obiectă Gau cel Exact. Ca şef de echipa, e conştient de îndatoririle sale.

— Îţi faci iluzii, interveni Fened Nasul.

— Deloc, îi tăie vorba Nakht cel Puternic. Eu, care am fost cel mai mare adversar al lui Paneb, constat că responsabilităţile sale l-au transformat şi că am fost îndreptăţiţi să-i încredinţăm această funcţie.

Când Kenhir se aşeză pe jilţul scobit în stâncă, de unde urmărea desfăşurarea activităţii, părea foarte prost dispus. Chinuit de un coşmar, avusese o noapte proastă şi se temea că ziua aceasta va fi un lung şir de catastrofe.

Prima se produse pe la mijlocul dimineţii, când Casa Funie nu se mai putu îndrepta.

— Lumbago, se plânse el strângând din dinţi.

Paneb interveni pe dată. Folosind tehnica pe care o învăţase de la femeia înţeleaptă, refăcu alinierea corectă a vertebrelor cioplitorului, astfel încât circulaţia energiei să fie asigurata de-a lungul coloanei, arborele vieţii.

— Va avea nevoie de mai multe zile de odihnă, îi spuse Paneb scribului Mormântului.

Câteva minute mai târziu, trecu la rând Pai Pâinică-Bună.

— Mi-am sucit încheietura, constată el, am nevoie de un bandaj.

Kenhir tocmai privea cum se umflă articulaţia artizanului, când urletul lui Ipuy cel Iscoditor îl făcu să tresară: piciorul drept îi fusese strivit de târnăcopul cel mare, scăpat din mână de Nakht cel Puternic.

Colegii se adunară în jurul nefericitului şi-l întinseră pe o brancardă.

— Mă întreb dacă nu cumva acest şantier este blestemat, mormăi Karo cel Posac.

11,

În locuinţa sa, plasată în partea de sud-est a satului, Paneb tocmai terminase de tratat lemnăria, lăcuind-o cu ulei de cedru, când translucid, când închis la culoare pentru a imita abanosul, şi acum o legăna cu duioşie pe Selena, fetiţa lui cu ochii verzi, atât de fragilă în braţele acestui colos.

Şeful echipei din dreapta se liniştise în sfârşit. În urma entorsei lui Userhat Leul şi a loviturii în obraz a lui Fened Nasul, atins de o aşchie de piatră, Paneb ceruse ajutorul femeii înţelepte. Aceasta, după o noapte de invocare a

zeilor, gonise deochiul din şantier.

Deşi se temeau de alte incidente neprevăzute, artizanii din Locaşul Adevărului acceptaseră totuşi să-şi reia munca. Dar, cu excepţia unui coş cu pietriş ce se răsturnase, nu se mai produsese nicio altă dramă. Şi, atunci când Renup cel Jovial începuse un cântec antrenant în cinstea fondatorului confreriei, bucuria de a munci însufleţise din nou mâinile artizanilor.

Femeia înţeleaptă îi ceruse lui Paneb să termine cât mai repede locul de veci al lui Siptah. Fără să dea explicaţii, presimţea că acest şantier n-avea viaţă lungă. Colosul începuse să sape şi mormântul cancelarului Bay, aşa că trebuia să ceară un efort mult mai mare echipei sale, păstrând calitatea muncii şi făcându-i pe artizani să înţeleagă că vor trebui să se odihnească mai puţin.

De asemenea, nu-i obligase pe oameni să-şi sacrifice zilele de odihnă, bazându-se pe cei care se oferiseră voluntari, încurajaţi de acordarea unor lefuri mai mari; Nakht cel Puternic, Userhat Leul, Casa Funie şi Unesh Şacalul se dăruiseră acestei opere, în ciuda protestelor consoartelor lor, pe care Uabet cea Pură reuşise să le calmeze.

Pentru prima dată după mai multe luni de zile, Paneb se odihnea, gustând frumuseţea casei sale decorate cu picturi înfăţişând araci de viţă de-vie şi lotuşi.

Ca turbată, Uabet ieşi din camera sa.

— Îmi lipsesc două andrele pentru descurcat părul! se plânse ea. Sper că nu tu mi le-ai luat!

Uabet ţinea mult la micile sale baghete din lemn şi din os, lungi de vreo douăzeci de centimetri şi ascuţite la margini. Se folosea de ele fie pentru a-şi scărpina pielea capului, fie pentru a descurca nodurile, fără să strice împletiturile. Mai mult, Paneb le împodobise cu un cap de şoim sculptat cu migală, stârnind invidia prietenelor sale.

— Ştii bine că nu mă ating niciodată de lucrurile tale.

— Atunci, o fi Aperti!

— El unde e?

— Habar n-am. De când învaţă să facă ipsos, se crede deja maestru de operă şi nu mai poate fi stăpânit.

Selena îi zâmbi tatălui său, care o sărută cu blândeţe pe frunte.

— Vei rămâne lângă mine toată viaţa?

— Desigur… Dar deocamdată trebuie să-l caut pe fratele tău.

— A mai făcut vreo prostie?

— Să sperăm că nu.

— Aperti? A plecat de pe şantier acum vreo oră şi ceva, îi spuse lui Paneb soţia lui Pai Pâinică-Bună. Munceşte destul de bine şi, datorită lui, faţada casei noastre va fi ca nouă, dar ce caracter! La cea mai mică observaţie, îi sare muştarul şi

Începe să ameninţe. Dacă nu-l pui cu botul pe labe, prevăd că vei avea mult de tras cu el!

Colosul întreba mai multe gospodine, dar niciuna nu ştia unde plecase Aperti. Soţia lui Userhat Leul era îngrijorată pentru fiul său mai mare, pentru că acesta, chiar în acea dimineaţa, se certase cu fiul Zelosului.

Paneb străbătu satul în lung şi-n lat, dar degeaba. Dacă Aperti ar fi părăsit Locaşul Adevărului, n-ar fi trebuit să anunţe poza? Mai rămânea să dea o raita pe la locul de descărcare a gunoaielor, săpat la sud, după ce fuseseră abandonate cele din est şi din vest. Acolo, diverse resturi erau arse şi transformate într-o masă compacta, purificata de soare, apoi introdusă într-un fel de beci cu ziduri din pietre legate între ele cu mortar.

Paneb nu-şi putea crede ochilor.

În vârful grămezii de gunoaie, Aperti îl tortura pe fiul mai mare al lui Userhat Leul, amenințându-l că-i va înfige în palme andrelele de descurcat, furate de la mama sa.

— Pleacă de acolo! tună colosul.

Aperti îngheţa pentru o clipa, iar victima sa profita de răgaz şi fugi.

— Derbedeul ăsta m-a insultat, explică tânărul de şaptesprezece ani, a cărui robusteţe anunţa deja că-l va ajunge din urma pe tatăl sau — De ce ai furat andrelele?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Aperti.

— Ca să mă distrez…

— Nu eşti decât un hoţ ticălos, Aperti, şi te foloseşti ca un laş de forţa pe care ţi-au dăruit-o zeii.

Adolescentul ieşi dintre gunoaie tremurând.

— Nu… n-o să mă pedepseşti?

— Mai întâi dă-mi andrelele!

Aperti îngenunche.

— Iată-le… Dar nu mă lovi! Mama nu ţi-o va ierta şi…

Palma fu atât de puternica, încât îl trânti la pământ.

— Satul ăsta are nişte legi, băiete, şi tu trebuie să le respecţi. E ultimul meu avertisment. Ori vei fi la lucru mâine dis-de-dimineaţă, ori vei părăsi Locaşul Adevărului.

— Pot… Pot să mă întorc acasă?

— În noaptea asta, vei dormi la uşă, fără să mănânci. Cu stomacul gol, poţi să te gândeşti mai bine la greşelile pe care le-ai făcut.

Criza de gută aproape dispăruse, artrita se ameliorase, dar acum Kenhir avea mari dureri de spate şi, noaptea, nu mai putea scrie la lucrarea sa *Cheia viselor.* La sfatul lui Niut cea Neobosită, găsise o poziţie în care uita, cât de cât, de durere: aşezat pe o pernă, cu un picior întins, pentru a putea scrie, îşi ţinea braţul pe o tăblie din lemn atârnată de un cui bătut în peretele biroului sau. Hieroglifele sale erau din ce în ce mai ilizibile, dar batonul scrib nu pierduse nimic din ascuţimea minţii şi nu permitea nimănui să scrie în *Jurnalul Mormântului.*

— Ar trebui să vă feriţi de ajutorul domniei voastre, îi recomanda Niut.

— Imuni este un funcţionar competent şi serios. Datorită lui, inventarele sunt de o exactitate absolută.

— Cu atât mai bine, dar jinduieşte la locul dumneavoastră şi nu e bun la inimă.

— Te-a supărat cu ceva?

— Numai să îndrăznească! Nu, eu la dumneavoastră mă gândesc…

— Fii pe pace, Imuni nu este încă pregătit să-mi urmeze. Şi nu va fi poate niciodată.

— Nu se va plictisi aşteptând?

— Dacă se va întâmpla aşa ceva, îl voi trimite să-şi continue cariera într-o provincie liniştita. Ori pricepe ce noroc are sa trăiască aici, ori va deveni un conţopist fără viitor.

— Bine, haideţi să vă servesc micul dejun.

Cereale rumenite exact atât cât trebuie, smochine dulci ca mierea şi o prăjitură de curmale… în fiecare dimineaţă, Kenhir se ospăta cu mare plăcere, la fel la prânz şi la cină. Imuni însă nu aprecia mâncarea bună şi acest grav defect nu-l lăsa să se înzdrăvenească.

Micul scrib cu faţă de dihor cerea audienţa. Niut îi spuse să aştepte şi să nu-l deranjeze pe soţul ei de la masa.

— Un raport al şefului Sobek!

— De ce te piţigăieşti aşa, Imuni?

— Pentru că este în joc reputaţia Locaşului Adevărului! Trebuie să intervenim imediat.

— În legătură cu ce?

— A dispărut o vacă.

— Şi ce ne priveşte pe noi?

— Vaca aparţinea de Ramesseum şi trebuia s-o încarneze pe Hathor la viitoarea sărbătoare a zeiţei, la templul din Deir el-Bahari.

— Este regretabil, într-adevăr, dar ce putem face noi?

— Vaca a scăpat din cauza neatenţiei unui artizan, deci confreria e răspunzătoare! Raportul şefului Sobek arată că au fost şi martori. Asta înseamnă că, dacă vom tăcea ca peştii, scandalul nu se va stinge de la sine.

— Şi care e artizanul cu pricina?

— Raportul nu spune nimic despre identitatea lui.

Iată că, în plină perioadă de construcţie a unui mormânt regal şi a celui destinat cancelarului Bay, se iveşte o asemenea catastrofa!

— Dă-mi bastonul.

Aşezat pe un taburet în partea din spate a biroului său din cel de al cincilea fort, Sobek părea distrus.

— Incidentul poate fi într-adevăr considerat unul serios? întreba Kenhir.

— Din păcate, da. Lată de ce am fost nevoit să scriu acel text şi să va oblig să faceţi lumină în această întâmplare.

— Dar n-ai scris numele presupusului vinovat.

— Nu suport calomnia.

— Spuneai că exista martori…

— Martorii pot fi cumpăraţi! mai ales când trebuie să acuzi un şef de echipă din Locaşul Adevărului, adică pe Paneb cel Zelos.

12.

— Rămânând în Locaşul Adevărului, vei fi în afara oricărui pericol, îi confirmă Kenhir lui Paneb. Voi iniţia o procedură prin care voi încerca să demonstrez că mărturiile sunt false.

— Nu accept să fiu tratat ca un prizonier şi asta pentru o greşeală pe care n-am făcut-o! Dacă sunt întrerupt din activitatea mea, înseamnă că forţele confreriei vor slăbi!

— Mă tem că aşa este, dar prima ta datorie este să duci la bun sfârşit zidirea locului de veci al faraonului Siptah.

— Nu este de ajuns să găsim vaca?

— Poţi fi sigur că vaca asta n-a existat niciodată!

— Nu este şi părerea lui Sobek, care a făcut o ancheta serioasă asupra furtului.

— Paneb, ai scăpat din ghearele a nouă agresori! N-ar trebui să-ţi forţezi norocul.

— Nu accept să trăiesc ca un prizonier, dar voi asculta de părerea femeii înţelepte.

— Condu-mă la templu, îi ceru Clara.

Tot satul aflase deja că era victima unui nou atac şi Paneb avu bucuria să constate că artizanii îl încurajau. După cum se purta, toţi înţeleseră că Zelosul se pregăteşte de luptă şi, prevăzător, dorea să se lase îndrumat de femeia înţeleaptă.

— Atunci când Nefer trebuia să ia o hotărâre foarte importantă pentru viitorul confreriei, venea aici, îi dezvălui ea trecând de pilonul ornamentat cu stele mari dedicate Ka-ului

Faraonului, precum şi cu scene de ofranda către Maat şi către suverana crestei Apusului, reprezentată sub forma unui şarpe cu cap de leoaică.

Clara şi Paneb se purificară, se unseră cu mir, îmbrăcară straie de în de o mare fineţe, se încălţară cu sandale albe şi pătrunseră în sanctuarul în care domnea o pace nemaiîntâlnită.

— Tu eşti templul şi vieţuieşti, psalmodie femeia înţeleaptă în întuneric. Tu domoleşti vântul din sud, aduci umbra binefăcătoare după soarele arzător, tu eşti ocrotit de munţii din Apus şi din Răsărit, cupola ta este cerul, iar noi ne hrănim din lumina ta.

Aici, sacrul îşi desăvârşea lucrarea de la sine, fără contribuţia omului. Acesta adunase totuşi pietrele, sculptase scene şi desenase hieroglife, participând astfel la armonia universului. Confreria oferise un locaş puterii divine care avea să celebreze în vecii vecilor ritualurile înscrise pe pereţii templului.

— Urmările sunt mult mai grave decât par, aprecie femeia înţeleaptă. Dacă aceasta vacă a scăpat, înseamnă că nu ne mai bucuram de protecţia lui Hathor. Şi fără ajutorul ei, magia noastră nu mai poate exista.

— Dar nu crezi că poate fi vorba de o nouă capcană? L-au asasinat pe Nefer şi acum vor să mă ucidă şi pe mine!

— Că eşti în pericol e lucru sigur, dar acest animal ne dă un avertisment. Dacă-l neglijăm, apărarea ne va fi slabă şi ni se va întâmpla ce poate fi mai rău. Trebuie sa găsim vaca şi să i-o ducem lui Hathor.

— Bine… Mă voi îngriji eu să se întâmple aşa.

Sprijinindu-se în toiag, Kenhir îl privea drept în ochi pe funcţionarul responsabil cu turmele din Ramesseum, un tânăr demnitar, proaspăt ieşit din şcoala scribilor.

Acesta din urma îl primi într-un birou boltit şi bine aerisit, datorita unor mici ferestre iscusit plasate în arhitectură. Sulurile de papirus erau aranjate impecabil, iar scaunele erau confortabile.

— Este o mare onoare… Nu mă aşteptam la vizita dumneavoastră.

— Aţi rostit o acuzaţie gravă împotriva unui Servitor al Locaşului Adevărului şi cu toate astea nu va aşteptaţi la vizita mea! Aţi uitat ca sunt reprezentantul statului în sat şi ca, dacă unul dintre locuitorii săi este învinuit, îmi fac şi eu o vină din asta?

— Doriţi… Doriţi, desigur, să luaţi loc!

— Ba, deloc, băiete. Picioarele m-au adus aici şi sper că tot ele mă vor purta peste tot şi de acum încolo.

Mai mulţi colegi îl preveniseră pe funcţionar: Kenhir nu era uşor de manipulat, dar, având în vedere vârsta, se gândeau că poate se mai domolise.

Dar era limpede că se înşelaseră.

— Ei bine, unde vă sunt martorii? — Termenul este, cred, exagerat… — Exagerat… Fiţi mai explicit!

— „Martor ”implică un aspect juridic precis şi n-aş dori…

— Nu-mi arătaţi şi mie martorii?

— Sunt nişte ţărani fără carte care abia leagă două vorbe. Un judecător ar putea considera că observaţiile lor sunt neprecise şi…

— L-au văzut pe Paneb cel Zelos furând o vacă destinata lui Hathor, da sau nu?

— Voi emite o părere mai nuanţata, cu atât mai mult cu cât exista un boar corpolent care ar putea fi confundat cu Paneb.

Privirea scribului Mormântului deveni tăioasa.

— Vreţi să spuneţi că nu aveţi nicio dovada împotriva lui?

— Nu… nu sunt prea multe, într-adevăr, şi credeţi-mă că nici nu aveam de gând să ajung la un proces.

— Şi totuşi aţi provocat acest scandal! Cu ce scop?

Tânărul privi în alta parte.

— A fost un fel de ocazie prielnica… Ca scrib experimentat, ar trebui să ştiţi că e greu să urci treptele ierarhiei. Atunci, am presupus că…

— Aparţineţi acelei categorii de tineri arivişti care vor să iasă mereu în faţă, folosindu-se de toate mijloacele posibile pentru a obţine atenţia binevoitoare a superiorilor, fără să le pese de legea lui Maat!

— Ascultă, Kenhir, vaca asta a dispărut cu adevărat şi…

— Din vina voastră, desigur! Şi încercaţi să-l faceţi pe altul să plătească pentru greşeala voastră, folosind calomnia.

— Ar trebui… să găsim o cale de conciliere, aşa, ca între scribi. Totuşi

Locaşul Adevărului nu este chiar familia domniei voastre.

— Află, băiete, că scribul Mormântului nu este un funcţionar ca toţi ceilalţi şi că trăieşte o fraternitate despre care nu vei avea vreodată nici cea mai mică bănuială. Prezintă-ţi demisia şi părăseşte cât mai repede malul stâng. Dacă nu, mă voi ocupa personal de cazul dumitale.

Copleşit, tânărul se lăsă să cadă pe un scaun nu prea înalt.

— Şi… vaca mea?

— Găsiţi-o voi înşivă!

Uşurat, Kenhir reveni în sat. Drumul îl cam obosise, dar era voios gândindu-se că avea să le dea sătenilor veşti bune.

Când Clara îi ieşi în întâmpinare, bătrânul scrib simţi o emoţie asemeni celei provocate de prima lor întâlnire: în ciuda doliului, ea strălucea ca soarele blând de primăvară şi doar prezenţa ei era de ajuns să te facă să crezi în fericire.

— Gata, am dezlegat tot misterul, spuse el. Nu era decât un arivist care căuta ceartă pentru a ne pune în spinare propriile-i greşeli. Se gândea chiar să mă facă părtaş la manipularea lui de doi bani! Acum Paneb poate dormi liniştit.

— A plecat, îi spuse Clara.

— A plecat? Dar unde s-a dus?

— Să caute vaca lui Hathor.

— Dar treaba asta nu ne mai priveşte!

— Ba cred că da, Kenhir. Funcţionarul din Ramesseum n-a fost decât unealta destinului: crezând că ne acuză, a tradus de fapt dorinţa zeiţei.

— Au mai fost şi alte încercări de a-l ucide pe Paneb, Clara! Trimiţându-l aşa, în necunoscut, nu l-ai expus unor pericole de neconceput?

— După părerea preoteselor lui Hathor, această misiune este foarte importanta.

Kenhir se sprijini în toiag.

— Încep să înţeleg… îi impuneţi una dintre încercările care să-l ajute să ajungă mai aproape de propria desăvârşire, nu-i aşa?

Clara se mulţumi să zâmbească.

— Vaca asta sfântă este cu adevărat în pericol.

— Şi dacă Paneb nu va fi în stare s-o aducă, nu va mai reveni nici el.

— Asta numai zeiţa poate hotărî.

„Funcţia de scrib al Mormântului nu este o sinecură, gândi Kenhir, dar tot e de preferat celei de şef de echipă în Locaşul Adevărului."

— Am primit un mesaj de la trădător, anunţa Serketa, umezindu-şi buzele-i lacome. Confreria continua să sape mormântul cancelarului Bay şi al regelui Siptah, construind, în acelaşi timp, pe malul stâng, templul faraonului. Dar fără Paneb… Mehy tresări. — Glumeşti?

— Paneb a părăsit satul şi nimeni nu ştie încotro a plecat.

— Să nu ne bucurăm prea repede…

— Trădătorul afirmă că nu este vorba de o călătorie oficială. Ce-ar fi ca Paneb s-o fi luat-o razna? După atacul care era cât pe ce să-l coste viaţa, poate că a ales să se îndepărteze definitiv de acest sat care nu-i aduce decât necazuri.

— Ciudată comportare… Dar flăcăul ăsta nu mi se pare a fi de genul celor care renunţă atât de uşor.

— Fiecare om are slăbiciunile lui, leul meu iubit, gânguri Serketa.

13.

Ajutat de indicaţiile unui boar, Paneb refăcuse traseul străbătut de vacă până la intrarea în pădurea de papiruşi înalţi de peste şase metri.

Aşezat pe un scaun de nuiele, un pescar muşca sănătos dintr-o plăcintă.

— Ai văzut vreo vacă trecând pe-aici? îl întreba colosul.

— Cum să nu! Era grasă şi frumoasa, cu ochi mari şi blânzi şi cu un par auriu.

— De ce n-ai oprit-o?

— Mai întâi fiindcă nu e treaba mea şi apoi, vaca aia nu semăna cu celelalte… Prin partea locului se spune că e protejata de zeiţa Hathor şi că nimeni nu are dreptul să se atingă de ea. Ascultă-mi sfatul, nu te băga în povestea asta. Ştiu mulţi vânători iscusiţi care n-au mai scăpat cu viaţa.

Paneb îşi făcu loc printre tufele dese ieşind din Locaşul Adevărului şi trecând de partea cealaltă, într-o lume potrivnică, în care fiecare pas însemna

un pericol. Dar femeia înţeleaptă îi încredinţase o misiune vitală pentru viitorul confreriei, aşa că şeful echipei din dreapta ar fi dorit mai degrabă să dispară de pe faţa pământului decât să n-o ducă la bun sfârşit.

Lipitori, ţânţari şi alte insecte enorme îl atacau fără încetare, în timp ce mici animale sălbatice şi nenumărate Păsări, deranjate de oaspetele nepoftit, provocau un vacarm de nedescris, făcând să foşnească tulpinile de papirus.

Un şarpe de apă îi atinse în treacăt piciorul, dar Paneb înaintă fără sa se oprească vreo clipa.

Dacă i s-ar fi întins o capcană, agresorii săi n-ar fi fost mai bine pregătiţi decât el. Fără teamă, se afunda încetul cu încetul în acest loc întunecat, în care toate fiinţele dădeau o luptă crâncenă pentru supravieţuire.

Şi tocmai când începuse să-şi piardă speranţa, colosul o zări.

O vacă de o frumuseţe ireala, cu o înfăţişare delicata şi cu o privire nespus de blândă.

Stătea pe o insuliţă acoperita de iarba, înconjurata de apa verzuie. Nu fugi când apăru el, dar Paneb ştia ca ceva o speriase şi că simţea în apropiere un pericol care o împiedica să între într-un desiş de papirus.

O formă întunecată, asemeni unui trunchi de copac, se îndrepta către insuliţa, lăsând în urma sa o dâră, ca orice animal care înaintează înotând. În câteva secunde, crocodilul ar fi putut înhăţa picioarele din spate ale vacii!

Paneb îi sări în spate chiar în clipa în care pornea la atac. Animalul tresări atât de violent, încât colosul crezu că s-a ales cu oasele rupte, dar nu dădu înapoi.

Puterea monstrului îl întărâtă pe Paneb, fericit că avea ocazia să înfrunte un asemenea adversar care-l obliga să se întreacă pe sine. Urla o dată, în semn de victorie sau de înfrângere, îşi adună ultimele forţe şi deschise botul reptilei, gata să-l rupă.

Purificată prin fumul de tămâie, cu ochii coloraţi în negru şi verde, încoronata cu un disc de aur încadrat de două pene, purtând la gât o coloană minuscula din faianţa, vaca pătrunse în curtea templului lui Hathor.

Preotesele omagiară încarnarea zeiţei lor protectoare şi închinară imnuri iubirii misterioase, principiul care conferă unitate universului şi le permite oamenilor să dezlege mesajul stelelor.

După ce se îndepărtase de Locaşul Adevărului, Hathor se întorsese pentru a-şi regăsi templul şi pentru a le dezvălui supuselor sale armonia originii, îndreptându-se apoi spre ţarcul din Deir el-Bahari.

Când femeia înţeleaptă îi unse fruntea cu ulei sfinţit, vaca îi zâmbi.

Şi, în ciuda bandajelor îmbibate în unguente care să-i calmeze durerile coastelor, Paneb zâmbea şi el.

La cererea lui Hay, şeful echipei din stânga, toţi artizanii din Locaşul Adevărului munceau la finisarea templului pentru milioane de ani al faraonului Siptah. De dimensiuni modeste, edificiul se învecina cu cel al ilustrului Thutmosis al III-lea, autor al *Cărţii matricei stelare,* pe care desenatorii confreriei o foloseau pentru a decora locurile de veci din Valea Regilor şi care se bucura de protecţia imensului Ramesseum.

— Micuţul rege Siptah are mult noroc, spuse Fened Nasul. Un asemenea loc e de-a dreptul minunat!

— Să sperăm că lumea de dincolo îi va fi mai favorabilă decât cea de aici, mormăi Karo cel Posac. După câte se vorbeşte, este tot bolnav şi nu mai are mult de trăit.

— Tausert e cea care a insistat ca templul să fie construit aici şi într-un timp cât mai scurt, insista Userhat Leul. Regina dă dovadă de o mare dărnicie.

— Crezi? protestă Unesh Şacalul. Nu fiice decât să pună în practică o anumită strategie: protejându-l pe acest adolescent infirm şi incapabil să guverneze, îşi atrage simpatia supuşilor.

— Hai să uităm de politică, propuse Pai Pâinică-Bună. Eu aş fi vrut ca faraonul Siptah să ne viziteze satul.

— Asta nu se poate, aprecie Nakht cel Puternic. Nu iese niciodată din templul lui Amon din Pi-Ramses şi singura lui bucurie este lectura autorilor din vechime

— Dar cum de ştii toate astea? îl întreba Gau cel Exact.

— Ştim de la nevestele noastre! răspunse Renup cel Jovial. Stau la taclale cu gardienii, care, la rândul lor, vorbesc cu factorul şi cu auxiliarii şi, uite aşa, suntem la fel de bine informaţi ca şi cei din capitală.

— Hai să mai bem un pahar şi să ne întoarcem la muncă, propuse Thuty cel Savant.

Nu mai erau decât ceva detalii de pus la punct. Sanctuarul putea deja să fie folosit, iar preoţii permanenţi urmau să se instaleze peste două zile.

Făcându-şi datoria, ca toţi ceilalţi colegi ai săi, trădătorul urmărea cea mai mică mişcare de pe şantier. Cu o zi în urmă, împreună cu Servitorii Locaşului Adevărului, transportase lapislazuli, turcoaze, mir, tămâie proaspătă, în de o

mare fineţe, comalină, jasp roşu, alabastru şi alte materiale necesare vieţii templului. Oare deschizând camera de depozitare a uneltelor, scribul Mormântului nu scosese şi piatra de lumină ascunsă în cufărul greu din lemn pe care Paneb, în ciuda rănilor sale, ţinuse cu orice preţ să-l poarte el însuşi pe umăr?

Să ascundă piatra în templul lui Siptah… Excelentă idee! Trădătorul ar fi căutat-o în zadar în interiorul satului. Dar Hay făcuse o greşeală cerând ajutorul lui Paneb şi al echipei din dreapta pentru o misiune pe care ar fi trebuit s-o îndeplinească doar el. Şi exact această greşeală îi atrase atenţia trădătorului. Se vede treaba că Zelosul nu venise în acel loc decât pentru a ascunde comoara nepreţuită.

Dar în care loc, de fapt? Până la terminarea lucrărilor, artizanii puteau circula în voie în edificiu, aşa că trădătorul profită şi intră în cripta săpată sub pardoseală, acolo unde erau depozitate statui şi obiecte de rimai. Deschise casetele fără să găsească mare lucru şi apoi se grăbi să revină lângă confraţii săi.

— Sculptorii au făcut mici şanţuri în pereţii sanctuarului, spuse Hay. Ele vor delimita porţiunile de piatra pe care vom lipi plăci de aur ca un basorelief, fixate cu piroane cu floarea aurie.

Kenhir împărţi plăcile. Trădătorul luă parte la fixarea lor, convins fiind că a dejucat stratagema concepută de femeia înţeleaptă şi de cei doi şefi de echipă: una dintre plăci trebuia să mascheze o cavitate adâncă în care să rămână ascunsă piatra de lumină, ce strălucea asemenea aurului. Dar cum să descopere acel loc?

Norocul îi zâmbi: îi zări pe Paneb şi pe Hay îndreptându-se către partea din spate a templului şi ducând cu ei o placă de aur, mai mare şi mai grea decât celelalte. Prudenţi, cei doi şefi de echipă îşi îndeplineau sarcina ferindu-se de orice privire iscoditoare.

După terminarea lucrului, artizanii din Locaşul Adevărului se adunaseră la umbra unui salcâm bătrân, pentru a lua o gustare adusă de nişte ţărani din Ramesseum. Ceapa era abia culeasă, iar berea era foarte rece.

— Acest mic templu e o minune, fu de părere Casa Funie, şi, cum mormântul îi va fi la fel de frumos, faraonul Siptah ar trebui să fie mulţumit.

— Cât de norocoşi suntem, constata Didia cel Generos. Construind, noi trăim misterul creaţiei şi continuăm opera Arhitectului Lumilor.

— Cu condiţia să-i închinam acest locaş, care e al lui şi nu al nostru, preciză Unesh Şacalul.

— Când pietrele zidite de noi vor străluci ca aurul în lumina apusului de soare, şopti Ipuy cel Iscoditor, cel mai mic dintre eforturile noastre va căpăta sens.

Soarele dispăru după creasta Soarelui Răsare, totul fu cuprins de linişte, iar artizanii amuţiră.

Unii dintre ei se desprinseră de grup pentru a medita în singurătate. Trădătorul porni către partea din spate a templului.

Se aşeză lângă zid, chiar sub placa cea mare din aur. Nimeni nu-l putea vedea, dar aşteptă, totuşi, o vreme, pentru a fi sigur că nimeni nu-l urmărise.

Cu o daltă de aramă, desprinse placa.

Nicio lumină nu străluci din interiorul cavităţii.

Cei doi şefi de echipă nu aşezaseră acolo piatra de lumină, ci o statueta a zeiţei Maat, încarnarea dreptăţii.

14.

În acel sfârşit de aprilie, căldura era sufocantă. Scribul Mormântului poruncise să se dubleze livrările de apă şi, pentru mai multă răcoare, artizanii acoperiseră uliţele cu frunze mari de palmier.

Karo cel Posac bătu la uşa lui Paneb. Micuţa Selena îi deschise.

— Vrei să-l vezi pe tata?

În faţa ei, cioplitorul în piatra parcă îşi pierduse orice aer de agresivitate.

— E acasă?

— Tocmai îşi termina toaleta, împreuna cu mama. Vrei să intri?

— Păi… da.

— Atunci, îmi spui o poveste cu spiriduşi buni şi rai.

Fetiţa îl luă de mâna pe Posac şi-l invita sa ia loc pe un Scaun solid din nuiele.

— Ştii, eu şi poveştile…

— Ba sunt sigură că ştii poveşti, că doar munceşti în locuri misterioase, ca tatăl meu. Nu acolo se ascund spiriduşii?

Karo îşi pipăi nasul spart, pentru a câştiga timp.

— Ba da. E lucru sigur…

Apariţia lui Paneb, ras şi parfumat, îl scoase pe Posac din încurcătură.

— E vreo urgenţă, Karo?

Cioplitorul în piatră se ridică.

— Ai ieşit astăzi din casă?

— Nu încă.

— În noaptea asta nu s-a răcorit deloc. Ziua se anunţă toridă.

— Se înţelege, dar ce rost are să te revolţi contra naturii?

— Ţăranii nu mai ies la muncă, pe câmp, nimeni nu mai călătoreşte pe jos, fiecare nu se gândeşte decât să se apere de canicula… Noi, în schimb, trebuie să ne îmbolnăvim în cuptorul din Valea Regilor! Tovarăşii mei mau ales să fiu purtătorul lor de cuvânt: dă-le voie să rămână în sat până trece valul de căldură.

Karo cel Posac se aştepta la o reacţie violenta din partea lui Paneb şi era gata să ceară intervenţia tribunalului pentru tranşarea diferendului între şeful de echipă şi artizani.

— S-a făcut, Karo.

— Cum adică „s-a făcut ”… Asta înseamnă că…

— Asta înseamnă că sunt de acord cu cererea ta. Mai e ceva?

— A, nu, nimic, chiar nimic…

— Pregătiţi mobilierul funerar în atelierele din sat, sub supravegherea lui Ched şi a lui Userhat.

— Desigur, desigur… Dar tu…

— Eu îmi voi îndeplini îndatoririle.

Împovărat cu saci grei conţinând pâini de culoare şi peneluri, Paneb ieşi din sat sub privirea uimită a gardianului, aşezat la umbra unei pânze groase întinse între doi ţăruşi.

— Doar nu te duci în Valea Regilor?

— Ba da, răspunse Paneb. Munca mă aşteaptă.

— Proprietarii de măgari s-au plâns din cauza căldurii încă de la răsăritul soarelui şi nu vor reveni decât la apus. Ai putea muri acolo, în munte!

— Fii pe pace! Sunt în elementul meu.

Colosul se duse la grajd, unde Vânt din Miazăzi, măgarul care nu asculta decât de el, mânca lucernă. În ajun, îi tăiase copitele şi, după cum îi era obiceiul, măgarul se culcase, gemând, pentru a simula o durere de nesuportat. Călăul său îi oferise scoarţa de salcie, o delicatesă, şi, astfel, Vânt din Miazăzi se supuse dorinţelor acestuia.

Patrupedul cu botul şi burta de culoare albă devenise un adevărat uriaş. Cântărind peste trei sute de kilograme, era încântat atunci când Paneb îl săruta uşurel pe nările lui largi şi-l mângâia pe cap.

— Vrei să mă însoţeşti până-n Valea Regilor?

Ochii migdalaţi i se făcură mari, întrebători, şi ciuli urechile.

— Am mult material şi drumul va fi anevoios.

Măgarul ieşi din grajd, adulmecă aerul arzător şi se opri Drept în poteca ce ducea la „marea câmpie ". Paneb îl împovăra cu două coşuri umplute pe jumătate, fără să uite burdufurile cu apă. Vânt din Miazănoapte o porni primul, imprimând ritmul de mers spre Vale.

Vânt din Miazănoapte şi Negruţu', şeful echipei din dreapta avea cel puţin doi prieteni pe care se putea bizui ca să nu mai vorbim de Orătania Nesuferită, gâsca urâcioasă care făcea pe paznicul, şi Fermecătoarea, pisica cea monstruoasă care gonea din locuinţa sa energia malefică.

De bună seamă, artizanii echipei din dreapta aveau dreptate: era mult prea cald pentru a putea munci. Iar Paneb nu respinsese niciun motiv invocat de unul sau de altul de a lipsi de la muncă în ultimele luni: boală, oboseală, probleme de familie sau oricare alta apărută de moment.

El, şeful de echipă, trebuia să protejeze opera în orice împrejurare.

Urcând panta spre strâmtoarea de la care urma sa coboare pe potecă spre Valea Regilor, Paneb simţi deodată apăsarea singurătăţii. Totuşi, de la Ched Salvatorul şi până la Karo cel Posac, Îi iubea pe toţi, aceste fiinţe remarcabile care-şi dedicau existenţa Locaşului Adevărului, şi simţea faţa de ei un sincer şi profund sentiment frăţesc. Dar acum niciunul dintre ei nu-l însoţea, lucru bun, de altfel. El era cel care trebuia să-şi asume funcţia fără să se plângă de soarta sa şi fără să fie nemulţumit de neputinţele altuia.

Cele două gărzi nubiene din Valea Regilor se mirară văzând că se apropie,

răsuflând din greu, un măgar şi un bărbat. Legendei care aducea laude forţei inepuizabile a colosului urma, desigur, să i se adauge un nou capitol.

Paneb şi Vânt din Miazănoapte intrară într-un adevărat cuptor, trecură pe lângă locul de veci al lui Ramses cel Mare şi o luară în direcţia şantierului. Artizanul se grăbi să-şi despovăreze tovarăşul şi îl lăsă să se adape, înainte de a aşterne, la umbră, o rogojină pe care măgarul să se poată culca.

Paneb începu cu mormântul cancelarului Bay în care temperatura, mai mica de treizeci de grade, îi oferi o răcoare plăcută. Echipa nu terminase decât sala cu stâlpi. De aici încolo, ceea ce ar fi trebuit să fie Locaşul Aurului avea să rămână o sală cioplită grosolan în stâncă. Sarcofagul fidelului servitor al faraonului se va odihni oricum în pace.

În primul coridor, Paneb termină scena care-l reprezenta pe cancelar în urma regelui Siptah, apoi trasă conturul unui zeu soare cu cap de şoim, pe care-l venera Bay. Acesta din urmă nu era un suveran, dar văzuse lumina din sufletul simbolic al monarhului şi ea era cea care îl îndruma pe frumoasele căi ale eternităţii.

Cuprins de o febră creatoare care ştergea orice oboseală, Paneb trecu apoi în mormântul lui Siptah, în care aprinse vreo zece torţe triple, ale căror fitiluri nu scoteau niciun fir de fum. Pregăti un alb strălucitor şi un ocru scânteietor ca aurul, pentru a evoca puritatea sufletului regal şi transmutarea sa alchimică.

Folosind, după sfaturile lui Ched Salvatorul, pâini de culoare de nouăsprezece centimetri, obţinu pigmenţi inalterabili în prezenţa aerului, insolubili în apă şi rezistenţi la foc. Şi paleta sa, pe care i-o dăduse Gau cel Exact, deveni cel de al treilea ochi al său, în care se amestecau nuanţele fixate apoi cu ulei de în şi de mac, dar şi cu esenţă de fistic.

Amintindu-şi regula pe care i-o dezvăluise Ched, pictă, privind din mai multe puncte de vedere, fără să cedeze perspectivelor înşelătoare. Transmiţând, simultan, momente de graţie şi mişcări inerte, penelurile sale dădeau la iveală realitatea ascunsa, glorificând armonia formelor.

Luară astfel naştere o zeiţa Maat cu pshent albastru şi cu rochie roşie, soarele făurit de Isis şi Nephtys aşezaţi în genunchi, faraonul primind viaţa zeului luminii şi un Anubis mumificat.

Siptah va rămâne tânăr în veci, cu chipul senin, iluminat veşnic de forţele creatoare ziditoare în locul sau de veci. Pe plafon, vulturi roşii purtând o coroană albă îi duceau spiritul în sânul mamei cereşti, departe de lumea profană.

Datorită culorii, personajele se animau şi hieroglifele vorbeau. Oricare ar fi destinul micului rege şchiop, el va afla aici o desăvârşire demnă de cei mai

mari faraoni.

Ultimul penel de culoare alba pe rochia lui Isis, zeiţa protectoare, şi Paneb ieşi din mormânt chiar la vremea la care soarele apunea.

Aşezat pe un taburet, cu mâinile împreunate pe toiag, Kenhir se bucura de ultimele momente ale zilei.

— Dar… ce faceţi aici?

— Ca şi tine, îmi fac munca. Va trebui să-mi spui câte fitiluri şi câte pâini de culoare ai folosit.

— N-am stat sa le număr.

— Bănuiam! încă o corvoada care mi se pune în spinare. Măcar ştii cât timp ai stat în acest mormânt?

— Habar n-am.

— Trei zile! Dacă n-aş fi venit să-ţi hrănesc măgarul şi să-i dau apă, bietul animal ar fi murit. Uneori, neglijenţa ta este de neiertat.

— Aţi venit până aici, pe canicula asta?

— La vârsta mea, căldura îmi face bine. Şi apoi, nu se poate ca un artizan să muncească în Valea Regilor fără ca eu să-i aplic controlul regulamentar. Nu ţi-e sete?

— Puţin.

Kenhir îi întinse colosului un burduf.

— Arată-mi picturile pe care le-ai făcut.

Scribul Mormântului constată că Paneb uitase să stingă torţele. Dar cum să-i faci reproşuri, cât de mici ar fi ele, când descoperi minunăţiile născute sub penelurile sale?

15.

Ca printr-o minune, calul lui Mehy, pornit într-un galop nebun, n-o trânti la pământ pe fetiţa care se juca la marginea drumului. Turbat de furie, generalul gonea înainte, în direcţia vilei sale.

Îşi lăsă armăsarul epuizat în grija unui rândaş şi se năpusti în sala de recepţie, unde Serketa stătea la taclale cu nişte nobile tebane, pornite împotriva regelui Siptah, pe care ar fi dorit să-l vadă spânzurat; în schimb, nu mai conteneau cu elogiile adresate lui Seth-Nakht.

Mehy mormăi o formulă de politeţe, apoi se retrase în apartamentele sale.

— Vă lăsăm, draga mea, spuse una dintre invitate.

— Nu-i nicio grabă!

— Mi se pare că soţul domniei voastre este foarte îngrijorat.

— Renovarea cazărmilor este mult mai dificilă decât îşi închipuia fiindcă se loveşte de o mulţime de obstacole administrative.

Înaltele doamne zâmbiră cu subînţeles.

— Mâine seară va avea loc un banchet în onoarea unui nou an de domnie a regelui, le aminti soţia primarului; desigur, nu veţi lipsi.

— Cu plăcere, spuse Serketa, alintându-se ca o pisică.

De îndată ce femeile părăsiră, pline de ifose, vila, Serketa se repezi în camera în care Mehy îşi vărsa furia pe cearşafurile de în, sfâşiindu-le cu dinţii.

— Ajunge! îi porunci Serketa. Această purtare nu e demnă de un viitor stăpân al Egiptului.

— Ai vrea să-mi vărs nervii pe tine?

— Dacă asta te face să-ţi revii, dă-i drumul.

Generalul calcă în picioare bucăţile de cearşaf şi se trânti pe pat.

— Iată că asasinarea lui Nefer cel Tăcut n-a folosit la nimic! Moartea sa l-a făcut pe Paneb de neînvins, iar confreria a ieşit din această încercare şi mai puternică. Locaşul Adevărului a anunţat că templul pentru milioane de ani al lui Siptah este gata şi că mormântul său şi al cancelarului Bay sunt pe punctul de a fi terminate. Un adevărat triumf pentru artizani! Şi blestematul ăsta de trădător care nu reuşeşte încă să descopere ascunzătoarea pietrei de lumină…

— Nu-ţi pierde speranţa, spuse Serketa, masându-i umerii. E adevărat că Paneb e privit ca un învingător, dar ce putere ar mai avea fără magia comunităţii sale? Şi cine stăpâneşte aceasta magie? O văduvă slăbită de moartea soţului ei.

— Ştii bine că femeia înţeleaptă nu poate fi înlăturată!

— Eu nu sunt chiar atât de sigură, şacalul meu drăgăstos.

Clara îngrijise păsărelele lui Fened Nasul, adică bronhiile, şi hambarul lui Pai Pâinică-Bună, adică intestinele sale. Apoi urmaseră urgenţele dentare: un

grav abces, care a trebuit drenat, o ulceraţie a gingiei, tratată cu o pastă compusă din lapte de vacă, roşcove uscate şi curmale proaspete şi care trebuia mestecată timp de nouă zile, obturaţii făcute cu făină de alac, miere şi aşchii de nalbă, ba chiar şi o carie, lucru rar în ţara faraonilor. Niciuna dintre aceste afecţiuni n-ar fi avut nevoie de intervenţia unui specialist mai calificat. Femeia înţeleaptă le recomanda tuturor sătenilor o strictă igienă a gurii, având la baza folosirea apei aseptizate cu natron şi a pastei de degresat. La fel de excelenta se dovedea a fi mestecarea lăstarilor dulcegi de papirus.

— Aveţi o scrisoare, anunţă soţia lui Renup cel Jovial, cea care împărţea corespondenţa adusa de factor.

Clara era puţin ameţita, aşa ca se aşeza şi închise ochii. Numărul mare de intervenţii delicate o epuizaseră şi nu mai reuşea să se refacă atât de uşor ca altădată, când îi vorbea lui Nefer despre ziua sa de munca, împărţind cu el povara îndatoririlor.

Amintirea fericirii pe care o trăiseră împreuna o făcu să i se strângă inima şi regreta că nu putea să se lase în voia unui vis care s-o ducă lângă soţul ei. Dar era datoare să rămână, până la ultima suflare, în acest sat căruia Nefer îi consacrase propria viaţă.

Clara citi misiva expediată de medicul-şef al provinciei tebane şi simţi cerul căzându-i în cap.

— Sunteţi sigură? se miră Kenhir.

— Vă rog să citiţi: medicul-şef refuza să-mi mai trimită balsam, inclusiv styrax! Fără aceste produse, nu voi mai putea vindeca foarte multe boli.

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat vreodată! Dar cine se crede incapabilul ăsta?

— Precizează că hotărârea sa este impusa „din motive grave şi indiscutabile”. Despre ce poate fi vorba?

— Mă duc imediat la palat pentru a obţine din nou livrările, declara scribul Mormântului.

Gras, cu picioarele prea scurte, cu ochii săi mici şi negri strălucind adeseori de răutate, Dakter îşi netezea şi-şi parfuma în fiecare dimineaţa barba roşeaţa. Fiu al unui matematician grec şi al unei chimiste persane, se bucurase de sprijinul secret al lui Mehy pentru a obţine conducerea laboratorului central şi a castei medicilor. Multă vreme crezuse că-şi va putea impune ideea unei ştiinţe pure, dar tradiţia nu-i dăduse voie să-şi realizeze proiectele.

Dakter visase să întemeieze un Egipt eliberat de credinţele sale inutile, un

Egipt angajat cu hotărâre pe calea progresului, dar trebuise să renunţe la aspiraţiile sale, resemnându-se să adoarmă în confortul unor funcţii oficiale, care-i ofereau o viaţă uşoară şi respectabilă. Trecuse multă vreme de când nu mai credea în existenţa pietrei de lumină, care-l obseda încă pe generalul Mehy.

Iar el, cuceritorul gata de orice fapte pentru a pune mâna pe putere, ce devenise oare dacă nu doar administratorul bogatei provincii tebane, fără să reuşească să-şi împlinească până la capăt ambiţiile?

Acrit, Dakter îşi petrecea timpul creând disensiuni între medicii specialişti de la palat şi mânca din ce în ce mai mult, preferând ospeţele savuroase organizate de bucătarul său în cinstea femeilor uşoare pe care nu le mai frecventa de multă vreme.

Când Serketa îi propusese să dea Locaşului Adevărului o lovitură fatală, ucigând-o pe femeia înţeleaptă, savantul simţise o plăcere pe care o crezuse pierdută pentru totdeauna. El, pe care Egiptul şi lumea întreagă ar fi trebuit să-l considere un geniu, ajunsese să ocupe un banal post de administrator. Simţea nevoia să-şi ia revanşa cât mai repede.

Şi, bineînţeles, scribul Mormântului venea, în persoană, să-i ceară socoteală.

Faţă în faţă, cei doi bărbaţi simţiră un sentiment instantaneu şi total de aversiune.

Pentru Kenhir, Dakter era exemplul perfect al arivistului devenit un înalt funcţionar inutil, incompetent şi arogant.

Pentru Dakter, Kenhir întruchipa detestabila tradiţie a scribilor, hrănita cu o înţelepciune demodată.

— Ce-i cu scrisoarea asta stupida? întreba Kenhir.

— Constat că uitaţi cu cine staţi de vorba!

— Din păcate, nu: cu un individ respingător care se împodobeşte cu un titlu pe care nu-l merita şi care, probabil, şi-a pierdut minţile dacă vrea să nesocotească legile ce guvernează Locaşul Adevărului.

Pentru un timp, virulenţa atacului îl lăsa pe Dakter fără grai, dar mânia îl făcu să continue.

— Cunosc şi eu, cât se poate de bine, aceste legi renumite!

— În acest caz, ştiţi că n-aveţi dreptul să întrerupeţi livrarea de leacuri către Locaşului Adevărului.

Dakter zâmbi cu cruzime.

— În afara cazului în care datoria mă obliga să intervin.

Atitudinea satisfăcută a adversarului său îl îngrijoră pe Scribul Mormântului.

— Adică?

— Mă credeţi un om prea puţin important, nu-i aşa? Ei bine, vă înşelaţi, dragul meu Kenhir! Ca medic-şef al palatului, îmi supraveghez subalternii în mod constant şi nu tolerez nimic în comportarea lor, mai ales o greşeală gravă.

— Nu sunteţi expert decât în hârţoage, căci sunteţi incapabil să îngrijiţi cea mai benignă dintre boli!

Dakter se făcu roşu ca focul.

— Vă interzic să-mi vorbiţi pe tonul ăsta!

Îi venise rândul lui Kenhir să zâmbească.

— Dacă v-ar mai fi rămas puţină demnitate, aţi fi demisionat imediat, dar sunteţi prea laş şi prea legat de avantajele pe care le aveţi. De aceea, îi voi trimite Maiestăţii Sale un raport în care îi voi aduce la cunoştinţă acest abuz de autoritate, abuz ce va fi sancţionat printr-o revocare aşteptata cu nerăbdare de toţi practicienii serioşi.

— În locul vostru nu mi-aş lua acest risc, ameninţa Dakter.

— Trebuie să vă fac o mărturisire: nu mă impresionaţi deloc.

— Greşiţi nedând importanţa scrisorii mele, Kenhir. Dacă v-a mai rămas ceva inteligenţa, veţi înceta să mai fiţi de partea femeii înţelepte.

— Ia te uită! Şi pentru care motiv?

— Clara, văduva lui Nefer cel Tăcut, a fost aleasa de confrerie să îngrijească bolnavii în interiorul satului, nu-i aşa?

Scribul Mormântului încuviinţă.

— Atunci când depistează un caz grav pe care nu e capabilă să-l trateze, nu trebuie să-l paseze unui specialist din exterior?

— Este, într-adevăr, de datoria femeii înţelepte s-o facă.

Ochişorii lui Dakter sclipiră cu răutate, dovadă a victoriei.

— Ei bine, dragul meu Kenhir, Clara nu şi-a respectat această datorie. Şi-a pus un bolnav în pericol de moarte şi va fi condamnată cu o severitate extremă. Dată fiind nepriceperea sa, am întrerupt livrarea de produse medicinale unei persoane incapabile de a le folosi.

— Nu ştiţi ce vorbiţi!

— Importanţa funcţiei mele nu mi-ar permite-o, îl ironiză Dakter. Eu nu întreprind nimic dacă nu am probe.

— Care probe?

— Plângerea artizanului bolnav şi atât de prost îngrijit.

16.

Cu mari dureri de spate, Kenhir se aşeza încetişor pe un scaun cu spătar înalt. La dreapta sa stătea femeia înţeleaptă, iar la stânga, Paneb.

În faţa lor, Casa Funie, a cărui figură pătrăţoasă părea încremenită într-o expresie de disperare.

— Vrem să ştim tot adevărul, pretinse scribul Mormântului.

— De acord, de acord, încuviinţa cioplitorul în piatră, dar nu este deloc ceea ce vă închipuiţi.

— Săptămâna trecută te-ai dus pe malul drept, nu-i aşa?

— Da, da… Pentru a găsi vreun client amator de statuete funerare.

— Şi ai rămas multă vreme la bufet, pe chei?

— Era cald şi-mi era sete.

— Ai băut mult, nu-i aşa?

— Îmi era foarte sete.

— Ai pălăvrăgit îndelung cu nişte oameni despre abcesul care te chinuia.

— Tot ce se poate, aprobă Casa.

— Şi ai uitat să precizezi că vei fi îngrijit de femeia înţeleaptă.

— Ca să fiu sincer, nu mai ştiu prea bine ce am povestit.

— După mărturisirile culese de medicul-şef Dakter, te-ai plâns de suferinţe de nesuportat şi de lipsa de interes în ceea ce te priveşte.

— Nu-mi amintesc sa fie aşa…

— Martorii au înţeles că eşti în pericol şi au anunţat autorităţile sanitare.

— Dar eu n-am cerut aşa ceva!

— Eşti sigur? întrebă Paneb.

— Cât se poate de sigur!

— Cine era clientul tău?

— La adresa indicată, n-am găsit pe nimeni… Băusem prea mult, recunosc, dar sunt sigur că nu m-am înşelat.

— Ai comis o gravă eroare, constată Kenhir, căci n-ar fi trebuit să ieşi din sat înainte de a-i vorbi femeii înţelepte despre abcesul tău.

— Tocmai se îngrijea de o fetiţă şi n-am mai vrut să pierd vremea.

— Astăzi, din cauza ta, femeia înţeleaptă este acuzată de neglijenţă şi sar putea să nu i se mai permită să-şi exerseze arta.

Casa Funie lăsă capul în jos.

— Voi da socoteală în faţa judecătorilor şi această neînţelegere se va clarifica.

— Dakter a iniţiat deja o procedură de destituire pentru incapacitate în practicarea medicinei.

Cioplitorul în piatră strânse pumnii.

— O să-i spintec ţeasta!

— În niciun caz, să nu faci o asemenea tâmpenie, îl sfătui Kenhir.

— Nu-mi mai rămâne decât o soluţie, aprecie Clara: să fac dovada artei mele în faţa medicului-şef şi a practicienilor de la palat.

Generalul Mehy dădu peste cap o cupă de vin alb.

— Ştiu că nu bei decât apă, dragul meu Dakter, dar ar trebui să faci o excepţie! O asemenea victorie trebuie sărbătorită!

— Demiterea femeii înţelepte nu s-a pronunţat încă.

— N-a ales chiar ea cea mai proastă dintre soluţii? Ar fi trebuit să se apere în faţa tribunalului… Această pretenţie a ei o va pierde.

— N-am reuşit să corup toţi medicii, mărturisi Dakter. Unii îmi sunt ostili, iar alţii sunt îngrozitor de cinstiţi. Şi, pentru a nu-mi fi ştirbită credibilitatea, nu eu voi fi acela care va alege bolnavul pe care femeia înţeleaptă să-l trateze în faţa colegilor, ci unul dintre ei, în urma tragerii la sorţi.

— Sper să nu fie uşor!

— De asta puteţi fi sigur! Reputaţia femeii înţelepte nu prea le pică bine practicienilor, dar ea ar putea reuşi dacă n-aş interveni eu în mod hotărâtor.

— Ce-ai pus la cale?

— De îndată ce voi cunoaşte identitatea bolnavului, îi voi otrăvi hrana sau băutura. Oricât de mare ar fi talentul femeii înţelepte, nu va reuşi să-l salveze. Şi nu va putea prezenta în faţa colegilor decât un cadavru.

Mehy îşi umflă pieptul de mulţumire.

— Prietene, eşti un savant remarcabil!

— Şi cu toate astea, rămân ţintuit într-un post deloc interesant, în care talentul meu se iroseşte! De ce v-aţi părăsit marile proiecte?

Trezit brusc din beţie, generalul se ridică.

— Ce ţi-ai închipuit, Dakter?

— Locaşul Adevărului este victorios, întreaga ţara se cufundă într-o stare de criză, iar dumneavoastră nu faceţi decât să domniţi asupra Tebei! Cât despre vechile tradiţii care sufocă Egiptul, nimeni nu se gândeşte să le desfiinţeze. Ce-aş mai putea spera altceva decât risipirea iluziilor pe care mi le făcusem?

— Eu n-am renunţat la nimic, Dakter, şi n-am uitat cine eşti. Datorită mie ocupi o poziţie de primă importanţă; şi singurul care a adormit eşti chiar tu! De mai mulţi ani, duc un război în care am dat lovituri serioase unui adversar mai tare decât o armată de elită, pentru că el are piatra de lumină.

— Asta e curată iluzie, generale!

— Îţi amintesc că am văzut-o şi că-i cunosc puterea! Confreria nu supravieţuieşte decât prin ea, fără să îndrăznească a folosi adevăratele sale puteri. Pentru a o fura, trebuie distruşi în primul rând cei care o păzesc, în frunte cu femeia înţeleaptă. Iată de ce intervenţia ta e atât de importantă.

Era luna mai. Căldura devenise de-a dreptul insuportabilă. Cu toate acestea, împreună cu Dakter, medicii porniseră foarte devreme către Locaşul Adevărului, în care ale armatei conduse de oamenii lui Mehy. Urmaseră la

mică distanţă cortegiul măgarilor ce cărau apa către sat.

La primul fort, vizitatorii fură întâmpinaţi de şeful Sobek în persoana. Deşi o anchetă aprofundată i-ar fi permis să verifice declaraţiile lui Casa Funie, nubianul rămânea neîncrezător. Dacă el era trădătorul, cioplitorul în piatră nu reuşise oare să-i înşele?

Arogant, Dakter i se adresă lui Sobek.

— Cheam-o pe femeia înţeleaptă.

— Sunteţi autorizat să pătrundeţi în zona auxiliarilor. Femeia înţeleaptă vă aşteaptă acolo.

Îmbrăcată într-o rochie roşie cu mâneci scurte şi împodobită cu un colier fin din aur, Clara îşi impresionă colegii şi mai ales pe decan, specialist în bolile intestinelor, care se înclină înaintea ei.

— Sper să ieşiţi victorioasă din această încercare, declară el cu emoţie.

— Lăsaţi trăncănelile, îl întrerupse Dakter. Sunteţi gata să-l examinaţi pe bolnav?

— Duceţi-l în biroul scribului Mormântului.

Pacientul era un om de vreo cincizeci de ani, adus de spate, cu chipul pământiu şi cu ochii înfundaţi în orbite. Vizibil epuizat, se lăsă condus fără să scoată un cuvânt.

— Am nevoie de prezenţa unui martor pentru a vedea cum procedaţi, declară Dakter.

— N-am nimic împotrivă.

Un chirurg se oferi. Asistă la un îndelungat examen medical, în cursul căruia Clara ascultă vocea diferitelor organe, privi pielea, studie fundul ochiului şi palpă abdomenul. Cu răbdare, analiză urina şi sângele pacientului, prelevat din lobul urechii.

— Aţi terminat? întreba chirurgul.

Din priviri, Clara îi dădu de înţeles colegului său că n-ar fi dorit să-şi exprime diagnosticul de faţă cu bolnavul.

Simţindu-i tulburarea, acesta din urmă îndrăzni să vorbească.

— La Teba mi s-a spus că mă veţi ajuta… — Aşa este, va voi prescrie

nişte leacuri.

— Sunt extenuat, aş vrea să mă întind puţin.

După ce-şi încredinţă pacientul lui Obed Fierarul care îi oferi patul lui, văduva lui Nefer cel Tăcut se prezentă în faţa judecătorilor.

— Este vreo anomalie de semnalat? îl întreba Dakter pe chirurg.

— Niciuna. Examinarea a decurs cu o rigoare perfectă.

— Care vă este diagnosticul, femeie înţeleaptă?

— O gravă afecţiune cardiaca, dar e un rău pe care-l cunosc şi pe care-l pot vindeca. Din nefericire, există şi altceva, mult mai grav.

— Ce anume? întreba decanul, mirat.

— În trupul acestui pacient circulă otravă.

— Imposibil, protesta cardiologul. L-am examinat în această dimineaţă şi, dacă ar fi fost aşa, mi-aş fi dat seama!

— Examinaţi-l încă o dată, insistă Clara, şi veţi ajunge la aceeaşi concluzie la care am ajuns eu.

Specialiştii erau tulburaţi. Se iscară discuţii.

— Este o manevră de diversiune demnă de dispreţ, spuse Dakter.

Calmă, femeia înţeleaptă indică leacurile pe care le socotea necesare.

— Nu mai am nimic de adăugat, spuse cardiologul, este clar că pregătirea femeii înţelepte este remarcabila.

— În timp ce eu o consider insuficienta, adăugă Clara. Pacientul pe care l-aţi adus este pe moarte, iar eu nu sunt capabilă să-l salvez.

— Reţineţi cu toţii aceste cuvinte! exclamă Dakter. Femeia înţeleaptă din Locaşul Adevărului recunoaşte în faţa voastră că nu posedă competenţele necesare pentru a da îngrijiri! Acuzaţiile care i s-au adus sunt aşadar absolut fondate. Propun destituirea sa imediată.

17.

Practicienii plătiţi de Dakter aprobară în unanimitate propunerea medicului-şef, dar decanul şi cardiologul le contestară părerea, la fel de hotărâţi.

Femeia înţeleaptă rămăsese la fel de calmă, aşteptând încetarea disputei.

— Urmaţi-ne la palat, porunci Dakter. Având în vedere caracterul periculos al practicilor voastre şi pentru a evita cel mai mic risc ce i-ar putea afecta pe săteni, consider că este necesar să vă ţinem sub supraveghere.

— Ba dumneavoastră mă veţi urma, împreună cu toţi medicii prezenţi.

Dakter se mânie.

— Nu ameninţaţi şi supuneţi-vă! Dacă nu, voi face apel la soldaţii generalului Mehy.

— Nu ameninţ câtuşi de puţin. Singura mea intenţie este să-l vindec pe acest bolnav.

— Acum câteva clipe aţi declarat în faţa tuturor că n-o puteţi face!

— Aşa este, dacă ţinem seama doar de propria mea ştiinţă. Dar mai exista şi alte mijloace.

Decanul întrevăzu o portiţă de scăpare.

— Trebuie să înţelegem că, odată examinarea terminata, l-aţi încredinţa unor specialişti?

— Nici vorba, răspunse femeia înţeleaptă, cu blândeţe.

— Aţi auzit cu toţii! se înfierbântă Dakter. Nu numai că se menţine pe aceeaşi poziţie, dar îşi bate joc de noi!

— Atât specialiştii cât şi eu însămi suntem neputincioşi într-un astfel de caz, continuă Clara fără ezitare, căci otrava a provocat deja probleme grave. Nu mai exista decât o singură încercare, din care nu este foarte sigur că vom ieşi cu bine. De aceea, vă rog să mă urmaţi.

— Este în zadar, hotărî Dakter.

— Ba e necesar, spuse Kenhir, bătând cu bastonul în pământ. Dacă medicul-şef refuza propunerea femeii înţelepte, îl voi învinui de lipsa de asistenţă faţă de o persoană aflată în pericol.

Dakter ştia ca bătrânul era cât se poate de serios şi că femeia înţeleaptă ar putea fi declarată nevinovată.

— Bine… Hai să mergem!… Dar repede!

— Bolnavul să fie transportat pe o targă, porunci femeia înţeleaptă, şi să i se umezească permanent buzele şi fruntea.

Era vremea recoltei, momentul în care orzul se transformă în aur

comestibil, dând la iveala secretul alchimiei naturii, pentru cei care au ochi de văzut.

Din cauza arşiţei, cortegiul înaintă încet. Femeia înţeleaptă şi scribul Mormântului mergeau în frunte, Paneb şi Nakht cel Puternic duceau targa, iar Dakter asuda într-una şi cerea fără încetare de băut, epuizat de eforturile acestei expediţii în câmp. Ca şi Mehy, nu putea suferi lanurile şi nu privea niciodată spicele, seminţele de aur ale pământului şi carnea lui Osiris cel înviat.

La capătul unui câmp minunat se înălţa un oratoriu în care se afla statuia din granit a unei cobre încoronate cu un disc solar, în faţa ei, un mic altar.

— S-o veneram pe zeiţa recoltelor, ceru Clara. Să ne protejeze recolta şi hambarele, ea care hrăneşte fiinţele de lumina în lumea cealaltă şi-l alăptează pe cel care învie odată cu iniţierea în mistere. Fie ca ofrandele noastre să-i poată linişti mânia şi să ne dăruiască focul său vindecător.

Asudat, abia răsuflând, Dakter ridică din umeri. Asta era, care va să zică, ultima soluţie: statuia unui şarpe, simbol al superstiţiilor ţăranilor!

Turcoaza şi Uabet cea Pură se apropiară de altar, purtând ofrandele şi încredinţându-le, una câte una, femeii înţelepte, pentru ca aceasta să le prezinte zeiţei.

— Îţi ofer prima picătură de apă, spuse Clara, prima picătură de bere, prima picătură de vin, primul spic de grâu şi prima bucată de pâine. Primeşte şi această lăptucă şi acest lotus şi ajută-ne prin magia ta.

După ce ofrandele au fost puse pe altar, toţi rămaseră să se roage, cu excepţia lui Dakter, care nu suporta o asemenea mascarada.

— Sunteţi în stare să-l vindecaţi pe acest bolnav, da sau nu?

Femeia înţeleaptă se întoarse.

— Aveţi respect pentru ceva pe lumea asta, Dakter?

— Respect ştiinţa şi nu credinţele stupide!

— Aveţi dreptate, sunt de aceeaşi părere.

Medicul-şef se miră.

— Şi totuşi, voi…

— Nu cred nici în această zeiţă, nici în această statuie, dar am învăţat că lumea vizibilă nu e decât o parte infimă a invizibilului, în care acţionează

puterile creatoare. Şi doar una dintre ele, trecută în această piatră vie, îl poate vindeca pe bolnav.

Dakter izbucni în râs.

— Pentru o clipă, am crezut că în sfârşit veţi renunţa la aceste imbecilităţi! Temniţa vă va limpezi gândurile.

Ducând în mână „bastonul venerabil" din lemn de preţ, decorat cu frunze de aur, Paneb înaintă către statuie. Îi atinse uşor ochii cu capătul bastonului.

Cei care asistau la ceremonie se dădură puţin înapoi. Timp de o secundă, li se păruse că privirea zeiţei de piatră strălucea.

— Scoate statuia din oratoriu şi aşeaz-o în plină lumină, îi porunci femeia înţeleaptă şefului echipei din dreapta.

Cu prudenţă, colosul făcu întocmai. Piatra era caldă, ca şi când ar fi fost străbătută de viaţă.

— Acest bolnav a fost otrăvit, acuza femeia înţeleaptă, iar leacurile obişnuite nu-l vor putea vindeca. Niciun specialist şi nici eu însămi nu vom putea împiedica deznodământul fatal. Iată de ce mă las în voia divinităţii care da naştere spicelor de aur şi oferă hrana, fiinţelor omeneşti.

Clara picura încet apa pe textele hieroglifice care acopereau stâlpul din spatele statuii. Erau formule foarte vechi împotriva şerpilor, a scorpionilor, a insectelor veninoase şi a altor lighioane vizibile sau invizibile care pot pune în pericol viaţa omului.

Impregnată de magia textelor, apa se strânse într-o cupă din diorit, datând din epoca piramidelor şi care nu era folosita decât în asemenea împrejurări.

— Beţi, îi spuse femeia înţeleaptă bolnavului care abia mai respira.

Paneb îl ajuta pe bărbat să se ridice şi să bea, încet. Apoi, bolnavul se întinse la loc, cu faţa pământie şi ochii pe jumătate închişi.

— Mai ai ceva să ne propui? rânji Dakter.

— Este ultimul meu leac, răspunse Clara.

— N-are rost să mai rămânem aici. Să-l ducem pe bolnav la palat, unde vom încerca să-i uşurăm suferinţa. Incompetenţa voastră a fost demonstrata şi veţi primi pedepse binemeritate.

Paneb interveni între femeia înţeleaptă şi medicul-şef.

— Daţi-vă la o parte! izbucni Dakter. Această tentativa de intimidare este pe cât de gratuită pe atât de inutilă. Dacă insistaţi, veţi fi întemniţat, asemenea femeii înţelepte!

— Priviţi! exclamă decanul specialiştilor. Priviţi, se ridică!

Cu obrajii trandafirii, ca şi cum un sânge nou i-ar fi curs prin Vene, bolnavul reuşi să se ridice în picioare. Încă şovăitor, se sprijinea de umărul lui Nakht cel Puternic.

— Inima mea… bate! Aveam impresia că nu mai pot respira, dar iată că respir din nou!

Cardiologul îi asculta de îndată inima, timp în care Clara îi luă pulsul stomacului.

— Efectul otrăvii dispare, constată ea. Apa de leac a învins.

Medicii îl priviră cu toţii pe Dakter, care, nervos, îşi muşca Barba cea roşcată.

— Datorită numărului şi calităţii martorilor prezenţi, declara Kenhir, radios, voi scrie un raport către Maiestatea Sa. Sunt convins ca palatul din Teba va avea în curând un nou medic-şef, demn de acest titlu.

Dakter bătea din picioare ca un copil răzgâiat.

De mai mult de o ora, se plimba în sus şi în jos în sala de aşteptare a administraţiei centrale de pe malul stâng, nerăbdător să fie primit de Mehy. Savantul neavând nicio altă întâlnire, secretarul particular al generalului îl programase după doi ofiţeri superiori şi un scrib al hambarelor.

— Generalul Mehy vă poate primi acum, îl anunţa în sfârşit secretarul.

Ca turbat, Dakter năvăli în birou, îndreptându-se către masa mare pe care omul cel mai puternic al provinciei Teba derula un papirus.

— Trebuie să interveniţi în favoarea mea, Mehy!

— Mai întâi, nu tu eşti cel care trebuie să-mi impună ce să fac, şi apoi, nu mai urla aşa şi calmează-te. Astfel te dau afară cât ai clipi.

— Am primit decretul prin care funcţia mea de medic-şef e revocată!

— Ştiu. Dacă l-ai fi citit mai bine, ai fi constatat că l-am contrasemnat, după ce am aprobat, fără rezervă, hotărârea Maiestăţii Sale.

Năucit, se lăsă să cadă pe un scaun, care gemu sub greutatea sa.

— Atunci, mă lăsaţi de izbelişte?

— Ţinând seama de eşecul tău catastrofal, n-am de ales. Eu, administratorul principal al provinciei, cum aş putea susţine oare un notabil incompetent care, e clar ca lumina zilei, îi căuta pricina femeii înţelepte din Locaşul Adevărului? Trebuia să reuşeşti, Dakter. Acum, nu mai însemni nimic.

— De unde era să ştiu că statuia aceea avea puteri vindecătoare? Otrăvisem mâncarea omului şi ar fi trebuit să moară sub ochii specialiştilor… Nu reuşesc să înţeleg ce s-a întâmplat!

— Ai dispreţuit prea mult vechea ştiinţă a faraonilor şi ai primit răzbunarea ei. Tot e bine că ţi-a rămas conducerea laboratorului. Dar dacă viitorul medic-şef ţi-l ia, eu nu mă voi putea opune. Nu trebuie să existe nici urmă de relaţie cordiala între noi doi.

Dakter se smiorcăi.

— N-ar trebui să mă trataţi astfel… Vă mai pot fi de folos!

— Ce-i drept, s-ar putea, dar eu sunt cel care va hotărî. Acum ieşi, am pierdut cu tine prea mult timp.

Cine ar fi văzut supărarea de pe chipul savantului decăzut în clipa în care ieşea din biroul generalului, ar fi înţeles că Mehy fusese neiertător şi urmase, ca de obicei, calea justiţiei.

18.

Ecourile triumfului femeii înţelepte ajunseseră până la curtea din PiRamses, acolo unde vuiau zvonurile privind starea de sănătate a faraonului Siptah şi inevitabila preluare a puterii de către regina Tausert. Cu preţul unor eforturi susţinute, cancelarul Bay reuşea sa menţină un calm aparent, dar oare cât timp avea să mai reuşească?

Când îl descoperi în anticamera sa pe bătrânul curtean Seth-Nakht, însoţit de un bărbat în puterea vârstei, înalt şi cu o privire adâncă, Bay crezu că-l aşteaptă necazuri serioase.

— N-am cerut audienţă, începu Seth-Nakht, dar trebuie să vă vorbesc imediat.

— În aceasta dimineaţă am un mare număr de dosare de cercetat şi… —

Voi aştepta oricât de mult va fi nevoie.

Dacă ar fi refuzat să-l asculte pe curtean, şeful unui clan bogat şi influent, asta ar fi putut avea consecinţe dezastruoase pentru viitorul reginei Tausert.

— Intraţi, hotărî Bay, mângâindu-şi bărbiţa.

Bărbatul care-l însoţea pe Seth-Nakht rămase nemişcat. Cancelarul nu-şi amintea să mai fi întâlnit un om cu o personalitate atât de puternica.

— Fiul meu mai mare mă va aştepta, preciză Seth-Nakht. Trebuie să vorbim între patru ochi.

Fără a aştepta să fie invitat, vizitatorul se instala într-un scaun din lemn de preţ, decorat cu lotuşi stilizaţi. Această capodopera a dulgherului Didia oferea o senzaţie de confort atât de plăcuta, încât oaspeţii cancelarului deveneau mai puţin agresivi.

— Pot sa vă ofer un castron cu lapte şi cu mirodenii?

— Să lăsăm politeţurile, Bay. Sunt aici pentru a obţine informaţii precise şi pentru a vă aduce la cunoştinţa altele, fiindcă Egiptul se afla în pericol. Nimeni nu-l mai vede pe faraonul Siptah, care s-a închis în templul lui Amon, şi se zvoneşte chiar că ar fi în agonie. E adevărat?

— Este o minciuna.

— Aşadar, pretindeţi că e sănătos?

Cât timp va mai putea Bay să ascundă adevărul? Seth-Nakht era inteligent şi, dacă ar fi dorit-o cu adevărat, ar fi reuşit să afle tot adevărul. Pe de alta parte, cancelarul hotărî să nu mintă.

— Nu, este grav bolnav. I se acordă îngrijiri în fiecare zi, dar şansele de supravieţuire sunt mici.

Seth-Nakht îşi aşeză palmele pe braţele scaunului.

— Mă surprindeţi, cancelare! Nu mă aşteptam la atâta sinceritate din partea dumneavoastră. Cu alte cuvinte, adevăratul faraon este regina Tausert?

— Da. Şi asta încă de la încoronarea lui Siptah, care nu prezintă niciun interes pentru arta conducerii. Preferă să petreacă nişte ani fericiţi la templu, alături de înţelepţi şi de scrierile lor. Cât despre Egipt, acesta rămâne unit şi bine guvernat.

— Strălucită strategie, Bay, dar are şi ea neajunsurile ei! Nu neg succesele economice ale domniei voastre, dar nu vreţi să vă asumaţi, şi nici Tausert, riscurile unei invazii. Iată de ce, la moartea lui Siptah, mă voi opune numirii reginei ca faraon. Ar fi incapabilă să apere cele Două Regate şi vom risca o nouă ocupaţie care, de aceasta dată, ne-ar putea distruge civilizaţia.

— Dispuneţi de informaţii sigure?

— Aţi acceptat să-mi spuneţi adevărul, Bay, aşa că vă voi răspunde cu aceeaşi monedă! Delegatul cu problemele din afară este un incapabil şi iscoadele nu sunt decât nişte tâmpiţi, care înghit tot ce primesc de la palestinieni, sirieni şi libieni. Pe deasupra, mai credeţi că Syro-Palestina şi Libia ne-au devenit aliate şi doresc să dezvolte relaţii de prietenie cu noi… Eroare grosolană, cancelare! Unicul lor scop este acela de a ne răpi bogăţiile, după ce ne vor trece ţara prin foc şi sabie. Şi există încă ceva şi mai grav: principatele Asiei trec prin răsturnări importante, echilibrul obţinut de Ramses fiind compromis. Populaţii războinice şi cotropitoare se vor năpusti asupra Egiptului, fără ca diplomaţii voştri să-şi dea seama!

Bay părea un luptător căzut şi ameţit de lovituri, dar încercă să-şi vină în fire.

— Analiza voastră se bazează pe fapte sigure?

— Nu mă cunoaşteţi deloc, cancelare. Sunt un om pragmatic care lasă pe seama altora visul şi fantezia. Fiul meu cel mare a investigat îndelung, cu ajutorul unor iscoade locale, ocolind mijloacele diplomatice atât de uşor de păcălit. Fiind, de felul lui, prudent şi sceptic, a cercetat cu migală informaţiile, a ales boabele de neghină şi a ajuns la concluziile îngrijorătoare pe care vi le-am spus, pentru că eu nu caut să ajung la putere, ci să apăr Egiptul. Vă daţi seama acum de gravitatea situaţiei?

— Cine mai cunoaşte toate acestea, în afara domniei voastre şi a fiului vostru?

— Dumneavoastră, cancelare. Nimeni altul.

— Răspândind aceste veşti, puteţi ameninţa stabilitatea curţii, şi chiar a guvernului.

— Vă repet că singura mea grijă este salvarea Egiptului. Şi o voi împiedica pe Tausert să devină faraon.

— Iată că, la rândul vostru, aţi face o mare greşeala.

— Oricât de curajoasă ar fi ea, o femeie nu va avea niciodată autoritatea necesara pentru a-şi apăra teritoriul şi pentru a ne conduce trupele spre victorie.

— Se pare că n-am ajuns încă acolo. Chiar dacă aveţi dreptate, SethNakht, sper că nu întrevedeţi un război iminent…

— Nu încă. Adversarii noştri nu sunt pregătiţi sa ne atace.

— În acest caz, mă gândesc să-i supun reginei spre aprobare următoarea

propunere: să-l numească pe fiul vostru delegat pentru problemele din afara şi pe dumneavoastră general-şef, însărcinat cu supravegherea trupelor noastre şi a armamentului lor.

— Dar… eu n-am nicio intenţie sa colaborez cu Tausert!

— Faraonul Siptah este cel care va semna decretele ce vor decide numirea voastră şi veţi răspunde pentru faptele şi hotărârile luate în faţa lui şi a reginei. Din moment ce cunoaşteţi aceste dosare mai bine decât mine şi vom putea lucra împreuna întru fericirea celor Doua Regate, nu mă voi opune în niciun fel iniţiativelor voastre. Şi ne vom întâlni în consiliu restrâns de fiecare dată când situaţia o va cere.

— Ce capcană îmi întinzi, cancelare?

Bay ridica puţin privirea, ca şi când ar fi putut vedea în viitor.

— E ciudat, Seth-Nakht, dar îmi inspiraţi încredere. Va mărturisesc că acest sentiment îmi era necunoscut până acum. De când ocup acest post important nu am alta ambiţie decât s-o ajut pe regină sa urce pe tronul Egiptului. Dar iată că astăzi mi-aţi apărut în drum ca un adversar de elită. Din fericire, nu căutaţi un profit personal şi sunteţi animat de o convingere profundă. Dacă aveţi dreptate, Egiptul vă va datora mult. Am aşadar nevoie să vă iau ca aliat, să mă comport cu onestitate şi să profit de competenţa voastră. Mai mult, servind-o cu credinţă pe regina Tausert, vă veţi da seama ca e demna de a deveni un nou Horus. Nu v-am ascuns nimic din intenţiile mele, Seth-Nakht; nu vă rămâne decât să vă hotărâţi.

— Va trebui să-i vorbesc şi fiului meu mai mare despre această propunere surprinzătoare şi să o cântăresc bine.

— Fără să vă aştept răspunsul, voi discuta cu regina.

— Şi dacă refuz?

— Cel care va pierde va fi Egiptul. Vă veţi continua lupta, iar eu n-o voi trăda pe Tausert. De buna seamă, ne vom înfrunta într-un duel din care învingătorul va ieşi sleit de puteri.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate, cancelare.

— Fie ca zeii să ne ajute sa lucrăm împreuna pentru măreţia acestui popor şi a acestui pământ pe care amândoi îl iubim atât de mult.

Furând o oră din programul său, Bay se dusese la marele templu al lui Amon, pentru a sta de vorbă cu faraonul Siptah. Nu dorea să se găsească în faţa unui tânăr copleşit de suferinţa, fără să ştie ce termeni să folosească

pentru a-l îmbărbăta dar monarhul îl întâmpină zâmbind, sincer, privirea-i contrastând cu chipul devastat de boală.

— Vă aduc veşti bune, Maiestate. Recoltele au fost bogate, ploile abundente, iar şefii provinciilor mi-au trimis rapoarte pozitive asupra economiei din regiunile lor. Niciun copil egiptean nu suferă de foame şi divinităţile pot sta printre noi fără grijă.

— Locul meu de veci e gata?

— Tocmai se retuşează picturile. Nu mai rămâne decât să fie coborâte sarcofagele.

— Am studiat îndelung simbolistica fiecărui culoar şi a fiecărei încăperi, am citit şi am recitit *Litaniile soarelui, Cartea materiei stelare* şi *Cartea Uşilor.* Înţelepţii noştri au văzut lumea de dincolo cu atâta precizie, încât drumul sufletului ar putea fi trasat cu uşurinţa de către desenatorii noştri. Ce minune, Bay! Uneori simt dorinţa de a părăsi mai repede acest pământ, pentru a trăi călătoria în care corpul muritor nu ne mai impune limitele sale. Scurta mea existenţa a fost doar singurătate, dar nu regret nimic, căci am avut norocul să cunosc seninătatea acestui templu şi să mă pregătesc pentru o altă viaţă.

— Maiestate…

— Fără cuvinte de prisos, prietene. Am dobândit atâta ştiinţă, încât să nu mă mai las păcălit de vreo iluzie în ceea ce priveşte starea mea. Te rog să-i transmiţi toată recunoştinţa mea reginei Tausert, care a ştiut atât de bine să îndeplinească în locul meu

Cele mai înalte responsabilităţi, şi care va fi cu siguranţă un mare faraon.

— Maiestate, eu…

— Iartă-mă, Bay, dar obosesc atunci când vorbesc. A fost o bucurie imensă să te revăd.

Accesul de tuse care sfâşie pieptul lui Bay când urca treptele palatului nu-l îngrijorară mai mult decât cele de până atunci. Se calmau de la sine. Şi apoi, nu avea timp să meargă la medic. Şi chiar dacă ar fi mers, i s-ar fi prescris nişte leacuri pe care oricum ar fi uitat să le ia.

Ajutat de liniştea nopţii, trebuia să pună la punct proiectul de amenajare a unor noi canale în provinciile din Miazăzi şi să se asigure că producţia de vinuri va fi distribuită corect.

Tausert era strălucitoare. Era de ajuns s-o privească pentru a înţelege că era

menita să domnească.

— Nu arăţi prea bine, cancelare Bay.

— O oboseală trecătoare, Maiestate. Trebuie să vă vorbesc despre o propunere pe care i-am făcut-o lui Seth-Nakht şi fiului său mai mare.

— Nu e nevoie, cancelare.

— Refuzaţi orice înţelegere cu ei?

— Printr-o scrisoare confidenţială pe care tocmai am primit-o, cei doi îţi acceptă propunerea.

19.

Ca şi când victoria femeii înţelepte eliberase forţele benefice, Locaşul Adevărului se bucurase în linişte de avantajele inundaţiei. Marile lucrări aflându-se aproape de final, Kenhir se arătă generos, acordând echipajului mai multe zile libere. Unii artizani rămăseseră acasă, alţii mergeau să-şi viziteze rudele care locuiau la distanţe mari. Mai erau şi unii care confecţionaseră paturi, sarcofage sau statui pentru a le vinde prin împrejurimile statului.

Aşezat pe un zid scund din cărămidă arsă, Kenhir îşi privea mormântul inundat de soare.

— Grădina a crescut frumos, observă Paneb.

— Dar nu la fel ca pomul lui Nefer cel Tăcut… Acela este într-adevăr un copac deosebit.

— Mă gândesc în fiecare zi la maestrul de operă.

— Va rămâne întotdeauna alături noi, afirmă bătrânul scrib, şi ne va proteja. Când celebrăm cultul strămoşilor, spiritul lui ne scaldă în lumină.

— Dar asasinul său rămâne ascuns în întuneric, îi aminti Paneb, şi la el mă gândesc în fiecare zi. Şi nu-mi voi afla liniştea până când nu-l voi vedea pedepsit.

— Aceeaşi dorinţă mă chinuieşte şi pe mine şi aştept un vis prin care să aflu cum îl pot găsi… Dar visul asta nu mai vine

Odată! Uneori, mă întreb dacă nu cumva criminalul este auxiliarul care a fost găsit mort. De atunci, totul s-a calmat.

— Sobek e mai mult decât neîncrezător.

— Cred că şeful pazei e aşa din naştere. Dar faptele sunt fapte: ori

trădătorul a murit, ori a renunţat să ne mai facă rău.

În ezitarea lui, Paneb ar fi vrut să creadă că scribul Kenhir are dreptate.

— Factorul întreabă de dumneavoastră, anunţă soţia lui Pai PâinicăBună, ocupată cu zugrăvitul casei prin interior.

Şeful echipei din dreapta îl ajută pe scribul Mormântului să se ridice. În acea zi frumoasa de octombrie, în care razele de soare deveniseră mângâietoare, Kenhir îşi arătă într-adevăr vârsta.

— Să sperăm că nu ne-a sosit vreo veste rea… Se zvoneşte că regele Siptah se stinge încet şi că, atunci când va trebui să se aleagă succesorul la tron, va avea loc o lupta crâncenă între partizanii reginei Tausert şi cei ai lui Seth-Nakht. Urâtă treabă, foarte urâtă… Cât de departe sunt anii binecuvântaţi ai domniei lui Ramses cel Mare! Cu el, n-aveam nicio grija pentru ziua de mâine. Să profitam de blândeţea acestui sfârşit de vară, Paneb… Viitorul nu ni se arată prea prietenos.

Posesorul bastonului lui Thot, factorul Uputy, era la fel de gras, în ciuda umblatului. Nu deschisese niciodată vreo scrisoare, aşa după cum îl obliga meseria, şi această reputaţie făcuse să i se încredinţeze misiuni confidenţiale.

Uputy scoase din tolbă un papirus enorm.

— De şi-ar merita greutatea!

— De unde vine?

— De la registrul public din Teba.

— Eşti sigur că e pentru noi?

— N-am nicio îndoială. Semnaţi de primire pe tăbliţa asta.

Kenhir îşi puse sigiliul, apoi Paneb duse papirusul până la Biroul scribului Mormântului, în care Niut cea Neobosită tocmai isprăvea cu dereticatul.

— De parcă locul ăsta n-ar fi destul de aglomerat cu toată arhiva!
exclamă ea. În curând, Kenhir va invada o alta încăpere.

Colosul se abţinu sa răspundă. Rupse sigiliul şi desfăşură documentul.

O lectura rapidă îi uimi pe cei doi.

— Registrul public îndrăzneşte sa conteste întinderea pământurilor noastre!
constată Kenhir, indignat.

Apa se retrăsese, venise vremea culesului de curmale şi a semănăturilor,

mai puţin în câmpurile aparţinând Locaşului Adevărului sau Servitorilor săi care, asemeni lui Paneb sau lui Kenhir, le moşteniseră de la predecesorii lor.

Vânt din Miazănoapte purta materialul de care Paneb avea nevoie pentru a rectifica greşelile scribilor registrului public. Uitând de dureri, Kenhir se plimba încoace şi-ncolo, urmat cu greu de ajutorul său Imuni, încărcat cu papirusuri, peneluri şi palete.

Ca în fiecare an, inundaţia şterse linia câmpurilor şi deplasase bornele. Imagine terestra a fluviului ceresc, apa Nilului fecundase pământul ce renăştea ca în cea dintâi dintre dimineţi. Dar existau fiinţe ticăloase care îşi băteau joc de aceasta grandioasă rememorare a creaţiei şi nu se gândeau decât să profite, furând vecinului câteva parcele. De aceea, agenţii registrului public interveneau pentru a restabili echitatea şi pentru a pedepsi înşelăciunea.

Kenhir nu-l cunoştea pe şeful delegaţiei din vestul Tebei, un om slab, de vreo treizeci de ani, cu bărbia ieşita în afară. Fusese ales de generalul Mehy, cu instrucţiuni precise.

— Sunteţi scribul Mormântului?

Kenhir îşi măsură adversarul şi ceea ce văzu în privirea lui nu-l linişti defel.

— Da, eu sunt.

— Eu sunt noul şef al registrului public şi n-am intenţia să acord cuiva vreun privilegiu, fie el şi Locaşului Adevărului.

— Poate vreţi să vă felicităm pentru asta.

— Mai mult, nu voi permite nimănui să se creadă superior angajaţilor mei.

— De data asta, vă înşelaţi! Fiecare dintre noi se poate înşela, chiar şi dumneavoastră.

— Băgaţi de seama, Kenhir, sunt gata să vă acuz de defăimare.

— Iar eu, de incompetenţă! Cum de îndrăzniţi să micşoraţi cu un sfert pământurile care ne aparţin şi să privaţi astfel satul de o parte importantă a veniturilor sale?

— Pentru că acesta este rezultatul expertizelor noastre.

Specialiştii care asistau la discuţie îşi aprobară şeful, dând Din cap.

— Nu ne rămâne decât să măsurăm la rândul nostru pământurile, hotărî Kenhir.

— Dar… Nu sunteţi calificat!

— Mare greşeala, draga colega. Registrul public nu face decât o aplicare a ştiinţei constructorilor, iar scribul Mormântului e abilitat să ia orice fel de măsură pe teritoriul Locaşului Adevărului.

Paneb trasă pe pământ un plan, respectând cotele indicate în papirusurile desfăşurate de Kenhir. Făcu un calcul rapid al suprafeţelor, pe care şeful registrului public nu-l putu contesta. Apoi, din sacii purtaţi de Vânt din Miazănoapte, scoase elementele unui instrument de măsură, pe care le asamblă. Instrumentul era compus din două bucăţi de lemn, pe care le puse orizontal una peste cealaltă, în unghi drept, formând o cruce. Ansamblul, care se numea *seba,* „steaua ”, fu aşezat pe un ţăruş. La fiecare capăt al braţelor crucii, Paneb suspendă greutăţi, pentru a forma, astfel, fire cu plumb. Era de ajuns ca două dintre ele să se suprapună pentru a obţine sau verifica o aliniere.

În continuare, colosul luă o coardă cu noduri de o suta de coţi[3], pe care măgarul o purtase fără sa crâcnească. Ornată la una dintre extremităţi cu un cap de berbec, era replica identica a celei dintâi corzi de măsurat dată oamenilor de către Khnum şi păstrată în templul sau din Elephantine. Ea folosise la măsurarea „capului creaţiei”, prima provincie a Egiptului de Sus.

Ţinând seama de indicaţiile anilor anteriori, înscrise pe papirusurile administrative, colosul începu să execute o măsurare completă a pământurilor satului, sub privirea uimită a scribilor de la registrul public. Cu toţii gândeau că Paneb va ceda la un moment dat, din pricina oboselii, dar s-au convins în final, că sarcina fusese dusă până la capăt.

— Adevărul a ieşit la iveală, spuse Kenhir.

— Eu contest în mod categoric acest adevăr! exclamă şeful registrului public.

— Folosiţi aceleaşi instrumente ca Paneb şi veţi ajunge la aceleaşi rezultate.

— Mă mulţumesc cu expertizele mele.

Kenhir îl privi cu furie pe înaltul funcţionar.

— La început am crezut că este vorba despre una dintre aberaţiile monumentale cu care administraţia e deja obişnuita… Dar acum cred că sunteţi autorul unei înşelăciuni.

— Astea sunt doar aiureli!

— Aţi sperat probabil să obţineţi foarte uşor o victorie, neştiind că

dispunem de mijloace de calcul. — Eu pot proba ceea ce spun!

— De ce n-o faceţi?

Şeful registrului public făcu semn unuia dintre subordonaţii săi, care aduse imediat o mică bornă acoperită cu hieroglife.

— Am găsit-o lângă boschetul acela de acacia şi ea vă delimitează bine terenul, aşa după cum l-am calculat. Fiind adânc înfiptă în pământ şi blocată cu pietre, n-a putut fi deplasată de inundaţie. Scribii mei sunt martori.

— În primul rând, n-ar fi trebuit s-o deplasaţi, şi apoi, e vorba de un fals.

— Aceasta borna poartă numele Locaşului Adevărului!

— Desigur, dar lipseşte marca specifică a artizanului care a fabricat-o.

— Probabil că acel artizan a uitat s-o facă! În faţa tribunalului, această probă va fi hotărâtoare.

— Şi dacă vom relua judecata arpentorului ceresc?

Vocea blândă a femeii înţelepte îi făcu să se întoarcă pe participanţii la discuţie.

Deşi n-o văzuse niciodată, şeful registrului public îşi dădu imediat seama cine era şi nu dori, nici măcar o clipă, să-i displacă.

— Vă referiţi la… zeul Thot?

— La ibisul sau, preciză Clara, al cărui pas măsoară un cot şi a cărui precizie este în măsură să elimine eroarea umana. Acceptaţi aceasta judecata?

— Da, desigur, dar nu putem aştepta până când această pasăre va coborî din cer şi…

— Fie ca mesagerul lui Thot să măsoare pământurile Locaşului Adevărului.

Un mare ibis alb, zburând maiestuos, se aşeză atât de aproape de înaltul funcţionar, încât acesta se dădu înapoi speriat, îl lovi pe unul dintre subalternii săi şi căzu lat, într-o baltă de noroi.

Măsurând la fel cum o făcuse Paneb mai devreme, pasărea lui Thot confirmă, pas cu pas, limitele trasate de colos.

20.

— Sunt îngrozit, declară generalul Mehy. Cum aş fi putut să-mi închipui, dragul meu Kenhir, că acest nou şef al registrului public avea să-şi piardă

minţile de îndată ce-şi va lua funcţia în primire? Până acum lucrările sale au fost fără cusur, cariera sa, fără pată. Vă pot arăta dosarul lui care, pentru mine, a fost elementul determinant pentru promovarea lui după ieşirea la pensie a predecesorului său.

— Inutil, răspunse scribul Mormântului. Cel mai important este să eviţi pe viitor acest gen de incidente.

— Iată copia planului cadastral, purtând sigiliul regal. Îl veţi păstra în sat şi, de acum încolo, orice contestaţie va fi imposibilă. Sunteţi mulţumit de ţăranii care muncesc pe pământurile dumneavoastră?

— N-am nimic de spus.

— Mă bucur! Banditul care a încercat să vă facă rău a fost mutat în Palestina, unde îşi va ispăşi mulţi ani de-aici încolo greşeala, fără speranţa de a găsi un alt post important. Egiptul nu e blând cu funcţionarii incompetenţi şi e foarte bine că se întâmpla aşa. Vă pot mărturisi că faraonul Siptah respectă într-atât Locaşul Adevărului, încât nu va tolera niciun atentat la adresa integrităţii sale.

— Vad că zvonurile alarmante despre starea sa de sănătate se amplifică pe zi ce trece.

— Mă tem să nu fie adevărate. Dar regina Tausert este un conducător excelent care stă cu hotărâre la cârma ţării. Şi sunt convins că şi ea pune mare preţ pe munca voastră. V-aş putea cere o favoare, Kenhir?

Scribul Mormântului simţi că trebuie să fie prudent.

— Spuneţi.

— Mobilierul vilei mele de pe malul stâng nu-mi mai place. Aş dori să comand confreriei mai multe scaune de bună calitate, paturi şi casete pentru bijuterii. Nu contează preţul.

— Aveţi noroc, generale, suntem într-o perioadă calmă, în care artizanii au tot timpul să se ocupe de asemenea treburi.

— M-aţi făcut fericit, Kenhir!

Conducându-l pe scribul Mormântului până-n pragul clădirilor administraţiei, Mehy reuşi să se prefacă a fi destins şi mulţumit. Şi totuşi, scrisoarea primită în acea dimineaţă îl făcea să turbeze de furie: regele tocmai îl numise pe Seth-Nakht general-şef al tuturor armatelor Egiptului şi Mehy trebuia să-i trimită cât mai repede un raport complet asupra trupelor tebane şi a armamentului lor.

Toată această grabă dădea de bănuit că va avea loc un atac asupra ţării, fie din partea libienilor, fie din cea a sirienilor sau a altor popoare venite din nord. Asta îl bucura pe Mehy, gata să profite de haosul din Egiptul de Jos. În schimb, personalitatea lui Seth-Nakht îl îngrijora. Bogat, incoruptibil, încăpăţânat şi harnic, fusese într-atât de influent, încât să mijlocească numirea fiului său mai mare ca Delegat pentru problemele din afară.

După ce l-a întâlnit pe Seth-Nakht la Pi-Ramses, Mehy a înţeles că va fi greu să-l joace pe degete dacă nu chiar imposibil. Ar fi fost de dorit ca regina Tausert, ocrotită de cancelarul Bay, să lupte contra lui, creând astfel tulburări majore la nivelul conducerii statului, situaţie de care Mehy ar fi ştiut să profite.

Mai mult ca niciodată, avea nevoie de piatra de lumină. Şi blestematul ăsta de trădător care, în ciuda iscodirilor sale, nu dăduse încă de ascunzătoare!

Mehy şi Serketa îi atacaseră pe Paneb şi pe femeia înţeleaptă, dar aceştia le dăduseră o replică dezarmantă. Din fericire, nu toţi membrii echipajului dispuneau de aceeaşi forţă de caracter. Exista cu siguranţă o verigă slabă în acest lanţ, veriga ce trebuia rupta cu orice preţ, pentru discreditarea confreriei.

Mehy se întoarse acasă bine dispus, gata să discute cu un preot din Karnak care, în anumite perioade ale anului, se ocupa de intendenţa. După raportul întocmit în privinţa acestuia, omul era divorţat şi-i plătea soţiei sale o pensie alimentară foarte consistentă, fapt care-l obligase sa facă datorii greu de plătit. În schimbul acestui mic serviciu pe care-l făcea bietului preot, generalul devenea binefăcătorul său.

Casa Funie finisa un vas de alabastru pentru soţia unui scrib regal. Fened Nasul, Unesh Şacalul, Pai Pâinică-Bună şi Didia cel Generos fabricau mobile de lux pentru generalul Mehy. Karo cel Posac şi Nakht cel Puternic consolidau zidurile de piatră din interiorul satului. Userhat Leul realiza o statuie de *Ka* pentru mormântul lui Kenhir. Ipuy cel Iscoditor, Renup cel Jovial, Gau cel Exact şi Ched Salvatorul aveau sarcina să restaureze mormintele artizanilor din vremea primilor ani de existenţa a satului. Cât despre Thuty cel Savant, acesta aplica foiţe de aur pe casetele destinate locului de veci al lui Siptah.

Viaţa era plăcută, se muncea cu voioşie, toţi cei din Locaşul Adevărului trăiau fericiţi. Doreau să uite agonia fără sfârşit a faraonului şi perioada de instabilitate ce avea să urmeze după decesul acestuia. Singurii care rămăseseră cu capul pe umeri şi prudenţi erau şeful Sobek şi Paneb. Ei ştiau că aceasta perioada liniştita n-avea să dureze prea mult, căci asasinul lui Nefer cel Tăcut nu va renunţa la încercările sale de a face rău confreriei.

Când Paneb intră în atelierul bijutierului, Thuty se gândea la fiul său

pierdut, a cărui absenţa nu încetase să-i sfâşie inima.

— Aş avea ceva pentru tine, în afara satului.

— N-am niciun chef.

— Nici chiar la Karnak?

Înainte de a fi iniţiat în Locaşul Adevărului, Thuty lucrase pentru cetatea sfântă a zeului Amon, în care acoperise cu aur uşi, statui şi bărci.

— Dacă e vorba despre Karnak, se schimba treaba… Ia spune!

— Este vorba despre o lucrare minuţioasă şi delicată: aurirea unei uşi interioare a templului lui Maat.

— Dar în Karnak sunt aurari excelenţi.

— Toţi sunt ocupaţi în altă parte, iar intendentul nu mai poate aştepta. În curând, tribunalul îşi va ţine sesiunea în acest sanctuar şi doreşte ca zeiţa dreptăţii să fie onorata aşa cum se cuvine. Cine altul va reuşi să salveze situaţia decât aurarul din Locaşul Adevărului?

— Trebuie să cer încuviinţarea lui Kenhir.

— Am obţinut-o deja.

Thuty n-ar fi putut avea nicicând o primire mai bună decât cea pe care ia făcut-o intendentul, acesta asigurându-i din plin confortul şi hrana. Aurarul refuza uneltele oferite pentru că nu folosea niciodată decât propriile-i unelte, confecţionate de mâna lui. Pentru el, lipirea plăcilor de aur pe uşile unui mic templu ca acela al lui Maat nu era decât o joacă de copil. Cu toate acestea, se apucă de lucru cu cea mai mare seriozitate.

În mai puţin de o săptămână, lucrarea era terminată, iar Thuty ducea deja dorul satului său. Desigur, Karnak era o aşezare grandioasa, în care puterea divină impregnase fiecare piatră, dar aici îi lipsea aurarului spiritul confreriei, inclusiv proasta dispoziţie a lui Kenhir.

În timp ce Thuty îşi punea uneltele în sac, intendentul se entuziasma în faţa lucrării desăvârşite.

— E minunat… Şi ai terminat mult mai devreme decât prevăzusem! Acum înţeleg de ce te-a ales Locaşul Adevărului…

Ştiai că postul de şef al aurarilor din Karnak va fi în curând liber? Dacă l-ai accepta, nimeni nu s-ar putea opune.

— Pe mine acest post nu mă interesează.

— Şi totuşi, ce încununare a carierei tale ar reprezenta el!

— Eu sunt artizan!

— Iartă-mi curiozitatea, dar cum face Locaşul Adevărul să păstreze pentru ea un aurar atât de talentat ca tine?

— E simplu: se mulţumeşte cu faptul că exista. Iar eu îi mulţumesc în fiecare zi fiindcă mă acceptă printre membrii săi.

— Înainte să pleci, fă-mi un serviciu: verifică dacă vechile plăci de aur sunt corect fixate. Dacă se întâmpla să nu fie, anunţă această situaţie la atelier. Acum te las, trebuie să mă ocup de o livrare. Zeii să te aibă în pază, Thuty.

Când Paneb intră la Turcoaza, la scurta vreme după ritualul din zori, ea îşi masa gâtul cu o cremă compusă din miere, natron roşu, lapte de măgăriţă, grăunţe de anason şi pudră de alabastru.

Cu delicateţe, colosul cuprinse în palme sânii goi ai iubitei sale şi-i sărută ceafa. Turcoaza încerca să-şi stăpânească dorinţele.

— Nu te aşteptam…

— Aşa mă iubeşti, nu?

— Şi dacă aş fi avut o treabă urgentă de făcut?

— Crema asta la ce foloseşte?

— Întârzie apariţia ridurilor.

— Tu n-ai nevoie de aşa ceva, Turcoaza, pentru că tu nu vei îmbătrâni. Hathor le-a poruncit anilor să uite de tine.

— Aş putea să jur că vrei să mă cucereşti!

— Ai o intuiţie fermecătoare… Lasă-mă pe mine să continui această muncă delicată.

Colosul luă borcănelul din alabastru şi, cu degetul cel mic, luă un pic de cremă, pe care o întinse încet pe încântătorul ombilic al amantei sale.

Turcoaza încetă curând să se mai apere.

Goală, se lăsă pe spate, iar Paneb continuă s-o înfioare, ungând-o cu crema parfumată menită să facă pielea suplă şi mătăsoasă.

— Crema s-a terminat, regretă colosul.

— Atunci, oferă-mi un alt fel de unguent.

Cum să poţi rezista unei invitaţii formulate cu un zâmbet atât de fermecător? Paneb se întinse deasupra Turcoazei şi trupurile lor se iubiră cu o ardoare neobosită, aşa cum se întâmpla ori de câte ori se întâlneau.

Turcoaza tocmai se îmbrăcase şi-şi trecuse în jurul gâtului un colier cu un pandantiv în forma fructului de mandragoră, când cineva bătu la uşă, insistent.

— Cine e?

— Renup cel Jovial… M-a trimis scribul Mormântului, deschide repede!

Preoteasa lui Hathor întredeschise uşa.

— Paneb mai e la tine?

— Tocmai pleca.

— Să se ducă imediat la Kenhir… Se întâmplă ceva grav.

21.

— Nu pot crede aşa ceva! se înfierbântă Paneb. Nu Thuty… nu poate fi Thuty! Am călătorit împreună în deşert şi-l cunosc până-n străfundul sufletului. Este un om drept şi corect. De la moartea fiului său nu mai trăieşte decât pentru meserie. Acest sat este în acelaşi timp familia şi patria sa.

— Asta e şi părerea mea, aproba Hay, şeful echipei din stânga.

— Şi a mea, preciza femeia înţeleaptă.

Furios, Kenhir mototoli un papirus de calitate îndoielnică, făcându-l sul prea în graba.

— Sunt de acord cu voi, dar acuzaţia e categorică: Thuty a furat doua plăci de aur din templul lui Maat, la Karnak. Fiind trimis în misiune oficială, în numele Locaşului Adevărului, ruşinea lui se răsfrânge asupra întregii confrerii.

— Cine-i aduce aceasta acuzaţie? întrebă Paneb.

— Un intendent însărcinat cu supravegherea lucrărilor de refacere a templului.

— Vreau să ştiu totul despre acest om!

— Şeful Sobek face deja cercetări, numai că el nu este autorizat să ancheteze în interiorul Karnakului. Tare mă tem că cercetările sale vor fi întrerupte înainte de vreme.

— Şi dacă Thuty este trădătorul şi asasinul lui Nefer cel Tăcut? sugera Hay, parcă neîndrăznind să formuleze o ipoteză atât de îngrozitoare.

— De unde ideea asta? se mira Kenhir.

— Prin această acuzaţie mânjeşte onoarea Locaşului Adevărului, şi asta pentru totdeauna, în schimbul unei judecăţi clemente sau poate chiar a unei stratageme.

— Fapt care ar implica existenţa unor complici printre înalţii demnitari din Karnak… îţi dai seama de amploarea unui astfel de complot?

— Sper să mă înşel, Kenhir. Dar trădătorul n-a dovedit el oare de cât rău este capabil şi cum poate trage sforile din umbră?

— Trebuie să vorbesc cu marele preot din Karnak, anunţă Kenhir; vom hotărî împreuna cum e bine să procedăm.

— Mai întâi, îi tăie vorba Paneb, să ne asiguram de nevinovăţia lui Thuty.

— Cine vrea să se ocupe de anchetă?

— Eu, în calitate de şef al echipei din dreapta. Şi vă jur că, dacă e vinovat, va vorbi.

Paneb crezu că aurarul, cu nervii întinşi la maximum, avea să izbucnească

în hohote de plâns.

— Eu, hoţ? Cine ar putea fi atât de josnic, încât să mă împroaşte cu noroi?

— Îl cunoşteai pe acel intendent?

— Nu, îl vedeam pentru prima dată.

— Nu ţi s-a părut suspect?

— Suspect, nu; binevoitor, da. Ba chiar mi-a propus sa solicit postul de aurar-şef la Karnak, dar răspunsul meu l-a dezamăgit.

— Te acuză că ai furat două plăci vechi de aur.

— Le-am verificat pe toate, la cererea lui, şi am constatat că nu lipsea niciuna în momentul în care am părăsit templul!

— Ai vreun martor?

Thuty avea o privire de câine bătut.

— Din nefericire, nu.

— Va trebui să scotocesc printre lucrurile din casa ta.

Aurarul îşi duse mâna la gât de parcă s-ar fi sufocat.

— Şi tu mă crezi vinovat?

— Nici vorbă, dar tribunalului care te va judeca trebuie să-i prezentăm dovezi sigure. Voi atesta faptul că s-a făcut o percheziţie riguroasă, dar că nu s-a găsit nimic.

Thuty se lipi de perete.

— Scotoceşte, Paneb, scotoceşte peste tot!

Punându-şi sigiliul pe raportul întocmit de şeful echipei din dreapta, scribul Mormântului oftă uşurat.

— Din fericire, n-ai găsit nimic.

— Thuty e la pământ. Îl îngrijeşte femeia înţeleaptă.

— Ce ţi-a spus?

— A căzut într-o capcană.

— Şi noi, împreună cu el! Confreria se află pe un butoi cu pulbere, Paneb.

— Justiţia ne va recunoaşte nevinovăţia.

— Să nu fim prea optimişti… Atâta vreme cât nu voi apuca să vorbesc cu marele preot al lui Amon, mă voi teme de tot ce poate fi mai rău. I-am scris că ne facem propria noastră anchetă şi-i aştept răspunsul. Dacă refuză o întrevedere, soarta ne va fi pecetluită.

— Nici vorbă! obiectă colosul. Mă voi duce chiar eu să-l caut pe intendentul ăsta şi-l voi face să mărturisească!

— În niciun caz nu vei face aşa ceva! îi porunci Kenhir. Fie ca Maat să ne aibă în grija ei.

Kenhir nu aşteptă multă vreme răspunsul marelui preot şi aceasta îl surprinse: marele preot dorea să-l întâlnească pe scribul Mormântului la postul de control din Ramesseum.

Cei doi bărbaţi aleseseră sobrietatea: *perizoma* antică şi tunică din în obişnuit. Marele preot al lui Amon şi Kenhir se închiseră în biroul şefului de post, departe de urechile indiscrete.

— N-am mai venit de multă vreme pe malul stâng, constată şeful ierarhiei din Karnak, şi mi-ar fi plăcut ca această scurtă călătorie să aibă loc în împrejurări mai puţin dramatice. Cum mai stai cu sănătatea, Kenhir?

— Pe zi ce trece e mai rău, dar munca mă face să uit.

— Am auzit că ai o tânără soţie care îţi este devotata…

— Este o gospodină excelentă, deşi cam exagerată în privinţa curăţeniei… O consider fiica mea şi îmi va moşteni toate bunurile. Dar tu, mare preot, constat că rezişti mai bine ca mine în ciuda trecerii anilor.

— Aparenţele înşală, prietene. În curând, mă voi retrage într-una dintre căsuţele de lângă lacul sfânt şi, cu voia regelui, voi lăsa în locul meu un preot mai tânăr.

— Căror ordine se supune Karnakul: ale faraonului Siptah sau ale reginei Tausert?

— Tausert hotărăşte, iar Siptah semnează decretele. Eu nu mă tem de regină. Datorită intervenţiei Servitorilor Locaşului Adevărului, nu consideră Teba ca fiind un potenţial duşman. Să ştii că eu şi demnitarii care mă ajută suntem conştienţi de ceea ce vă datorăm.

— Şi totuşi, astăzi, unul dintre Servitorii Locaşului Adevărului este acuzat de furt. Şi încă în templul lui Maat, suverana şi îndrumătoarea noastră: întreaga confrerie va fi considerată vinovată!

— Asta este adevărat, confirmă marele preot.

— Ce fel de om este acest intendent care-l acuză pe aurarul Thuty?

— Un administrator apropiat primarului. Munceşte la Karnak două-trei luni pe an, veghează asupra întreţinerii clădirilor şi întotdeauna am fost mulţumiţi de el. După plecarea lui Thuty, a inspectat templul şi a constatat absenţa a două plăci foarte fine din aur, datând din vremea celei de-a optsprezecea dinastii. A chemat imediat câţiva membri ai serviciului de securitate şi a întocmit un proces-verbal. În sanctuar lucrase o singură persoană şi doar aceea a putut lua plăcile: aurarul din Locaşul Adevărului.

— I-am făcut percheziţie acasă şi n-am găsit nimic.

— Argumentul este neconvingător, spuse marele preot.

— Thuty va fi judecat de tribunalul Locaşului Adevărului.

— Furtul a fost comis la Karnak, Kenhir, deci acuzatul va trebui judecat în templul lui Maat, chiar în locul în care a comis oribila faptă.

— Bineînţeles, cu un mare răsunet împotriva noastră, mai ales dacă va fi vorba de pedeapsa cu moartea.

— Într-un caz atât de grav, aşa va fi. Ar putea exista totuşi o soluţie… —

Care?

— Dă voie anchetatorilor din Karnak să între în Locaşul Adevărului şi să cerceteze toate locuinţele din sat. Dacă nu găsesc plăcuţele de aur, Thuty ar putea fi considerat nevinovat.

Kenhir se încrunta.

— Îmi cereţi ceva imposibil! Asta ar însemna o primă încălcare a regulilor noastre. Şi, pe viitor, sub orice pretext, oricare demnitar ar pretinde liberul acces în sat. Datoria mea este de a ţine mai mult cu stupul decât cu albina.

— Ai dreptate, prietene. În locul tău, şi eu aş face la fel. Dar procedând astfel, accepţi condamnarea lui Thuty şi, în acelaşi timp, distrugi reputaţia confreriei.

— Dă-i şefului Sobek posibilitatea să facă o cercetare asupra acestui intendent şi dă-i voie să-l interogheze.

— Atâta timp cât acest om va sta în templu, niciun membru al gărzii nu se va putea atinge de el, mai ales că Sobek nu are dreptul să acţioneze pe teritoriul meu. Şi apoi, este lucru sigur că acest demers va mânia juriul în faţa căruia se va prezenta Thuty. Locaşul Adevărului va fi acuzat de a fi pus la cale

o manevră de diversiune, pentru a încerca să-l scoată basma curata pe unul de-al lor.

— O capcană cum nu s-a mai văzut, mormăi Kenhir.

— Nu-ţi mai rămâne decât să-l declari vinovat pe Thuty şi să-l alungi din sat, preconiză marele preot.

— Dar e nevinovat! Să-l părăsim astfel pe unul de-ai noştri ar însemna să dăm dovadă de o laşitate de neiertat.

— Îmi place să te aud vorbind astfel, Kenhir.

— Intendentul ăsta a fost cumpărat de un demon care ne vrea pieirea, afirmă scribul Mormântului.

— Cine ar putea fi atât de nebun să atace astfel Locaşul Adevărului? se miră marele preot.

— Nu ştiu, dar până la urmă vom afla.

— Dar va fi prea târziu pentru Thuty, Kenhir.

— Dacă oamenii nu vor putea lua o hotărâre echitabilă, de ce nu ne-am adresa zeilor?

— Te gândeşti să consulţi oracolul lui Amenhotep I… Dar asta nu-l va salva pe Thuty, întrucât faptele s-au petrecut la Karnak.

— N-am uitat de asta. Îţi mai aminteşti că eu sunt specialist în vise?

— Încep să înţeleg… Ai vrea să încerci proba apariţiei în vis pentru a obţine numele vinovatului!

— Aşa este.

— Este foarte periculos, Kenhir, şi fără să ai garanţia rezultatului.

— La vârsta mea, nu mai am de ce mă teme.

— Având în vedere competenţa ta în acest domeniu, tribunalul va refuza să te folosească drept cobai. N-o va accepta nici pe femeia înţeleaptă, ale cărei capacităţi de clarviziune sunt bine cunoscute. Dacă insişti, găseşte un candidat destul de neînfricat pentru a-şi risca viaţa.

22.

— În numele celor doi copii ai tăi, Paneb, te implor să nu-ţi asumi un asemenea risc!

Parfumată discret, frumoasă precum un lotus albastru, Uabet cea Pură îl cuprinse cu braţele pe soţul ei.

— Sunt şeful echipei din dreapta şi sunt dator să-l salvez pe Thuty din capcana în care a fost atras.

— Dar tu nu eşti răspunzător de această situaţie! Şi apoi, dacă tu mori în timpul acestei probe inumane, confreria îşi va pierde puterea.

— Dacă nu ne apărăm, reputaţia îi va fi distrusă, iar satul nu va mai supravieţui.

— Nu vreau să te pierd, Paneb!

Colosul îşi strânse în braţe soţia, atât de mică şi fragilă.

— Uabet, tu ocupi un rang înalt în ierarhia preoteselor lui Hathor. La fel ca mine, trebuie să te gândeşti în primul rând la Locaşul Adevărului.

— Este prea periculos!

— De ce mă consideri învins dinainte?

— Nimeni nu te obligă, afirmă Nakht cel Puternic, şi dacă renunţi, nimeni nu ţi-o va reproşa.

— Bine spus, aprobă Pai Pâinică-Bună.

— Credeţi asta cu toţii? întrebă Paneb privindu-i cu atenţie pe artizanii echipei din dreapta adunaţi în faţa uşii.

— Credem, confirma Gau cel Exact.

— Nu-l vad pe Ched Salvatorul.

— Pictorul, exclama Karo cel Posac, a rămas acelaşi! N-a spus nimic dar în mod sigur este de acord cu noi.

— Aş vrea totuşi să-i aud părerea.

— Îl găseşti în atelier.

Datorită tratamentului descoperit de Clara după nenumărate experimente, ochii lui Ched fuseseră salvaţi, dar puterile îl lăsau şi, de aceea, îi cedase lui Paneb cele mai importante lucrări, căci discipolul îi devenise patron. Salvatorul se mulţumea să migălească unele detalii şi să reîmprospăteze o culoare, pe ici, pe colo, cu o siguranţa demnă de laudă. Lua parte la întreţinerea vechilor morminte, ca şi când compania strămoşilor confreriei îl interesa mai mult decât prezenţa celor vii.

— Ah, Paneb… Pleci la Karnak, după câte am auzit!

— Nu ţi-ai spus părerea despre această plecare.

— Ce importanţa ar putea avea părerea mea? Când iei o hotărâre, nu te mai răzgândeşti.

— Nu eşti de acord cu ce vreau să fac, nu-i aşa?

— La urma urmelor, ce rişti? Să cazi într-o cursa pregătită de preoţii lui Amon sau să înnebuneşti în timpul probei apariţiei… Şi pentru asta nu merită să renunţi…

— Şi dacă reuşesc?

— Iată-l pe Paneb cel adevărat, curat şi fără pată! Tu eşti întotdeauna gata să mergi pe căi neumblate. Şi până acum nu te-ai rătăcit. Dar dacă lipseşti Locaşul Adevărului de unul dintre cei mai mari pictori din istoria sa, nu ţi-o voi ierta niciodată.

Paneb şi femeia înţeleaptă se reculeseră îndelung într-unul dintre oratoriile confreriei dedicat zeiţei liniştii, suverana crestei muntelui. Meditaţia îi dădu colosului forţe noi, pe care îşi promise să nu le irosească înainte de a înfrunta întunericul.

Când Clara şi Paneb părăsiră oratoriul, soarele cobora către apus.

— Nu peste multă vreme, spuse ea, va veni momentul lui *hotep,* pacea apusului de soare, pe care Nefer îl purta în numele său secret. L-am implorat să fie prezent în sufletul tău şi să te ajute.

— Dacă tu mă sfătuieşti să nu-mi asum acest risc, te voi asculta.

— Nu-mi voi putea reveni după dispariţia lui Nefer. Dacă ai muri şi tu, n-aş mai avea niciun fiu şi nici măcar bucuria confreriei nu mi-ar mai putea da curaj. Dar îmi este imposibil să mă gândesc numai la mine…
Condamnarea lui Thuty ar atrage-o după sine pe cea a Locaşului Adevărului şi numai tu poţi să-l salvezi. Când vei intra în camera viselor, să nu încerci să nu te gândeşti la nimic, aminteşte-ţi mai ales de Thuty. Chipul lui să-ţi stăruie tot timpul în minte, căutând adevărul şi numai adevărul. În tine, lumina şi întunericul se vor lupta pe viaţă şi pe moarte, dar nu va trebui să te gândeşti decât la aurar. Încă din noaptea asta voi urca pe creastă şi voi invoca zeiţa să te întărească prin focul său.

Femeia înţeleaptă şi şeful echipei din dreapta se îmbrăţişară, apoi el se îndreptă către uşa principală, în faţa căreia se strânseseră toţi sătenii.

Nimeni nu scoase un cuvânt, iar Paneb se îndepărtă pe drumul spre

Ramesseum.

— Cum te numeşti? îl întrebă preotul ras în cap.

— Paneb, Servitor al Locaşului Adevărului.

— Eşti cu adevărat conştient de riscul întreprinderii tale?

— N-am venit aici ca să pălăvrăgim.

— Este viaţa ta în joc, Paneb.

— Ba cea a confreriei mele.

— După purificare, vei intra pe această uşă. De partea cealaltă vei fi obligat să-ţi treci proba până la capăt.

Şeful echipei din dreapta întinse mâinile cu palmele către cer, pentru ca ritualistul să le purifice cu apă proaspătă din lacul sfânt. Apoi preotul îi spălă picioarele şi Paneb încălţă nişte sandale albe. Totul se petrecea în pragul templului purtând numele de „Ramses care ascultă rugăciunile", construit la est de Karnak. Acolo se înălţa un obelisc înalt în care, în fiecare dimineaţă, se întrupa prima rază de lumina, pe care o salutau patru babuini din piatră, ale căror manifestări de bucurie nu erau auzite decât de zei.

Paneb îl urma pe alt preot cu capul ras până într-o sală cu coloane, a cărei pardoseală de argint evoca apele primordiale în care luase naştere viaţa.

Se opri în faţa unei uşi mici, înaintea căreia se afla marele preot din Karnak.

— Prietenul meu Kenhir mi-a vorbit mult despre tine, Paneb. Eşti recunoscut ca bun conducător şi pictor de excepţie. Nefer cel Tăcut, tatăl tău spiritual, ar fi mândru de tine. Dar, nu te-ar fi întrebat dacă, având în vedere talentele tale, atât de rare şi de preţioase, mult folositoare Locaşului Adevărului, nu este păcat să le sacrifici într-o asemenea proba?

— Înţelesesem că nu mai avem timp să despicăm firul în patru.

— Mi s-a spus adevărul şi despre caracterul tău… în mod excepţional, vreau să-ţi dau o ultimă şansă de a te gândi bine, înainte de a intra în camera de reflecţie.

— Eu sunt aici pentru a-l dezvinovăţi pe Thuty.

Marele preot se îndepărtă.

— Dacă te cuprinde oboseala, trupul tău va putea adormi, dar nu-ţi lăsa

spiritul să adoarmă. Altfel, vei fi pierdut pentru totdeauna. Fie să poţi atinge zeul, Paneb, şi să-ţi aminteşti viziunile pe care le vei avea.

Colosul se trezi într-o încăpere mică, spălată de curând cu apă şi natron. În mijloc, pe un piedestal, se afla o barcă din lemn de acacia. În barcă ardea o lampă cu un singur fitil şi, asemeni celor folosite de artizani în morminte, nu scotea niciun pic de fum.

Uşa se închise.

Paneb se aşeză în poziţia scribului şi se concentră asupra flăcării, gândindu-se fără încetare la fratele său Thuty care, datorită leacurilor femeii înţelepte, dormea pentru a-şi reface forţele.

Deodată, fitilul se răsuci şi focul începu să danseze, de parcă ar fi încercat să scape de sub controlul lui Paneb. Pictorul se apropie şi, cu mâinile, fără să se teamă de arsuri, reuşi să-l domolească, dându-i forma unei oglinzi roşiatice în care văzu chipul aurarului.

— Povesteşte-mi, Thuty, povesteşte-mi totul…

Paneb simţi că trupul îi arde, dar nu se sinchisi, căci în cercul de foc se înfiripa o scena.

Aurarul mergea prin templul lui Maat, oprindu-se la fiecare placă de aur fixată pe perete. Una dintre ele îi atrăgea în mod deosebit atenţia.

— Nu, Thuty, nu… N-ai făcut asta!

După ce constată că placa e bine fixată, aurarul se îndepărtă şi, purtând pe umăr sacul cu unelte, ieşi din templu.

Flacăra atinse fruntea lui Paneb, care nu făcu nici cel mai mic gest de a da înapoi, căci un alt personaj apărea în cercul de foc: intendentul pe care Thuty îl descrisese cu precizie.

După ce privi de mai multe ori de jur împrejur pentru a constata dacă-l priveşte cineva, intendentul desprinse o placă de aur, cu ajutorul unei dăltiţe fine de cupru. La fel proceda şi cu a doua placă, apoi hoţul părăsi templul.

O ceaţă acoperi ochii lui Paneb, făcându-l să moţăie. Ca să nu adoarmă, avea nevoie de un efort atât de mare, încât trupul i se acoperi de sudoare.

— Unde se află… plăcile de aur? întrebă el cu o voce sacadată.

Chipul de şacal al lui Anubis se ivi în mijlocul flăcării.

— Dormi, Paneb, dormi… Şi vei afla răspuns la toate întrebările.

— Ajută-mă, Thuty… Lupta alături de mine, frate!

Chipul aurarului îl înlocui pe cel al zeului, apoi se succedară Imagini confuze: Nilul, corăbii, un chei, femei stând jos, coşuri pline cu provizii.

— Târgul! răcni Paneb.

Încerca să se ridice pentru a împinge uşa, dar se simţea paralizat.

Flacăra se stinse şi încăperea se cufundă în întuneric. Colosul încercă să reziste acestui somn de moarte în care se pierdea, în clipa în care ochii i se închideau, uşa se deschise.

23.

De îndată ce termină serviciul la templu, intendentul se duse la târg, după cum era planul. Acolo avea să schimbe plăcile de aur (căci nu le putea vinde) cu un lingou de argint, care-i va permite să-şi plătească în sfârşit datoriile şi să ducă o viaţă mai bună. Desigur, a trebuit să comită un furt, dând vina pe un artizan care avea să fie condamnat în locul său, dar nu regreta nimic. Fiecare avea de dus propria-i luptă.

În sacul său din piele, cele două plăci de aur erau învelite în foi de papirus.

Mai trebuia să treacă de postul principal de gardă.

— Gata serviciul? îl întrebă şeful de post.

— Voi reveni peste câteva luni.

— Urâtă poveste, furtul ăsta…

— Din fericire, asta se întâmplă rar. Bine că a fost prins hoţul.

— Deschide sacul.

Cu mâinile umede, intendentul se execută.

— Ce duci cu tine?

— Ca de obicei, listele reparaţiilor făcute şi ale celor de care mă voi ocupa atunci când mă voi întoarce. Nu sunt decât nişte copii, bineînţeles. Originalul i l-am dat superiorului meu, azi-dimineaţă.

— Lucrezi tot la primărie?

— Deocamdată, da.

— Bine, pe data viitoare.

Deghizată în ţărancă, spre marele ei amuzament, Serketa se pierduse printre vânzătoarele de fructe şi de legume, cu care stătuse la taclale înaintea sosirii clientelei numeroase, puse pe tocmeala. Mai multe servitoare ale prietenelor sale tebane îi aruncaseră priviri dispreţuitoare şi Serketa schimbase chiar câteva cuvinte cu o bogată stăpână de pământuri, atât de zgârcită încât îşi făcea singură cumpărăturile.

Urmând exemplul colegelor sale, soţia generalului se prefăcea când conciliantă, când neînduplecată, şi nu vindea multă marfă pentru a nu atrage atenţia concurenţei.

Nervos şi prost dispus, intendentul îşi făcu apariţia. Îşi croi cu greu drum prin mulţimea de gură-cască, apropiindu-se de negustorese.

Aşa cum plănuiseră, smochinele Serketei erau puse în trei coşuri de un verde ţipător. Intendentul nu se putea înşela.

Deodată, toate simţurile Serketei se treziră.

De obicei, doi babuini aflaţi de gardă supravegheau piaţa şi săreau la pulpele hoţilor. Astăzi erau patru, însoţiţi de mai mulţi cerberi înarmaţi cu bastoane.

Ori intendentul scăpase vreo vorbă, ori fusese urmărit. În orice caz, Serketa risca să cadă în plasă.

Omul se opri în dreptul coşurilor verzi.

— Vinzi pepeni?

— Doar smochine bine coapte, răspunse ea după cum hotărâseră. Gustă din asta.

Intendentul se arătă mulţumit de calitate.

— Ia coşuleţul ăsta şi dă-mi frunzele de papirus, spuse ea în şoapta. Suntem supravegheaţi de gărzi.

—

Gărzile,

păi… —

Hai,

repede.

Fericit să scape de povară, intendentul se supuse.

— Lingoul e ascuns la fundul coşuleţului, preciza Serketa. Mai cumpără

nişte fructe de la vecina mea şi continuă târguitul. Ai grijă mai ales să nuţi pierzi cumpătul.

Cu inima strânsă şi mâinile tremurânde, intendentul se târgui pentru nişte struguri. Când întoarse capul să-şi mai vadă complicea, văzu negru în faţa ochilor. Simţi o arsură în stomac, inima începu să-i bată cu putere şi nu mai reuşi să respire.

Observând starea de leşin a clientului său, vânzătoare se ridică.

— Nu vă simţiţi bine?

— Eu… Ea m-a…

Intendentul îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi peste o grămadă de ceapă proaspătă.

— Ajutor! urlă femeia.

Gărzile veniră în fugă. Şeful Sobek le dădu la o parte.

— Omul ăsta a murit, constată el.

Târgul fu cuprins de panică, dar babuinii cu colţi ameninţători restabiliră ordinea.

— Unde a dispărut vecina ta? întrebă Sobek.

— Vânătoarea de smochine? Habar n-am… N-o mai văzusem niciodată înainte. A dispărut după ce a vorbit cu omul care a murit adineauri.

— A cumpărat fructe de la ea?

— Cele care se aflau în coşuleţul ăsta răsturnat.

Sobek îl cerceta. Nu conţinea decât smochine.

— Cum le-a plătit?

— Din câte îmi amintesc, cu papirus.

La voia întâmplării, garda cercetă locul în care se aşezase ucigaşa. Găsi papirusul şi, înăuntru, cele două plăci fine de aur furate din templul lui Maat. De teama babuinilor, falsa negustoreasă nu îndrăznise să le păstreze. — Cum se simte? o întrebă Kenhir pe Uabet cea Pură.

— După tot ce s-a petrecut în noaptea asta, răspunse ea cu un zâmbet răutăcios, mi se pare că e într-o formă excelentă.

— Bine, bine… Pot să-l văd?

Chipul tinerei se întunecă.

— Sper că nu ne-aţi adus veşti proaste.

— Dimpotrivă!

— Atunci, intraţi.

Paneb o distra pe micuţa Selena, pentru care făcuse o păpuşă vopsită cu mâini şi picioare, reprezentând o preoteasă a lui Hathor, care dădea ofrandă o oglindă. Cu delicateţe, fetiţa mânuia păpuşa sub privirile atente ale tatălui său.

— Foarte bine, scumpa mea… Poate să şi meargă, să ştii!

Plină de admiraţie şi foarte concentrată, Selena urmărea Mişcările păpuşii, ca şi când de ele depindea însăşi viaţa sa.

— Voi fi şi eu preoteasă?

— Ţi-ar plăcea o oglinda frumoasa ca asta?

— Nu numai o oglindă.

— Dar ce altceva?

— Vreau să cunosc şi eu secretul muntelui. Şi doar o preoteasă a lui Hathor îl poate cere zeiţei. Am întrebat-o pe mama, dar ea nu vrea să-mi spună nimic.

— Este firesc, Selena.

— Şi tu refuzi să-mi spui secretul?

— Eu sunt artizan, nu preoteasă.

Fetiţa se arătă contrariată, dar îşi reveni repede.

— Ai putea măcar să mă duci acolo sus, pe creasta! Aşa puternic cum eşti, nu te temi de niciun demon.

— Mai ai puţină răbdare.

Scribul Mormântului tuşi pentru a-şi semnala prezenţa.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar tocmai am aflat că tribunalul din Karnak l-a declarat pe Thuty absolut nevinovat. Marele preot l-a invitat pe aurarul nostru să termine decorarea micului templu al lui Maat şi-i va da echivalentul a două plăci de aur în unguente şi îmbrăcăminte.

— Thuty cum se simte?

— Mult mai bine. Femeia înţeleaptă crede că-şi va relua munca peste câteva zile. Ştiindu-se absolvit de orice acuzaţie, a prins din nou drag de viaţă. Dar tu, cum te simţi?

— N-aş mai vrea să retrăiesc o asemenea experienţa, mărturisi colosul luându-şi fetiţa în braţe. Când m-a cuprins somnul, am crezut că viziunea pe care o aveam asupra pieţei nu folosea la nimic. Apoi a venit o rază de lumină şi, încetul cu încetul, am reuşit să-mi folosesc din nou membrele, fără a înceta să mă gândesc la Thuty… Oare frăţia este mai puternică decât moartea?

Pentru a-şi ascunde emoţia, Kenhir tuşi din nou.

— Intendentul era înglodat în datorii, spuse el. Ăsta e motivul pentru care a furat cele două plăci de aur, fiind sigur că le va putea schimba la târg. Intervenţia gărzilor a fost, din păcate, prea evidentă şi complicea sa, o vânzătoare de smochine, a reuşit să fugă, renunţând la pradă.

— O vânzătoare de smochine? se mira Paneb.

— Da, o ţărancă de care nimeni nu-şi aminteşte cum arată.

— Nu e lucru curat!

— După câte spunea şeful Sobek, ea nu era decât un intermediar care trebuia să ia plăcile de aur şi să le dea la topit.

— Cu alte cuvinte, exista o adevărată clică ce unelteşte împotriva Locaşului Adevărului! Şi unul dintre noi, un om care se pretinde a fi frate cu noi, face şi el parte din ea!

Fetiţa se ghemui la pieptul tatălui său.

— Asta înseamnă că întunericul va înghiţi lumina? întrebă ea, puţin speriata.

— Asta înseamnă că ne vom lupta pentru ca opera noastră să meargă înainte şi pentru ca trădarea să-l dea la iveală, într-o bună zi, pe trădător.

24.

Reunit sub autoritatea reginei Tausert, marele consiliu, din care făceau parte Seth-Nakht şi fiul său mai mare, îl aşteptau pe cancelarul Bay.

— El nu întârzie niciodată, spuse în şoapta responsabilul canalelor. Maiestăţii Sale nu-i va plăcea…

Regina schimbă câteva cuvinte cu trezorierul, apoi se adresă adunării.

— Ştie cineva unde se află cancelarul?

Nu se auzi niciun răspuns.

— Şambelanul să meargă la apartamentul lui Bay, în timp ce noi vom începe să lucram. Sa începem cu raportul responsabilului canalelor.

Şambelanul ieşi din sala de consiliu şi alergă până la biroul cancelarului.

Nimeni.

Mai rămânea camera sa a cărei uşă era închisa. Şambelanul bătu.

Neprimind niciun răspuns, îndrăzni s-o împingă. Zăvorul nu era tras.

— Cancelare… sunteţi aici?

Lângă pat, Bay zăcea într-o balta de sânge.

Când cancelarul deschise ochii, crezu că trecuse în câmpiile paradiziace din lumea cealaltă. Un parfum de lotus şi de iasomie Îi gâdila nările şi minunatul chip al reginei Tausert se apleca deasupra lui.

— Bay… Poţi vorbi?

— Nu… N-am murit?

— Mai mulţi medici te ţin sub observaţie. Ce s-a întâmplat?

— Îmi amintesc! Un acces de tuse mai violenta decât celelalte… Şi apoi sânge, un val de sânge, şi am leşinat… Dar mi-am adus aminte! Marele consiliu, am lipsit de la marele consiliu!

Bay încercă să se ridice.

— Rămâi culcat, cancelare, îţi poruncesc.

— Bine, Maiestate, bine… Dar dezbaterile şi-au atins scopul?

— Au fost luate hotărâri importante.

— Cu atât mai bine… Dar mai sunt atâtea de făcut! Să nu va faceţi griji. E doar o oboseala trecătoare. Mâine chiar, voi fi din nou în picioare.

— Ai şi tu dreptul la puţină odihnă.

— Acesta-i tot un ordin, Maiestate?

— Desigur.

— Îmi pare rău pentru absenţa mea de la marele consiliu… Nu se va mai întâmpla.

— Ţi-am urmat sfaturile.

— Maiestate, aş fi vrut să vă spun…

Vocea cancelarului abia se mai auzea. Regina îi luă mâna.

— Maiestate, să aveţi grijă de Egipt.

Timp de mai multe minute, Tausert rămase nemişcata.

Un medic se apropie.

— Maiestate, cancelarul e mort.

— Nu, doctore, în sfârşit se poate odihni.

Mergând din ce în ce mai greu din cauza piciorului său, regele Siptah ieşi din camera austeră pe care o ocupa în templul lui Amon şi se duse să-i vorbească reginei.

Tausert fu surprinsă să-l vadă atât de îmbătrânit pe tânărul monarh, al cărui chip, în ciuda suferinţei, exprima totuşi o reală seninătate.

— Doreaţi să mă vedeţi, Maiestate?

— Am veşti proaste.

— Mi-ar plăcea să fac câţiva paşi în curtea cea mare, sub cerul liber… N-am mai văzut soarele de o bună bucată de vreme. Cu ajutorul bastonului meu, mai pot încă să mă deplasez.

Cu un curaj demn de admiraţie, monarhul reuşi să uite de durerile care-l chinuiau de mai multe luni şi ieşi din templu să tragă în piept aer curat.

— Cât de minunat e cerul! Acolo, în înălţimi, trăiesc sufletele regilor… Dar aminteaţi de nişte veşti proaste!

— Cancelarul Bay a plecat dintre noi.

Siptah se îndoi de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

— Bay, prietenul şi binefăcătorul meu… A muncit, devotat, până la epuizare.

— Mumia sa se va odihni în Valea Regilor, aproape de mormântul domniei voastre.

— Ce minunată călătorie va face Bay! Sunt sigur că mă va întâmpina în Vale.

Regele se aşeză pe o bancă de piatră.

— Ce monarh deplorabil sunt! îmi vorbiţi despre Egipt, iar eu nu mă gândesc decât la mine.

— Bay nu va putea fi înlocuit. Ocupa un post deosebit, pe care-l adaptase lui însuşi cu preţul unor eforturi constante şi era respectat de toţi membrii guvernului. Acum iată-ne singuri, în faţa lor şi a curtenilor.

— Eu sunt incapabil să vă ajut, Tausert, sunteţi mai izolata decât vă închipuiţi. Tot ce vă pot oferi este sprijinul meu necondiţionat în faţa bârfitorilor care nu vor pierde prilejul" să vă pândească tronul. Voi semna decretele pe care le veţi da fiindcă ştiu bine că pentru Maiestatea Voastră nu contează decât apărarea ţării noastre.

Regina se înclina în faţa lui Pharaon.

Tausert intră într-o imensă colivie, în care trăiau păsări pestriţe oferite palatului de către exploratorii din marele Sud. Regina umplu ea însăşi castronaşele şi vărsă apă proaspătă în păhărele. O pupăză cu creasta neagră cu pete galbene i se aşeză pe umăr şi o privi, lăsându-şi capul într-o parte.

— Ai vrea să fii liberă? o întrebă, arătându-i uşa larg deschisă.

Pupăza îşi lua zborul, rămase câteva clipe în zbor planat, apoi se întoarse în colivie.

— Nici eu nu reuşesc să evadez, şopti regina privindu-l pe asprul SethNakht, care se apropia, cu un mers mai hotărât ca de obicei.

— Îmi acordaţi o audienţă particulara, Maiestate, sau trebuie s-o cer în mod oficial?

— Sigur nu v-aţi deplasat pentru nişte fleacuri, aşa că hai să vorbim.

— Păsările astea sunt zgomotoase… Să profităm de umbra chioşcului.

Regina ştia că acela era un loc ferit unde niciun grădinar nu le putea asculta convorbirea.

Se aşezară faţă-n faţă, de o parte şi de alta a unei mese joase, pe care se afla un coş cu struguri.

— Odată cu moartea lui Bay, Maiestate, pierdeţi un om care ştia să înăbuşe comploturile.

— Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.

— După părerea mea, nimeni nu este în măsură să-l poată înlocui.

— Aveţi dreptate.

— Veţi asista la funeraliile sale?

— Se vor desfăşura la Teba, iar mie îmi este imposibil să plec din PiRamses.

— Mă bucur să vă aud vorbind astfel.

— Aţi fi vrut să mă împiedicaţi să plec?

— Din moment ce n-o faceţi, Maiestate, întrebarea nu-şi mai are rost. În situaţia actuală, oricare altă atitudine ar fi fost o greşeală gravă. Oricine ştie că regele Siptah e pe moarte şi v-a încredinţat, desigur, responsabilitatea de a domni în locul său. Dacă faraonul ar fi plecat în străinătate, aţi fi fost desemnată să guvernaţi, aşa că poziţia Maiestăţii Voastre nu are nimic nefiresc. Nu sunteţi prima regentă a celor Două Regate şi reprezentaţi stabilitatea de care ele au nevoie, cu condiţia să nu vă îndepărtaţi de capitala. Pe de altă parte, fiul meu mai mare şi eu însumi vă vom sprijini fără nicio ezitare.

— Mă bucur să vă aud vorbind astfel, sublinie regina, schiţând un zâmbet.

— Dar ţineam să precizez încă o dată că această supunere are totuşi nişte limite. La moartea lui Siptah, regenta va trebui să părăsească tronul.

— Ca să-l cedeze cui?

— Unui om cu experienţa care va restaura, în sfârşit, puterea faraonică făcând-o atotputernică. În ultimii ani am avut nişte domnii de o slăbiciune îngrijorătoare şi nu o femeie va putea pune capăt acestei decăderi.

— De ce vă credeţi capabil să faceţi asta?

— Pentru că am o voinţă de fier.

— Chiar şi cu preţul unui război civil, Seth-Nakht?

— Ar însemna să facem jocul duşmanilor şi să condamnăm Egiptul la moarte. Când va veni momentul, Maiestate, retrăgeţi-vă şi lăsaţi-mă să acţionez.

Când sătenii aflară de convocarea membrilor tribunalului din Locaşul Adevărului, mulţi îşi arătară nemulţumirea. La ce încercare aveau să-i mai

supună? Nu mai putea fi vorba despre problema lui Thuty şi nimeni nu auzise vorbindu-se despre vreun conflict recent între doi artizani.

Se răspândiră multe zvonuri, începând cu condamnarea soţiei lui Pai Pâinică-Bună pentru abuz de plăcinte şi sfârşind cu cea a lui Karo cel Posac pentru exces de înjurături, dar niciunul nu părea să aibă o baza solidă.

— Sigur are legătură cu decesul cancelarului Bay, aprecie Unesh Şacalul. Autorităţile au hotărât să ne reducă livrările!

— Eu, afirma Nakht cel Puternic, sunt convins că artizanii din Karnak ne pizmuiesc, vrând să ne împiedice să mai lucram pentru exterior.

— Orice s-ar întâmpla, anunţa Fened Nasul, nu ne vom lăsa manipulaţi.

Spre surpriza generala, şedinţa tribunalului fu de scurtă durata. Kenhir refuză orice declaraţie, iar satul râmase nelămurit.

— Este atât de grav? întrebă Niut cea Neobosită.

— Am luat o hotărâre capitală pentru viitorul confreriei, răspunse scribul Mormântului, şi sper să nu ne fi înşelat.

25.

Jucând rolul unui preot al *Ka*-ului, şeful echipei din stânga pronunţa cele din urmă formule de înviere deasupra sarcofagului cancelarului Bay. Apoi stinse lămpile şi urcă din nou la suprafaţa, acolo unde îl aşteptau servitorii Locaşului Adevărului. Aceştia aduseseră la mormântul cancelarului stofe, unguente, mobilier, papirus şi alimente uscate.

Aveau loc funeralii neobişnuite în Valea Regilor, în cinstea unui om care nu fusese faraon şi pe care faraonul în viaţă, neputând călători, nu-l onora cu prezenţa sa. Neîncrezători, demnitarii tebani preferaseră să stea deoparte, lăsând artizanilor grija de a se ocupa de mumia lui Bay.

Paneb închise uşa mormântului şi puse sigiliul Locaşului Adevărului.

— Nici măcar regina Tausert n-a venit…

— Nu poate părăsi capitala, spuse Hay. Îţi poţi închipui în ce frământări se zbate acum, când e lipsită de sprijinul cancelarului!

— A sosit momentul să se dovedească în stare sa se ocupe de guvernarea ţării.

— După cele aflate de Kenhir, poziţia reginei este pe zi ce trece tot mai vulnerabilă. Siptah este ultima ei pavăză. La moartea acestuia, un întreg clan

războinic va pune mâna pe putere.

— Un clan în faţa căruia confreria noastră nu va mai însemna nimic!

— Este într-adevăr o situaţie de care trebuie să ne temem, recunoscu Hay.

Artizanii părăseau, încet, Valea Regilor. Trecură prin strâmtoare, admirând încă o dată creasta Soarelui-Apune şi dealurile încinse de soare, în umbra cărora se odihneau regii şi reginele, alături de servitorii lor credincioşi.

Tocmai când Paneb voia să deschidă poarta satului, scribul Mormântului îi tăie calea cu bastonul său.

— Regret, dar nu te vei întoarce acasă.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Purtarea ta ne-a făcut să luăm o hotărâre.

— Hotărâre… în ce privinţă?

— Tribunalul Locaşului Adevărului te-a numit maestru de operă al confreriei, cel care va trebui să continue menirea lui Nefer cel Tăcut.

Luat prin surprindere, colosul amuţi.

— Pentru a îndeplini această funcţie şi pentru a avea acces la cele mai înalte mistere, continua Kenhir, trebuie să treci printr-o nouă iniţiere. Lasă-te pe seama celui care trebuie să te îndrume.

Fără mai multe explicaţii, scribul Mormântului îi întoarse spatele lui Paneb.

— Urmează-mă, îi porunci Hay, îndepărtându-se pe drumul care mergea de-a lungul Ramesseumului.

Paneb crezuse că ceremonia se va desfăşura în templul pentru milioane de ani al lui Ramses cel Mare, dar şeful echipei din stânga îşi urmă drumul până la debarcader.

— Trecem pe malul drept?

— Da, însă nu cu bacul obişnuit.

Cei doi bărbaţi merseră de-a lungul malului până într-un loc izolat, unde îi aştepta o corabie. La cârmă se afla un marinar ciudat, cu capul ras şi cu doi ochi pictaţi pe ceafă, ca şi când ar fi putut vedea cu spatele.

— Aveţi cu ce plăti? întreba el.

— Preţul trecerii este Eneada zeilor, cea care conţine şi dă la iveală unitatea, răspunse Hay arătându-şi cele zece degete.

Traversarea se făcu în tăcere, până la debarcaderul din Karnak, unde nu era nici ţipenie de om. Cetatea sfântă era cufundata în linişte.

— Aici se deschide ochiul stăpânului universului, declară Hay, şi acest sanctuar este locul în care inima sa ni se dezvăluie. Aici se adună din nou toate cele ce erau împrăştiate în lumea larga.

După ce trecură de zidurile de apărare, Hay îl duse pe Zelos la templul Răsăritului.

Colosului părea să nu-i convină.

— Va trebui să înfrunt din nou camera viselor?

— Te-ai putea sustrage unei încercări?

Paneb privi drept înainte.

— Priveşte colina începuturilor, îi recomandă Hay, insula născută din oceanul originilor. Ea conţine energia luminoasă care dă viaţă pietrei şi pricepere mâinilor artizanilor. Soarele răsare deasupra ei în fiecare dimineaţă, le dă lumina celor ce bâjbâie în întuneric şi drumul devine mai sigur sub paşii lor.

Paneb înaintă şi uşa templului se deschise.

— Limitele tale pământeşti nu mai există, anunţă vocea gravă a unui preot. Porţile cerului se deschid în faţa ta, totul ţi-a fost dat, totul îţi aparţine. Intri ca un şoim şi vei ieşi ca pasărea phoenix. Fie ca steaua dimineţii să-ţi lumineze calea către stăpânul vieţii.

Paneb porni în urma unui ritualist, care îşi ritma paşii lovind pământul cu un toiag lung din lemn aurit, apoi trecu prin faţa coloşilor lui Ramses, înainte de a venera obeliscul, al cărui piramidion de aur reflecta lumina soarelui.

— Iată-te ajuns la locul de origine al suflării lui Ra, plin de miracole întru salvarea celui ce înfruntă nimicul. Hrăneşte-te cu strălucirea sa şi îndrăzneşte să pătrunzi în atelierul divin.

Pictorul era condus, nu în camera viselor, ci într-o mică sală, în care doi preoţi, purtând măşti de ibis şi de şoim, îl purificară, conducându-l apoi la sanctuarul lui Thutmosis al III-lea, „cel ale cărui monumente strălucesc în lumină[4]”.

Aici erau iniţiaţi marii preoţi din Karnak şi tot aici maeştrii de operă

primeau iluminarea, pentru ca spiritul şi mâna să se unească pe veci.

— Pentru a îndruma opera, spuse masca de şoim, trebuie să intri în lumină şi să vezi aşa cum vede ea. Ce ai vrea să ceri în aceasta zi, în care soarele străluceşte în toiul nopţii?

— Vin către tine, stăpân al spaţiului sfânt, cari am urmat legea lui Maat. Încuviinţează să fac parte dintre cei care te însoţesc şi să-ţi cunosc sclipirea, atât în cer cât şi pe pământ.

— Pentru a ajunge la starea de fiinţa plină de lumină trebuie să dăruieşti eternitate tuturor celor pieritoare, să strângi materialele care să formeze un corp nou, de nestricat, să fii artizanul care dă viaţă. Mâna ta va cunoaşte desenele lui Dumnezeu şi gura ta va pronunţa formulele de transfigurare. Doar atunci te vei mişca precum o stea în pântecele mamei tale vei străluci ca aurul şi vei duce opera la bun sfârşit. Şi nu uita ca Maat este lumina creatoare pentru cel care se lasă îndrumat de ea.

Paneb înainta într-o vastă sala cu stâlpi decoraţi cu admirabile picturi reprezentându-l pe faraon în comuniune cu divinităţile. Tonuri calde împrăştiau o lumina care-l tulbură pe colos.

— Lumina este în cer, iar puterea, pe pământ, declară marele preot al lui Amon, prezentându-i lui Paneb o statueta din aur, înalta de un cot. Dacă eşti în stare, vei desăvârşi opera începută de predecesorul tău, Nefer cel Tăcut.

Marele preot se făcu nevăzut, lăsându-l pe Zelos singur în faţa zeului Amon.

Paneb nu avea la el nicio unealta şi aprecia statuia ca fiind atât de perfectă, încât n-ar fi putut cu niciun chip s-o modifice într-un fel sau altul. În fiecare detaliu, Nefer ajunsese la o asemenea măiestrie, încât simţea că-i creşte inima de fericire.

El, colosul, se înclină în faţa delicatei statuete, venerându-i puterea.

Pe stâlpi, reprezentările faraonului parcă prindeau viaţă, ofrandele păreau să se înmulţească şi să se unească într-o rază unică, străpungând capul statuetei.

Deodată, aceasta se modifică, lăsând să se vadă o piatră asemănătoare pietrei de lumină pe care Locaşul Adevărului o folosea pentru a da operelor sale întreaga măiestrie.

Paneb înţelese că elementele ce compun un material se puteau disocia şi apoi asambla în alt fel şi că artizanii erau capabili să realizeze aceste transmutări, cu condiţia să ştie folosi piatra.

Raţiunea îi putea porunci să închidă ochii şi să-şi acopere faţa, pentru a se proteja împotriva unei lumini de o intensitate atât de mare, încât se răspândea în întreg templul. Pictorul primi însă în el, în toată fiinţa lui, aceasta energie venită din cele mai îndepărtate locuri ale universului.

— Ridic-o, spuse glasul marelui preot al lui Amon, şi vei ţine în palmele tale toată lumina.

Colosul ridica piatra, grea şi uşoară în acelaşi timp.

— Iniţiatul este o piatră brută, afirmă pontiful. Când pătrunde în templu, se şlefuieşte ca mineralul născut în pântecele muntelui şi urcă din adâncuri pentru a se naşte la lumina zilei şi pentru a se uni cu piatra de lumină. Ai văzut secretul, Paneb. Acum, trebuie să-i dai chip şi să-l transmiţi mai departe. Aici, în acest templu, cei dinaintea ta au construit tărâmul de lumină în care se desfăşoară ritualurile. În Locaşul Adevărului, prezenţa strămoşilor, aceste suflete luminoase, menţine puterea pietrei creatoare. Iar tu, în calitate de maestru de operă, trebuie să veghezi asupra unităţii confreriei.

O pace binefăcătoare se lăsă deasupra sanctuarului, asemănătoare celei de la apusul soarelui, la sfârşitul unei zile de munca. Dar Paneb simţi ca, pentru el, nu sosise încă vremea să se bucure de aceasta pace.

Când ieşi din templu, o imensa pasare albastră, un phoenix venit dinspre Răsărit, zbura îndreptându-se către Locaşul Adevărului.

26.

Vestea numirii lui Paneb maestru de operă al Locaşului Adevărului şi continuator al lui Nefer cel Tăcut coincidea cu marea sărbătoare ţinută în onoarea regelui Amenhotep I, fondatorul şi stăpânul satului, în a douăzeci şi noua zi din luna a treia a anotimpului semănăturilor. Sătenii purtară, în procesiune, statuia protectorului lor, după care urmă un mare ospăţ, în care se desfătară cu prepeliţe fripte, tocană de porumbel, rinichi, cotlete de vită, mai multe soiuri de peşte, brânză, fructe de jujub, compot de smochine şi prăjituri cu miere şi alcool de curmale.

Artizanii se ocupaseră de preparatele din came, iar femeile, de celelalte feluri de mâncare. Se folosiseră oalele şi vesela de preţ oferita de faraoni, cupe şi farfurii din alabastru, paharele din aur, din care urma să se bea un vin excepţional, pe care Kenhir îl scosese din crama sa.

Când Userhat Leul înălţă bastonul cu cap de berbec, simbol al zeului Amon, căruia i se adresau reclamaţiile, toată lumea tăcu.

— Nu are fraţi acela care e surd la vocea lui Maat şi nici zi de sărbătoare, cel hulpav, le aminti scribul Mormântului. Avem norocul să trăim o perioadă

de armonie şi să-l avem în fruntea noastră pe Paneb cel Zelos, continuatorul operei, cel care ne va apăra de duşmani. Hai sa petrecem împreună aceasta zi fericită!

Dacă era vorba să fie împreună, atunci aşa să fie! De aceea Negruţu', câinele şef al clanului compus din Orătania Nesuferită, Gâsca veşnic de strajă, din maimuţa verde şi din Fermecătoarea, enorma pisica a lui Paneb, avea dreptul, la fel ca tovarăşii săi, să se înfrupte din aceleaşi bunătăţi ca şi oamenii, stăpânii lor. În mod cu totul excepţional, Vânt din Miazănoapte, măgarul colosului, primise încuviinţarea să între în sat, să se bucure şi el de aceasta sărbătoare.

Şi astfel, urechile sale cele mari au putut fi vrăjite de concertul celor trei preotese ale lui Hathor. Una cânta la un oboi dublu, format din doua ţevi lungi şi subţiri din stuf, a doua, la clarinet şi a treia, la o harpa sculptată într-un trunchi de acacia. Harpista nu era alta decât Turcoaza, ale cărei frumuseţe şi podoabe stârniră câteva observaţii muşcătoare din partea gospodinelor mai puţin răsfăţate de natură. Dar muzicienei nu-i păsa decât de instrumentul său şi, cu ochii închişi de plăcere, lăsa degetele să-i alerge peste cele şapte corzi.

— Nu eşti prea vesel, îi spuse lui Paneb Renup cel Jovial, al cărui burdihan era gata să pocnească.

— Responsabilităţile nu-i bucura decât pe inconştienţi, îi replica Unesh Şacalul.

— Asta da vorbă, confirmă Gau cel Exact, al cărui nas lung începea să se înroşească.

— Om vedea noi mâine ce avem de făcut, propuse Didia cel Generos. Deocamdată, să onorăm aceste bunătăţi festive şi aceste amfore cu vin vechi.

Casa Funie l-ar fi aprobat cu plăcere pe dulgher, dar nu mai vedea bine ce se întâmplă în jurul lui şi nu mai reuşea să rostească vreun cuvânt.

Cât de cât sobru, din cauza privirilor mânioase pe care i le arunca Niut cea Neobosită, Kenhir observa că preotesele lui Hathor nu beau numai apă. Hotărât lucru, femeia înţeleaptă va avea mult de lucra pentru a uşura suferinţele, durerile de burtă şi crizele de ficat!

Paneb păruse toată seara absent, ca şi când aceasta sărbătoare nu-l privea câtuşi de puţin.

— Te gândeşti la Nefer, nu-i aşa? îl întreba Clara.

— El ar fi trebuit să prezideze acest banchet, nu eu. I-am văzut capodopera la Karnak, şi nu mai am cuvinte.

— În aceeaşi situaţie şi el a pronunţat aceleaşi cuvinte. Şi nu se gândea decât să se retragă în atelierul său, singur cu uneltele şi materialele sale.

— Cu alte cuvinte este imposibil să renunţi la o misiune încredinţată de Locaşul Adevărului…

— Este exact ce înţelesese şi tatăl tău spiritual. Dar nu este oare fiecare dintre noi liber să-şi aleagă destinul?

— Am avut întotdeauna o singura dorinţa: să fac parte din aceasta confrerie, să pictez focul vieţii, să ating lumina veşnica… Dar nu credeam că voi ajunge s-o conduc!

— Nici Nefer nu credea… în cursul vieţii noastre, puterea ne este dată tocmai atunci când ne gândim că n-o meritam. Şi abia atunci îi putem măsura greutatea.

Mai rar aşa sărbătoare veselă. Satul avea din nou un maestru de operă şi îngrijorarea oamenilor se risipea.

După golirea ultimei amfore, mesenii primiră torţe şi, astfel, Locaşul Adevărului străluci multă vreme în noaptea înstelată.

Uabet cea Pură folosise cochilia sa cu farduri, tăiată în alabastru, perfecta imitaţie a cochiliilor de Nil, pentru a-şi face un machiaj rafinat. Îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie a sa, de un verde suav, era în sfârşit gata de plecare. Selena era nerăbdătoare.

— Hai, mamă, vii?

Uabet aruncă o ultima privire casei sale, pentru a se asigura că nici cel mai mic obiect n-a fost uitat.

Artizanii transportau deja mobilierul la locuinţa cea nouă a maestrului de operă, aproape tot atât de mare precum cea a scribului Mormântului. Uabet trebuia să le arate unde să instaleze flecare lucru şi să le dea servitorilor indicaţiile necesare. Tineri şi tinere din sat se îmbulziseră, sperând să între în slujba soţiei lui Paneb. Aceasta din urmă reţinuse cinci, insistând asupra pretenţiilor sale, în primul rând asupra unei igiene stricte.

— Unde e Paneb? îl întrebă ea pe Nakht cel Puternic, care ducea în spate un cufăr din lemn, plin cu lenjerie.

— La templu, pentru predarea uneltelor.

— Să fii atent cum mergi! E cel mai frumos cufăr al meu.

Uabet era în acelaşi timp enervată şi fericită. Încă de la prima lor întâlnire

simţise că Paneb avea stofă de şef şi acum se felicita pentru reuşita datorata curajului şi talentului său. La iubirea pe care o simţea pentru colos se adăuga o admiraţie profunda. Singura ei dorinţa era să fie o soţie demnă de el.

— Unde pun coşurile pentru croitorie? întreba Karo cel Posac.

— Vino cu mine.

Selena îşi luase deja în primire camera şi acum se juca frumos cu păpuşa. Cât despre Aperti, preferase antrenamentul la lupte, împreună cu tovarăşii săi. Temându-se că, rămas în casă, va sparge obiectele fragile, mama sa acceptase această nouă modalitate de a trândavi.

Uabet admirase atitudinea Turcoazei. Sora sa spirituală nu-i adresase lui Paneb niciun cuvânt în timpul banchetului, lăsând-o pe soţia legitimă în toate drepturile ei. Uabet se temuse că numirea soţului său va declanşa nişte pretenţii necuviincioase din partea superbei roşcate, dar aceasta din urmă ştiuse să-şi păstreze demnitatea.

— Ce casă frumoasă! exclama Pai Pâinică-Bună. Cât de fericită trebuie să fii, Uabet… Aveai dreptate: Zelosul nu este nici pe departe un bărbat ca toţi ceilalţi.

— Iată cotul maestrului de operă, spuse femeia înţeleaptă încredinţându-i lui Paneb instrumentul din aur, pe care erau gravate diviziuni în palme şi în degete. Este cotul regal, consacrat de patru zei: Horus, la Răsărit, Osiris, la Apus, Ptah, la Miazănoapte, Amon, la Miazăzi. În toate operele tale vei invoca aceste unghiuri ale creaţiei şi vei întruchipa aceşti stâlpi. Datorită cotului pe care ni l-a dăruit Thot, stăpânul universului, vei ajunge la izvoarele creaţiei. Prin el, vei acţiona ca o fiinţă puternică, utilă, corectă şi purtătoare de viaţă.

Femeia înţeleaptă îi înmâna lui Paneb cotul obişnuit de şantier, din lemn de abanos, pe care era gravată o invocaţie către Osiris şi Anubis.

— Îţi va folosi pentru a da viaţă proporţiilor corecte, dar măsura pe care o vei folosi în construcţiile tale va fi propriul tău braţ. În acest fel, cotul cel veşnic şi încarnarea lui nu vor fi decât una.

Femeia înţeleaptă îi oferi apoi maestrului de opera celelalte trei unelte majore ale funcţiei sale, echerul, numit şi „steaua”, corespunzând triunghiului 3/4/5, nivela şi firul cu plumb, acestea din urmă marcate prin imaginea unui cântar în formă de vas sigilat, hieroglifa inimii.

— Fie ca Ptah, patronul constructorilor, să facă folositoare aceste unelte. Cu ele vei reconstitui ochiul, adunându-i bucăţile risipite, şi vei vedea ceea ce trebuie văzut, printre cele materiale şi cele ascunse. Ca să reuşeşti, prima ta

datorie constă în a-ţi pregăti locul de veci, cel în care vei trăi în afara timpului.

Femeia înţeleaptă se apropie de colos şi-i încinse mijlocul cu şorţul de aur pe care-l purtase Nefer cel Tăcut.

— Să faci ceea ce este drept şi cinstit, Paneb, vorbeşte clar şi cu calm, să ai un caracter neînduplecat, capabil să suporte atât nefericirea, cât şi bucuria, o inimă trează şi un cuvânt tăios. Întrucât ai trăit marile mistere, poţi practica de acum încolo ritualul trezirii puterii creatoare şi poţi oficia în sanctuarul templului, acolo unde în fiecare dimineaţă se desăvârşeşte creaţia primordiala, învierea luminii care dă viaţă tuturor celor existente.

Paneb avea impresia că zeci de bolovani enormi îi cădeau pe umeri, dar el, fiul de ţăran, care nu dorise decât să devină desenator, pentru a-şi potoli pasiunea, nu se îndoi sub povară.

Îndrumat de femeia înţeleaptă, maestrul de operă intră în sanctuarul templului principal din Locaşul Adevărului şi, aşa cum făcuse şi tatăl său spiritual, parcurse cele două drumuri, cel al lui Maat, legea eterna a universului, şi cel al lui Hathor, dragostea creatoare, dându-şi seama, în cele din urmă, că ele se contopeau într-unul singur.

27.

Servitoarea nubiană întinse prea mult unguent pentru slăbit pe pulpele Serketei.

— Idioato! urlă ea pălmuind-o. Vrei să-mi arzi pielea?

Tânăra negresă, a cărei frumuseţe stârnea gelozia prietenelor Stăpânei sale, abia îşi stăpâni lacrimile. Prost plătită, tratată cu o brutalitate greu de suportat, ţinea totuşi la această slujbă într-o vilă de lux, deşi foarte departe de satul său natal. Luase hotărârea să nu rămână o simplă ţărancă şi să vină să guste din plăcerile Tebei. Aşadar, nu se va lăsa descurajată de purtarea odioasă a patroanei sale.

— Vă cer iertare.

Serketa ridică din umeri.

— Adu-mi beţişoarele pentru machiat.

Temându-se de primul fir de păr alb şi de semnele de îmbătrânire a pielii, Serketa consuma tot mai multe produse de înfrumuseţare: fard verde şi negru pentru ochi, ocru roşu pentru buze, pudre şi creme fine pentru ten, tincturi pentru regenerare şi uleiuri pentru păr. Sala de baie era plină de flacoane, unul mai scump decât altul, cel mai frumos fiind un flacon de parfum dintr-o sticlă

de o transparenţă perfectă.

— Adu-mi micul dejun, îi ceru servitoarei.

Nubiana îşi răsfăţa stăpâna, pregătindu-i smântână proaspătă şi unt amestecat cu anason şi chimion. Întins pe pâine caldă, îi Rotunjea şi mai mult formele, dar Serketa era prea lacomă ca să reziste la aceasta plăcere.

Îmbrăcat într-o splendida robă plisată, Mehy intra ca o furtuna în apartamentele soţiei sale.

— Ieşi, îi porunci el nubienei care părăsi încăperea în fugă.

— Eşti deja gata, dragule? se miră Serketa.

— Trebuie să-mi convoc ofiţerii superiori pentru a face o ultima corectură raportului cerut de Seth-Nakht.

— Sper că nu-i nimic supărător!

— Doar o banală muncă administrativă. Ceea ce are într-adevăr importanţa este înfruntarea inevitabila dintre acest bătrân curtean şi regina Tausert.

— Tu pe cine pariezi?

— Eu sper să se sfâşie între ei.

Serketa se atârnă de gâtul soţului ei.

— Dacă ai şti cât de surescitată eram la târg! Toate gărzile alea tâmpite în jurul meu, îţi dai seama?

— Îţi place prea mult să rişti, scumpa mea.

— Da' de unde, leul meu! Nu mă vor putea prinde niciodată. Simt pericolul în aer mai ceva decât un animal sălbatic.

— Gărzile au descoperit totuşi că cea implicata în acest incident era o femeie.

— Nu ştiu decât că, din umbră, acţionează o reţea bine organizată.

— Ai ceva noutăţi de la trădător?

— Paneb a fost numit maestru de operă al Locaşului Adevărului. Aşadar, mai devreme sau mai târziu, va folosi piatra de lumină. De aceea aliatul nostru nu-l mai slăbeşte din ochi. Şi mai are o idee împotriva bunului mers al confreriei la acest început de domnie a lui Paneb.

— Eu am altă idee în aceeaşi privinţa… nu trebuie să-i mai lăsăm colosului nicio clipa de răgaz! Departe de a fi ponderat, aşa cum era Nefer cel Tăcut, va sfârşi prin a-şi pierde răbdarea, sfărâmându-se precum o piatră lovită cu barosul.

Paneb prezida pentru prima dată tribunalul satului, cu scopul de a trage concluziile asupra condiţiilor de muncă şi pentru a răspunde îngrijorării unora dintre artizani.

Karo cel Posac nu pierdu prilejul să ia cuvântul în legătură cu cea mai importantă dintre probleme.

— Umblă zvonul că ai vrea să schimbi ritmul muncii noastre.

— Nu-i nimic adevărat, răspunse Paneb: opt zile pe şantiere, de la opt la douăsprezece şi de la două la şase, urmate de două zile de odihnă, fără să punem la socoteală zilele de sărbătoare şi zilele de răgaz pentru prilejuri speciale. Asta e tradiţia satului şi n-am de gând s-o schimb. În caz de urgenţă, voi încerca să fac faţă împreună cu Hay şi câţiva voluntari, care vor fi plătiţi foarte bine pentru orele lucrate în plus.

— Hai să vorbim despre plată! propuse Unesh Şacalul. Se vorbeşte că ai de gând să ne micşorezi salariile. E adevărat?

— Nici zvonul acesta nu e adevărat. Împărţirea produselor se va face tot în ziua de douăzeci şi opt a fiecărei luni: cinci saci de alac şi doi de orz pentru scribul Mormântului, pentru şeful echipei din stânga şi pentru mine şi câte patru saci de alac şi unul de orz pentru fiecare dintre artizani, ca salariu minim.

— Unul întreg în loc de jumătate… înseamnă că primim mai mult decât până acum!

— Kenhir are încuviinţarea administraţiei.

— Dar asta nu înseamnă că se va reduce raţia la celelalte produse? întrebă îngrijorat Renup cel Jovial.

— Câtuşi de puţin. În fiecare zi, pâine, legume proaspete, lapte, bere şi cel puţin trei sute de grame de peşte de persoană.

— Şi o dată la zece zile, sare, săpun, uleiuri şi unguente?

— Bineînţeles.

— Înseamnă că nu se schimbă nimic! exclamă Userhat Leul.

— De ce s-ar schimba o situaţie care avantajează pe toată lumea?

— Ca sa fiu sincer, mărturisi Nakht cel Puternic intimidat, pariasem între noi că vei schimba obiceiurile…

— Rutina mi se pare periculoasă, atât pentru mână cât şi pentru spirit, dar sunt multe obiceiuri constructive lăsate moştenire de strămoşii noştri care constituie comorile noastre şi vreau, cu ajutorul vostru, să le apăr.

Calmul lui Paneb îi surprinse pe artizani.

— Eu mi-am câştigat pariul, preciză Ched Salvatorul, ironic. Nimeni nu credea că Paneb va deveni cu adevărat urmaşul lui Nefer cel Tăcut. Dar un maestru de opera îşi respecta cuvântul, aşa că puteţi dormi liniştiţi.

Seth-Nakht citea ultimul raport trimis de fiul său mai mare, care cutreiera Syro-Palestina cu scopul de a pune la punct o reţea de iscoade serioase, capabile să alerteze capitala, atente la cel mai mic semn de tulburare.

— Regina Tausert doreşte să vă vorbească, îl anunţă intendentul.

— Regina e aici, la mine?

Intendentul dădu din cap afirmativ.

Uimit, Seth-Nakht ieşi din biroul său, grăbindu-se la întâlnirea cu Tausert, instalată confortabil într-o lectică.

— Maiestate, n-aş fi crezut că…

— Aţi promis că-mi veţi da ascultare, nu-i aşa?

— Da, în împrejurările actuale şi atâta timp cât…

— Vi se întâmplă des să nu vă respectaţi cuvântul?

Seth-Nakht se simţi jignit.

— Niciodată, Maiestate! Şi aş putea găsi zeci de martori care să vă confirme.

— În acest caz, de ce nu mi-aţi adus la cunoştinţă ultimul raport în legătură cu Syro-Palestina?

— A fost scris de fiul meu şi…

— El este delegatul pentru problemele din afară. Eu şi faraonul trebuie să avem cunoştinţa de munca sa şi să păstrăm secretul, dacă este necesar, chiar şi faţă de domnia voastră.

Om al legii, Seth-Nakht fu nevoit să admită că regina avea dreptate.

— Dar regele Siptah nu poate aprecia importanţa unui asemenea document!

— Vă înşelaţi. În fiecare dimineaţă mă duc la căpătâiul lui comunicându-i principalele veşti, pentru ca el să-mi împărtăşească părerile sale, cele ale unui om luminat, detaşat de lume. Eu îmi respect cuvântul, Seth-Nakht.

Rănit în mândria sa, bătrânul curtezan se înclină.

— Vă înmânez imediat raportul delegatului, Maiestate.

— Din moment ce l-aţi citit, îmi puteţi face un rezumat.

Sensibil la acest semn de încredere, Seth-Nakht nu ascunse Nimic.

— În Syro-Palestina e linişte, dar, pe ici, pe colo, există mici grupuri care protestează împotriva protectoratului egiptean care, de altfel, asigură prosperitatea regiunii. Nu este vorba decât de tulburările minore obişnuite, manifestări pe care poliţia locală va şti să le îngrădească. În schimb, situaţia din Asia rămâne îngrijorătoare: regate se prăbuşesc, dinastii războinice vin la putere şi nimeni nu poate şti unde se va ajunge. În orice caz, nu e bine pentru Egipt, ţara care rămâne, prin excelenţă, ţinta cuceritorilor.

— La ce v-aţi gândit?

— Înteţirea vigilenţei asupra culoarului de invazie dinspre Miazănoapte şi Răsărit, menţinerea garnizoanelor bine înarmate şi bine plătite, consolidarea forturilor care formează prima noastră linie de apărare, construirea de noi vase de război şi adresarea unei porunci arsenalelor din Pi-Ramses să producă mai mult material.

— Şi ameninţarea libiană?

— Ar trebui s-o luăm foarte în serios. Clanurile sunt încă divizate, dar va fi de ajuns un şef de război mai pornit decât ceilalţi pentru a le arunca în lupta pentru cucerirea Deltei, mai ales dacă agresiunea vine dinspre Răsărit.

— Au fost repartizate suficiente iscoade?

— Din păcate, nu şi realizarea acestei acţiuni e foarte periculoasa. Mulţi voluntari şi-au pierdut viaţa. După informaţiile de care dispunem, triburile libiene vor primi în curând întăriri.

— Aţi stabilit starea exactă a forţelor noastre?

— Generalii mi-au răspuns repede şi cu precizie şi cred că vom şti să ne apăram. Dar îmi cunoaşteţi părerea: ar fi mai bine să atacăm în mod preventiv.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, Seth-Nakht. Ce-i cu armata tebană?

— Generalul Mehy dispune de trupe numeroase şi bine instruite. Datorită lui, Egiptul de Sus şi Ţinutul de Miazăzi sunt sub control.

— Când se va întoarce la Pi-Ramses funcţionarul însărcinat cu problemele din afara?

— Peste câteva luni, Maiestate, nu înainte de a verifica el însuşi totul.

— De acum înainte, să-şi trimită rapoartele direct faraonului.

Încă o dată, Seth-Nakht se înclină.

28.

Era pentru prima dată când şeful Sobek îi cerea o consultaţie femeii înţelepte. Fiind sănătos tun, nubianul cel zdravăn se hotărâse totuşi să-i ceară un sfat, căci nu mai putea dormi noaptea.

— Stai excelent cu sănătatea, spuse Clara după ce-l examină îndelung.

— Nu mai pot să dorm, mărturisi nubianul.

— Dat fiind că ai un sânge curat, reuşeşti să te odihneşti cu ochii deschişi. Nu leacurile îţi vor alunga acele gânduri care te chinuie.

— Asigur securitatea satului, dar iată că un asasin continuă să dea târcoale, fără să poată fi pedepsit! Este acelaşi om, sunt sigur, acelaşi om care mi-a ucis un om din gardă şi care i-a luat viaţa lui Nefer cel Tăcut, unul dintre artizanii echipei din dreapta.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Aşa simt. Ceva îmi spune că aşa este… Şi turbez fiindcă nu am nicio pistă solidă!

— Nu dispera, Sobek.

— Aveţi… aveţi vreo bănuială?

Femeia înţeleaptă ridică privirea.

— Ştiu doar că ai dreptate şi că trădătorul s-a acoperit atât de bine în întuneric, încât niciun gând, oricât de puternic ar fi el, nu-l poate pătrunde. Dar asta nu poate dura la nesfârşit…

— Au trecut atâţia ani fără ca el să facă vreo greşeală. De ce ar deveni aşa, deodată, mult mai puţin prudent?

— Există o vanitate a răului, Sobek, iar cel pe care îl căutam va sfârşi, odată şi odată, prin a-i cădea pradă.

— Nici măcar n-am fost în stare s-o identificam pe ţărancă, la târg! Zeci de interogatorii care n-au dus la nimic, descrieri, unele mai închipuite decât altele, dar niciun indiciu… Şi, prin ţinut, nu s-a auzit nici măcar un zvon care să ne dea un fir călăuzitor. Ai putea să juri că negustoreasa de smochine nici măcar n-a existat.

— Este, fără îndoiala, cea mai bună concluzie.

Sobek se crispă.

— Ar putea fi oare o… creatura malefică din lumea de dincolo?

— Asta nu, dar poate că nici ţărancă nu este.

— S-a deghizat… Asta vreţi să spuneţi?

— Cea mai bună metoda să treci neobservat! Dacă ar fi fost cu adevărat o vânzătoare de smochine de prin satele învecinate, i-ai fi luat urma în mod sigur.

— S-a deghizat… Iar eu nu pot pune câte o gardă în spatele fiecărei femei pentru a o demasca pe cea suspecta! Şi cine s-ar putea ascunde astfel? O orăşeancă, o străină?

Nedumerit, nubianul era totuşi mulţumit că găsise un fir, chiar dacă destul de subţire.

Rumoarea unor certuri violente îl readuse la realitate.

— Sosirea produselor proaspete nu se desfăşoară tocmai bine. Ai putea crede… Pot să plec?

— Consultaţia s-a terminat, spuse Clara. Dacă vrei un decoct de plante calmante, ţi-l pot prescrie, dar îl vei bea?

— Mulţumesc pentru tot… Mă simt mai bine şi plec să potolesc cearta!

Sobek pică la începutul unei încăierări între sătence şi negustorii de peşte, în fruntea cărora se agita un Nia bărbos şi bădăran.

În ciuda forţei sale, se cam dădea înapoi în faţa asalturilor lui Niut cea Neobosită, care ridicase în aer o coada de mătură, cu intenţia de a-l ciomăgi pe auxiliar.

Nubianul cel uriaş interveni între ei.

— Gata! Ce se întâmplă?

— Nia este un bandit! exclamă soţia scribului Mormântului.

— Ca de obicei, am livrat peştele!

— Ia să vorbim despre peştele tău! N-ai nici barbuni, nici crapi, nici tilapia! Şi priveşte ce biban ai îndrăznit să ne aduci!

Dintr-un coş de răchită, Neobosită scoase un peşte cu ochii spălăciţi, cu branhiile căscate şi cu un miros suspect.

— Pe ăsta îl numeşti tu peşte proaspăt? Mărturiseşte că vrei sa ne otrăveşti!

— Eu am livrat ce mi s-a spus să livrez… şi, pe urmă, voi aveţi destul peşte uscat.

Niut deschise alt coş, pe care-l împinse cu piciorul răsturnându-l pe pământ.

— Prost pregătit şi imposibil de mâncat! De cine-ţi baţi tu joc?

— Eu nu sunt decât un auxiliar care ascultă de ordine!

— De ordinele cui? întreba Paneb, care tocmai sosise.

Negustorul Nia se ascunse în spatele angajaţilor săi.

— Nu mă atinge! îl imploră el, temându-se de mânia colosului, cu care mai avusese de a face şi altădată.

— Răspunde-mi la întrebare şi totul va fi bine.

— De ordinele administraţiei.

— Du înapoi marfa asta stricată, Nia, şi adu-ne chiar astăzi peşte proaspăt şi uscat de cea mai bună calitate. Eu sunt cel care dă ordinele! Şi nu pierde vremea pe drum, că vin să te caut!

Împovăraţi cu coşurile lor, negustorii de peşte părăsiră zona auxiliarilor. Dar nici n-avu timp Paneb să treacă pragul porţii satului, că soţia lui Pai Pâinică-Bună ieşi, înnebunită.

— Sacii de grâu nu conţin cantitatea obişnuită!

— Eşti sigură?

— Îmi dau seama din ochi, crede-mă! Poţi verifica.

Maestrul de opera îi încredinţă această sarcina lui Gau cel Exact, care se folosi de măsura oficială a satului.

— Lipseşte a zecea parte din cantitatea obişnuita, constata el. Cei care au umplut sacii au folosit alta măsură.

— Mă duc imediat la administraţia centrală, hotărî Paneb. Nakht cel Puternic vine cu mine.

Deşi avea o excelentă condiţie fizică, lui Nakht îi era îngrozitor de greu să ţină pasul cu colosul. Foarte prost dispus, acesta din urmă părea şi mai solid decât înaintea numirii sale.

— Îmi pare rău pentru tine, Paneb… Cu toate necazurile astea numirea ta nu mai este o plăcere.

— Necazurile fac parte din meserie.

— Dar de data asta e prea de tot… Dacă cineva ar vrea să-ţi facă rău şi să te descurajeze, aşa ar proceda.

— Te gândeşti la cineva?

— La nimeni în mod special… De când eşti şef de echipă, întrecerea dintre noi a luat sfârşit. Şi sunt convins că tribunalul a avut dreptate să te numească maestru de operă.

— N-ai fi meritat tu titlul ăsta?

— Eu? Cu siguranţă, nu! Iubesc confreria asta şi-mi iubesc munca, sunt fericit în acest sat şi-mi cunosc limitele. Să conduc nu este unul dintre talentele mele. Nu numai că nu te invidiez, dar chiar te plâng! Toate neînţelegerile, mici sau mari, fac parte de acum încolo din treburile tale zilnice.

Ca de obicei, gărzile clădirilor administraţiei centrale se arătau neîncrezătoare.

— Maestrul de operă al Locaşului Adevărului doreşte să-l vadă pe generalul Mehy, declară Paneb, surprinzător de calm. Este foarte urgent.

Un gradat alergă până la grajduri. Mehy tocmai privea cu atenţie doi cai, pe care îi dobândise pentru a-i trage carul de luptă.

— N-au nimic deosebit, constată el. Rândaş, dă-i unui novice, iar mie fă-mi rost de nişte animale solide.

Fără graba, cu o ţinuta demnă, administratorul principal al malului stâng se

îndreptă către cei doi artizani.

— Nu mă aşteptam la vizita voastră…

— Nici noi nu ne aşteptam să ni se livreze în sat peşte putred şi saci conţinând cantităţi mult mai mici de cereale, i-o întoarse Paneb.

Mehy părea surprins.

— Sunteţi sigur, maestre de operă? Căci aşa trebuie să mă adresez, nu?

— Cât se poate de sigur. Fiind vorba de o greşeală gravă a administraţiei voastre, cer o rezolvare imediată.

— Vreţi să mă urmaţi în biroul meu?

Mehy cerceta nişte tăbliţe de lemn.

— Ia să vedem… După ultimul raport al intendenţei, livrările de peşte au fost efectuate de Nia, iar sacii cu cereale au fost livraţi la vreme de către brutăria din Ramesseum.

— Peşte putred şi o cantitate insuficientă de boabe, îi aminti Paneb. Este clar că măsura a fost schimbata în mod ilegal.

Generalul zâmbi cu şiretenie.

— Spuneţi-mi, Paneb… Conduceţi cu adevărat Locaşul Adevărului?

— Ce înseamnă întrebarea asta?

— Administraţia mea nu e câtuşi de puţin răspunzătoare de grijile voastre şi, mai mult, se pare că habar n-aveţi ce se întâmplă în satul vostru.

Colosul îşi simţi sângele clocotind.

— Ce vrei să spui, Mehy?

— Serviciile mele au primit un ordin scris, cu sigiliul Locaşului Adevărului. Prin el, i se cerea negustorului de peşte să vă livreze stocul existent, iar responsabilului silozurilor din

Ramesseum să modifice măsura şi conţinutul sacilor. Desigur, ordinul a fost executat.

— Arătaţi-mi acel document.

— Cu plăcere.

Tăbliţa de lemn era autentica.

Alături de sigiliul Locaşului Adevărului, se mai afla unul. Cel al artizanului care dăduse acest ordin în locul maestrului de operă.

29.

— Vasăzică, deduse Kenhir uluit, el era… El, trădător şi asasin!

— Să nu ne grăbim, îi recomandă Paneb.

— Uite însemnul lui, aici, pe tăbliţă!

— Pentru moment, nu-l putem acuza decât de abuz de autoritate.

— Nu înţelegi că a încercat să te discrediteze ca să-ţi ia locul şi să se îmbogăţească din beneficiul crimelor sale? Trebuie convocat imediat tribunalul.

— Mai întâi să-i punem suspectului câteva întrebări, propuse femeia înţeleaptă.

— Dovada asta nu ajunge?

— Mă duc să-l caut, hotărî Paneb.

Clara era senină, Kenhir nerăbdător.

Când maestrul de operă apăru împreună cu artizanul bănuit de cele mai cumplite fapte, scribul Mormântului se ridică şi-l privi pe acesta drept în ochi.

— Ei, Userhat Leul, ce-ai de spus în apărarea ta?

Sculptorul-şef îl privea năuc.

— Apărarea mea… Dar de ce sunt acuzat?

— Însemnul tău reprezintă capul şi pieptul unui leu?

Stăpânindu-şi mânia, Kenhir îi arătă lui Userhat tăbliţa de Lemn.

— Da, e însemnul meu.

Acuzatul citi repede textul.

— N-am scris niciodată aşa ceva! De unde aveţi documentul ăsta?

— Ca şi când n-ai şti!

— Bineînţeles că nu ştiu! se înfurie sculptorul-şef cu tors impresionant. Şi

nu permit nimănui să nu mă creadă pe cuvânt!

— Mi-a fost dat de către generalul Mehy, spuse Paneb.

— Eu nu frecventez birourile administraţiei. Este de datoria scribului Mormântului şi a şefilor de echipă s-o facă.

— Mehy a primit tăbliţa prin poştă.

Tulburarea lui Userhat nu dură decât o clipă.

— Cineva mi-a imitat însemnul.

— Poţi s-o dovedeşti? întrebă Kenhir, aspru.

— Mai întâi, e vorba de cuvântul meu de Servitor al Locaşului Adevărului. Dacă trebuie, voi jura în faţa lui Maat şi a tribunalului că nam scris eu tăbliţa asta. Apoi, când îmi imprim semnul personal, o fac întotdeauna pe piatră şi niciodată pe lemn. Sculptorii o pot confirma. Vă este de ajuns?

Kenhir îşi ţuguie buzele.

— Este de ajuns, socoti Paneb.

— Cineva a încercat să ne discrediteze, pe tine şi pe mine, îşi spuse părerea Userhat Leul.

Când sculptorul-şef plecă, cu capul sus, scribul Mormântului începu săşi strige nemulţumirea.

— Trebuie să-i vorbim lui Sobek despre acest incident, pentru a supraveghea îndeaproape plecările şi venirile lui Userhat Leul.

Gânditor, maestrul de operă i se alătură lui Kenhir.

În acea dimineaţă, Kenhir se trezise înaintea lui Niut cea Neobosită, care trebuia să facă o tămâiere completă a casei, inclusiv a biroului. Resemnat, preferase să plece de acasă fără să-şi spele părul şi se dusese să-şi mai privească mormântul în lumina răsăritului de soare.

Săpat într-un pământ sterp, la capătul cimitirului, mormântul cuprindea o capelă sobră în care însă puteai vedea o nişă cu reprezentarea scribului Mormântului, veşnic tânăr, faţă în faţă cu Osiris, Hathor şi Isis. Acest privilegiu fabulos îl făcea să uite că nu şi-a terminat încă lucrarea *Cheia viselor.*

Privind îndelung piramidionul ascuţit care-i domina locul de veci, conform tradiţiei arhitecturale rezervate membrilor de seamă ai confreriei, bătrânul

scrib îşi dădu seama că cea mai buna lucrare a sa era *Jurnalul Mormântului,* în care povestise marile şi micile evenimente ce marcaseră existenţa Locaşului Adevărului.

Lumina readuse la viaţă, unul după altul, piramidioanele, făcând să sclipească stelele cu fronton arcuit inserate în lucarne. Ele îi reprezentau pe defuncţi adorând în genunchi corabia solară, înconjurată de cinocefali ce anunţau naşterea zilei. În curând Kenhir avea să-şi reîntâlnească strămoşii, cu speranţa de a nu fi judecat prea sever de către cei vii.

— Te-ai şi sculat, Kenhir?

Vocea puternică a maestrului de operă îl făcu pe bătrân să tresară.

— Înaintând în vârsta, dormi tot mai puţin… Şi apoi, doresc să mă bucur de fiecare dimineaţa care mi-a mai rămas în acest sat care mi-a dăruit atâta fericire.

— Doriţi să vă înfrumuseţez şi mai mult locul de veci?

— Pentru mine totul e gata de multa vreme. Ar fi mai bine să te ocupi de propriul tău mormânt. Locul de veci al unui maestru de operă trebuie să facă cinste rangului său.

— De acord… Dar mai întâi trebuie să trimit o echipă în Valea Regilor pentru a se îngriji de împrejurimile mormintelor regale.

— Excelentă idee, Paneb. Mă simt prea obosit să mă duc până acolo… îmi va ţine locul Imuni.

Maestrul de operă zâmbi.

— Puţină mişcare i-ar face bine micuţului scrib. Rămânând tot mereu printre papirusuri, riscă să se mumifice înainte de vreme.

Celibatar convins, temându-se de femei mai mult decât de o boală trimisa de zeiţa leoaica Sekhmet, scribul Imuni îşi îngrijea singur locuinţa cea modesta din partea apuseană a satului, vecină cu cea a şefului echipei din stânga. Dată fiind poziţia sa, ar fi avut dreptul la mai multe ore de menaj cu tarif avantajos, dar micul mustăcios cu faţa de rozător prefera să şi păstreze salariul neatins.

De mai multe luni, Imuni suferea de arsuri la stomac şi ştia şi de ce: Kenhir părea să fie nemuritor, iar Paneb devenise şeful confreriei. Pentru el, era cum se putea mai rău. Şi nici nu putea deveni scrib al Mormântului, nefăcând altceva decât să-şi şteargă penelurile de cincisprezece ori pe zi şi să-şi cureţe paletele cu disperare.

De ce oare nu se îndură Kenhir să iasă la pensie şi să-l lase pe el ca succesor? Imuni îşi făcea datoria fără cusur, ţinea o contabilitate perfectă şi nu permitea nici cea mai mică înşelătorie. Datorită lui, gestiunea confreriei nu putea fi atacată. Şi apoi, ştiind să-i observe pe unul sau pe altul fără să fie văzut, învăţase multe despre tehnicile artizanilor. Într-o zi ar putea fi în stare nu numai să devină scrib al Mormântului, dar şi conducător al celor două echipe. În orice caz, va trebui să se descotorosească în mod legal de Paneb, care nu va fi niciodată de acord cu ambiţiile sale legitime.

Cineva bătu insistent la uşă. Imuni îşi puse jos penelul.

— La drum! porunci Nakht cel Puternic.

Scribul deschise.

— La drum unde?

— În Valea Regilor, să facem curat.

— Scribul Mormântului e cel care…

— Kenhir e obosit, iar tu îi vei ţine locul. Noi ceilalţi suntem gata şi navem chef să aşteptăm.

Imuni îşi strânse în grabă materialul necesar şi alergă să prindă din urmă mica echipă, care pornise către Vale.

— E sigur că nu inima este bolnavă? întrebă Pai Pâinică-Bună, speriat.

— Absolut sigur, răspunse femeia înţeleaptă. Nu se aude nimic suspect, iar energia pe care o emite circulă fără stavile în trupul tău.

— Dar am avut totuşi palpitaţii!

— Recunosc că asta te-a putut alarma, dar cauza a fost fără mare importanţă. Nimic altceva decât un exces de nervozitate.

— Şi… o să se repete?

— Totul depinde de tine, Pai. Presupun că ai căzut pradă unei mânii ale cărei efecte n-au dispărut încă.

Desenatorul îşi privi degeţele de la picioare.

— Aşa este…

— De ce nu te poţi stăpâni?

— Din cauza nevesti-mii… Mi s-a plâns de greutăţile vieţii în sat, mai ales

de supravegherea lui Sobek şi a gărzilor sale.

— Vrea să plece?

— Mai mult sau mai puţin… Eu am pus lucrurile la punct, am început să strig şi am lovit cu pumnul în cufărul pentru lenjerie.

— Dacă soţia ta simte cu adevărat dorinţa să părăsească Locaşul Adevărului, e liberă s-o facă, îi aminti Clara, şi n-o vei putea opri cu crizele tale de furie.

— Ştiu şi eu asta, aprobă Pai, dar motivul discuţiilor nu era atât de serios… De fapt, nevastă-mea îmi reproşa că beau prea mult cu ceilalţi pictori şi că nu mă ocup destul de îmbunătăţirea casei noastre… De mai mult de un an, îi tot promit o bucătărie nouă, dar sunt atâtea sărbători de celebrat şi atâtea banchete de organizat!

Femeia înţeleaptă zâmbi.

— Când un artizan îşi întemeiază o familie, trebuie să-i asigure şi armonia.

— Dacă mă port aşa cum trebuie, inima îmi va face mai puţine surprize?

— Bineînţeles.

În ciuda efortului fizic, Imuni era mândru să-i ţină locul scribului Mormântului şi să supravegheze, de unul singur, activitatea artizanilor. Să nivelezi pământul în jurul mormintelor regale şi să transporţi resturile de piatră în afara Văii Regilor nu era o treabă uşoară, dar echipa compusa din Casa Funie, Fened Nasul, Karo cel Posac, Nakht cel Puternic şi Didia cel Generos nu era lipsită de energie. Ceilalţi artizani ai echipei din dreapta erau ocupaţi cu mormântul lui Paneb, astfel, cei cinci bărbaţi se grăbeau să-şi ducă munca la bun sfârşit pentru a le da celorlalţi o mână de ajutor.

— Scârnăvia asta mă enervează, spuse Casa Funie. Dacă i-am trânti pe picior un bloc de piatră, ne-ar lăsa în pace.

— Nu-i da nicio atenţie.

— Dacă fac pipi, are grijă să scrie şi asta pe tăbliţă! Kenhir nu e prea simpatic, dar măcar ştie până unde să meargă.

— Imuni nu face niciun rău, îşi spuse Karo părerea. Desigur, cu condiţia să nu-şi bage coada în felul nostru de a munci.

— Îl urăşte pe maestrul nostru de operă, remarcă Didia.

— Crezi că ar putea fi în stare să-i facă vreun rău?

Dulgherul dădu din cap.

— Hai să n-o luăm razna, îi sfătui Fened. Mustăciosul ăsta pitic nu va îndrăzni să-l atace pe colos. Tot ce-şi doreşte Imuni este funcţia de scrib al Mormântului. Şi pun pariu că bătrânul Kenhir îi va face o figură pentru a-i sta în cale.

— Îi pui în spinare lui Kenhir cele mai urâte intenţii, constată Casa Funie, trecându-şi degetele prin părul său negru.

Imuni se apropie de grup.

— Când credeţi că veţi termina? întreba el cu o voce mieroasă.

— Dacă ne-ai da o mână de ajutor, răspunse Didia, am putea isprăvi totul mai devreme decât prevăzuserăm.

— Nu asta este treaba mea! protestă scribul.

— Vom termina când vom termina, spuse Nakht cu vocea sa de bas.

— Nu e chiar atât de cald, aţi putea lucra mai cu spor.

Nakht cel Puternic îi arătă scribului barosul.

— Supraveghezi, dar nu dai sfaturi… De acord?

Imuni se dădu cu un pas înapoi, artizanii îi întoarseră spatele şi continuară sa umple coşurile cu resturi de calcar, pe care aveau să le folosească pentru consolidarea zidurilor de apărare împotriva valurilor de noroi ce ar fi putut murdări sau distruge uşile mormintelor regale.

În cele din urmă, nivelară solul în apropierea locului de veci al faraonului Meremptah, unde Fened descoperi câteva blocuri frumoase de piatră, care, tăiate din nou, ar fi putut fi refolosite.

— Haideţi să-i facem o surpriza maestrului nostru de operă! le propuse el.

Toţi fură de acord.

— Va fi totuşi greu de transportat, observă Casa Funie.

— Dar nici noi nu suntem nişte cârpe, ripostă Nakht.

Când ieşiră din Vale purtându-şi povara, niciunul dintre ei nu observă zâmbetul ironic al lui Imuni.

30.

Paneb şi soţia sa o ascultau pe micuţa Selena povestindu-le un vis frumos,

în care ea se transformase în ibis pentru a zbura dincolo de munţi.

Karo cel Posac o întrerupse.

— Trebuie să vii, îi spuse el colosului. După spusele unuia dintre auxiliari, un bou ţi s-a îmbolnăvit, iar potârnichile nu vor întârzia să-ţi invadeze câmpul. Dacă nu iei măsuri, recolta va fi devastată.

Recolta era foarte importanta pentru unele familii din sat, aşa că Paneb îşi luă rolul în serios şi se duse imediat la Kenhir care, având la cot o durere greu de suportat, era nevoit să-i dicteze lui Imuni *Jurnalul Mormântului.*

— Trebuie să ies din sat cu cel puţin doi oameni ai echipei din dreapta, anunţă Zelosul, explicând care este situaţia.

Lui Kenhir nu părea să-i convină.

— Ştii doar că e interzis să-i folosim pe artizanii Locaşului Adevărului la munci de acest gen.

— Nu e vorba de o muncă, ci de o simplă mână de ajutor pentru a pune plase pentru protejarea griului şi pentru prinderea cât mai multor potârnichi, pe care să le mâncăm fripte.

Kenhir mormăi abia câteva vorbe de aprobare, cu care însă maestrul de operă se mulţumi, fără să ia în seamă rânjetul satisfăcut al ajutorului de scrib.

— Ce-am putea face noi? se plânse unul dintre cei cinci ţărani aflaţi în slujba lui Paneb. Am făcut deja destul de mult anunţându-vă repede!

Însoţit de Nakht cel Puternic şi de Didia cel Generos, Paneb preferă să nu răspundă şi să-şi examineze boul care abia mai respira.

— Du-l în zona auxiliarilor, îi porunci colosul lui Nakht, şi cere-i femeii înţelepte să-l îngrijească. Apoi, vino repede înapoi.

Nişte pândari anunţaseră autorităţile tebane despre aceste prime atacuri ale potârnichilor, atât de numeroase, încât întunecau soarele înainte de a se năpusti asupra culturilor. La rândul lor, Paneb şi Didia, împreună cu ţăranii, întinseră o plasă cu ochiuri mici între doi ţăruşi înfipţi adânc în pământ. Pentru a-şi proteja picioarele, se încălţaseră cu sandale grosolane din papirus.

— Iată-le! urlă unul dintre ţărani.

Un nor de păsări se revărsa asupra câmpului, cu un zgomot asurzitor de aripi. Vânătorii înălţară bucăţi de stofă şi, agitându-le, dezorientară potârnichile, care căzură în plasă, în număr mare, prinzându-şi picioarele.

— Ce mai ospăţ ne aşteaptă! se bucură Didia în momentul în care Nakht cel Puternic se întorcea din sat.

— Femeia înţeleaptă îţi va salva boul, îl anunţă el pe Paneb.

Vântul cald dezmierda trupul gol al Turcoazei, întins pe terasă, în soarele dimineţii. Deşi colosul urcase scara precum o pisică, ea îi simţise prezenţa.

— Vino, Paneb.

— Credeam că eşti la oratoriul zeiţei liniştii, împreună cu celelalte preotese ale lui Hathor, pentru a pregăti sărbătoarea.

— Şi totuşi ai venit aici.

— Nu-i aşa că mă aşteptai?

Turcoaza se mulţumi să zâmbească. Şi, ca întotdeauna, Paneb fu cuprins de o dorinţa de nestăpânit, care-l mâna către această femeie superba, veşnic tânără. Timpul care trecea o transforma parcă, adăugând frumuseţii sălbatice a tinereţii acel farmec în care se contopeau dragoste şi blândeţe.

Când colosul se întinse peste ea, Turcoaza îl respinse.

— Tu, care ai devenit maestrul acestei confrerii, Paneb cel Zelos, ce semn vrei să-i alegi şi ce destin să-i oferi?

Preţ de câteva clipe, cei doi amanţi se măsurară din priviri. Paneb nu mai avea în faţa lui o femeie îndrăgostită, ci o creatură din cealaltă lume, ireal de frumoasă, dar care nu intenţiona să-i redea libertatea atâta vreme cât nu i se răspundea.

— Confreria nu-mi aparţine, Turcoaza. Eu am ales-o, aşa cum şi ea m-a ales, şi numai dragostea desăvârşită care ne uneşte îmi poate permite s-o conduc. Destinul ei e marcat de eternitate şi nu are alt rost decât acela de a contopi opera şi omul în aceeaşi trudă şi aceeaşi suflare. Dar e adevărat, îmi voi imprima semnul, căci nu doresc un Locaş al Adevărului călduţ şi preţios, ci un Locaş al Adevărului a cărui inimă să nu înceteze să bată pentru întruchiparea cuvintelor zeilor, cu înţelepciune, forţă şi armonie. Desigur, uneori voi pierde, dar nu mă voi da niciodată bătut. Şi, după moartea mea, un alt maestru de operă va încerca să-mi continue opera.

Turcoaza, înduioşată, întinse mâinile spre colos.

— De pe terasa mea, îţi zăresc mormântul, locaşul magic în care forţa ta va supravieţui. Fiindcă puterea nu te-a pervertit încă, vino să facem dragoste.

Datorită muncii îndârjite a echipei din dreapta, mormântul lui Paneb se

construia cu o viteză surprinzătoare. Userhat Leul, sculptorul-şef, îşi însufleţea fraţii, îndemnându-i să dea tot ce aveau mai bun în ei, săpând puţuri, cioplind în piatră camera funerară boltită, construind stâlpul şi sălile pentru cei vii, fără să uite de bazinul amintind de prezenţa apei primordiale, în care Totul se năştea şi renăştea, şi de grădina în care sufletul celui mort vine să se odihnească la apusul soarelui.

Când maestrul de operă inspecta şantierul, la sfârşitul unei zile de toamna, îl găsi pustiu şi tăcut.

La intrare, patru coloane solide, apoi, o larga terasă înaintea unei capele cu un piramidion foarte ascuţit, purtând pe fiecare faţă câte o stelă dedicată etapelor călătoriei soarelui. În stânga uşii, un altar pentru culmi strămoşilor, la dreapta, un bazin de purificare. Un culoar ducea la o sală mare, decorată cu basoreliefuri consacrate muncii artizanilor şi întâlnirii Ka-ului lui Paneb cu divinităţile. Acesta din urma se transforma în şoim şi în phoenix, dădea parola celor ce păzeau uşile spre lumea de dincolo şi străbătea cu barca paradisul acvatic.

Într-o fantă îngustă tăiată în peretele din spate, maestrul de operă îşi văzu statuia, a cărei privire, uşor înălţată către cer, zărea alte universuri.

Paneb devenea un altul identic cu el însuşi şi diferit totodată, pe care nul mai atingea nici îmbătrânirea, nici imperfecţiunile. Şi îşi dădu seama că şi Nefer cel Tăcut trecuse printr-o asemenea încercare.

Intrând viu în moarte, predecesorul său se desprinsese de realităţile acestei lumi pentru a le pătrunde şi mai bine şi pentru a-i deschide calea urmaşului său. Acum, plin de prezenţa sa luminoasă, Paneb îi purta din plin moştenirea.

Toţi membrii echipajului din dreapta se întruniseră în ultima capela a locului de veci, decorată cu admirabile picturi, printre care Isis magiciana, Osiris cel înviat şi Ptah, patronul constructorilor.

Ched Salvatorul se ridică primul, urmat la scurt timp de ceilalţi tovarăşi. Împreună, formară un cerc în jurul maestrului de operă, a cărui privire admira rozasele, romburile şi spiralele care ornau partea de sus a pereţilor şi plafonul, pentru a evoca, în termeni geometrici, etapele drumului de iniţiere.

— Fie ca veşnic să respiri suflul vieţii, îi dori Userhat Leul în numele sculptorilor.

— Desenatorii îţi oferă lotusul din care izvorăşte soarele în fiecare dimineaţă, spuse Unesh Şacalul.

— Fie ca veşnic să pluteşti pe valuri, în corabia confreriei, îi ură Nakht cel Puternic, purtătorul de cuvânt al cioplitorilor în piatră.

Vela simbolizând suflarea vieţii, lotusul, corabia… toate erau prezente, pictate pe pereţii acestui loc de veci şi redând în imagini esenţa fiinţei lui Paneb cel Zelos.

Aflat în centrul cercului, se simţi prins în razele frăţiei, mai arzătoare decât soarele de vară. Dar cum ar fi putut uita maestrul de operă că printre mâinile întinse pentru a-i transmite energia lor erau şi cele ale trădătorului?

Trădătorul era convins că, mai devreme sau mai târziu, piatra de lumină va fi ascunsă în mormântul lui Paneb. Dar iată că lucrările se încheiau fără ca aceasta comoară, atât de jinduita, să iasă la iveală.

Didia cel Generos îi prezenta lui Paneb un sarcofag superb din lemn de acacia, destinat să-i apere corpul de lumină.

— Cu o aşa barcă de preţ, afirmă el, vei străbate eternitatea fără nicio piedică!

— Să nu ne grăbim, spuse Pai Pâinică-Bună; Kenhir a scos din crama proprie două amfore cu vin roşu din primul an de domnie a lui Sethi al IIlea, vin care abia aşteaptă să fie băut!

Se alăturară cu toţii înţeleptei hotărâri a desenatorului, cel care gustă primul din mult lăudatul nectar.

— Bine făcut şi voios, aprecie el, cu obrajii deja rumeni: iată-l la înălţimea evenimentului.

— Sethi este onorat, adăugă aurarul Thuty, căci iată o stofă cu frunze aurii de palmier, pe care o pregătisem pentru îmbrăcămintea sa funerară, dar pe care n-am reuşit s-o termin la vreme. Să fie folosit drept văl pentru sarcofagul lui Paneb.

Artizanii îi urară sănătate şefului lor şi fiecare dintre ei ridică paharul cu bucurie.

— Împodobirea mormântului tău va fi cea din urma operă a mea, îl încredinţă Ched Salvatorul pe Paneb.

— De ce eşti atât de neîncrezător?

— Pentru că suport povara unui duşman pe care tu nu-l cunoşti: oboseala trupului. De acum înainte mă voi consacra desăvârşirii schiţelor pentru operele tale viitoare şi echipa noastră de desenatori te va sluji cu credinţă. Ştim cu toţii că regele Siptah este pe moarte şi că va urma o criză gravă; doar tu vei şti să-i ţii piept.

— Ştiam că nu obişnuieşti să arunci vorbe-n vânt!

— Odată cu vârsta, mă înduioşez mai uşor.

Beat criţă, Karo cel Posac îl bătu pe umăr pe Paneb. Ched îi aruncă o privire ucigătoare.

— Poţi face orice nebunie, îi recomandă pictorul, dar nu dovedi lipsă de respect faţă de maestrul de operă.

Pe trei cărări, Karo se îndepărtă.

Încântat de incidentele la care asistase, scribul asistent Imuni credea tot mai mult în triumful său şi în eşecul lui Paneb cel Zelos, împotriva căruia strângea din ce în ce mai multe dovezi.

31.

Seth-Nakht lucra cu răbdare şi migală. În cel mai mare secret, îi convocase, unul câte unul, pe înalţii demnitari ai lui Tausert, convingându-i de incapacitatea reginei de a guverna ţara şi de a comanda armatele în cazul unei crize grave. Unii îl aprobaseră întru totul, alţii se dovediseră reticenţi, iar doi dintre ei, de-a dreptul ostili. Bătrânul curtean nu se descurajase doar pentru atâta lucru, continuând discuţiile pentru a reuşi săi atragă pe toţi de partea sa şi să obţină măcar neutralitatea adversarilor săi.

Rezultatul era ca şi obţinut: la următorul consiliu al membrilor guvernului, Seth-Nakht avea să propună adoptarea unei moţiuni de neîncredere faţă de regină, aceasta fiind prima etapă către o destituire firească.

Viitorul faraon nu simţea niciun fel de indispoziţie la întâlnirea cu Tausert; dimpotrivă, o admira din ce în ce mai mult pentru inteligenţa şi realele ei aptitudini de femeie de stat. Dar continua să creadă că regina nu va avea suficientă autoritate pentru a apăra Egiptul împotriva unei invazii, pe care noul delegat pentru problemele din afară o credea inevitabilă. Fiind singurul demnitar conştient de marele pericol în care se afla ţara, Seth-Nakht se simţea dator să acţioneze în consecinţă.

Secretarul său anunţă sosirea celui pe care spera să-l vadă: trezorierul marelui templu al lui Amon.

Acest om se lăsase cu greu convins să vină pentru a-l informa pe SethNakht asupra stării de sănătate a faraonului Siptah.

Spre uimirea generală, tânărul rege ţinea piept morţii cu o energie care se stingea odată cu apusul soarelui şi renăştea în zori, după ce conducea în sanctuar ritualul de reînviere a puterii divine. Întins în pat în tot restul zilei, mânca puţin, dar continua să citească lucrările înţelepţilor Vechiului Imperiu, fără a uita să consulte raportul general pe care pe care i-l transmitea palatul

regal. Şi era întotdeauna fericit s-o primească pe regină, în care avea o încredere deplină.

Trezorierul se înclină în faţa lui Seth-Nakht.

— O veste importanta, sire: faraonul Siptah n-a ieşit din cameră în această dimineaţă. Marele preot al lui Amon a celebrat ritualul în locul său, iar medicul personal al regelui crede că sfârşitul se apropie.

— Este o ipoteza sau o certitudine?

— Absenţa monarhului înlătură orice îndoială asupra gravităţii stării sale.

Seth-Nakht îl lăsă pe trezorier să plece. Ceea ce aflase, cu mai puţin de o oră înaintea marelui consiliu, îi întărea şi mai mult poziţia.

Surprinşi, miniştrii intrară, unul câte unul, în marea sală de audienţe a palatului regal, sub privirea atentă a soldaţilor din garda faraonului.

— De ce nu ne adunăm în sala consiliului? întrebă Seth-Nakht, nemulţumit.

— Este ordinul regentei, răspunse un gradat.

Bătrânul curtean ezită să treacă pragul. Şi dacă Tausert a hotărât să scape de toţi cei ce i se împotrivesc? Nu, aşa ceva nu se poate, doar tiranii procedau astfel. Şi apoi regina respecta, la fel ca şi supuşii săi, legea lui Maat. Nu va îndrăzni niciodată să folosească violenţa şi crima pentru a guverna.

În cele din urmă Seth-Nakht intră în încăperea vasta, în care lumina pătrundea prin nişte ferestre înalte şi înguste. Mai mulţi miniştri îşi arătau îngrijorarea în privirile întrebătoare, dar calmul său îi linişti.

Aşteptară cu toţii în picioare intrarea regentei, îmbrăcată într-o rochie lungă de culoare turcoaz. Trăsăturile sale căpătau şi mai multă nobleţe datorită unor cercei de aur şi a unei diademe de o mare fineţe.

Când Tausert s-a aşezat pe un tron fără ornamente din lemn aurit, recucerise deja inimile mai multor demnitari care intenţionau s-o trădeze în interesul lui Seth-Nakht.

— Am dorit să ne adunăm în acest cadru solemn pentru a trage concluziile asupra sarcinilor pe care vi le-am încredinţat, în caz de nereuşită, vor fi numiţi alţi responsabili. Este o adevărată mândrie să serveşti Egiptul. Cel care n-a înţeles încă asta nu merită indulgenţă.

— Am înţeles cu toţii, Maiestate, declară Seth-Nakht, şi nu veţi găsi printre noi nici leneşi, nici oameni iresponsabili. Dar înainte de a examina starea ţării,

am putea-o cunoaşte pe cea a faraonului legitim?

— În zorii zilei, regele Siptah a fost victima unei crize, care era cât pe ce să-l ucidă. Iată motivul pentru care n-a putut celebra ritualul dimineţii. Acum şi-a revenit şi sufletul nu i-a părăsit trupul. I-am vorbit despre această audienţă excepţională şi aşteaptă să-i comunicăm concluziile. Să începem cu expunerea înaltului funcţionar responsabil cu agricultura.

Cel numit desfăşură un papirus şi, provincie după provincie, prezenta situaţia cantităţii de cereale recoltate, în raport cu cea din anul precedent.

Comentariile lui Tausert erau precise şi ferme. Scoase în evidenţă punctele slabe ale raportului, ceru verificarea unor cifre care nu i se păreau reale şi propuse îmbunătăţiri pentru gestiunea unor provincii. Apoi regenta demonstra aceeaşi competenţa în celelalte sectoare ale administraţiei.

Nu mai rămânea decât politica externa.

— Delegatul pentru problemele din afară fiind absent, Seth-Nakht ar putea evoca pericolele care ne pândesc?

Bătrânul curtean se ridică.

— După ultimele informaţii pe care le avem din Asia şi care se afla, desigur, în posesia Maiestăţii Sale, trebuie să ne aşteptăm la transformări profunde care ne vor modifica alianţele şi ne vor atrage noi şi puternici duşmani. Mai mult ca niciodată, Egiptul se arată a fi o ţară prosperă şi dorită de alţii, aşa că invadatorii nu vor ezita să se înghesuie în culoarul syro-palestinian. Cei care mă vor considera pesimist se vor înşela amarnic, eu nu vă prezint decât realitatea, căci ameninţarea e departe de a fi o iluzie.

— Sfaturile v-au fost ascultate, Seth-Nakht, prin urmare sistemul nostru de apărare nu încetează să se consolideze.

— Fiecare dintre supuşi vă va fi recunoscător, Maiestate, dar n-ar trebui să mergem şi mai departe, declanşând, după exemplul glorioşilor faraoni, un atac preventiv?

— Împotriva cui şi cât de puternic? Situaţia e mult prea nesigură pentru a ne lansa într-o aventură al cărei sfârşit nu-l putem bănui. Datorită domniei voastre şi fiului vostru, iscoadele noastre îşi îndeplinesc bine sarcinile şi ne comunică informaţiile de care avem nevoie. După datele actuale, ar trebui să punem pe primul plan aspectul defensiv.

Seth-Nakht spera ca măcar câţiva miniştri să-i sară în ajutor, dar autoritatea şi argumentele lui Tausert îi convinseseră pe toţi.

Învins, bătrânului curtean nu-i mai rămânea decât să se încline.

În timp ce colegii săi părăseau sala de audienţe, Seth-Nakht se apropie de regină.

— Felicitări, Maiestate, ne-aţi uimit pe toţi. Nimeni nu v-ar putea contesta priceperea de a guverna cele Două Regate.

— În acest caz, de ce încerci să-i stârneşti pe miniştri împotriva mea?

Aşadar cineva vorbise! Simţind că-i fuge pământul de sub picioare, Seth-Nakht găsi totuşi curajul de a o înfrunta.

— Pentru acelaşi motiv, Maiestate: Egiptul va intra în conflict cu popoarele hotărâte să-l cucerească şi nu veţi putea lupta în fruntea armatelor noastre. Mai mult, refuzaţi singura politică posibilă.

— Nu mă miră faptul că avem păreri diferite şi că mi-o spuneţi pe a voastră, dar sunteţi obligat să-mi daţi ascultare. Dacă porniţi un complot împotriva mea, forţele Egiptului vor slăbi. Să nu uitaţi asta, Seth-Nakht.

Dominat mai mult decât ar fi vrut de personalitatea reginei, bătrânul curtean înţelese că ea îi prezenta un ultim avertisment.

O salută şi se retrase.

Deşi obosită după greaua luptă pe care tocmai o purtase, Tausert nu-şi găsi timp să se odihnească. Ajutorul ei îi ieşi înainte, în drumul spre apartamentele regale.

— Maiestate, o veste proastă!

— Regele Siptah?

— Nu, nu, o scrisoare din Teba.

— Provincia se agită cumva?

— Nu, fiţi pe pace, numai că pare să izbucnească un mare scandal… Vizirul din Teba a primit dovezi compromiţătoare la adresa maestrului de operă al Locaşului Adevărului, Paneb cel Zelos.

— Cât de compromiţătoare?…

— Tot felul de fapte pentru care este acuzat. Dacă ele se verifică, ţinând cont de faptul că privesc o regiune din Valea Regilor, Paneb va trebui arestat şi judecat. Fără nicio îndoială, se va pronunţa o condamnare grea, şi ne putem teme că artizanii se vor revolta şi vor înceta lucrul. Evenimentul va avea ecou dincolo de regiunea tebană şi va isca tulburări în toată ţara. Importanţa

Locaşului Adevărului…

— Îl cunosc, îi aminti regina, enervată. Cine a adunat dovezile împotriva lui Paneb?

— Documentul este anonim.

— În acest caz, nu ne interesează!

— Aşa ar fi de dorit, Maiestate, numai că probele au trecut prin mai multe mâini înainte de a ajunge la vizirul din Miazăzi şi mă tem că nu mai poate fi considerat confidenţial. Dacă nu luam măsuri, vor începe să circule tot felul de vorbe, puterea judiciară va fi acuzată de inactivitate, iar reputaţia vă va fi pătată.

Regele Siptah fiind pe moarte, Seth-Nakht pregătindu-se să-i ia tronul, Locaşul Adevărului pe marginea prăpastiei… Erau atâtea pericole de înfruntat, încât Tausert simţi, pentru o clipă, dorinţa să depună armele. Dar nu, niciodată nu va putea fi acuzată de dezertare.

— Acest vizir îmi este credincios?

— Este un personaj şters care a muncit toată viaţa în administraţia hambarelor, înainte de a fi numit în această funcţie, la recomandarea generalului Mehy şi cu aprobarea cancelarului Bay.

— Să se facă o anchetă rapidă şi discreta asupra lui Paneb cel Zelos, iar rezultatele să-mi fie comunicate neîntârziat.

— Stai prost cu ficatul, constată femeia înţeleaptă.

— Sunteţi sigură? se miră Renup cel Jovial. Totuşi nu fac excese!

— Înseamnă că tulburările tale provin de la altceva. Nu cred că medicamentele mele te vor vindeca.

Artizanul îşi pierdu toată buna dispoziţie.

— Trebuie să merg la un specialist, pe malul drept?

— Singurul medic în stare să te vindece eşti tu însuţi.

— Nu înţeleg…

— Nu ştiai că în ficat sălăşluieşte Maat? Nu suferi de o afecţiune fizică, ci de lipsa adevărului. Nu simţi cumva că te roade vreo minciună, Renup?

Cel Jovial se încrunta.

— Nu, nici vorba… Adică nu pe de-a-ntregul. Dar e atât de greu de spus…

— Poate tăinuieşti o faptă gravă! sugeră Clara cu blândeţe.

— O amintire, doar o amintire care mă urmăreşte de câteva săptămâni! E atât de groaznic… Dacă aş vorbi, ar însemna că-mi denunţ un coleg, purtându-mă ca un turnător!

Femeia înţeleaptă rămase nepăsătoare.

— Trebuie să iei o hotărâre dând ascultare inimii, Renup.

Artizanul oftă adânc.

— Cu mult timp înainte de numirea lui Nefer ca maestru de operă, vorbeam între noi despre posibilităţile unuia sau altuia de a conduce confreria. Tăcutul era considerat, aproape în unanimitate, ca fiind cel mai bun. Unesh Şacalul ezita, iar Gau cel Exact, care mi-a spus părerea lui, era convins că, împreună cu Ched Salvatorul, şi el ar fi fost demn de a comanda echipajul. Vă daţi seama? Acum Gau are sufletul parcă mai înăcrit decât înainte şi îndrăznesc să-mi închipui în ce fel a vrut să-şi ia revanşa…

În sala cu coloane a templului domnea o linişte adâncă.

— De ce m-aţi convocat aici? întrebă Gau cel Exact, în prezenţa Clarei şi a lui Paneb.

— Pentru că în acest loc domneşte Maat, răspunse femeia înţeleaptă, şi dacă cineva rosteşte vreo minciună, sufletul acestuia va fi condamnat la cea de a doua moarte. Răspunde, Gau, doreai să-i iei locul lui Nefer cel Tăcut în funcţia de maestru de operă?

Desenatorul rămase pe gânduri, îndelung.

— Este adevărat, aşa aş fi vrut… în vremea aceea doar Ched Salvatorul mi se părea în stare să îndrume confreria, dar el refuza această povară. Cât despre Nefer, nu avea încă experienţa necesară acestei funcţii. Ştiu că mam înşelat… m-am înşelat amarnic.

— L-ai urât pe Nefer în aşa măsură încât…

— Nu l-am urât niciodată pe Nefer. L-am subestimat, l-am invidiat, apoi l-am admirat… ca toţi ceilalţi, de altfel. Dar eu nu-mi ascund părerile. Şi puţin îmi pasă dacă acest lucru se întoarce împotriva mea: prefer să merit numele de „cel Exact ”.

— Iată un colier de aur destinat statuii lui Maat, declară femeia înţeleaptă. Mâinile tale sunt destul de pure pentru a-l aşeza înaintea capelei sale?

Gau nu ezită nicio clipă.

— Iată mâinile mele! Priviţi-le! pretinse el cu o voce îngroşată de indignare. Sunt mâinile unui Servitor al Locaşului Adevărului şi vor accepta să facă tot ce le veţi cere.

Desenatorul îndeplini ritualul.

Uşuraţi, Clara şi Paneb rămăseseră totuşi tulburaţi. De ce şi-a amintit Renup atât de târziu cele petrecute cu atât de mult timp în urmă?

32.

Şeful Sobek urmărea cu o privire întunecată munca auxiliarilor, scărpinându-şi cicatricea de sub ochiul stâng. Pentru prima oară după mulţi ani de zile, se sculase târziu şi ascultase, cu mintea aiurea, raportul pândarilor, care nu aveau de fapt nimic de semnalat în legătură cu noaptea precedentă.

Nimic anormal… Doar o serie de crime ale căror autori rămâneau nepedepsiţi!

Maestrul de operă intră în micul său birou din al cincilea fort şi-l văzu cu privirea în pământ.

— Nu cumva eşti bolnav?

— Mă întreb dacă mai folosesc la ceva, mărturisi nubianul. Nu sunt în stare să recunosc un criminal. Ce bilanţ dezastruos! Ori treci în locul meu, ori îmi dau demisia.

— Hai să ieşim din colivia asta şi să urcăm pe deal. Ai nevoie de aer curat şi de soare.

Cu chiu, cu vai, uriaşul nubian acceptă.

Deşi la fel de bine făcut ca Paneb, părea totuşi nefericit şi îmbătrânit. Obligându-l să se caţăre într-un ritm alert, Zelosul reuşi să-i redea tonusul.

— Cât de mult îmi place locul asta, şopti Sobek. Pârjolind acest deşert, soarele îi da o alta viaţă, atât de diferită de cea din Vale. Aici nu există nici minciună, nici prefăcătorie. Trebuie să înfrunţi realitatea în sălbăticia ei şi să nu te temi nici de şerpi,

Nici de scorpioni. Dar iată că o umbră a reuşit totuşi să acopere lumina, iar eu nu sunt în stare s-o spulber!

— Ai urmărit mişcările lui Userhat Leul?

— Desigur, ca şi pe cele ale celorlalţi. Dar n-am aflat nimic.

Sobek se aşeză pe o piatră fierbinte.

— Mă întreb dacă n-o fi vreun demon care se distrează luând orice formă umană pentru a-şi ucide victimele şi pentru a ne face să bâjbâim şi mai mult… Cred că femeia înţeleaptă ar trebui să folosească magia şi că altcineva ar trebui să-mi ia locul. Eu n-am fost bun de nimic.

Paneb luă de pe jos un pumn de nisip, pe care îl cernu printre degete.

— Misiunea ta constă în asigurarea securităţii satului şi a locuitorilor săi. Consider că ai îndeplinit-o foarte bine.

— În ciuda acestei umbre ucigaşe care ne sfidează?

— Confreria a crescut un şarpe la sân şi tot ea va trebui să scape de el, cu ajutorul tău.

— Greşeşti apreciindu-mi munca, Paneb.

— Nu va fi nici prima, nici ultima mea greşeală. Redă-le încrederea oamenilor tăi, Sobek, şi îndrăzneşte să crezi că n-am pierdut încă lupta.

Paneb se aşeză pe scaunul maestrului de operă, pe care stătuse şi Nefer cel Tăcut, închise ochii şi-l imploră pe tatăl său spiritual să-l ajute în conducerea confreriei.

La cererea lui se adunaseră membrii echipei din dreapta şi Hay, şeful echipei din stânga, ai cărei artizani munceau la renovarea mormintelor din Valea Reginelor.

După ritualul de purificare, Paneb rostise un vibrant apel către strămoşi şi fiecare artizan simţise că funcţia de maestru al operei începea să-l pătrundă pe colos. Îngrijoraţi, Servitorii Locaşului Adevărului ocupaseră stranele încastrate în piatră. Paneb părea foarte preocupat şi asta însemna că veştile nu erau tocmai bune.

— Pentru moment, declară maestrul de operă, nu avem niciun şantier în Valea Regilor. Ţinând seama de sănătatea sa fragilă, moartea regelui Siptah pare să fie inevitabilă, dar lunile trec şi scribul Mormântului n-are încă nicio informaţie clară. Iată de ce am hotărât să accept mai multe comenzi din afară, pentru a proteja renumele confreriei şi pentru a dovedi că artizanii sunt deosebit de pricepuţi în toate domeniile.

— Sper că nu vei accelera ritmul muncii! se îngrijoră Karo cel Posac.

— Regulamentul nostru va fi respectat şi veţi beneficia de avantaje dacă, bineînţeles, veţi răspunde la chemarea mea.

— De unde aceste avantaje? întrebă Unesh Şacalul, neîncrezător.

— De la comanditari. Şi vor fi atribuite integral celor care vor respecta termenele.

— Trebuie neapărat să dăm atâta importanţa vecinătăţilor? protesta Gau cel Exact. Ar merita să fie renovate unele oratorii din sat sau unele morminte.

— Pentru aceste renovări aş vrea să apelez la echipa din stânga, dacă şeful va fi de acord.

Hay încuviinţă dând din cap.

— Dacă înţeleg bine, interveni Ched Salvatorul zâmbind ironic, ne pui la încercare.

— Ce încercare? spuse Pai Pâinică-Bună, panicat.

— Maestrul de operă se teme să nu cădem pradă vanităţii şi rutinei, explică Ched.

— Gata cu vorba, interveni Casa Funie. Care sunt acele faimoase comenzi pentru exterior?

— O serie de capcane, preciză Paneb.

Urmă o linişte apăsătoare.

— Îţi baţi joc de noi? întrebă Unesh Şacalul.

— După cum se ştie, puterea centrală este ameninţată de frământări pe care nu le cunoaştem şi nici nu ştim cât sunt de

Grave. Dacă se prăbuşeşte, va fi ameninţată chiar existenţa Locaşului Adevărului. Prima mea datorie este să-l apăr, chiar dacă totul se năruie. Mulţimea acestor comenzi nu este o întâmplare, cei din exterior ar vrea să ştie dacă, în afara construirii locurilor de veci, suntem cu adevărat de folos. De aceea ni se lansează provocări cărora trebuie să le răspundem.

— Şi dacă nu suntem în stare? întrebă Gau cel Exact.

— Nu avem niciun motiv să ne îndoim de noi înşine, afirmă Userhat Leul. Şi, pe urmă, noi avem piatra de lumină: de câte ori am apelat la ea pentru o problemă vitală a ştiut să ne răspundă arătându-ne calea.

— Cu alte cuvinte, preciză Thuty cel Savant, suntem cu toţii voluntari, din moment ce nu putem reuşi decât în echipă.

Nimeni nu contestă acest argument.

— Atunci, interveni Fened Nasul, ce avem de făcut?

— Mai întâi, un număr mare de *ex-voto* pentru templele regiunii tebane, răspunse maestrul de operă. Vor trebui cizelate bucăţele de calcar foarte fin şi sculptate în formă de plachete care să fie depuse în oratorii sau încastrate în pereţii capelelor. Rămâne să alegem tema gravurii.

— Cred că ştiu eu una care se impune, aprecie Ipuy cel Iscoditor: zeul Ptah, patronul constructorilor, protejat de aripile zeiţei Maat. Doar ea poate da suflarea vieţii Marelui Arhitect care creează în fiecare zi un univers armonios.

— Am putea găsi şi o temă mai simplă, obiectă Renup cel Jovial.

— Ideea mi se pare excelentă, îşi spuse părerea Paneb; transmite idealul Locaşului Adevărului, fără să-l trădeze.

— Bineînţeles, adăugă Karo cel Posac, munca noastră nu se va opri aici.

— Desigur, aprobă maestrul de operă, cu un zâmbet larg. Va trebui să facem pentru Karnak statui şi stele, şi să ilustrăm cât mai multe exemplare din *Cartea ieşirii la lumină,* cu desene care să redea transformările sufletului.

— Ce capitole va trebui să ilustrăm? întrebă Gau cel Exact. —

Rămâne să le alegem împreună. Dar este ceva mult mai greu… Cu

toţii, îl priviră cu atenţie pe maestrul de operă.

— Administraţia centrală ne cere vaze din faianţă de un albastru perfect, pentru împodobirea apartamentelor regale.

Casa Funie fluieră, nemulţumit.

— Le putem fabrica noi?

— Cred că da, răspunse Thuty, numai că va trebui să consultam arhivele maeştrilor noştri faianţari.

— Unul dintre ei a fost chiar maestrul meu, aminti Hay, şi n-am uitat nimic din ceea ce m-a învăţat. Dar dacă vom avea multe vaze de făcut, voi avea nevoie de ajutor.

— Da, sunt multe, preciză Paneb. Chiar de mâine vom deschide un atelier destinat fabricării lor.

— Avem destul nisip bogat în cuarţ? întreba şeful echipei din stânga.

— Nici vorbă, răspunse aurarul Thuty, dar ştiu unde putem găsi.

— Şi asta nu e tot, reluă Paneb.

— Dar tot ce ne-ai propus până acum este de-a dreptul zdrobitor! protesta Casa Funie.

— Vizirul din Miazăzi în persoană ne cere o comandă urgentă.

— Moşu' ăla? se miră Fened Nasul. Se mulţumeşte să paseze altora treburile de fiecare zi, aşteptând să fie înlocuit. Şi n-a pus niciodată piciorul în sat!

— Vizirul are nevoie de două sarcofage mari din lemn.

— I le pot face tâmplarii din Karnak, spuse Didia cel Generos.

— Dar el ni le cere nouă. Tu, dulgherule, o să le finisezi.

— Dacă asta e situaţia, ar fi poate mai bine să încetăm cu vorbăria, să bem un păhărel şi apoi să ne apucăm de treabă.

Propunerea dulgherului fu aprobată în unanimitate.

La cererea maestrului de operă artizanii se prinseră de mâini pentru a simţi energia circulând prin trupurile lor.

Uşa locaşului confreriei se închise. Paneb rămase singur sub cerul înstelat.

— Nu te îndepărta de mine, Nefer, şi fie ca tăcerea ta să devină cuvânt. Îţi ascult vocea, trăiesc prin viaţa ta, mâna mea e prelungirea mâinii tale şi te urmez.

33.

Kenhir consultase arhivele faianţarilor din timpul dinastiei a optsprezecea, autori ai unui număr imens de capodopere. Dar cărţile nu îi ajutară prea mult.

Primele vaze ieşite din atelierul cel nou se dovedeau a fi minunate, de un albastru strălucitor, dar cât de mediocru era rezultatul faţă de modelul pe care Paneb îl ţinea în mână!

— Nisipul cu cuarţ a fost pisat destul de fin? întreba el.

— Chiar de două ori, răspunse Hay. Ca fondant, am adăugat săricică şi cenuşă vegetală, conform tehnicii pe care am învăţat-o. Materialele s-au contopit într-o masă solidă şi poroasă totodată, am încălzit şi am aplicat smalţul. Dar pe lângă modelul de referinţă, nuanţa pare fără strălucire.

— La ce temperatură ajungi?

— Nu mai puţin de nouă sute de grade. Am încercat şi altele, dar asta ne-a dat cele mai bune rezultate.

— Ne lipseşte un element… Mă duc s-o chem pe femeia înţeleaptă.

Clara asistă la procesul de fabricaţie al unei vaze. Şi verdictul ei fu categoric.

— Într-adevăr, lipseşte un element esenţial. Lăsaţi-mă singură cu maestrul de operă.

Paneb închise uşa atelierului cu zăvorul şi deschise un sac mare, plin cu nisip… cel puţin până la jumătate. Dedesubt se afla piatra de lumină.

— Nu te-a văzut nimeni când ai scos-o din ascunzătoare?

— M-am dus s-o iau în miez de noapte, însoţit de Negruţu' şi de Orătania Nesuferită. Niciun urmăritor n-ar fi scăpat, odată observat de ei doi.

— Orice olar de rând ar fi în stare să obţină albastrul pe care l-am obţinut noi. Cel al strămoşilor noştri era de altă natură. În consecinţă nu putea proveni decât de la piatra de lumină. În fiecare etapă a fabricaţiei, va iradia materialele.

Paneb frământă cu grijă puţin nisip bogat în cuarţ, pe care îl pisase chiar el, adăugă săricică şi cenuşă, îi dădu o formă simplă, pe care o cufunda într-o pastă de culoare mai tema decât cea folosita de Hay, apoi încălzi.

Pe măsura ce temperatura creştea, lumina ce emana din piatră devenea mai intensă. Fermecaţi, Clara şi Paneb asistară la naşterea unui albastru de o puritate extraordinara, care îmbracă vaza ca o haină de preţ.

După terminarea lucrării, strălucirea se pierdu şi piatra părea aproape inertă.

Într-o cupă cu gura largă aşezata lângă vază, se depuseseră nişte pigmenţi.

— Albastru de cobalt, constată femeia înţeleaptă Papirusurile aminteau despre el, dar nu credeam că-l vom găsi. El este cel care dă această culoare unică[5].

Trădătorul avea acum certitudinea: dacă femeia înţeleaptă şi maestrul de operă se încinseseră în atelier însemna că foloseau piatra de lumina departe de ochii şi de urechile celorlalţi! Şi dacă piatra a intrat în acest locaş, va ieşi odată şi odată, purtată tot de Paneb. Nu-i rămânea decât să se afle pe aproape la momentul potrivit, pentru a-l urmări pe colos până la ascunzătoare.

Printre ceilalţi artizani ai echipei din dreapta, trădătorul o văzu pe femeia înţeleaptă apărând în pragul atelierului. Le arătă o vaza albastra cu gâtul larg.

Timp de câteva clipe, tuturor li se taie respiraţia. Albastrul era intens şi

delicat totodată, animat de o lumină supranaturală.

— Aţi reuşit! exclama Thuty, vrăjit.

— Avem acum o cantitate de pigmenţi suficienta pentru fabricarea a numeroase vaze şi a câtorva amulete, anunţa Paneb. Aceasta colecţie va fi demnă de strămoşii noştri.

— Un asemenea succes merită un banchet, propuse Pai Pâinică-Bună; vă voi pregăti frigărui şi file de biban.

— Pregătiţi totul, acceptă Paneb. Eu o să fac ordine şi o sa sting cuptoarele.

Trădătorul era nevoit să-şi ajute tovărăşii, dar aceştia avură buna idee să instaleze scaunele şi mesele în apropierea atelierului, dându-i posibilitatea să nu piardă din ochi uşa care avea să se deschidă la un moment dat.

După terminarea ospăţului, Paneb se închisese din nou în atelier.

În loc să se ducă acasă, trădătorul se ascunsese într-o casă părăsită şi, de pe terasă, continuase sa observe clădirea în care se afla piatra de lumină.

Aşteptarea i se păru interminabilă, dar cu folos. Dacă Paneb lăsa să se facă atât de târziu era pentru a fi sigur că toţi sătenii dorm şi că nu-l vor putea vedea punând piatra la loc, în ascunzătoare.

Un nor acoperi luna nouă şi uşa atelierului se deschise.

Cu un sac pe umăr, Paneb privi în jurul lui.

Un sac cu nisip… Deci maestrul de operă se folosise de viclenie pentru a transporta piatra! Fără ea, n-ar fi putut obţine albastrul strămoşilor. Căci numai piatra de lumină putea ajuta materia să atingă perfecţiunea!

După ce-i luase viaţa lui Nefer cel Tăcut, trădătorul nu mai simţea nicio emoţie. În venele sale curgea un sânge îngheţat, făcându-i să-şi stăpânească uşor pornirile. Coborî fără grabă, începându-şi urmărirea cu prudenţă, ascunzându-se după colţul unei case sau după vreun vas mare cu apă.

Sub greutatea sacului, Paneb înainta încet în direcţia templului.

Templul… Ascunzătoarea ideală! în timpul zilei se celebrau ritualuri, se ardeau parfumuri, se curăţau obiectele de cult… Iar noaptea puterea divină se odihnea în spatele uşii ferecate a naosului. Niciun sătean nu putea să-şi închipuie că un artizan ar îndrăzni să spargă sigiliul şi să violeze acest loc sacru la care trădătorul se gândise deja.

Paneb trecu de coloană, traversă curtea şi intra în clădire.

Pitulat în spatele unei stele, trădătorul îl aşteptă să iasă. Maestrul de operă a avut probabil grija să cioplească şi să şlefuiască nişte pietre care, fiind răsucite, să deschidă un loc tainic, în care să fie ascunsă comoara confreriei. Dar un amănunt neaşteptat îl făcu să devină bănuitor: nici Orătania Nesuferită şi nici Negruţu' nu se aflau pe aproape. Asta însemna că Zelosul lăsase animalele acasă, atrăgându-l într-o cursă.

Paneb părăsi în sfârşit templul, uşurat de sacul cel greu. Trădătorul se întoarse acasă, lipindu-se de ziduri. De îndată ce închise uşa, auzi lătratul lui Negruţu' şi gâgâitul Orătaniei Nesuferite.

Paneb era desigur dezamăgit că, încă o dată, îi scăpase prada… Dar trădătorul jubila: piatra de lumină era bine ascunsă în templul lui Maat şi al lui Hathor.

Având mari dureri la cot, Kenhir acceptase ca Niut cea Neobosită să-i fricţioneze pielea capului, nemulţumit pentru că trebuia să depindă de altcineva. Datorită masajului Clarei, bătrânul scrib putea măcar să scrie el însuşi în *Jurnalul Mormântului* fără ajutorul lui Imuni care, în ultimele zile, se purtase mult prea linguşitor faţa de el, ca şi când ar fi dorit o recompensă.

Imuni nu înţelesese nimic din spiritul confreriei, putându-se ca un scrib oarecare dornic de a face carieră, fără să simtă măreţia lumii în care era integrat.

Kenhir ştia care este singura ambiţie a lui Imuni: să devină scrib al Mormântului şi să-şi impună autoritatea în faţa celor două echipe de artizani. Dihorul ăsta ştia să-şi folosească viclenia şi nu trebuia subestimat.

— Mă duc până la templu, o anunţa Kenhir pe Niut.

— Nu faceţi bine! Ar trebui să vă odihniţi.

— În dimineaţa asta mă simt mai bine.

— Încep imediat să pregătesc dejunul… Nu care cumva să întârziaţi.

Nu, nu va întârzia, căci îl aştepta delicioasa friptura de porumbel cu mirodenii. Considerată pe merit drept cea mai bună bucătăreasă din sat, Niut cea Neobosită inventa tot felul de reţete proprii pe care Kenhir le înghiţea cu mare lăcomie.

Bătrânul scrib o luă pe uliţa principală. Sătenii îl salutau, iar el le răspundea mormăind.

Maestrul de opera înlocuia piatra de pe prag.

— A căzut în plasă trădătorul nostru? întreba Kenhir.

— Din păcate, nu.

— De necrezut! Ai putea crede că cineva îl informează despre intenţiile noastre.

— Să sperăm că nu este vorba decât despre intuiţia lui. S-ar putea ca absenţa câinelui şi a gâştii să-i fi dat de bănuit.

— Când vom reuşi oare să-l prindem pe demonul ăsta?

— Strategia noastră este destul de bună.

— Dar el rămâne în libertate, nepedepsit!

— Poţi fi liber atunci când eşti sclavul propriei tale lăcomii? Gândul îi e tot timpul numai la piatra de lumină şi la felul în care ar putea-o fura. Vom continua să ne punem planul în practică.

— Aş fi preferat ca în noaptea asta monstrul sa fie deja în cuşcă.

— Amintiţi-vă că m-aţi învăţat să fiu răbdător!

34.

După ce curăţase de coajă doua trunchiuri de sicomor, bine uscate, Didia cel Generos le tăiase cu ferăstrăul, făcându-le scânduri cu precizia artizanului care purta în ochi şi în braţe măsurile operei la care lucra. Folosind, în loc de rindea, o tesla cu coadă lungă, Didia utilizase apoi un burghiu cu mâner arcuit pentru a face găuri pentru cuie.

Când Paneb intra în atelierul dulgherului, cele doua sarcofage ale vizirului arătau deja destul de bine.

— Merge bine? întrebă maestrul de operă.

— Perfect. Dacă eşti de acord, aş face un capac glisant, uşor bombat. Totul va fi asamblat în cuie de lemn şi voi folosi opritori din cedru, pentru o bună prindere a capacului deasupra cuvei.

Paneb observă îmbinarea perfectă a scândurilor cu suporturile din colţuri şi calitatea pieselor de îmbinare, în forma de coadă de rândunică, fixate cu pene de lemn. Unele îmbinări între cadrul de bază şi cel superior erau cu unghi ascuns.

— Ce-ai zice de chipul lui Osiris sculptat în lemn de acacia?

— Nemaipomenita idee, aprobă Paneb. Pe capac îl voi picta pe vizir cu chipul lui Osiris, înconjurat de zeiţele Isis şi Nephtys. La picioare, Anubis, culcat pe capela de mumificare.

— Ce norocos, vizirul nostru! Mă întreb dacă merită un asemenea cadou acest înalt funcţionar cu existenţa searbădă.

— Ce contează, va plăti din belşug.

— Un sarcofag frumos ca ăsta se negociază în schimbul a o mulţime de lucruri: o cămaşă, un sac cu alac, o uşă din lemn, patru rogojini, un pat şi trei borcane cu grăsime… îţi dai seama cât ar valora amândouă!

— Vom primi mult mai mult, mai ales că se va ţine seama de arta cu care le lucrezi.

— Nu vorbi aşa, poartă ghinion!

— Iartă-mă, Didia, dar cele două sarcofage sunt adevărate capodopere.

— Întotdeauna există un mic amănunt care trebuie retuşat, ştii prea bine… în asta constă nobleţea meseriei noastre, misterul care uneşte mâna cu spiritul într-un act de iubire. Prima datorie a unui maestru de operă este aceea de a veghea asupra desăvârşirii lucrării şi, din fericire, şi tu ştii că este aşa.

— Bănuieşti cine ar putea fi trădătorul?

— Nici măcar nu vreau să cred că există, mărturisi Didia.

Imuni îi aduse un papirus scribului Mormântului.

— Mesaj urgent din partea vizirului.

Kenhir rupse sigiliul.

— Îl convoacă pe maestrul de operă pentru mâine dimineaţă… Dar cine se crede nimicul ăsta?

— Ca reprezentant al voinţei faraonului, vizirul are tot dreptul să-l convoace, remarcă Imuni, cu o voce mieroasă.

— Aşa este, recunoscu Kenhir, dar eu pot să-l ignor, solicitând intervenţia regelui.

— Maiestatea Sa locuieşte la Pi-Ramses… Până să ajungi acolo vizirul poate folosi forţa pentru a-l obliga pe maestrul de operă să se prezinte la el.

— Iar eu îi ordon lui Sobek să-i gonească pe agresori!

— Ar fi mai bine să evităm o confruntare, şuieră Imuni.

— Du-te şi cheamă-l pe Paneb.

Maestrului de operă părea să nu-i pese.

— Vizirul nostru e nerăbdător să vadă cele două sarcofage, îşi spuse el părerea. Îi voi spune că nu sunt gata încă şi că graba ar putea duce la realizarea unei lucrări de proastă calitate. Ca să-l liniştesc, îi voi dărui una dintre vazele destinate palatului regal.

— Tare aş vrea să te însoţesc, spuse Kenhir.

— Nu merita sa vă obosiţi.

— Asculta bine ce-ţi va spune şarpele ăsta de doi bani, Paneb, şi nu te enerva! mai ales, nu vorbi în plus. Dacă te plictiseşte cu probleme administrative, lasă-mă pe mine să le rezolv.

— Nicio grija, voi fi cuminte ca o statuie.

Alergând în galop, calul lui Mehy parcurse într-un timp record distanţa dintre clădirile administraţiei şi vila generalului. Portarul abia avu timp să se arunce într-o tufă de cătina pentru a nu fi zdrobit de copite şi o servitoare, speriata, scăpă din mâini două urcioare cu lapte, care se sparseră căzând pe pământ.

Fără să dea vreo importanţa acestor drame domestice, Mehy sări din car şi alergă în sala de baie unde se afla Serketa, tocmai când servitoarea o epila.

— Îţi aduc nişte veşti excelente, anunţă el, radios.

— Încă puţin şi chinul meu ia sfârşit, iubitule. Toarnă-ţi un pahar de vin rece şi am sosit imediat.

Cunoscându-i preferinţele, intendentul îi servi un vin ales şi file de biban în sos piperat.

Mehy tocmai isprăvi de mâncat şi bea vinul din prima amforă, când soţia sa apăru, abia acoperită cu un voal care nu ascundea nimic din formele sale.

— Nu sunt eu fetiţa ta dulce?

— Vino aici!

După că îi frământă fesele Serketei cu brutalitate sa obişnuita, Mehy o forţa să i se aşeze pe genunchi.

— Vom scăpa în curând de Paneb cel Zelos, o anunţa el.

— Ai hotărât să-l ucizi?

— O va face vizirul din Teba, în modul cel mai legal posibil! Bătrânul asta

neputincios numit de mine tocmai a primit o mulţime de documente acuzatoare la adresa maestrului de operă din Locaşul Adevărului.

— E iniţiativa trădătorului?

— Dacă e aşa, înseamnă că a lucrat bine. Capetele de acuzare sunt formulate în stilul unui scrib, faptele sunt precise şi detaliate. Paneb nu mai poate, sub nicio formă, să iasă liber din biroul vizirului.

— Ţi-a arătat dovezile?

— Omul ăsta neînsemnat nu-mi ascunde nimic! Va fi şi el util o dată în viaţa. Şi nici măcar n-a fost nevoie să-l mituiesc. Cazul e prea simplu. Este de ajuns să aplice legea şi Locaşul Adevărului va fi desfiinţat. După Nefer cel Tăcut, Paneb cel Zelos… Kenhir e prea bătrân să reziste dezastrului care va face să dispară confreria. Fie trădătorul reuşeşte să ia conducerea, fie o desfiinţez chiar eu. Şi într-un caz, şi în celalalt, piatra de lumina va fi a noastră! Şi odată cu ea, puterea absoluta.

Serketa nu se entuziasma câtuşi de puţin.

— Cred că Paneb şi-a pregătit apărarea.

— N-a aflat încă nimic! Desigur, crede că vizirul l-a convocat în legătură cu comanda sarcofagelor.

— Zelosul va simţi că este atras într-o cursă şi nu va veni.

— În cazul ăsta, vizirul va face uz de forţă. Şi forţa înseamnă armata mea.

— Confreria se va apăra.

— Nu va fi în stare.

Serketa coborî de pe genunchii soţului ei şi, nervoasă, începu să se plimbe.

— O înfruntare directa îţi va face mai mult rău… Vei fi acuzat de violenţa, iar reputaţia ta de administrator prudent şi cumpătat va fi distrusa! Trebuie să eviţi această catastrofă.

— N-am ajuns încă acolo, porumbiţa mea dulce. Paneb n-are niciun motiv să se teamă, se va duce la vizir şi va fi aruncat în temniţa.

Urmând modelul lui Mehy căruia îi era dator pentru numirea sa, bătrânul vizir adoptase aceeaşi atitudine ca şi primarul oraşului: nicio iniţiativa, respectare în literă a directivelor generalului şi gestiunea treburilor curente, făcând apel la general ori de câte ori se ivea vreo dificultate.

Urmând această linie de conduita, demnitarul îşi asigura o linişte deplina şi se bucura de o viaţa fără griji în vila sa de pe malul Nilului.

Într-o cetate sigură cum era Teba, în care faptele nelegiuite erau foarte rare, Mehy îşi asigurase o reputaţie de general integru, capabil să menţină disciplina spre liniştea locuitorilor. Pe de altă parte, vizirul nu mai convocase de multa vreme tribunalul suprem, în care erau judecate actele criminale şi acuzaţiile grave.

Când primise documentul anonim prin care maestrul de operă al Locaşului Adevărului era acuzat, bătrânul curtean intrase în panică.

Desigur, primul impuls a fost să-l arate generalului.

Mehy îl sfătuise să aplice legea după ce, printr-o scrisoare oficiala, va informa puterea centrală.

Bătrânul spera că maestrul de operă nu va răspunde convocării sale, căci Paneb cel Zelos îi fusese descris ca un sălbatic pus pe harţa. În caz de nesupunere, generalul ar fi trebuit să intervină, folosind forţa. Iar el, vizirul, va scăpa de orice răspundere.

— Ne solicita cineva, în dimineaţa asta? îl întrebă el pe secretar, un scrib slăbănog şi palid.

— Nu e nimic important; se vor ocupa secretarii.

— N-avem nicio problemă importantă de analizat?

— În Teba domneşte o linişte cum nu s-a mai văzut. Datorita prezenţei babuinilor în piaţă, nu mai are loc nici cel mai neînsemnat furt… Un planton îşi făcu apariţia.

— Paneb cel Zelos, maestrul de opera al Locaşului Adevărului, doreşte să-l vadă pe vizir.

35.

Bătrânul înghiţi în sec la gândul ca va sta faţa în faţă cu acest personaj violent şi răzbunător, care, după câte auzise, era în stare, să doboare la pământ nouă adversari de unul singur.

— Totul este gata?

— Fiţi fără grija, îi promise secretarul, veţi fi în siguranţa.

— Bine, bine… Sa între.

Când colosul apăru, vizirul se simţi deodată mai neputincios şi mai bătrân.

Se făcu mic pe scaun, evitând privirea Zelosului, pătrunzătoare ca fulgerul.

— Cele două sarcofage pe care le-aţi comandat nu sunt încă gata, îl anunţa Paneb, dar vă pot asigura că vor fi nişte piese excepţionale. Celelalte comenzi sunt pe terminate, şi iată o probă a muncit noastre.

Ţinând vaza albastra ca pe o ofrandă, maestrul de operă făcu un pas către înaltul magistrat.

— Nu vă apropiaţi!

Surprins, Paneb se opri.

— Sunteţi arestat, spuse vizirul cu o voce tremurândă.

Vreo zece gărzi dădură năvală în birou, încercuindu-l pe colos şi ameninţându-l cu lăncile.

— Este o greşeală idioată!

— Sunteţi un criminal periculos şi am dovezi de netăgăduit. La cel mai mic semn de nesupunere, veţi fi doborât la pământ.

Soldaţii care-l ameninţau pe Paneb nu erau nişte terchea-berchea şi profitaseră de efectul surprizei. Păzit de aproape, colosul nici nu se putea mişca.

— Aş putea să ştiu măcar pentru ce sunt acuzat?

— O veţi afla foarte curând! Duceţi-l pe criminal în temniţă.

Un soldat îi puse cătuşele din lemn, altul îi împiedică Gleznele, în timp ce vârfuri de pumnale îl înţepau în gât, în piept şi în spate.

Mehy luă arcul, îl încordă gata să-l frângă şi ţinti un şoim pelerin care făcuse imprudenţa să zboare pe deasupra vilei, rotindu-se pe boltă, în cercuri largi. Niciun vânător nu se atingea de această pasăre, încarnarea lui Horus, protectorul regalităţii, dar puţin îi păsă generalului de aceste superstiţii.

Un mic strigăt de spaimă îl tulbură pe Mehy, care dădu drumul săgeţii cam prea devreme. Privirea ageră a şoimului prinse direcţia din care venea pericolul de moarte şi, în ultima clipă, ţâşni către soare bătând puternic din aripi.

Privind înapoi, Mehy o zări pe servitoarea nubiană pe care Serketa se grăbise s-o pedepsească. Căzuse în genunchi şi se smiorcăia.

— Iertare, stăpâne, dar m-am temut pentru pasăre!

Generalul îi trase o palma atât de năprasnică, încât fata căzu lată pe aleea acoperita cu nisip.

— Netoata ce eşti, m-ai făcut să ratez ţinta! Dispari din faţa mea şi să nu-mi mai ieşi în cale!

Uitând de durere, frumoasa negresă se ridică şi o luă la sănătoasa. Mehy ar fi violat-o cu mare plăcere, dar se temea de Serketa. Dacă ar înşela-o, ar afla la un moment dat şi nu l-ar ierta. În ajunul unei mari victorii, nu era momentul să facă o asemenea greşeală. Când soţia sa va fi cu adevărat prea grasă şi incapabilă să-l ajute, va vedea el ce va face.

— Tot nimic? îl întrebă Mehy pe intendent.

— Corespondenţa obişnuita, dar nimic de la biroul vizirului.

Se auzi galopul unui cal.

Mehy alergă la uşă. Era în sfârşit un trimis al vizirului, cu un mesaj urgent.

Începutul scrisorii îl încântă pe general: Paneb fusese întemniţat!

Dar ceea ce urma îl punea în încurcătură: un vizitator important sosise la Teba. Mehy nu ştia cum să interpreteze acest eveniment neaşteptat.

Se făcea seara, dar Paneb tot nu revenise în sat.

— Nu vă este foame? îl întrebă Niut pe Kenhir, care nici nu se atinsese de un îmbietor chefal fript, cu garnitură de linte.

— Se întâmplă ceva anormal.

— Poate că vizirul l-a oprit la masă pe maestrul de operă.

— Paneb ne-ar fi anunţat…

Niut era la fel de neliniştita ca şi scribul Mormântului şi, când acesta se ridică să-şi ia toiagul, nu încercă să-l reţină. Înainte să iasă, îi puse o pelerină pe umeri.

— Bate un vânt rece, să nu prindeţi vreun guturai.

Kenhir merse până la al cincilea fort.

— Sobek este aici? îl întreba el pe nubianul aflat de gardă.

— Nu, a luat carul şi a plecat la debarcader.

Nubianul se alarmase şi el în aşa măsură, încât plecase să se informeze.

— Dă-mi un taburet. Rămân aici să-l aştept.

— N-am nimic prea confortabil… — Nu contează.

Aşadar Paneb căzuse într-o cursă. Întinsă de cine? Că doar nu putea îndrăzni idiotul ăla de vizir să se ia de maestrul de operă al Locaşului Adevărului! Ordinul venea deci din partea adevăratului stăpân al Tebei, generalul Mehy. Dar cum era posibil? Ca administrator principal al malului stâng avea datoria sa asigure protecţia confreriei!

Ba mai mult, n-avea niciun motiv să-i facă vreun rău. Mai important decât Mehy nu era decât stăpânul suprem al confreriei, faraonul Egiptului. Dar bietul Siptah n-avea cu siguranţa niciun amestec; doar regina Tausert ar mai fi putut avea o asemenea iniţiativă.

Kenhir se cutremură.

Dacă nu se înşela, însemna că regenta semnase, pentru un motiv pe care nu-l putea bănui, condamnarea la moarte a confreriei. Mai întâi, decapitarea ei, prin arestarea maestrului de opera de către vizir şi apoi… — Se întoarce Sobek! îl anunţa tânărul aflat de paza.

Carul nubianului se opri brusc. Sobek nu uita să-şi mângâie calul şi veni lângă scribul Mormântului.

— Paneb e întemniţat la palat, îi spuse el.

— Pentru care vină?

— I-au fost aduse multe acuzaţii, dar nu ştiu nimic mai mult.

— Dar cine l-a acuzat?

— Nici asta n-am aflat. Se pare că vizirul a primit un raport amănunţit care aduce dovezi despre vinovăţia lui Paneb.

— Aici e mâna trădătorului, nu mai încape nicio îndoială… O să cer audienţă la vizir.

Oasele bătrânului scrib suportau greu zdruncinăturile dramului, dar Kenhir nu mai simţea nicio durere, gândindu-se numai la maestrul de operă. Va trebui să-l convingă pe vizir că totul fusese pus la cale şi că Paneb trebuia eliberat fără întârziere.

Sobek îl trezi pe un barcagiu care, fără nicio tragere de inima, accepta să traverseze Nilul la căderea nopţii. Tonul categoric al nubianului şi prezenţa sa impunătoare îl făcuseră să nu stea prea mult pe gânduri.

Apartamentele vizirului se învecinau cu palatul regal din Karnak, aşa încât scribului Mormântului îi trebui destul de mult pentru a-l convinge pe responsabilul securităţii să-l trezească pe înaltul demnitar.

Luat pe nepusă masă, vizirul accepta să-l primească pe Kenhir în anticamera în care, de obicei, aşteptau vizitatorii. Temându-se de scandalul pe care acest scrib mânios avea să-l provoace, prefera să nu se opună acestei înfruntări inevitabile.

— Maestrul nostru de operă este închis aici?

— Da, aşa este.

— Care sunt acuzaţiile?

— Nu vi le pot dezvălui.

— Ba bineînţeles că puteţi! Ca scrib al Mormântului am acces la toate documentele oficiale privind confreria.

— De data asta este vorba de un caz excepţional…

— Este tot ce-mi puteţi spune?

Furia lui Kenhir îl impresiona pe vizir, dar nu mai putea da înapoi.

— Un caz excepţional trebuie rezolvat printr-o procedura excepţională, preciză el cu o voce nesigură.

— Oricât de vizir aţi fi, sau poate tocmai pentru că sunteţi, trebuie să respectaţi legea lui Maat.

— Ascultaţi, Kenhir…

— Arătaţi-mi dovezile şi eliberaţi-l imediat pe maestrul de opera din Locaşul Adevărului.

— Imposibil.

— Îi voi scrie imediat Maiestăţii Sale şi îi voi face cunoscută conduita dumneavoastră. În mod sigur, veţi fi destituit.

— Aveţi tot dreptul, Kenhir.

— Aţi face mai bine să răspundeţi cererii mele!

— V-o repet: îmi este imposibil.

— Pentru că vreţi război, îl veţi avea.

Paneb ar fi putut distruge uşa micuţei încăperi, ar fi putut înfrunta gărzile şi ar fi încercat să iasă din palat. Dar însemna să facă o ilegalitate şi asta nu se potrivea cu funcţia sa. Dorea să afle motivele întemniţării sale şi să ştie cine încerca să distrugă confreria prin acele acuzaţii absurde care i se aduceau.

Se întinsese pe un pat minuscul, cu dorinţa de a petrece o noapte liniştită şi de a se pregăti pentru a apărea în faţa unui tribunal, ca să-şi susţină în voie nevinovăţia, în timp ce Kenhir avea să ducă o lupta crâncenă pentru a obţine eliberarea lui. Egiptul era o ţară în care se respecta legea lui Maat, aceasta fiind prima datorie a vizirului.

Dar fu trezit cu brutalitate: două vârfuri de lance îl înţepară pe colos în coaste.

— Urmează-ne, porunci un soldat din gardă.

Paneb fu condus într-o mică sală cu două coloane, care nu semăna câtuşi de puţin cu un tribunal.

Aşezat pe un scaun scund, cu un papirus desfăşurat pe genunchi, vizirul nu îndrăznea să-l privească în ochi pe prizonier.

— Paneb cel Zelos, a sosit momentul să dai socoteală pentru nelegiuirile tale.

36.

— Este vorba despre o discuţie particulară sau despre o audienţa oficială? întrebă maestrul de operă.

— Procedez aşa cum cred, răspunse bătrânul vizir, şi vă somez să răspundeţi la acuzaţiile care vi se aduc.

— Cine mă acuză?

— Asta nu trebuie s-o ştiţi.

— Legea vă obligă să-mi spuneţi numele lui. Dacă refuzaţi, procedura, oricare ar fi ea, va fi considerată nulă.

Vizirul părea încurcat.

— De fapt… este vorba de un document… anonim.

— Asta înseamnă că nu are nicio valoare juridică.

— Faptele de care sunteţi acuzat sunt atât de grave, încât pot trece peste acest amănunt.

— Asta nu e posibil. Ori îmi spuneţi numele, ori părăsesc această încăpere.

— Documentul este cu adevărat anonim şi n-am cum să aflu cine este autorul. Sunteţi de acord să aflaţi măcar faptele de care sunteţi învinuit?

— Eu n-am nimic pe conştiinţă, aşa că aş dori să le aflu.

Vizirul îşi drese vocea.

— Să începem cu cea mai puţin gravă, deşi este, şi aceasta, o greşeală de neiertat: v-aţi încredinţat boul unui artizan din confrerie pentru a fi îngrijit şi aţi folosit doi Servitori ai Locaşului

Adevărului la muncile câmpului vostru, ceea ce este strict interzis.

— Această acuzaţie nu are fundament. Este adevărat că m-au ajutat doi artizani, dar ca voluntari şi fără a primi bani pentru asta. Va fi de ajuns să-i întrebaţi şi veţi afla adevărul. Cei cinci ţărani care muncesc pentru mine legal vor putea confirma la rândul lor spusele mele.

— Ei, dar exista altceva şi mai grav. Sunteţi acuzat că aţi sedus mai multe femei căsătorite, tulburând liniştea familiilor lor.

Colosul izbucni în râs.

— Care femei s-au plâns?

— Documentul nu aminteşte niciun nume… Negaţi şi aceasta faptă?

— Soţia mea va putea fi martor şi vă va spune că purtarea mea nu compromite cu nimic armonia satului.

— Bine, bine… Să mergem mai departe: aveţi un târnăcop pe care nu-l foloseşte nimeni altcineva, ceea ce contravine regulamentului.

— Scribul Mormântului vă poate preciza faptul că acest târnăcop este proprietatea mea personală, recunoscuta de toţi, şi ca poartă o pecete atât de specială, încât n-ar putea fi confundat cu niciun altul. Prin urmare, după ce a fost folosita, această unealta nu trebuie restituită confreriei.

— Acest amănunt excepţional ar fi trebuit semnalat administraţiei!

— Este consemnat în *Jurnalul Mormântului,* pe care Kenhir vi-l poate arata.

— Perfect, perfect… Dar ce spuneţi de patul pe care l-aţi furat dintr-un mormânt?

— Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, protestă Paneb, aş fi fost judecat şi

condamnat de tribunalul confreriei. Niciodată n-a fost comis vreun furt din locurile de veci ale strămoşilor noştri, ale celor care veghează asupra noastră şi pe care îi venerăm zi de zi.

Mi-a fost oferit un pat în mod oficial, cu acordul scribului Mormântului şi acest dar este consemnat în *Jurnal.*

— Ajungem la acuzaţiile cele mai grave, pasibile de pedeapsa cu moartea.

Paneb făcu ochii mari.

— Vorbiţi serios?

— Lata faptele: profanarea mormintelor din Valea Regilor!

De data asta colosul nu se mai putu stăpâni.

— Aţi înnebunit?

— Vă invit să-mi respectaţi funcţia! îl imploră vizirul, simţind că i se taie respiraţia. Am datoria să aflu adevărul şi… — Atunci îmi datoraţi nişte explicaţii!

Neîndrăznind să-l privească în ochi pe colos, bătrânul reveni la lectura papirusului.

— Aţi furat o stofă de preţ din mormântul faraonului Sethi al II-lea şi, pentru a sărbători, v-aţi îmbătat, sus, pe sarcofagul lui.

— Este adevărat.

Vizirul ridică puţin privirea.

— Re… recunoaşteţi aceste fapte?

— Recunosc că m-am îmbătat. În rest, acuzatorul a inventat o întreagă maşinaţie de minciuni grosolane! Stofa cu pricina nu se afla în mormântul lui Sethi al II-lea, iar sarcofagul lângă care eu şi tovarăşii mei am gustat un vin excelent nu era sarcofagul lui. Am martori. Ei vor risipi aceste afirmaţii, pe cât de groteşti, pe atât de jignitoare.

— Şi chiar aveţi martori?

— Vor depune mărturie, sub jurământ, în faţa tribunalului din sat prezidat de scribul Mormântului şi apoi în faţa voastră, dacă o doriţi neapărat. Şi, atât stofa cât şi sarcofagul, vă vor sta la dispoziţie.

— Bine, bine… Dar mai rămâne un punct de o excepţională gravitate.

— Vă ascult.

Colosul se calmase, aşa că vizirul prinse curaj.

— Din Valea Regilor au fost aduse în sat blocuri de piatră aparţinând mormântului faraonului Meremptah, blocuri care au fost întrebuinţate la construirea a patru coloane pentru propriul loc de veci.

— Aşa este, recunoscu Paneb.

— Care va să zică, deşi sunteţi maestrul de operă al Locaşului Adevărului, aţi profanat mormântul unui rege, după ce l-aţi creat şi l-aţi decorat!

— Inexact.

— Bine, dar… aţi recunoscut! Este o crimă!

— Nu este vorba de niciun delict: blocurile cu pricina sunt materiale recuperate. Am cerut unui grup de oameni din echipa să cureţe Valea Regilor de resturile de piatră lăsate pe şantiere. Aceştia au adus în sat bucăţi mari de piatră, care puteau fi folosite la construirea mormântului meu. Au vrut să-mi ofere acest minunat cadou.

— Şi ei pot fi martori?

— De bună seamă.

Bătrânul vizir înfăşură papirusul.

— Aţi redus acuzaţiile la zero, maestre de operă.

— Mai aveţi ceva să-mi reproşaţi?

— Nu vi se pare că e destul?

— Dacă am înţeles bine, renunţaţi la orice acuzaţie.

— Explicaţiile pe care mi le-aţi dat m-au convins… Dar poate că un judecător mai important decât mine ar fi de altă părere.

Regina Tausert îşi făcu apariţia.

Atât vizirul cât şi maestrul de operă se ridicară de îndată pentru a o saluta.

— Am auzit totul, spuse ea, şi am ajuns la aceleaşi concluzii cu vizirul. Maestrul de operă a ştiut să risipească ceaţa şi să aducă argumente care fac nul acest raport anonim, operă unui calomniator odios.

Învins, bătrânul se retrase.

Paneb o admira pe regentă, a cărei frumuseţe nu era departe de cea a Turcoazei. Aceeaşi nobleţe rebelă, aceeaşi delicateţe a trăsăturilor, aceeaşi luciditate în privire, dar mai multă singurătate şi suferinţa tăinuită.

Tausert era surprinsă de puterea Zelosului şi de energia ce emana din toată fiinţa lui. Pentru o clipă, îi trecu prin gând că acest colos ar putea fi un faraon dintre cei mai renumiţi şi că un asemenea bărbat ar şti să conducă ţara.

— Vinovăţia ta ar fi declanşat o criză atât de gravă, încât regenţa mea ar fi avut mult de suferit, declară regina.

— Sunt nevinovat, Maiestate, şi atât reputaţia Locaşului Adevărului, cât şi a voastră, rămân neatinse.

— Am preferat să mă conving singură, pentru că pe seama ta circulau zvonurile cele mai alarmante şi nu eram sigură de imparţialitatea vizirului. Acum m-am convins: va fi înlocuit chiar mâine. Acest bătrân curtean n-ar fi fost în stare să facă deosebirea dintre adevăr şi minciună. Nu vreau să se mai ivească asemenea incidente.

— Iertaţi-mi îndrăzneala, Maiestate, dar de ce să nu fie audiaţi martorii pentru a risipi astfel orice neînţelegere?

Regina zâmbi, ca o rază de lumină.

— Pentru că mi-ai câştigat încrederea, Paneb. Nu cunoşti acest sentiment?

— Când conduci o confrerie sau o ţară, acest sentiment ar trebui exclus.

— E drept, aceasta este şi părerea mai multor mari faraoni… Dar eu nu sunt decât o regenta, şi încă destul de slabă, astfel că îţi dau crezare. De când sunt la putere am învăţat să-i cunosc pe oameni şi sunt sigură că tu nu eşti în stare să minţi.

Emoţionat, Zelosul nu găsi niciun răspuns.

— Cineva ţine cu tot dinadinsul să te distrugă, maestre de operă, şi trebuie să-l descoperi.

— L-am şi descoperit, Maiestate. Vă cer favoarea să fie judecat după legile confreriei.

— Vreau să-ţi amintesc că pedeapsa supremă este dată doar de tribunalul vizirului.

— Fiţi pe pace, calomniatorul va scăpa viu după judecata din satul nostru… Mă rog, dacă va mai putea fi numit „viu ”ţinând seama de soarta care îl aşteaptă.

— Fă în aşa fel încât să respecţi legea lui Maat, maestre de opera.

— Ne veţi face onoarea să ne vizitaţi, Maiestate?

— Trebuie să plec imediat la Pi-Ramses. Trebuie să ştii că regele Siptah este din ce în ce mai bolnav… Ai grijă ca totul să fie pregătit pentru funeraliile sale.

— Vă promit, Maiestate.

37.

În calitatea sa de maestru de operă al Locaşului Adevărului, Paneb prezida tribunalul întrunit înaintea templului lui Maat şi al lui Hathor.

Din juriu făceau parte femeia înţeleaptă, scribul Mormântului, şeful echipei din stânga, Ched Salvatorul şi două preotese ale lui Hathor. La această audiere, care se anunţa a fi excepţională, asistau toţi sătenii.

De la întoarcerea sa, Paneb nu făcuse nicio declaraţie oficială, aşa că toţi se pierdeau în presupuneri de tot felul privind motivele întemniţării sale.

Când maestrul de operă luă cuvântul se lăsă o linişte de mormânt.

— S-au făcut împotriva mea acuzaţii mincinoase. Le-a făcut un locuitor al satului care nici măcar n-a avut curajul să semneze documentul trimis vizirului. Am fost întemniţat ca un răufăcător, dar m-am putut apăra datorită intervenţiei reginei Tausert şi dovedindu-mi nevinovăţia. Mai rămânea să-l descopăr pe denunţător, omul care căuta să stăpânească satul cu preţul încălcării îndatoririi sale, cel care m-a urât întotdeauna şi care nu se hrăneşte decât cu ambiţii.

O rumoare dezaprobatoare străbătu adunarea.

— Viermele ăsta să mărturisească imediat! strigă Nakht cel Puternic.

Dar nimeni nu se prezentă.

Fened Nasul i se adresa maestrului de operă.

— Ştii, într-adevăr, cine e nemernicul?

— S-a denunţat singur, prin acuzaţiile sale. Numai el putea să le formuleze şi să altereze faptele cu atâta meschinărie şi ură.

Artizanii se priviră unii pe alţii, dar niciunul nu putea să creadă că cel care se purtase atât de josnic făcea parte din comunitatea lor.

Paneb cel Zelos i se adresa lui Imuni, ascuns în spatele lui Didia cel

Generos.

— Ar trebui, măcar, să recunoşti! îl sfătui el.

Micul scrib cu privire prefăcută şi cu faţă de rozător încercă să se retragă, dar Karo cel Posac şi Casa Funie îi tăiară calea.

— Nu înţeleg, bolborosi Imuni pe tonul său mieros care-l scosese întotdeauna din minţi pe Kenhir. Mi-am îndeplinit corect îndatoririle şi… — Apropie-te, porunci maestrul de operă.

Scribul se supuse. De faţă cu Paneb, cu femeia înţeleaptă şi cu scribul Mormântului, se prefăcu la început umil.

— Poate ca am făcut unele greşeli, dar fără intenţia de a face rău cuiva… Paneb a fost bănuit de unele fapte nelegiuite pe care nu le-a comis, doar printr-un nefericit concurs de împrejurări.

— Tu eşti cel care i-a trimis vizirului raportul? întrebă maestrul de opera.

— M-am simţit obligat să-l informez în legătură cu câteva incidente… —

Fără să mă întrebi pe mine? răcni Kenhir.

— Nu… nu voiam să va deranjez.

— De cine crezi tu că-ţi baţi joc, Imuni? Mi-ai înşelat încrederea, l-ai calomniat pe maestrul de operă şi ai devenit duşmanul întregului sat!

Schimbându-şi atitudinea, micul mustăcios deveni arţăgos.

— N-aţi ţinut niciodată seama de calităţile şi de drepturile pe care le am! izbucni el. Eu sunt cel care ar fi trebuit să ocupe funcţia de scrib al Mormântului, şi asta de multă vreme, căci eu sunt cel mai calificat dintre voi! De ce nu vreţi să recunoaşteţi?

Paneb îl privi pe Imuni drept în ochi.

— Tu eşti cel care l-a ucis pe Nefer cel Tăcut?

— Nu, nu… Asta nu… Jur că sunt nevinovat!

Paneb îşi dădu seama că scribul era prea speriat ca să poată minţi.

— Să-l strivim pe viermele ăsta! propuse Karo cel Posac.

— Calmaţi-vă, le ceru maestrul de operă. Niciun gest nelalocul lui să nu întineze demnitatea acestui tribunal.

Kenhir era dărâmat. Nu apreciase niciodată caracterul ajutorului său, dar nu

şi-ar fi putut închipui că invidia şi ura îi distingeau sufletul.

— Trădarea lui Imuni este dovedită, spuse Hay, aprobat cu îndârjire de toţi ceilalţi membri ai confreriei.

— Pedeapsa ce i se cuvine se impune de la sine, constată Paneb: excluderea definitivă din sat.

Tribunalul aprobă propunerea.

Imuni devenise palid ca un spectru.

— Nu… nu aveţi dreptul!

— Nu vei mai intra niciodată pe poarta Locaşului Adevărului, anunţa Paneb, şi nu vei mai fi admis nici măcar în zona auxiliarilor. Va fi depusă la vizir o plângere împotriva ta, pentru insulte la adresa unui demnitar şi denunţ calomniator. Adio, Imuni!

Casa Funie şi Karo cel Posac îl apucară pe micul scrib de gulerul tunicii şi, urmat de ceilalţi artizani, îl târâră de-a lungul uliţei principale.

Imuni se temea că va fi bătut, dar cei doi cioplitori în piatră se mulţumiră să-l conducă până la poarta cea mare, pe care o deschise Renup cel Jovial.

Echipa din dreapta şi cea din stânga se înşiruire pe două coloane.

— Şterge-o, lepădătură! îi porunci Userhat Leul.

Imuni ezită.

— Nu ştiţi ce pierdeţi! Eu aş fi…

Fened Nasul luă o piatră şi ţinti spre fundul scribului, care scoase un chiţăit de durere.

— Şterge-o, dacă vrei să nu fii ucis cu pietre!

Imuni o luă la sănătoasa, părăsind Locaşul Adevărului în huiduielile echipajului.

Banchetul organizat de Mehy şi Serketa în vila lor de pe malul stâng avea să se numere printre cele mai reuşite ale anului. Administratorul principal onora, astfel, numirea noului vizir ales de regina Tausert, un preot oarecare din Karnak.

Înaltul magistrat nu apreciase câtuşi de puţin talentul dansatoarelor goale, cu văluri trandafirii legate sub colier şi fluturând în jurul lor. Nici măcar nu se îmbătase, în ciuda vinurilor de cea mai bună calitate, părăsind petrecerea

destul de repede.

Zâmbindu-le oaspeţilor şi împărtăşindu-le confidenţe, Serketa avusese grijă să amintească într-una de faptul ca ea şi Mehy formau o pereche fericită şi generoasă, că destinul îi copleşise cu îndeplinirea tuturor dorinţelor şi că singura lor ambiţie era să se pună în slujba ţării. Oare prosperitatea economiei tebane nu era o dovadă a capacităţii de administrare a soţului său, conducător cinstit prin excelenţă?

În timpul unei scurte discuţii cu Tausert înaintea plecării sale spre PiRamses, Mehy aprobase cu căldură înlocuirea bătrânului vizir, înlocuire pe care avea chiar el de gând s-o propună. Totodată, se felicitase pentru reabilitarea promptă a lui Paneb cel Zelos, un maestru de operă remarcabil, deşi cu un caracter cam violent. Şi, bineînţeles, generalul o asigurase pe regină de întregul lui devotament.

Discutând cu numeroşi demnitari ai provinciei, Mehy verificase dacă reputaţia şi influenţa sa rămăseseră intacte.

După plecarea invitaţilor, Serketa o puse pe servitoarea nubiană să-i maseze picioarele.

— Ne mai rămâne de iscodit un oaspete, îi spuse Mehy.

— Destui imbecili pentru seara asta, iubitul meu drag.

— De acord, dar ăsta ar trebui să te intereseze mai mult decât ceilalţi.

— Mă faci curioasă… Cine e?

Generalul deschise uşa unui scrib pipernicit cu cap de dihor şi cu o privire ipocrita.

— Ţi-l prezint pe Imuni, fostul asistent al scribului Mormântului.

Serketa se prefăcu impresionată.

— N-aţi fost, cumva, victima unei cumplite nedreptăţi?

— Din păcate, da, şi nu ştiu cum m-aş putea apăra.

— Ce-ar fi să ne povestiţi, cu lux de amănunte, aceste evenimente neplăcute? propuse Mehy. În calitate de protector al Locaşului Adevărului, sunt dator să adun cât mai multe informaţii, pentru a nu face greşeli.

Imuni nu se lăsă rugat de două ori. Generalul şi soţia sa îl ascultară cu atenţie.

— Deci vă consideraţi nedreptăţit, constată Mehy, deşi vă simţiţi capabil să conduceţi confreria.

— M-aţi înţeles perfect, generale!

— Sunteţi într-o situaţie delicată, foarte delicata… Paneb a ieşit nevinovat, acuzaţiile aduse fiind considerate nefondate, iar noul vizir nu se grăbeşte să cerceteze dosarul. Totuşi…

Privirea micului scrib străluci de lăcomie.

— … Totuşi, continua Mehy, sunt un om avid de dreptate, motiv pentru care sunt emoţionat în faţa sincerităţii cu care vorbiţi. Pentru moment cariera vă este distrusă, iar eu nu mă pot opune tribunalului confreriei. Dar dacă mi-aţi povesti tot ce ştiţi despre Locaşul Adevărului, aş înţelege mai bine această întâmplare dureroasă şi poate că v-aş putea ajuta.

Imuni îşi trecu degetul arătător peste mustaţă.

— Asemenea informaţii sunt atât de confidenţiale încât cer un preţ cam mare…

— Toate au un preţ, este adevărat, dar mi le veţi vinde doar mie. Căci, dacă deveniţi prea vorbăreţ, vizirul vă va aresta pentru înaltă trădare. Vreau să spun că întâlnirea noastră trebuie să rămână secretă. În semn de prietenie, vă voi instala într-o vilă din Egiptul de Mijloc, unde veţi răspunde de gestiune, în aşteptarea unei perioade mai favorabile.

Imuni povesti îndelung, încântat că a găsit un aliat atât de puternic, care îi oferea viitorul pe care şi-l dorea: să scape de Paneb şi să devină patronul confreriei. Nu va avea nevoie decât de răbdare, şi asta nu-i lipsea.

Serketa nu află nimic nou despre satul artizanilor şi despre viaţa lor, dar îi plăcu ranchiuna micului scrib, o marionetă în mâinile soţului ei. Şi se bucura mai ales de naivitatea confreriei, convinsă că, prin izgonirea lui Imuni, scăpase şi de trădătorul care o submina din interior.

Numai că trădătorul era cu totul altcineva.

38.

Niut cea Neobosită întinsese pânza umeda între două scânduri din lemn cu striuri, care erau folosite drept presă. Astfel, ea avea să obţină un pliseu superb, iar scribul Mormântului va îmbrăca o adevărată cămaşă de ceremonie.

Deşi foarte zdruncinat de purtarea lui Imuni, Kenhir reuşise să adoarmă datorita sedativelor prescrise de Clara şi nu-i pierise nici pofta de mâncare.

Şi totuşi, când veni acasă după consiliul restrâns la care participaseră femeia înţeleaptă şi cei doi şefi de echipa, avea o figura trista.

— Alt necaz?

— Nu tocmai… Ce părere aveai tu despre Imuni?

— V-am spus-o de mai multe ori: când ai un cap de rozător, nu faci decât să rozi. Când ai o voce mieroasa, eşti linguşitor, şi când eşti linguşitor, minţi. Dar nu m-aţi ascultat niciodată!

— Ba te-am ascultat, Niut, dar nu puteam crede că poate fi atât de josnic…

— Şi nici acum n-o credeţi, pentru că nu vă puteţi închipui ce monstru poate lua naştere din contopirea meschinăriei cu ambiţia.

— Consiliul a hotărât să fie numit un alt scrib în locul lui.

— Asta e bine! Sunteţi la o vârstă la care aveţi nevoie de un ajutor.

— Am propus un candidat care a fost acceptat în unanimitate.

— Cu atât mai bine. Pentru numirea sa oficiala, veţi purta o frumoasă cămaşă plisată.

— Înainte vreme, doream să-ţi cer părerea.

— La ce bun, din moment ce votul a avut loc deja?

— Rămâne însă de văzut dacă cel ales acceptă numirea… Mai bine zis, cea aleasă.

— O femeie scrib?

— Tu, Niut. Tu nu eşti numai o gospodină şi o bucătăreasă cum nu s-a mai văzut; tu ştii să scrii şi să citeşti. Toată lumea îţi cunoaşte seriozitatea şi puterea de muncă, aşa că întreg consiliul crede, ca şi mine de altfel, că nu poate exista un candidat mai potrivit pentru această funcţie.

Niut cea Neobosită cercetă cămaşa.

— Pot s-o fac şi mai bine, dar cu o pânză mai fină. Bun, hai la treabă: vreţi să-mi dictaţi textul zilei de azi pentru *Jurnalul Mormântului?*

Fiică a unui sculptor al echipei din stânga, frumoasa brunetă de cincisprezece ani plângea în hohote.

— Ce s-a întâmplat? o întreba Uabet cea Pură.

— Aş fi vrut… aş fi vrut să vă spun, dar nu mai îndrăznesc… Şi apoi… —

Hai, intră.

Ornată cu picturi încântătoare de către Paneb, care găsea o mare plăcere în a le reîmprospăta atunci când o culoare devenea mai ştearsă, locuinţa era o minune. Figuri geometrice, frunze de viţă şi de lotus, păsări zburătăcind printre tulpinile de papirus, toate compuneau un palat în miniatură, de care Uabet era mândră.

O invită pe fată să ia loc pe nişte perne portocalii, brodate chiar de ea.

— Mie voiai să-mi vorbeşti?

— Da… Nu… Lăsaţi-mă să plec, vă rog!

— Linişteşte-te, fetiţo, sunt gata să te ascult, orice ai avea să-mi spui.

Tânăra o privi cu ochii în lacrimi.

— E adevărat?

— Adevărat.

— Aţi putea să-mi daţi puţină apă?

Fata bău cu sete, de parcă ar fi mers prin deşert.

— Nu… N-o să-mi reproşaţi nimic?

— Îţi promit.

Îşi strânse genunchii şi spuse:

— Aseară, după apusul soarelui, eram împreună cu nişte prietene şi am intrat în vorbă cu nişte băieţi… am dansat cu sânii goi ca de obicei, dar nu ne-am oprit aici… Băuserăm puţină bere tare şi, cum era foarte cald, neam scos şi *perizomele,* pentru a putea face cât mai multe acrobaţii.

— Presupun că şi băieţii le-au scos pe ale lor!

— Da, la sfârşitul dansului… Dar n-am făcut decât să ne privim unii pe alţii râzând, după care toţi au plecat acasă. Dar eu n-am putut… — De ce?

— Din cauza fiului dumneavoastră, Aperti.

Fata bruna izbucni din nou în plâns.

— Te-a necinstit?

— Da şi nu… Când s-a apropiat de mine, nu-şi pusese încă *perizoma,* şi nici eu… Mai întâi, am crezut că vrea să mă mângâie. E atât de frumos şi de puternic… Ar fi trebuit să ţip, să mă zbat, să strig după ajutor.

— Şi n-ai făcut-o.

— Nu, mărturisi fata, ruşinata.

— Deci aţi făcut dragoste şi acum nu mai eşti fecioară.

Fata dădu din cap cu disperare.

— Eşti îndrăgostită de Aperti?

— Nu ştiu… Cred că da. Dar nu îndrăznesc să le spun părinţilor mei!

— L-ai revăzut pe fiul meu?

— Nu, vai, nu!

Aperti îi trase un pumn în bărbie fiului dulgherului din echipa din stânga, care căzu pe spate.

— Am câştigat! exclamă tânărul atlet de nouăsprezece ani, pe care, până atunci, nu-l învinsese nimeni în lupta cu mâinile goale.

— Întreaga noastră viaţă este doar o luptă, spuse Paneb, grav.

Surprins, nu îndrăzni să-şi privească tatăl în faţă.

— Ai fost bine iniţiat în pregătirea ipsosului, Aperti. E timpul să te ocupi de propria ta casă şi să iei de nevasta o femeie pe care ai sedus-o şi pe care o iubeşti.

— Dar eu… n-o iubesc pe niciuna!

— Ba da, adu-ţi aminte de bruneta cea frumoasă căreia i-ai demonstrat virilitatea ta.

— N-am făcut decât să ne distrăm, atâta tot!

— Pentru ea n-a fost un joc, şi nici pentru tine n-ar trebui să fie. Ori te apuci să restaurezi mica locuinţă pe care scribul Mormântului ţi-o dăruieşte să trăieşti cu soţia ta, ori părăseşti satul.

Ca în fiecare seară după terminarea consultaţiilor, Clara se lupta cu singurătatea. Trezită cu noaptea-n cap, trăia cu intensitate ritualul de dimineaţă, apoi se ocupa de pacienţii săi, având grijă şi de curăţenia satului.

Fericită că a reuşit să-i redea vederea lui Ched Salvatorul, nu se mai temea să îngrijească niciun bolnav care, ţinându-se seama de gravitatea bolii, ar fi trebuit să meargă la un specialist, la Teba.

După ce ultimul pacient ieşea din cabinetul său, resimţea din nou absenţa lui Nefer cel Tăcut, conştientă de faptul că acest gol Nu se va mai umple niciodată. Deşi iubea mult confreria, dorea mai presus de orice să-l reîntâlnească, şi asta cât mai repede, suferinţa despărţirii fiindu-i de nesuportat.

La căderea nopţii, Clara simţi că se sfârşeşte de oboseală. N-avea chef să mănânce şi ştia că nici măcar somnul nu-i va reda energia.

Hotărî să urce pe creastă, cu speranţa că zeiţa liniştii o va accepta la sânul ei şi-i va deschide porţile către lumea de dincolo.

Selena, fetiţa de şapte ani, stătea pe prag. Fiica lui Paneb cel Zelos şi a lui Uabet cea Pură strângea în pumni trei săculeţi de pânză, plini cu struguri, orz şi curmale.

— Ce faci aici, Selena?

— Am pregătit ofrande pentru a le oferi sus, pe creastă. Ţi-aduci aminte, mi-ai promis că mă duci. Sunt gata.

În ochii fetiţei se zărea un licăr auriu. În clipa aceea, Clara înţelese că destinul o alesese deja pe viitoarea femeie înţeleaptă a Locaşului Adevărului şi că, de acum înainte, va trebui să-şi consacre bună parte din vreme formării ei.

— Aşteaptă-mă câteva clipe.

Când Clara reveni, era îmbrăcată într-o rochie de în plisată, cu alb şi roz, şi era împodobita cu un colier lung şi cu brăţări din aur. Un inel din acelaşi metal preţios îi strângea peruca, încununata cu un lotus.

— Cât de frumoasă eşti, Clara!

— Trebuie s-o slăvesc pe zeiţă. Sunt sigură că va aprecia ofranda ta.

Femeia înţeleaptă şi fetiţa începură să urce, fără grabă, acoperite de cele din urmă raze ale soarelui ce apunea. Selena o ţinea strâns de mână pe Clara, privind fără încetare către culme.

— S-o venerezi pe zeiţa liniştii, cea care sălăşluieşte în vârful muntelui, o sfătui femeia înţeleaptă. Uneori ia o înfăţişare înspăimântătoare, dar în ea trăieşte focul creaţiei. Când voi lua drumul Apusului, să-ţi devină ghid şi văz.

Când ajunseră sus, cobra regala ieşi din peştera sa.

Selena îi strânse şi mai tare mâna Clarei.

— Treci în spatele meu şi imită-mi fiecare gest.

Dansul ritual al şarpelui şi al femeii înţelepte se desfăşurară în perfectă armonie. Îmblânzită de daruri, cobra se reîntoarse în regatul tăcerii.

Pentru a gusta răcoarea apusului, Clara şi Selena se aşezară una lângă cealaltă.

— Vom petrece împreună orele nopţii, Selena. Într-o bună zi, vei atinge şarpele cel mare, încarnarea zeiţei, şi-ţi va transmite energia sa.

Fetiţa nu dori să doarmă nicio clipă. Chiar înainte de răsăritul soarelui, Clara îi dădu să bea roua ce izvora din cea mai înalta piatra de pe creasta, apa întăritoare, zămislită de stele.

Apoi, femeia şi copilul coborâră către sat.

La marginea potecii îl întâlniră pe Paneb.

Fetiţa alergă la tatăl său, cuibărindu-se în braţele lui puternice şi adormi pe dată.

Privirile femeii înţelepte şi ale maestrului de operă se încrucişară. Niciunul, nici celălalt n-aveau nevoie de cuvinte.

Şi, pentru prima oară, Clara îl văzu pe colos plângând.

39.

Toate comenzile din exterior fuseseră executate şi livrate, spre satisfacţia templului din Karnak şi chiar a bătrânului vizir destituit, care plătise în aur cele două sarcofage ale sale.

După această perioadă de eforturi încununate de succes, satul se odihnea. Căldura sfârşitului de mai era ucigătoare şi fiecare trăia abia mişcându-se de

colo până colo.

Clara petrecea multă vreme la umbra acelui avocado plantat pe mormântul lui Nefer cel Tăcut. Copacul creştea văzând cu ochii şi, prin el, femeia înţeleaptă simţea prezenţa liniştitoare a bărbatului pe care continua să-l iubească cu aceeaşi intensitate.

Artizanii se distrau jucând zaruri cu cinci pietre, cărora le dăduseră diferite forme. Prima era o piramidă cu baza triunghiulară şi cu patru feţe, simbol al focului. A doua avea douăzeci de feţe formate din douăzeci de triunghiuri echilaterale, pentru a evoca apa. A treia, cu opt feţe, simboliza aerul, iar a patra, un cub cu şase feţe, semnul pământului. Cât despre a cincea, cu douăsprezece feţe, reprezenta chintesenţa, universul din care proveneau cele patru elemente.

Nakht cel Puternic tocmai se pregătea s-o arunce, când enorma pisică a lui Paneb se ivi în faţa lui, cu blana zburlită şi cu ghearele scoase.

— Ce este, Fermecătoareo?

În loc de răspuns, micul animal mieună.

— Vrea să ne atragă atenţia asupra vreunui pericol, îşi dădu seama Fened Nasul.

Artizanii lăsară zarurile şi se luară după Fermecătoare, care se deplasa precum un crab, cu coada umflată şi mustăţile fremătând.

Ea îi conduse până la poarta cea mare, la care se repezi, ca turbata.

— Animalul ăsta a înnebunit, spuse Pai Pâinică-Bună. Mă duc să-l caut pe Paneb. Nu vă apropiaţi, ar putea să vă zgârie rău.

Deodată, cineva bătu în poartă cu violenţă.

— E paznicul, constată desenatorul.

— Nu e chiar aşa nebună, pisica asta! comenta Casa Funie. Anunţă-l pe maestrul de operă.

În câteva clipe, toţi sătenii se adunară în faţa porţii.

— Lăsaţi-mă să trec, le porunci Paneb.

Împreuna cu gardianul, poştaşul Uputy.

— Am sa vă transmit două mesaje, îi spuse el maestrului de operă: primul prin viu grai, al doilea e scris. Trebuie să vă anunţ că sufletul faraonului

Siptah şi-a luat zborul către paradisul ceresc, pentru a se uni cu lumina din care a luat naştere. Şi acum, iată mesajul scris, continuă Uputy, dându-i lui Paneb un papirus cu sigiliul regentei.

Cele citite de Paneb îl nemulţumiră în aşa măsură, încât convocă imediat un consiliu restrâns, format din femeia înţeleaptă, scribul Mormântului şi şeful echipei din stânga.

— Pentru a onora memoria lui Siptah, le spuse maestrul de operă, regina ne ordonă să-i mărim mormântul.

— Singurul lucru pe care-l putem face este să-l prelungim, sugeră Hay.

— Consider că munca noastră a luat sfârşit. Felul în care e făcut mormântul respecta legile armoniei; la fel şi ornamentele.

— Dar aici e vorba de un ordin al reginei, le aminti Kenhir. Nu poţi să nu te supui.

— Siptah a murit, mumificarea sa va dura şaptezeci de zile şi va fi înhumat în locul său de veci. Într-un răstimp atât de scurt, cum să ciopleşti, să sculptezi şi să pictezi corect?

— Servitorii Locaşului Adevărului pot lucra repede şi bine, în frunte cu tine, obiectă şeful echipei din stânga.

— Pe tine nu te preocupă mijloacele tehnice ale confreriei, afirmă femeia înţeleaptă. De ce te revolţi împotriva acestei hotărâri?

— Căci ne paşte o catastrofă. Ar fi o greşeală să ne atingem de acest mormânt.

— Vei şti să iei măsurile de precauţie necesare, aprecie Kenhir.

— N-ar trebui să-i scrii reginei că nu suntem de acord?

— Ideea nu mi se pare grozavă… La Pi-Ramses a început cu siguranţă războiul de succesiune şi nu cred că Tausert va accepta nesupunerea Locaşului Adevărului. După cum îi cunosc caracterul, nu cred că se va răzgândi.

— Scrieţi-i totuşi şi anunţaţi-o că am rezerve serioase în privinţa măririi mormântului regelui Siptah.

Kenhir începea să fie îngrijorat.

— Accepţi măcar să deschizi şantierul?

— Am de ales?

Imediat după anunţarea oficiala a morţii regelui, Tausert convocase marele consiliu pentru a-i aduce la cunoştinţă că ritualul de mumificare avea să înceapă şi că dăduse ordin Locaşului Adevărului să înfrumuseţeze ultima reşedinţă a lui Siptah.

Pe Seth-Nakht îl mirase această hotărâre care risca să întârzie ceremonia funeraliilor, dar regina rămăsese pe poziţie, pretextând că monarhul, respectând legea lui Maat în tot timpul vieţii lui, merita din plin acest ultim omagiu.

Mânios, Seth-Nakht se reîntoarse acasă.

— A sosit fiul dumneavoastră mai mare, îl preveni intendentul.

Funcţionarul însărcinat cu problemele din afară părea îngrijorat.

— Umbla o sumedenie de zvonuri, tată! Regele Siptah a ajuns întradevăr în paradisul ceresc?

— Ceea ce e sigur este că ne-a părăsit. Ce veşti îmi aduci?

— Nimic bun, dar nici dezastruos. Totuşi, în ciuda efortului susţinut al diplomaţilor noştri, nu cred că vor avea succes. Egiptul, din ce în ce mai bogat, atrage mai mult atenţia cuceritorilor.

— Tausert refuză să fie de acord cu această părere.

— Cine-i va urma lui Siptah?

— Regenta poate deveni rege… Dar pentru ţară ar fi un dezastre!

— Să cred că sunteţi gata să luaţi atitudine împotriva ei?

Seth-Nakht nu răspunse imediat.

— Este o hotărâre atât de gravă, încât nu îndrăznesc încă s-o iau… Războiul civil mă înspăimântă, căci el nu aduce decât mizerie şi dezolare.

Dar cum să-l eviţi dacă regina se încăpăţânează să nu accepte realitatea? Nu viitorul meu mă preocupă, ci cel al Egiptului. Eu sunt singurul în stare să-i adune pe cei care i se împotrivesc lui Tausert, evitând distrugerea armatelor noastre.

— Tată, regenta deţine legitimitatea.

— Dar numai până la înhumarea lui Siptah. Dar când uşa mormântului se va închide, va trebui numit un nou faraon.

Cei doi bărbaţi se priviră îndelung.

— Fiule, vei fi alături de mine sau împotriva mea?

— Îţi voi fi alături, tată.

Foarte încercată de moartea tânărului monarh, Tausert asistase la începerea ritualului de mumificare, încredinţat specialiştilor din templul lui Amon. În faţa preotului ce purta masca lui Anubis declarase că monarhul trăise ca un om drept, scutit de greşeli grave, şi că merita să fie recunoscut ca atare de către tribunalul lui Osiris.

În timpul consiliului, regina se simţise ameninţata de privirile critice ale înalţilor funcţionari, ca şi când ea ar fi fost răspunzătoare de moartea faraonului. Se mulţumise cu o declaraţie scurtă, amânând pe mai târziu citirea rapoartelor.

La cererea reginei, în sala rămăsese doar vizirul.

— Ce crezi despre hotărârea mea privind înfrumuseţarea mormântului regelui Siptah?

— Ceea ce cred toţi, Maiestate, doriţi să aduceţi un ultim omagiu unui monarh pe care l-aţi stimat foarte mult.

— Bun, acum fii sincer.

— Ei bine… Să spunem că unii consideră această onoare ca fiind excesivă, căci este vorba de o domnie mai degrabă formală şi pentru că aceasta va duce la prelungirea timpului până la funeralii.

— Au dreptate, recunoscu Tausert.

— Funcţionarul însărcinat cu problemele din afară s-a reîntors la PiRamses, Maiestate. S-a dus la tatăl său, care primeşte într-una vizite ale demnitarilor.

— Seth-Nakht nici măcar nu se mai ascunde… Te-a convocat şi pe tine?

Jenat, vizirul nu îndrăzni să mintă.

— M-a invitat doar la cină, Maiestate.

— N-ai decât să refuzi!

— Maiestate… N-ar fi bine să dăm naştere unor tensiuni suplimentare. Şi apoi poate că această întâlnire intimă va avea un caracter diplomatic care v-ar putea fi de folos. Voi încerca să-l conving pe Seth-Nakht să nu facă nicio

imprudenţa.

— Ce sfat îmi dai, vizire?

— Să nu vă gândiţi decât la Egipt şi la fericirea sa, Maiestate.

Întorcând spatele prim-ministrului, Tausert se refugie în Grădina palatului, încercând să-şi găsească liniştea în atmosfera calmă, plină de cântec.

Cât de singură se simţea în această zi care se anunţa deja sufocantă! Dacă bietul cancelar Bay ar fi fost lângă ea, ar fi ştiut să aleagă o strategie pentru a-l împiedica pe Seth-Nakht să-i facă rău. Iar Paneb cel Zelos nu sar fi mulţumit cu formule serbede şi cu sfaturi lipsite de conţinut.

Dar Bay era mort, iar maestrul de opera din Locaşul Adevărului îşi îndeplinea funcţia sacră, departe de Pi-Ramses.

Tausert nu trebuia să se bazeze decât pe ea însăşi pentru a lua o decizie capitală: ori să renunţe la tron lăsându-i mână liberă lui Seth-Nakht, ori să-şi înfrunte adversarul într-o luptă necruţătoare.

40.

În stabilimentul trupelor din Teba umblau zvonuri de tot felul: război civil, lovitură de stat, moartea violentă a lui Tausert, un atac libian… Alertarea trupelor confirma faptul că avuseseră loc evenimente grave şi că stabilitatea celor Doua Regate era ameninţată.

Fiecare soldat aştepta cu nerăbdare sosirea generalului Mehy care, pe la mijlocul dimineţii, pătrunse în curtea cea mare, într-un car tras de doi cai. După ce ofiţerii aliniară soldaţii, el se adresă regimentelor de elită.

— Soldaţi, faraonul Siptah a regăsit regatul soarelui, iar regina Tausert va continua să-şi exerseze regenţa până la sfârşitul funeraliilor. Garnizoanele din Miazănoapte şi cele de frontieră sunt pregătite de război, pentru a descuraja orice tentativa de invazie în timpul perioadei de doliu de şaptezeci de zile. În ceea ce priveşte solda voastră, staţi fără grijă. Tocmai m-am văzut cu marele preot al lui Amon, care m-a asigurat că templul din Karnak va înlocui guvernul din Pi-Ramses, dacă acesta din urmă nu-şi va respecta datoria faţă de voi. Să ştiţi că dispuneţi de cel mai nou şi mai eficient armament; datorită lui, datorita priceperii şi curajului vostru, Teba este protejată şi n-are de ce să-şi facă griji pentru viitorul ei. Orice s-ar întâmpla, aceasta provincie va rămâne prospera. Şi am bucuria să vă anunţ că, din averea mea personala, vă voi da fiecăruia o primă pentru instrucţie suplimentara.

Strigate de entuziasm salutară vestea cea bună. Minciuna asta nu-l costa scump pe Mehy care, printr-o scamatorie contabilă, avea sa transfere bunurile

din fondurile oraşului fără să se atingă de averea sa.

După ce toată această maimuţăreală încetă, generalul îşi reuni statulmajor, compus din militari de carieră pe care îi cumpărase el însuşi şi pe care îi făcuse nişte oameni bogaţi. Toţi îl ascultau cu sfinţenie, cu atât mai mult cu cât se supravegheau unii pe alţii, gata să se denunţe pentru a-şi păstra încrederea lui Mehy. Şi fiecare ştia că cea mai mică greşeală i-ar fi fost fatală.

— În această întrunire nu se va da niciun raport, declară generalul. Avem o singură certitudine: războiul civil este inevitabil, iar cei doi adversari le vor cere trupelor tebane, mai devreme sau mai târziu, să treacă de partea lor.

— Avem informaţii corecte? întrebă un ofiţer superior.

— Ne va anunţa iscoada noastră sosită din capitală.

Călătorul era istovit, dar Mehy nu-l lăsă să se odihnească.

— Cine domneşte la Pi-Ramses? îl întrebă el.

— Situaţia e foarte complexă, generale. Regenta are încă puterea şi Seth-Nakht n-a întreprins încă nimic împotriva ei. Dar fiul lui cel mare şia prezentat demisia din postul de însărcinat cu problemele din afară, pentru a lucra alături de tatăl său, în fruntea unui clan puternic. Seth-Nakht n-a ascuns niciodată faptul că nu-i va permite lui Tausert să devină faraon.

— Deci regina este izolată şi va fi obligată să se retragă în cel mai scurt timp.

— Nu este chiar atât de sigur… Tausert este considerată un administrator excelent, fiind mult superioară lui Seth-Nakht. Există încă un partid de legitimişti care ar dori s-o vadă pe regentă stăpânind puterea supremă. Argumentele lui Seth-Nakht nu i-au convins şi n-au intenţia s-o părăsească pe regină, pentru

Că vor să evite o lovitură de stat care ar putea fi urmată de multe altele. Poziţia lor pare să se consolideze.

— Şi armata?

— E foarte divizată, generale. Unii ofiţeri, împreună cu Seth-Nakht, ar dori să lanseze o ofensivă în Syro-Palestina şi în Asia, pentru a înăbuşi pretenţiile duşmanilor noştri. Dar alţii sunt de partea lui Tausert, care doreşte întărirea liniilor noastre de apărare.

— Cu alte cuvinte, rezultatul luptei dintre Tausert şi Seth-Nakht este nesigur.

— Dacă va fi vreo luptă… — Ce vrei să spui?

— Seth-Nakht ezita să pornească un război civil, iar Tausert se crede prea slabă pentru a obţine victoria. Şi unul, şi celălalt se privesc ca nişte fiare sălbatice care-şi apără teritoriul, fără să ştie care va ataca primul.

— Tu pe cine pariezi?

— În situaţia de faţă nu pot paria pe nimeni, generale.

— Ce se crede despre mine la Pi-Ramses?

— Sunteţi privit ca un om puternic, cinstit, care respectă legile. Se cunoaşte valoarea trupelor tebane şi sunteţi apreciat pentru administrarea provinciei. Oricare va fi el, viitorul faraon nu va domni fără sprijinul dumneavoastră.

Un val de satisfacţie îl cuprinse pe general, dar recunoaşterea calităţilor sale nu-i era de ajuns. Într-un moment atât de tulbure, trebuia să se impună ca fiind ultima speranţă.

— Întoarce-te imediat la Pi-Ramses, îi ordonă el agentului, şi pune la punct un sistem de corespondenţă rapidă şi confidenţială prin care să fiu informat în fiecare zi asupra evoluţiei evenimentelor.

Pentru a nu ştiu câta oară, Serketa se prefăcu satisfăcută, strivită de greutatea soţului ei care, de câteva luni, se îngrăşa văzând cu ochii.

Deşi Mehy era un amant jalnic, ea îl ştia ca fiind capabil să spulbere în calea lui orice obstacol care l-ar putea desparţi de puterea absolută. Va găsi ea consolarea lângă nişte armăsari adevăraţi, luându-şi toate precauţiile, pentru ca generalul, atât de mândru de virilitatea sa, să nu bănuiască nimic.

Mulţumit, Mehy se întinse pe spate.

— Sunt îngrijorat, dragostea mea.

Serketa îi mângâie picioarele durdulii, de care generalul era foarte mândru.

— N-ai putea profita de aceste vremuri nesigure?

— Înaintea sosirii informatorului meu, aşa credeam şi eu… Dar pe cine aş putea sprijini în mod oficial?

— Pe Seth-Nakht, desigur!

— Nu sunt sigur ca e o alegere

bună… — De ce?

— Pentru că Tausert şi Seth-Nakht sunt doi oameni dornici de pradă, unul mai periculos decât celălalt. Crezusem că, după moartea lui Siptah, regina nu va mai avea forţa să lupte, dar m-am înşelat: ea cere mărirea mormântului regelui defunct. Cu alte cuvinte, spera să prelungească doliul oficial de şaptezeci de zile pentru a-şi consolida relaţiile cu demnitarii influenţi, atât civili cât şi militari şi pentru a-l doborî pe Seth-Nakht. Dacă nu vom fi de partea ei şi dacă iese învingătoare, Tausert ne va pune să plătim foarte scump această greşeală. În cel mai bun caz, mă va scoate la pensie; în cel mai rău, mă va condamna pentru înalta trădare. Dar nimeni nu poate şti dacă-l va învinge pe Seth-Nakht… De ani de zile, acesta se pregăteşte pentru asaltul decisiv prin care să obţină tronul şi sunt sigur că nu va renunţa în ultima clipă. Asemeni reginei, nu se va putea lipsi de Teba şi de sprijinul meu. Ce tabără să aleg?

— Pentru moment, niciuna, hotărî Serketa. Dacă e lucru sigur că Tausert şi Seth-Nakht nu mai întreţin niciun contact direct, asigură-i, atât pe unul, cât şi pe celalalt, de fidelitatea ta.

Ultima înfruntare va avea loc la Pi-Ramses şi nu aici. După câte ştim, chiar şi învingătorul va fi extrem de slăbit. Şi atunci vom da lovitura.

— Vrei să spui că…

— Da, va trebui să pleci către Miazănoapte cu grosul trupelor tebane şi să te încoronezi faraon. Vei fi văzut ca cel care aduce pacea şi nimeni nu-ţi va contesta autoritatea.

Mehy simţi că ameţeşte.

— Crezi într-adevăr…

— Clipa se apropie, iubirea mea. Tausert e doar o femeie, iar SethNakht un moşneag… Niciodată n-am fost mai avantajaţi de circumstanţe.

Generalul sări din pat şi lovi perna cu pumnul.

— Care mi se mai pune de-a curmezişul? Locaşul Adevărului! Numai prin el Tausert poate prelungi durata funeraliilor… Altfel, Seth-Nakht l-ar fi desfiinţat cât se poate de uşor. Ai măcar veşti de la aliatul nostru?

— După cele anunţate în ultima scrisoare, a ajuns la convingerea că piatra de lumină este ascunsă în templul principal al confreriei.

— Şi ce mai aşteaptă ca s-o fure?

— Acela e locul cel mai supravegheat din sat, după camera sigilată! Există, desigur, nişte blocuri mobile în pereţii sanctuarului.

— Un fel de criptă…

— Fie subterană, fie

în perete.

Mehy îşi turnă o cupă cu vin.

— De data asta suntem aproape, o simt! Aliatul nostru are vreun plan?

— Trebuie să fie prudent. Paneb a încercat din nou să-l atragă într-o cursă şi n-a scăpat decât datorita neîncrederii sale.

— Dacă piatra de lumină ar fi a noastră, Tausert şi Seth-Nakht n-ar mai fi decât nişte marionete!

Serketa îşi cuprinse soţul cu braţele.

— Încă puţină răbdare, leul meu tandru… Până acum n-am făcut nicio greşeală, iar renumele tău a crescut.

Mehy îşi apucă soţia de par.

— Şi vrei s-ajungi la putere?

— Doar prin tine, dragostea mea.

Serketa era mai periculoasă decât un scorpion, dar exact de o asemenea femela de rasă superioară avea nevoie viitorul stăpân al ţarii.

41.

Cum ai putea intra în templul lui Hathor şi al lui Maat fără să fii văzut de cineva şi apoi să ai la dispoziţie suficient timp pentru a descoperi ascunzătoarea pietrei de lumină? Era întrebarea care-l obseda pe trădător şi la care nu afla răspuns.

Nu mai avea poftă de mâncare, de dormit nu mai dormea, aşa că soţia lui încercase de mai multe ori să-l convingă să renunţe la acest proiect atât de periculos. Şi iată că mai făcu o încercare.

— Chiar dacă ai şti unde e ascunsă piatra, n-ai putea ajunge la ea. De ce te încăpăţânezi?

— Pentru că în acest sat nu avem niciun viitor! în afara lui, ne aşteaptă o avere importantă. Dar pentru asta trebuie să îndeplinim partea noastră din înţelegere.

— Dacă vei fi prins, tribunalul îţi va da o pedeapsă exemplară!

— Termină cu frica şi înţelege că suntem aproape de a ne atinge scopul. În loc să mă duc cu toţi ceilalţi în Valea Regilor, voi face pe bolnavul. Ba nu, ideea nu e bună… Clara şi-ar da seama că mint. Dă-mi să mănânc ceva care să-mi facă rău. Trebuie să fiu bolnav cu adevărat.

— Şi tu crezi că templul nu va fi supravegheat? Dacă vei fi singurul artizan rămas în sat şi dacă va avea loc vreun incident, tu vei fi cel care vei fi bănuit!

— Ai dreptate… Trebuie să găsesc altceva.

Dezamăgită, îi servi nişte roşcove prea coapte.

— Am aflat o veste cam ciudată, îi spuse ea, dar nu ştiu în ce măsură îţi va putea fi de folos.

— Hai să vedem.

— Soţia aurarului echipei din stânga mi-a mărturisit un secret: maestrul de operă i-a comandat soţului ei o gâscă din aur.

— O gâscă… Eşti sigură că ai înţeles bine?

— Desigur! în timp ce restaura mormântul uneia dintre fiicele lui Ramses în Valea Regilor, un sculptor a observat că această piesă de mobilier funerar era degradată. Paneb a hotărât să facă una noua.

— O gâscă din aur… O gâscă destul de mare pentru a ascunde în ea piatra de lumină… Şi nu aici, în sat, ci în Valea Reginelor! Ai putea afla mai multe despre acel mormânt?

— Soţia aurarului este pe cât de pretenţioasa, pe atât de vorbăreaţă… Cred că nu va fi greu.

Curtea fremăta de zvonuri despre acelaşi subiect: regina Tausert înţelesese că nu va putea fi la înălţimea lui Seth-Nakht şi a fiului său mai mare. Mai multe zile la rând, de dimineaţă până seara, regenta stătuse de vorbă cu cele mai de seamă autorităţi civile şi militare şi ascultase foarte mult.

De asemenea, când a fost convocat consiliul excepţional la care a fost invitat Seth-Nakht în persoană, acesta nu se îndoia câtuşi de puţin de ieşirea din conflictul care îl punea faţă în faţă cu văduva lui Sethi al II-lea.

— Tausert este inteligentă, dar şi lucidă, îi spuse el fiului său. Vrei să mă însoţeşti?

— De când mi-am dat demisia, nu mai ocup nicio funcţie oficiala. N-are

rost s-o provocam pe regină.

— Tu eşti priceput în diplomaţie! Să mi se aducă lectica.

Reumatismul de care suferea bătrânul curtean nu-l lăsa nici măcar să meargă, şi acesta nu-şi făcea iluzii asupra duratei domniei sale, care nu va reprezenta decât o puternică intervenţie militară în Syro-Palestina, înainte ca fiul său să-i urmeze la tron.

Când Seth-Nakht sosi la palat, toţi îi dădură mai multă atenţie ca de obicei. Curtenii îl recunoşteau ca fiind noul stăpân al Egiptului şi se felicitau pentru acest transfer de putere făcut pe nesimţite.

Când regina apăru, purtând o rochie aurie şi o coroana roşie, Seth-Nakht o admiră, ca de fiecare dată. Câţi bărbaţi n-or fi fost îndrăgostiţi de ea, fără să reuşească să înlăture jurământul de fidelitate faţă de un soţ defunct!

Tausert se aşeză pe tron.

— Se împlinesc douăzeci de zile de când a început mumificarea regelui Siptah, începu ea. Deşi suntem într-o perioadă de mare doliu, trebuie să guvernăm în continuare. De aceea, am luat o hotărâre vitală pentru viitorul ţării.

„Regenta ar fi putut aştepta terminarea mumificării pentru a se retrage, gândi Seth-Nakht. Dar n-o fi mai bine aşa? Odată cunoscut numele viitorului faraon, tensiunile se vor potoli, iar Egiptul se va înzdrăveni”.

— Am ales un nou vizir, continua regina.

De-ar fi lovit trăsnetul în sala tronului, n-ar fi avut un efect mai puternic decât aceste câteva cuvinte. Numind un nou prim-ministru, regenta sugera clar ideea că dorea să devină faraon.

Seth-Nakht înţelese: pe el îl va alege, pentru a-l controla mai bine! Dar, în felul acesta, Tausert făcea o mare greşeală. El va refuza vehement, dovedindu-i regentei că nu se temea de ea câtuşi de puţin.

— Vizirul Hori să vină pentru a depune jurământ pe numele faraonului şi după legea lui Maat, ceru regina.

Hori, unul dintre preoţii templului lui Amon, cel care îl iniţiase pe tânărul Siptah în lectura textelor sacre, fu introdus în sala tronului.

Tausert ridica o pana din aur, simbol al lui Maat, iar noul vizir jură că-şi va îndeplini fără preget funcţia „amară ca fierea”, după expresia înţelepţilor.

Doi ritualişti îl îmbrăcară cu o robă grea, scrobită, şi-i puseră la gât un

colier cu două pandantive, unul în formă de inimă, iar celălalt reprezentând-o pe zeiţa Maat.

Mânia lui Seth-Nakht fusese demnă de zeul al cărui nume îl purta. Un adevărat uragan ce se pornise în vila sa tebană.

Roşu de indignare, bătrânul demnitar abia îşi mai trăgea sufletul.

— Dacă ea vrea război, o să-l aibă! Regenta asta îşi închipuie că o să cedez? Doar nu de la paiaţa ei de vizir o să primesc eu ordine!

— Te sfătuiesc să fii prudent, tată.

Această observaţie îl uimi pe Seth-Nakht.

— Te pomeneşti că ai intenţia să treci de partea lui Tausert?

— N-am făcut decât să mă informez asupra vizirului Hori. Pe de o parte, ar trebui să-ţi placă: un om integru, harnic, fără ambiţii, riguros şi prea puţin influenţabil; pe de altă parte, numirea sa ne face să înţelegem că alegerea reginei a fost judicioasa şi ca noul sau prim-ministru nu va fi niciun om de paie, nicio marioneta. S-a instalat deja în biroul cancelarului Bay, pentru a studia decretele pe care vrea să le dea regina.

Seth-Nakht se strâmbă.

— Asta nu e decât o manevra grosolana pentru a ne impresiona!

— Nu cred, tata. Tausert vrea să fie faraon şi îşi creează condiţiile pentru a reuşi.

— Condiţii… Un biet vizir fără experienţa!

— Un funcţionar nou, pe care nu-l încurca nici compromisurile, nici relaţiile privilegiate cu un clan.

Seth-Nakht aprecia analiza fiului său mai mare.

— Lui Hori îi rămân mai puţin de cincizeci de zile pentru a se impune! Nu va reuşi, oricât de mare i-ar fi talentul.

— Dar ştim bine că Tausert va ocoli obstacolele pretextând că noul mormânt nu e gata încă şi că data funeraliilor depinde de terminarea lui.

— Aşadar va fi nevoie ca Locaşul Adevărului să se grăbească!

— Nu-l putem influenţa în niciun fel, tată.

— Dar cine ar putea?

— Doar Tausert, ca regentă.

— Dar confreria asta nu are şi un reprezentant al statului?

— Ba da, scribul Mormântului.

— Cine e titularul acestui post?

— Un bătrân, Kenhir, care trăieşte în sat de foarte mulţi ani şi nu tolerează nicio intervenţie a administraţiei asupra prerogativelor sale.

— Eşti informat cum nu se poate mai bine, fiule!

— Locaşul Adevărului mă interesează de multa vreme. Fără el, regii noştri n-ar avea decât o existenţa terestră. Datorita locurilor de veci create de artizani, monarhii continuă să strălucească dincolo de moarte. Ţinând să păstreze confreria în folosul său, Tausert face o manevră abilă, împotriva căreia nu ne putem ridica.

— Omul puternic din Teba este generalul Mehy… După părerea ta, ce va spune el despre povestea asta?

— Mehy a ascultat întotdeauna de puterea legitima.

— Deci îi va fi credincios lui Tausert!

— Tot ce se poate, tată.

Seth-Nakht se simţi foarte obosit.

— Tot ce am construit mi se pare, deodată, atât de fragil… N-am subestimat-o pe aceasta regina şi, cu toate acestea, se dovedeşte a fi mult mai periculoasă decât credeam. Nu reacţionează niciodată aşa cum te-ai aştepta.

— Asta, pentru că este o adevărată regină.

— Şi tu o admiri, nu-i aşa?

— Cine ar putea să n-o respecte pe această femeie de excepţie?

— Înseamnă că suntem învinşi.

— Sunt sigur că nu.

— Dar ce-ai mai putea spera?

— Ne-am creat o linie de conduită şi trebuie s-o urmăm. Noi nu dorim s-o înfrângem pe regina Tausert, ci să salvăm Egiptul dintr-un real pericol. Nu trebuie să renunţăm la acest scop, dacă nu ne înşelam, ne va purta spre

victorie.

Seth-Nakht simţi mai puţin povara anilor: cuvintele fiului său mai mare îl însufleţeau, dându-i putere.

— Tausert greşeşte şi ne pune ţara în pericol. Iată de ce ar trebui să se retragă.

— Eşti mulţumit? îl întrebă Aperti pe tatăl său arătându-i căsuţa lui Imuni primită din partea scribului Mormântului şi pe care o renovase cât de cât.

— Te mulţumeşti doar cu atât? se miră Paneb.

— Nu e chiar atât de rău, dacă ţinem seama de timpul scurt pe care l-am avut la dispoziţie!

— Va trebui să dai cu ipsos în partea de sus a pereţilor, să repari uşa de la intrare şi să renovezi bucătăria. Îţi faci soţia fericita începând prin a-i oferi o casă frumoasa.

Plină de elan, bruneţica aranja lenjeria intonând un cântecel.

— Nu-mi trecea prin minte să mă însor…

— Acum faptul e consumat. Iată-te un soţ responsabil.

— Dar să ştii că nu vreau să rămân toată viaţa un lucrător în ipsos!

— Ia te uită… Şi ce-ai vrea să faci?

— Tu eşti maestrul de operă, iar eu sunt fiul tău. Ce-ar fi să mă numeşti ajutor al şefului de echipă?

— Atâta tot?

— Voi şti să-i conduc pe lucrători la fel de bine ca şi tine!

— Sunt nişte lucrători, ce-i drept, dar mai ales artizani şi Servitori ai Locaşului Adevărului, a cărui chemare au auzit-o. De aceea, ei nu accepta să fie conduşi de te miri cine.

— Dar eu nu sunt un oarecare!

— Ştii să trasezi un plan, să construieşti, să desenezi şi să pictezi?

— Fiecare cu specialitatea lui! Eu sunt născut să conduc.

— Ca să conduci un asemenea loc, trebuie să fii foarte ascultător timp îndelungat şi să pătrunzi sensul operei. Mai e mult până atunci, fiule.

— Toată lumea de pe aici îmi ştie de frică! Nu e de ajuns?

— Ar fi de preferat ca toată lumea să te iubească şi să te respecte. Mai întâi, pune-ţi casa la punct. După aceea, om mai vedea.

În timp ce maestrul de operă se îndepărta, Aperti îşi privi cu dispreţ locuinţa modesta, mobilată cu două rogojini, trei cufere pentru îmbrăcăminte, o covată pentru grâu şi două urcioare pentru ulei. Soţia sa curăţa nişte oale şi nişte blide, urmând să pregătească masa de prânz.

Viaţa asta mediocră nu era pentru el! Deja simţea că bruneta îi devine indiferentă. În schimb, îi umblau ochii după fiica unui cioplitor în piatră din echipa din stânga, pe care ar fi vrut s-o angajeze ca servitoare, ca să nu mai vorbim de cele două femei măritate care, atunci când mergeau să ia apă, îi atrăgeau privirile, lăsându-şi sânii superbi să salte în ritmul paşilor.

Aperti hotărâse să se distreze şi să profite de plăcerile vieţii. Că doar nu tatăl său avea să-i dea lecţii de morală, el care era cunoscut ca iubit al Turcoazei!

— Ce-ai vrea să mănânci, dragule? întrebă bruneta.

— N-ai decât să mănânci singura. Eu mă duc să mă plimb.

Paneb sparse sigiliul provizoriu de pe uşa mormântului regelui Siptah. Nu scosese nici măcar un cuvânt din sat şi până-n Valea Regilor. Ched Salvatorul evitase orice observaţie ironică, aşa că atmosfera devenise sumbră.

Maestrul de operă aruncă o privire către ţărm, acolo unde făceau de pază gărzile lui Sobek.

— De ce anume te temi? îl întrebă Unesh Şacalul.

— Nici eu nu ştiu prea bine de ce.

— În noaptea asta am avut un coşmar, dar nu i-am spus nimic lui Kenhir… Ar fi stat ore întregi să-l interpreteze! Să ştii că nici eu nu sunt liniştit.

Sigiliul de noroi uscat rezista.

— Ar trebui să renunţăm, propuse Karo cel Posac, care tot căuta semne rele.

— În sfârşit, cedează! constata Nakht.

— Primul trebuie să între maestrul de operă, le aminti Pai Pâinică-Bună, dar mai întâi trebuie să facem lumină.

Au fost aprinse vreo zece torţe.

Nimic nu părea să fi tulburat pacea mormântului. Sculpturile străluceau, picturile erau parcă însufleţite, hieroglifele păreau că vorbesc.

— Regele Siptah ar trebui să fie mulţumit de viaţa sa eternă, aprecie Ched Salvatorul; va găsi, desigur, mai veselă decât cea petrecută aici, pe pământ. Intrăm?

Paneb coborî primul, oprindu-se la fiecare detaliu, ca şi când se temea de vreo stricăciune.

Dar decorul simbolic era intact.

— Este imposibil să-l facem mai larg, spuse Ched. Ar trebui să distrugem opera, să împingem pereţii şi să luăm totul de la capăt. Un asemenea act de distrugere nu s-a mai pomenit vreodată în Vale!

— Putem doar să cioplim pentru a prelungi mormântul dincolo de limitele actuale, propuse Fened Nasul.

— Vai de armonia şi de proporţiile lucrării, obiecta Gau cel Exact.

— Suntem cu toţii conştienţi că ai dreptate, preciza Karo cel Posac, dar ordinul faraonului nu se discută!

— Nu este decât ordinul regentei, aminti Casa Funie.

— Dar ea joaca rolul reginei Egiptului şi cuvântul ei trebuie să fie lege pentru noi, interveni Thuty cel Savant.

Timp de mai mult de o ora, Fened Nasul pipăi peretele din spate.

— Ce părere ai? îl întreba maestrul de operă.

— Am făcut bine că ne-am oprit aici. Ar fi o greşeală să cioplim mai departe. Fie că stânca ne-ar face surprize neplăcute, fie că aici se află un puţ funerar părăsit. Am cădea într-o gaură. După părerea mea, nu este posibil să executăm ordinul reginei.

Maestrul de operă îi înfrunta pe scribul Mormântului şi pe Niut cea Neobosită.

— Cum poţi crede că i-aş putea scrie regentei că refuzi să măreşti mormântul lui Siptah? se enervă Kenhir.

— Nu e vorba de un refuz, ci de o dificultate tehnică de nerezolvat.

— Tausert nu va accepta niciodată ca un maestru de operă al Locaşului

Adevărului să spună aşa ceva. Dificultăţile nu sunt oare făcute pentru a fi depăşite?

— În unele cazuri, trebuie să ştii să te supui materiei.

— Ăsta nu e stilul tău, Paneb!

— Fened Nasul are dreptate. De altfel, nu-mi amintesc să se fi înşelat vreodată.

Argumentul îl descumpăni pe bătrânul scrib.

— Îţi convine părerea sa pentru că n-ai vrea să modifici echilibru acestui mormânt!

— Că-mi convine sau nu, asta e. Găurind peretele din spate, aş strica locul de veci al regelui Siptah. Credeţi că asta e dorinţa reginei?

Kenhir făcu un gest de iritare.

— Mă tem să nu ne împotmolim din cauza situaţiei de la curte… Regina are nevoie de timp pentru a-şi consolida clanul şi pentru a-i pune beţe în roate lui Seth-Nakht. De aceea ne-a cerut să facem nişte lucrări suplimentare prelungind perioada de doliu.

— Cu alte cuvinte, se foloseşte de noi.

— Şi de ce nu? interveni Niut cea Neobosită. Pentru o cauză dreaptă, am putea fi aliaţii ei! Toate femeile care au domnit în ţara asta au fost nişte suverane exemplare. Tausert îi este credincioasă soţului ei defunct, vrea pace şi oricine poate constata că este un excelent administrator. De ce să fim alături de un curtean ambiţios, care ar face mai bine să se supună? Seth-Nakht este misogin, asta e tot!

Deşi credea că Niut se cam grăbeşte cu concluziile sale, Kenhir evita s-o contrazică.

— Trebuie să vorbesc cu regina, declară maestrul de opera.

— Ce utopie! protestă Kenhir. În condiţiile actuale, nu poate părăsi PiRamses, situaţia modificându-se de la o oră la alta.

— Mă voi deplasa chiar eu. Plec imediat spre capitală şi-i voi da toate explicaţiile reginei Tausert.

Trupele de elită ale armatei din Teba făceau instrucţie serioasă. Cei mai mulţi dintre militarii de cariera erau bucuroşi să iasă din starea lor de apatie, iar tinerii recruţi descopereau cu uimire armele cele noi puse la dispoziţia lor.

Prezenţa lui Mehy îi îmbărbăta pe cei mai înceţi. Generalul însuşi nu ezita să mânuiască arcul şi sabia, pentru a dovedi că nu se teme de nimeni. Dădea o atenţie deosebita serviciului de care, cel mai bun din ţară şi, cu fiecare zi ce trecea, se bucura tot mai mult să comande o forţă de o asemenea amploare.

După informaţiile sosite din capitala, destinul nu hotărâse încă cine va fi învingătorul. Numirea vizirului Hori fusese o acţiune magistrală şi mulţi curteni, precum şi mare parte dintre ofiţerii superiori, ezitau încă între Tausert şi Seth-Nakht.

— Generale, îl anunţă intendentul său, un paznic din brigada fluvială doreşte să vă vorbească.

— Să vină.

Paznicul era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bronzat şi foarte sigur de el.

— Generale, ne-aţi ordonat să vă aducem la cunoştinţă orice fapt neobişnuit petrecut pe fluviu. Tocmai a avut loc unul: scribul Mormântului a închiriat o corabie rapidă.

— Cu ce destinaţie?

— Pi-Ramses.

— Şi a plecat chiar el?

— Nu, un colos care era cu cel puţin două capete mai înalt decât mine.

Care va să zică, maestrul de operă se ducea în capitală… Dar pentru care motiv? în mod sigur a fost convocat de Tausert pentru a-i încredinţa un loc important în guvern!

Mehy trebuia să intervină cât mai repede posibil.

43.

În cele din urmă, soţia unui desenator al echipei din stânga cedă farmecului lui Aperti. Era cald şi ea mătura în faţa uşii, cu sânii goi şi cu părul despletit. Pe uliţă nu era nimeni. Înfierbântaţi de dorinţe, se priviră în ochi. Femeia îşi scosese *perizoma* de stuf, pe care o purta când deretica. Aperti, fără să mai aştepte, o strânse în braţe.

Gândindu-se încă la cele întâmplate, se întoarse acasă, întâmpinat de zâmbetul soţiei sale.

— Ţi-am pregătit un dejun pe cinste.

— N-ai decât să mănânci singură.

— Să vezi cât este de bun, dragul meu! Gustă!

— Trebuie să plec.

— Unde te duci?

— La Teba, la sărbătoarea luntraşilor. Iau parte la luptele calare şi voi învinge.

— Nu mă iei şi pe mine?

— Bineînţeles că nu! Rolul unei gospodine este să se ocupe de ale casei.

— Aperti, eu…

Tânărul îi trase o palmă.

— Mai lasă-mă în pace. Mi-e groază de femeile care vorbesc prea mult.

În picioare, la prova unui vas, ţinând în mâna o prăjină lungă şi grea, Aperti ajunsese la cel de al patrulea adversar. Cu o furie înspăimântătoare, îi rănise destul de grav pe ceilalţi trei.

Încă două victorii şi avea să devină eroul sărbătorii! Că doar nu putea fi învins de vreun sfrijit ca acela care-l înfrunta acum.

Când ambarcaţiile cu paisprezece vâslaşi se încrucişară, Aperti trase un răcnet, lovindu-şi rivalul la cap.

Foarte agil, acesta se feri. Prăjina îi atinse tâmpla şi, drept răspuns, adversarul îl lovi pe tânărul colos în burta. Dezechilibrat, Aperti căzu în apă, spre marea satisfacţie a asistenţei.

Neţinând seama de durere, înota până la mal şi, cu ajutorul a două tinere, ieşi la liman.

— Sunt infirmiera, îi spuse cea mai arătoasă dintre ele. Lasă-mă să-ţi vad rana. — Cu plăcere… — De unde vii?

— Mă numesc Aperti şi sunt ajutorul unui şef de echipă din Locaşul Adevărului.

— Satul secret al artizanilor?

— Chiar aşa.

— Înseamnă că tu cunoşti toate misterele!

— Toate.

— Ceilalţi artizani sunt la fel de zdraveni ca tine?

— Eu sunt campionul lor. Nimeni nu m-a învins până acum.

— Până la corăbierul ăsta sfrijit…

— S-a folosit de şiretenie, arma celor laşi! Dacă-mi iese în cale, îl fac arşice.

— Hai să vedem ce-ai păţit…

În timp ce infirmiera se apleca, Aperti, cu mâna dreapta, îi cuprinse un sân. Iar cu mâna stângă, îi făcu acelaşi lucru prietenei sale.

— Ajunge, băiete. Suntem măritate amândouă.

— Atunci…

Aperti se lăsă condus la o baracă improvizată pe malul Nilului. Se întinse pe o rogojină, cu faţa în sus.

— Mă doare tare… E grav?

— Lovitura a fost puternică şi ai o vânătaie zdravănă! Am nişte ierburi care îţi vor potoli durerea. Dar va trebui să mergi la doctor.

— Mai vedem… Un masaj n-ar fi de ajuns?

— Îţi vom face amândouă un mesaj.

Cele două femei începură să-i maseze umerii. Nemairezistând la ceea ce numea el mângâieri, Aperti le strânse pe amândouă în braţe.

— Gata! protesta infirmiera.

— Mă doreşti şi te doresc şi eu… De ce să ne complicam existenţa?

Furioasă, cealaltă femeie încercă să scape. Cu dosul mâinii, o dădu la o parte.

— Fiecare la rândul său, drăguţa, mă ocup şi de tine mai târziu.

Aperti sfâşie rochia infirmierei dând la iveală doi sâni mici şi rotunzi, deosebit de îmbietori.

— Lasă-mă, animalule, nu vreau!

— Ba da, vrei.

Când Aperti se culcă peste victima sa, cealaltă femeie strigă după ajutor.

El ar fi trebuit să-i închidă gura, dar era prea atras de trupul încântător al infirmierei care se zbătea zadarnic.

În clipa în care era gata s-o necinstească, mai mulţi luntraşi intrară în baracă şi se năpustiră asupra tânărului.

Pe tot parcursul călătoriei, Paneb păstrase tăcerea, gândindu-se la drumul pe care îl făcuse alături de Nefer atunci când maestrul de operă îl dusese să vadă cele trei piramide, la Gizeh.

Acum, singur în vârful ierarhiei, pleca s-o înfrunte pe regentă, într-o lume condusă de nişte legi pe care nu le cunoştea.

Datorită unui curent puternic şi priceperii marinarilor care acceptaseră să navigheze noaptea, călătoria durase mai puţin de şase zile, un timp record.

La debarcaderul din Pi-Ramses, interveniseră soldaţii.

— Sunt Paneb cel Zelos, maestru de operă al Locaşului Adevărului.

— N-am fost anunţaţi că veţi sosi, se miră ofiţerul care comanda detaşamentul.

— Doresc s-o văd cât mai grabnic pe regina Tausert.

— O vom anunţa… Între timp, veţi rămâne pe acest vas.

Din superba capitală construită de Ramses cel Mare, Paneb Nu văzuse decât marele canal cu grădini luxuriante pe maluri şi portul în care stăteau în aşteptare vasele de război. Atmosfera era încinsă, patrulele mergeau în sus şi-n jos de-a lungul cheiului şi pe străduţele apropiate.

Maestrul de operă se întreba dacă această călătorie nu se va solda cu un mare eşec. Tausert, prinsă într-o luptă crâncenă pentru propria-i supravieţuire, va avea oare timp să-l primească şi să-l asculte?

Îngrijorat, se retrase în cabina sa pentru a lua masa, dar carnea uscată i se păru fadă şi vinul roşu, acru. Reveni pe puntea spălată de marinari cu apă din belşug. La capătul pasarelei, căpitanul stătea de vorbă cu un membru al echipajului.

Când acesta urca pe punte, Paneb intră cu el în vorbă.

— Se ştie ce se petrece în oraş?

— Totul e calm, dar armata e prezenta peste tot.

— Regina Tausert mai e regenta?

— Este la fel de autoritară ca până acum. Tocmai a celebrat un ritual de îmbunare a zeiţei Sekhmet, vrând parcă să le arate tuturor că poate restabili ordinea.

— Seth-Nakht a acceptat să se supună?

— Nu, şi are mulţi partizani. Vă las aici, eu mă duc să mă culc.

Refuzând mărirea mormântului lui Siptah, maestrul de operă al Locaşului Adevărului schimba, poate, destinul Egiptului. Dar meseria lui avea limite, pe care el trebuia să le recunoască.

Soarele începea să apună.

Lungit pe rogojina, Paneb continua să se gândească la Nefer cel Tăcut. În astfel de împrejurări, acesta n-ar fi cedat. Nici ameninţările, nici promisiunile viclene nu l-ar fi convins să părăsească drumul lui Maat. El, fiul spiritual, jură să respecte exemplul tatălui său.

Tocmai când aţipea, cineva bătu la uşa cabinei sale.

— Soldaţii vă aşteaptă, se auzi vocea căpitanului.

Paneb deschise.

— Cine i-a trimis?

— Regenta.

Deşi mai bine legat decât Imuni, ofiţerul care-l luă în primire pe maestrul de opera avea acelaşi cap de dihor.

— Să ne grăbim, spuse el cu o voce sparta. Regenta abia aşteaptă să vă vadă.

Ofiţerul mergea în frunte, doi soldaţi, de o parte şi de alta a lui Paneb, şi alţi doi în spatele lui.

— S-ar putea crede că sunt prizonier, observă maestrul de operă.

— Nu e decât o măsură de securitate.

— Mai e mult până la palat?

— Nu prea mult, dacă mergem repede.

Deşi nu cunoştea topografia capitalei, Paneb găsea că traseul este cam

ciudat, mergând, din străduţă în străduţă, către o suburbie tot mai puţin populată. Când zări case în construcţie, se opri.

— M-am rănit… O aşchie de piatra, desigur.

Colosul păru că se aşază şi că-şi cercetează piciorul drept, dar se ridică dintr-odată, atât de rapid încât cei doi soldaţi din ariergarda mai avură timp să reacţioneze în clipa în care Paneb i-a apucat de păr, ciocnindu-le capetele cu putere. Pierzându-şi cunoştinţa, soldaţii se prăbuşiră, lăsând să le cada bâtele.

Ofiţerul încerca să-l lovească în ceafă pe Paneb dar acesta, îl lovi cu călcâiul în partea de jos a abdomenului, ţâşnind apoi într-o parte, pentru a se feri de atacul ultimilor doi soldaţi. Cu muchia palmei, colosul îl doborî pe primul, apoi îl lovi cu cotul pe celălalt, rupându-i coastele.

— Cine v-a trimis? îl întrebă Paneb pe falsul ofiţer care se tăvălea de durere.

— Suntem… mercenari…

Era clar că acest nemernic nu l-ar fi lăsat pe maestrul de operă să ajungă la comanditar.

— Cum ajung la palat?

— O iei pe a doua străduţă, la stânga… Apoi, mergi către nord…

Indiferent la gemetele celor răpuşi, colosul porni la drum.

44.

De îndată ce-l văzu pe colos apropiindu-se, paznicul primei porţi a palatului simţi că va avea neplăceri. Îşi îndreptă suliţa către pântecele acestui vizitator suspect, chemând şi alţi soldaţi în ajutor.

— Numele meu e Paneb cel Zelos, sunt maestrul de operă al Locaşului Adevărului şi doresc s-o văd grabnic pe regina Tausert.

Dacă artizanul n-ar fi amintit de misterioasa confrerie de care toţi soldaţii auziseră vorbindu-se, gardianul nu s-ar fi lăsat convins cu una, cu două.

Un ofiţer se apropie.

Paneb îşi spuse din nou numele şi funcţia.

— Sunteţi într-adevăr cel care pretindeţi că sunteţi?

— O jur pe numele lui Pharaon.

— Voi anunţa cabinetul Maiestăţii Sale.

— Pe ea trebuie s-o anunţaţi, şi chiar acum.

— Imposibil! Va trebui să aşteptaţi o audienţă oficială şi…

— Credeţi-mă, n-am timp de aşteptat.

Gradatul zări în ochii colosului un licăr ciudat, care n-avea aproape nimic omenesc.

— Aşteptaţi aici… Voi încerca.

Soldaţii respirară uşuraţi. Şi ei simţiseră că Paneb va încerca să forţeze trecerea şi că pumnii săi aveau să fie devastatori.

Calm, Zelosul se aşeză în poziţia scribului. Suliţele se ridicară, una câte una.

O oră întreagă se scurse, fără ca acest colos să dea vreun semn de nerăbdare. Apoi apăru un scrib însoţit de patru gărzi de elită, toţi înarmaţi cu săbii scurte.

Maestrul de operă se ridică.

— Aveţi bunăvoinţa să mă urmaţi. Maiestatea Sa acceptă să vă primească.

Încremeniţi, soldaţii înţeleseră adevărul: puterea magică a Locaşului Adevărului nu era o legenda.

În timp ce urca o scară monumentală şi apoi traversă un lung culoar, Paneb încerca să-şi închipuie felul în care Nefer cel Tăcut s-ar fi comportat stând de vorbă cu o suverană: să exprime, din capul locului, ceea ce era esenţial şi să nu-şi mestece cuvintele. Dar Nefer era de un calm care nu făcea parte dintre calităţile majore ale lui Zelosului.

Plafonul înalt al sălii de audienţe era susţinut de două coloane de porfir, iar pereţii erau decoraţi cu frunzuliţe de palmier şi cu spirale de un albastru suav.

Regina, îmbrăcată într-o sobră tunică maronie, stătea într-un jilţ din lemn de abanos, ale cărui picioare aveau forma unor labe de leu. Părul strâns într-un coc şi prins cu ace de aur îi încadra faţa de un oval perfect. Un machiaj discret punea în valoare delicateţea trăsăturilor, care dovedeau că Tausert era cea mai frumoasă femeie din Egipt.

În culmea admiraţiei, Paneb se înclină.

— De ce aţi făcut o călătorie atât de lungă fără să cereţi, în mod oficial, o audienţă, maestre de operă?

— Pentru că ordinul pe care mi l-aţi dat nu ţine seama de structura terenului.

— Explică-mi, să înţeleg!

— Locul de veci al faraonului Siptah este gata să-i primească trupul de lumină. Poate că va părea neterminat, dar este imposibil să-l mărim sau să-l prelungim, căci roca e fragilă. Suntem aproape siguri că se va produce o catastrofă.

— „Aproape siguri ”, spui tu… De ce nu „absolut siguri ”?

— O simpla prudenţă în exprimare. Fened Nasul şi cu mine n-avem nicio îndoială: nu trebuie săpat mai departe. Am ţinut să vă transmit această informaţie personal, pentru a putea fi confidenţială.

Regina se ridică şi, graţioasă, se sprijini cu spatele de o coloană.

— Îţi sunt recunoscătoare, Paneb. Dar poţi aprecia în mod corect răsunetul unui ordin sosit din partea conducerii statului?

— Ştiu prea bine că faraonul este şeful suprem al confreriei şi că sunt dator să mă supun lui.

— Sau poate consideri că hotărârile unei regente nu au nicio importanţă!

— Nicidecum, Maiestate! Tocmai de aceea am ţinut să-mi pledez cauza la Pi-Ramses, acolo unde, de îndată ce am ajuns, era cât pe ce să fiu asasinat.

Tausert nu-şi credea urechilor.

— Cine a îndrăznit?

— Am pus pe fugă o bandă de mercenari, dar nu cunosc numele comanditarului.

— Nu poate fi altul decât Seth-Nakht… în timpul şederii tale în capitală, vei fi găzduit la palat şi doi soldaţi îţi vor păzi camera. Trebuie să înţelegi, Paneb, că am nevoie de timp şi că singurul mijloc pentru a-l obţine constă în prelungirea perioadei de doliu. Şi nu pot reuşi s-o fac decât reluând lucrările în mormântul lui Siptah. Refuzul tău înseamnă condamnarea mea la moarte.

— Maiestate…

— Cele şaptezeci de zile de mumificare nu sunt de ajuns. Am nevoie de mult mai multe.

— Distrugerea acestei opere desăvârşite ar fi o greşeală de neiertat.

— Eu nu-ţi cer nici să distrugi, nici să construieşti un alt mormânt. Asta ar lua prea mult timp, iar în ochii adversarilor, eu trebuie să rămân în limitele acceptabilului.

— Şi care sunt ele, Maiestate?

— Încă o sută de zile. Dacă ţi-ai lua toate precauţiile necesare, ai reuşi.

— Suntem siguri că vom cădea într-un puţ funerar şi că vom aduce grave stricăciuni mormântului, ca să nu mai vorbim de distrugerea armoniei. Corpul de lumină al regelui Siptah nu s-ar mai afla în creuzetul alchimic care a fost conceput special pentru el, supravieţuirea lui devenind nesigura.

Regina închise ochii pentru câteva clipe.

— Nu puteai aduce un argument mai bun, maestre de operă. Am avut un profund respect şi calde sentimente faţă de faraonul defunct şi n-aş putea face niciun gest care să-i dăuneze. Voi anula aşadar ordinul, iar vizirul Hori îţi va scrie o confirmare a acestei hotărâri.

Tausert îl privi pe colos.

— Locaşul Adevărului iese întotdeauna victorios din luptele pe care le duce, nu-i aşa? Ar trebui să-mi ofere şi mie puţin din forţa sa.

— Asta şi intenţionam să vă propun, Maiestate.

Regenta deveni curioasa.

— Dacă nu putem modifica arhitectura şi decorarea mormântului lui Siptah, de ce nu ne-am ocupa de mobilierul funerar? Comandaţi-ne paturi, tronuri, vaze şi alte obiecte de cea mai bună calitate, pe care nu vom avea timp să le fabricăm în cele patruzeci de zile care ne despart de terminarea mumificării. Fără să minţim şi fără să trădăm spiritul confreriei, vă voi răspunde că avem nevoie de un răstimp suplimentar, de cel puţin trei luni.

— Ideea e bună, Paneb. Dar Seth-Nakht ştie că echipamentul funerar al lui Siptah este deja gata şi cunoaşte competenţa membrilor confreriei. Ca să faceţi câteva piese de mobilier în plus nu v-ar trebui atât de multe zile.

Regina avea dreptate. Cu chipul îngândurat, se reaşeza în jilţ.

— Nu-i aşa că vă folosiţi de piatra de lumină pentru a obţine aur?

Maestrul de opera nu răspunse imediat.

— În unele condiţii…

— Iată ce voi anunţa la curte: vor mai fi făcute unele lucrări la mormântul lui Siptah şi vor fi fabricate mai multe obiecte excepţionale, îndeosebi sceptre, coroane şi o mare capela din aur. Cantitatea necesara de aur va fi scoasa din Tezaur de îndată ce va fi posibil şi livrată în sat, cu o ambarcaţiune specială.

— În acest caz, nu va mai fi nevoie să-l fabricăm cu ajutorul alchimiei.

— Dimpotrivă, maestre de opera! Provocându-l pe Seth-Nakht, voi pretinde să mi se dea o mare cantitate de aur. El va protesta, sus şi tare, afirmând că Tezaurul va trebui să finanţeze în scurta vreme un război şi că nu trebuie să fie lipsit de atâta bogăţie. După ce vom discuta, eu voi ceda, fără să renunţ, însă, la pretenţiile mele privind echipamentul funerar al lui Siptah. Şi atunci ne vom afla într-un impas.

— Şi va trebui să dezvăluiţi faptul că Locaşul Adevărului poate îndeplini această sarcină, dar cu preţul unui număr suplimentar de zile.

— Cu alte cuvinte, Seth-Nakht va înţelege că Locaşul Adevărului este în stare să producă aur. Dar mă întreb dacă maestrul său de operă ar accepta ca regenta să dezvăluie acest secret?

— Dacă regenta devine faraon şi continuă să protejeze satul, de ce nu?

— Chiar dacă aplic aceasta strategie, nu sunt sigură ca voi învinge.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate, Maiestate.

— Ce hotărâre vrei să iei, maestre de operă?

— Din moment ce-mi cereţi să înfrumuseţez mobilierul funerar al faraonului defunct, n-am niciun motiv să refuz.

Tausert îşi stăpâni emoţia.

Încă o dată, văzu în Paneb un mare om de stat, dar, în locul pe care-l ocupa, nu era el deja un asemenea om?

— Maiestate… Ce soarta veţi avea în cazul unui eşec?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Tot ce doresc este să evit un război preventiv, care ar fi un dezastru. N-am niciun alt motiv să lupt pentru putere.

Paneb ştia că regina Tausert era sinceră. În acele momente îi păru lipsită de putere, având mare nevoie de încurajare.

Dacă ar fi luat-o în braţe, e sigur că n-ar fi rezistat. Dar ea era regina Egiptului şi regenta celor Doua Regate, iar el, maestrul de operă al Locaşului Adevărului.

Ceea ce aveau de construit împreună era mai important decât o pasiune fără viitor, căci el nu-şi va părăsi niciodată nici satul, nici confreria.

45.

După ce-şi pierduse răbdarea aşteptând zile la rând ca ambarcaţiunea sa rapidă să fie reparată, Paneb era în sfârşit gata de plecare către Teba.

Dar iată că un ofiţer din garda de elită îl opri.

— Vizirul Hori vrea să vă vadă.

— Vizirul? Păi mă aşteaptă

corabia şi… — Urmaţi-mă.

Tonul era categoric. Probabil că regina Tausert îi ordonase primministrului să-i facă maestrului de operă unele precizări, în vederea celor ce urmau să se întâmple.

Ocupat cât era ziua de lungă, Hori era un personaj sobru şi rece, care nu făcea risipă de formule de politeţe. Încă de la numirea lui, primită fără bucurie, noul vizir studiase mulţimea de dosare încredinţate de regină, discutând totodată între patru ochi cu fiecare înalt funcţionar în parte, inclusiv cu Seth-Nakht, pentru a fi la curent cu problemele specifice fiecărui sector de activitate.

— Sunteţi maestrul de operă al Locaşului Adevărului, Paneb cel Zelos?

— Da, eu sunt.

— Vă consideraţi răspunzător de artizanii pe care-i aveţi în subordine?

Întrebarea îl lovi pe Paneb, ca şi când ar fi primit un pumn.

— Cum de îndrăzniţi să vă îndoiţi de acest lucru?

— Cum să nu mă îndoiesc de un şef care numeşte un bandit într-un post important?

La asta, colosul nu se aştepta.

— Un bandit… Nu ştiu despre cine vorbiţi!

— Autorităţile tebane mi-au trimis un raport privind faptele grave ale unui artizan al confreriei, comise în timpul sărbătorii luntraşilor. Ticălosul ăsta a sechestrat două femei, le-a bătut şi a încercat să le violeze. A recunoscut că e căsătorit şi că-şi înşală soţia cu nevestele colegilor săi. Dat fiind faptul că aparţine Locaşului Adevărului şi ţinând seama de rolul pe care-l are confreria după dorinţa reginei, vreau să se cerceteze cazul în profunzime şi cu discreţie,

cu atât mai mult cu cât cel vinovat se numără printre oamenii ce vă sunt foarte apropiaţi.

— Îi ştiţi numele? întrebă Paneb, uimit.

— Este ajutorul şefului de echipă şi se numeşte Aperti.

Colosul simţi că palatul se prăbuşeşte peste el.

— Aperti este fiul meu, spuse el. Şi nu este ajutorul şefului de echipă, ci un simplu lucrător în ipsos.

Chipul vizirului Hori rămase impasibil.

— Dată fiind gravitatea faptelor, această întâmplare nu va fi trecută cu vederea, cu atât mai mult cu cât s-a petrecut în afara Locaşului Adevărului.

— Nu credeţi că va trebui să fie judecat de tribunalul nostru?

— Aveţi tot dreptul s-o cereţi, desigur, dar vă pun în gardă în legătură cu acest demers. Căutând să-i creaţi circumstanţe atenuante, nu veţi face decât să prelungiţi procedura, dar, oricum, acest caz va ajunge la tribunalul meu. Să nu contaţi pe indulgenţa mea.

— Că este sau nu fiul meu, Aperti este un artizan şi trebuie judecat de către cei care l-au iniţiat.

Hori se ridică.

— Nu faceţi bine că mă înfruntaţi, maestre de operă.

— Nu fac decât să respect legea noastră.

De îndată ce se anunţă sosirea ambarcaţiunii rapide la bordul căreia se afla Paneb, scăpat, şi de această dată, din mâinile mercenarilor plătiţi de unul dintre trimişii de la Pi-Ramses, generalul Mehy părăsi stabilimentul armatelor din Teba şi plecă la debarcader, nemulţumit să-l revadă pe maestrul de opera înzestrat cu noi forţe. Poate că regenta i-a numit şi nişte adjuncţi.

Dar Paneb coborî pasarela singur şi nu părea să fie fericit, aşa cum ar fi trebuit să fie dacă i s-ar fi acordat, ca demnitar, nişte onorari neaşteptate.

— Aţi călătorit bine?

— Mă puteţi însoţi la închisoare, Mehy? Poate că va fi nevoie să-mi daţi o mână de ajutor.

— La închisoare?… Dar de ce?

— Pentru că trebuie să-l scot pe fiul meu şi să-l duc în sat, la judecată.

— Cred că este vorba de o neînţelegere, pe care o vom lamuri imediat.

— El este cel care a tulburat desfăşurarea sărbătorii luntraşilor.

— Aha… Cazul este serios, căci incidentul a stârnit un mare scandal. Aş fi vrut să vă ajut, dar…

— Vizirul Hori este deja la curent cu această întâmplare.

Mehy se prefăcu plin de compasiune.

— Sper că fiul dumneavoastră va înţelege cât de rău s-a purtat şi se va schimba.

În timp ce se îndreptau către închisoare, Mehy îndrăzni să pună întrebarea care de multă vreme îi stătea pe buze.

— Aţi văzut-o pe regentă?

— Da, am avut această onoare.

— Ce mai face Maiestatea Sa?

— Guvernează.

— M-am liniştit, Paneb.

Maestrul de operă părea să nu fie deloc interesat de treburile statului, aşa că Mehy ajunse la concluzia că aceasta călătorie se soldase cu un eşec. În zadar îi prezentase el regentei o plângere privind Locaşul Adevărului.

Consolat, generalul i se adresă şefului închisorii, somându-l să i-l încredinţeze pe prizonierul Aperti, pentru a fi transferat în Locaşul Adevărului. Prezenţa maestrului de operă îl convinse pe funcţionar.

Fiul lui Paneb fu scos din celula. Nu părea deloc distrus din cauza detenţiei.

— Iată-te, în sfârşit, tată! începeam să-mi pierd răbdarea…

— Vei fi condus de paznici până-n sat. Nu pleca de acasă, sub niciun pretext.

— Să ştii că n-am făcut nimic grav

şi… — Fa ce ţi se spune şi taci.

După tonul tatălui său, Aperti simţi că va trebui sa amâne discuţia pe mai

târziu.

— Am nevoie de raportul complet, îi spuse Paneb generalului.

Maestrul de operă îi convoca pe femeia înţeleaptă, scribul Mormântului şi şeful echipei din stânga, prezentându-le rezultatele întrevederii sale cu Tausert.

— Am fost nevoit să iau o hotărâre fără să vă cer părerea, recunoscu el, dar trebuia neapărat să-i dau un răspuns reginei.

— Ai făcut bine, aprecie Kenhir. Ea este cea care guvernează ţara, iar noi o recunoaştem drept suverana noastră.

Hay era îngrijorat.

— Dar vom fi noi în stare să producem cantitatea de aur necesară?

— Nu va fi uşor, aproba femeia înţeleaptă. Procesul e complex şi nu ne putem grăbi sărind peste anumite proceduri. Asta ne-ar duce la o nereuşită.

— Atunci să nu mai pierdem timpul!

— Mai întâi trebuie să convocam tribunalul, hotărî Paneb.

— Am citit raportul asupra fiului tău, preciză Kenhir, e şocant. Aperti nu are nicio scuză.

— Totuşi face parte din confrerie, îi aminti şeful echipei din stânga, şi e un bun ipsosar. Care dintre noi n-a făcut prostii în tinereţe?

— Aici nu e vorba de prostii, îi aminti scribul Mormântului, ci de adulter, agresiuni şi tentative de viol! Aperti e de o violenţa nemaipomenită şi puţin îi păsă de legile noastre. Împotriva lui s-au plâns mai multe soţii ale artizanilor. Unele dintre ele poate chiar l-au ademenit, dar majoritatea au fost atacate şi brutalizate de acest derbedeu.

Paneb nu făcu nicio obiecţie.

— Vom convoca tribunalul pentru mâine dimineaţă.

Uabet cea Pură plângea cu lacrimi amare.

— De ce… de ce a făcut asta? Soţia lui îl adoră, e gata să facă orice pentru a-l face fericit, iar el necinsteşte femei măritate! Vai, Paneb… Fiul nostru ne aduce numai chin!

Fragila Uabet se făcu mică în braţele colosului.

— Zeii vor să trăieşti aceste momente dureroase, îi spuse el, dar, în schimb, ţi-au dat-o pe Selena, care poate va fi viitoarea noastră femeie înţeleaptă.

— Ai dreptate… Fetiţa asta este la fel de luminoasa ca şi Clara.

— E vremea să mergem, Uabet.

— Prefer să rămân acasă.

Paneb se îndreptă către stâlpul templului lui Hathor şi al lui Maat, înaintea căruia se adunaseră toţi sătenii. Aperti stătea între Nakht cel Puternic şi Karo cel Posac.

— Fiind maestrul de operă al Locaşului Adevărului, va trebui să prezidez tribunalul. Dar cel acuzat este fiul meu şi aş putea fi acuzat de părtinire. Pe pana zeiţei Maat, jur că nu va fi aşa. Dar va întreb, este vreunul printre voi care nu este de acord cu participarea mea?

Se lăsa liniştea.

— Scribul Mormântului să binevoiască a da citire învinuirilor.

Fără grabă, Kenhir enumeră faptele rele ale lui Aperti şi Dădu amănunte extrase din plângerile făcute împotriva lui. Tânărul zâmbea, convins că tribunalul satului îi va da o pedeapsă mult mai uşoara decât ar fi primit în Teba de est şi că va ieşi învingător din lunga dezbatere tocmai începută. Calitatea sa de membru al confreriei îi dădea un soi de impunitate faţă de cei din exterior.

— Acuzatul să se apere, ordonă Paneb.

— Toate astea nu sunt decât născociri ale unor femei în caiduri! protestă Aperti, batjocoritor. Au avut ce-au căutat, nu-i aşa? N-are niciun rost să facem atâta caz doar din atât!

— Acuzatul recunoaşte faptele comise?

— Asta, da! Au făcut-o, toate, de plăcere. Femeilor le plac bărbaţii adevăraţi, iar eu am norocul să mă număr printre ei.

O linişte dureroasă plutea deasupra adunării, toţi fiind nemulţumiţi de aroganţa lui Aperti.

— Iată ce pedeapsă propun, declară maestrul de operă: fiul lui Uabet cea Pură şi al lui Paneb cel Zelos, artizanul Aperti, dovedindu-se vinovat de violenţe grave împotriva unor fiinţe umane şi de violare a legii lui Maat, nu mai este demn să facă parte din confreria noastră. În consecinţă, va trebui expulzat din Locaşul Adevărului. Soţiei sale i se acordă divorţul pe care-l

solicita, pronunţat din vina bărbatului său. Aperti nu va mai trece niciodată pragul porţii satului, iar numele său va fi şters din *Jurnalul Mormântului,* ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Niciun artizan nu-l va recunoaşte drept membru al echipajului. Tatăl şi mama lui îl reneagă şi nu mai are dreptul la calitatea de fiu.

46.

Marele consiliu ascultă cu stupoare propunerea regentei. Seth-Nakht reacţionă primul.

— Cantitatea de aur pe care o pretindeţi este mult prea mare, Maiestate! —

Nu vreţi să onoraţi memoria faraonului Siptah?

— Ba da, cum să nu! Dar trebuie sa ne păstrăm bogăţiile pentru un război pe care mulţi, începând cu mine, îl cred inevitabil!

— Ultimele lucrări la mormântul regelui nostru defunct vor fi terminate în curând, le comunica Tausert, iar mobilierul funerar va fi demn de un mare monarh. Dar vreau să aibă şi sceptre, coroane de aur, precum şi o vastă capelă din acelaşi metal, pe care vor fi scrise formulele de înviere. Gândiţi-vă bine la propunerea mea şi urmează să mai vorbim la viitorul nostru consiliu.

Regenta se ridică.

— Vreau să vorbim între patra ochi, Seth-Nakht.

Bătrânul demnitar o urmă pe regină într-o mică sală de Audienţe, departe de urechile indiscrete.

— Maiestate, mă opun categoric oricărei înstrăinări a aurului din rezervele noastre.

— Aveţi de gând să blocaţi cu forţa accesul la Tezaur?

— Maiestate…

— O asemenea nesupunere v-ar putea duce la închisoare.

— Şi atunci partizanii mei vor protesta în mod violent! Bănuiesc că nu ţineţi neapărat să izbucnească un război civil, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Atunci, renunţaţi! Pentru moment, Egiptul trebuie să-şi păstreze intact stocul de aur.

— Şi cu asta sunt de acord. Dar nu credeţi totuşi că locaşul de veci al lui Siptah ar trebui completat după cum spuneam?

— În principiu sunt de acord, dar…

— Nu mă voi atinge de Tezaur, promise regina, dar obiectele din aur vor fi totuşi făcute. În situaţia aceasta, sunteţi de acord?

— Prin ce procedeu magic credeţi că veţi reuşi?

— O voi cere Locaşului Adevărului.

Privirea lui Seth-Nakht se întunecă.

— Speraţi să-i puteţi da aur fără s-o ştie nimeni?

— Ştiţi prea bine că nu se poate.

— Atunci credeţi în legenda confreriei! Artizanii pot într-adevăr să fabrice aur?

— Îndrăznesc să sper.

— În realitate, Maiestate, faceţi tot ce puteţi pentru a câştiga timp.

— Fac tot ce pot pentru ca locul de veci al lui Siptah să fie eficient şi puternic, aşa cum se cuvine, respectând ritualurile şi simbolurile noastre. Dacă nu sunteţi de acord cu această obligaţie, considerată esenţială de către strămoşii noştri, declaraţi-o sus şi tare în faţa marelui consiliu.

— De cât timp are nevoie maestrul de operă?

— Asta n-o ştie decât el.

— Şi mi-o va spune, Maiestate, puteţi fi sigură de asta!

Femeia înţeleaptă o îngrijea pe Uabet cea Pură, care făcuse o gravă depresie, dar cel mai bun leac era prezenţa micuţei Selena, care se ocupa de mama ei ca o infirmieră cu experienţă, urmând îndeaproape sfaturile Clarei.

— Unde e tatăl tău? întreba Uabet atunci când consimţi, în sfârşit, să vorbească.

— Tata e la lucru, răspunse fetiţa. Femeia înţeleaptă a spus că, dacă vei începe să rosteşti câteva cuvinte, este semn că te vei însănătoşi.

— Să mă însănătoşesc… Cum aş putea oare? Fratele tău a plecat!

— Nu, n-a plecat, a fost gonit din sat pentru crimele comise.

Uabet nu avusese curajul să-i explice Selenei că această Hotărâre era ca o condamnare la moarte. Nemaifiind membru al confreriei, Aperti va fi judecat

ca orice criminal şi va primi pedeapsa capitală.

Uabet nu-şi închipuise niciodată că soţul ei putea fi atât de sever. Dar el era, în acelaşi timp, maestrul de operă şi respecta legile… Cum ar fi putut accepta o asemenea pedeapsă mama lui Aperti?

Desigur, Paneb nu era singur răspunzător de această hotărâre, căci tribunalul ar fi putut uşura sentinţa, dar niciunul dintre membri nu-i găsise circumstanţe atenuante. Şi apoi, Aperti îi părăsise insultându-i pe artizani şi pe femeile pe care le sedusese, aşa că nimeni nu regretase această judecată severă.

Un monstru… Da, Aperti era un monstru, dar rămânea copilul ei, şi nu-l va ierta pe Paneb că şi-a trimis fiul la moarte. Dacă Zelosul ar fi pledat cauza lui Aperti, i-ar fi putut înduplecа pe juraţi.

— Trebuie să mănânci puţin piure de roşcove, mamă… Eu l-am pregătit.

Uabet zâmbi.

— Nu mi-e foame, draga mea.

— Fă un efort… Vrei? Hai…

Bolnava acceptă.

— Să ştii că tu eşti deja o magiciană!

În sfârşit, o noapte întunecoasă, cu lună nouă şi câţiva nori! înarmat cu o daltă, trădătorul ieşi din sat trecând prin necropolă, pentru a nu se întâlni cu Orătania Nesuferita care, după cum îi era obiceiul, probabil că moţăia lângă poarta cea mare.

Era momentul ideal pentru a merge în Valea Reginelor înaintea distribuirii sarcinilor, pe care Paneb avea s-o facă a doua zi dimineaţă.

Expulzarea lui Aperti îi bucurase, dar îi şi întristase pe săteni. Îi bucurase pentru că acest băiat „rău prin firea lui ”, după cum se exprimase Niut cea Neobosită, ar fi adus nenorociri confreriei; dar îi şi întristase, fiindcă Paneb şi soţia lui erau îndureraţi pentru pierderea fiului lor. Dar toţi apreciaseră rigoarea maestrului de opera, care ştiuse să ignore faptul că Aperti era sânge din sângele lui, şi asta pentru a salva Locaşul Adevărului.

„Cei care au crezut că Paneb cel Zelos va fi un maestru de operă slab şi influenţabil s-au înşelat amarnic, gândi trădătorul. Nimeni şi nimic nu-l va convinge să se abată de la drumul său, rămânând pentru mine un duşman nemilos”.

Trădătorul o luă pe poteca din apropierea sanctuarului lui Ptah, patronul constructorilor, şi al zeiţei liniştii, apoi se îndreptă către extremitatea meridională a necropolei tebane, unde se afla Valea Reginelor.

Era păzită de gărzile care supravegheau ansamblul locurilor de veci ale reginelor, fiicelor de regi şi de prinţi. Dar trădătorul ştia unde se aflau locurile de pază şi avea să le ocolească fără nicio ezitare.

Pătrunse cu prudenţă în tabăra în care locuiau artizanii atunci când veneau să lucreze pentru o perioadă mai lunga. Construita pe un teren de şapte sute de metri pătraţi, se compunea din case mici din cărămidă arsă şi din ateliere de pictură şi de sculptură. Trădătorul se temea ca nu cumva vreun artizan al echipei din stânga să fi avut ideea să doarmă aici, dar constată că locul era pustiu.

Datorita informaţiilor culese de soţia sa, cunoştea locul în care se afla micul mormânt princiar, în care fusese depusa gâsca de aur ce conţinea piatra de lumină. Deşi drumul era liber, înainta tiptil, precum o sălbăticiune ieşită la vânat.

Şi iată că, încă o dată, dacă n-ar fi fost prudent, ar fi putut fi surprins.

Într-un loc neobişnuit, nu departe de mormânt, un paznic dormea. Ce era de făcut? Să-l omoare… Dar dacă reuşea să-i scape, dacă-şi chema tovarăşii, trădătorul ar fi fost prins.

Tocmai când căuta zadarnic altă soluţie, norocul îi zâmbi. Omul se întinse, scuipă şi se mută într-un loc mai îndepărtat.

De data asta, drumul părea într-adevăr liber. Dar dacă era vorba de o nouă capcană? Poate că paznicul s-a prefăcut doar că se îndepărtează, pentru a-l atrage mai uşor.

După ce supraveghe locul o bună bucată de vreme, trădătorul se simţi în siguranţă.

Nesimţind nimic suspect, sparse sigiliul făcut din noroi uscat şi împinse uşa din lemn care, la sfârşitul lucrărilor, avea să fie înlocuită cu alta, masivă, din acacia.

După cum spera, gâsca de aur fusese depusă lângă intrare.

Un exemplar minunat, cizelat perfect, încât ai fi putut crede că pasărea e vie!

Pentru o clipă, artizanului îi păru rău că trebuie să distrugă o asemenea capodoperă, dar n-avea încotro. Folosindu-se de daltă, tăie capul gâştii.

Înăuntru găsi un fel de pachet.

Trădătorul străpunse burta sculpturii, pentru a scoate bogăţia ascunsă acolo. Tăie cu uşurinţă sfoara de în şi dădu la iveală nişte plăci fine de aur, de argint şi de cupru, simboluri ale metalelor cereşti destinate să asigure viaţa luminoasă a celei înviate, pe care gâsca trebuia s-o păzească şi s-o îndrume spre cer.

O mică avere demnă de interes, desigur, dar nu piatra de lumina!

Încă o speranţă se năruia… Trădătorul greşise urmând această pistă. Adevărata ascunzătoare a pietrei nu putea fi decât templul lui Hathor şi al lui Maat.

Dispreţuind această pradă care-l decepţionase, ieşi din mormânt şi închise uşa. Trebuia să treacă peste dezamăgire şi să-şi păstreze sângele rece, ieşind din Valea Reginelor fără a fi văzut.

47.

— Un furt în Valea Reginelor? se miră Kenhir, pe care Sobek îl primea în modestul său birou din al cincilea fort.

— Cineva a pătruns în mormântul unei prinţese; sigiliul a fost spart.

Alarmat, maestrul de operă se duse de îndată la faţa locului, însoţit de şeful echipei din stânga. Împreună, constatară pagubele.

— Ce hoţ ciudat! se miră Hay. A spintecat gâsca pentru a vedea ce conţine, dar n-a luat plăcuţele din aur!

— Pentru că nu-l interesau! El căuta piatra de lumină.

— Aici, în acest mormânt princiar?

— Cred că a presupus că în gâscă se află comoara noastră cea mai de preţ. În noaptea trecută, a dormit în tabără vreun artizan din echipa ta?

— Nu, din câte ştiu eu, dar voi cerceta.

Hay îi convocă pe toţi artizanii echipei din stânga în faţa lui Sobek şi a maestrului de operă, care-i descusură fără menajamente. Mărturisirile lor, precum şi ancheta făcută în sat, au dus la o concluzie sigură: în noaptea furtului, tabăra din Valea Reginelor era cu adevărat pustie.

— Oamenii mei au dat dovadă de o neglijenţă de neconceput, se lamentă Sobek, şi numai eu sunt de vină!

— Nu te mai acuza, îi recomandă Paneb. Trădătorul a urmat o pistă falsă,

pentru că a crezut că am scos din sat piatra de lumina. Acum, când şi-a dat seama de greşeala sa, îşi va relua investigaţiile.

— Mărturisesc că oamenii care făceau de pază în Valea Reginelor nu erau dintre cei mai buni, dar nici ei nu sunt nişte începători!

— Trădătorul este viclean şi neîncrezător, îi aminti maestrul de operă. Gândeşte-te că ne tot scapă de atâţia ani şi că, în fiecare zi, dau ochii cu el fără să ajung să-l identific!

— Oare cum a reuşit un om, oricât ar fi fost el de abil; să nu facă până acum nici cea mai mică greşeală? Ăsta nu poate fi decât un demon ieşit din cazanele infernului, care l-a devorat pe unul dintre artizanii din sat, luând chipul său.

— Nu te înşeli deloc.

Şeful nubian îl privi atent.

— Şi tu crezi acelaşi lucru?

— Eu cred că oamenii sunt în stare de orice josnicie, dar omul ăsta a depăşit orice limită. Locaşul Adevărului l-a iniţiat, l-a educat, l-a hrănit, ia oferit viziunea misterelor, i-a permis să trăiască printre fraţi… Iar el nu urmăreşte altceva decât să-l distrugă! Ai dreptate Sobek, doar un demon poate avea un asemenea suflet!

Gardianul porţii principale a satului se înclină în faţa maestrului de operă.

— Scribul Mormântului vă aşteaptă la el.

Nici ţipenie de om pe uliţă, nicio gospodină la bârfă pe prag, niciun copil la joacă…

Uşa casei lui Kenhir era deschisă. Niut cea Neobosită îşi lăsase deoparte mătura şi periile şi se aşezase pe un taburet.

— În biroul lui, şopti ea.

Kenhir stătea nemişcat în fotoliul lui.

— Fiul tău, Paneb… Factorul ne-a adus o copie a condamnării lui: muncă silnică pe viaţă într-o mină de cupru din

Sinai. A făcut apel la tribunalul vizirului, dar Hori nu se va grăbi să modifice pedeapsa. În ţara noastră, violul este o crimă pedepsită cu severitate.

Paneb râmase un timp nemişcat.

— Din moment ce nu mai e membru al confreriei, n-avem cum să-l apărăm.

— O ştiai prea bine, Kenhir, ca toţi cei care au aprobat pedeapsa propusa de mine.

— Nu-ţi reproşez nimic, dar e tânăr şi s-ar fi putut schimba… —

Ştiţi bine că nu s-ar fi schimbat.

Kenhir coborî privirea.

— Vom interveni totuşi implorând clemenţa justiţiei. Şi vom reuşi s-o obţinem.

— După dejun, voi convoca la templu cele două echipe, pentru a hotărî ce sarcini îi revin fiecăruia.

Tăria colosului îl fascina pe bătrânul scrib. Paneb cel Zelos stăpânise numeroase talente înainte de a le pune în slujba operei. Când Kenhir presimţise că acest animal neîmblânzit este o fiinţa excepţionala, nu se înşelase câtuşi de puţin, iar Nefer cel Tăcut, în ciuda aparenţelor şi a tot ce-l deosebea de acest tânăr, nu se înşelase nici el alegându-l ca succesor.

În prima cameră, Paneb zări pe jos câteva fire de nisip. Abia se vedeau, dar casa era de obicei atât de îngrijită de Uabet, încât colosul le văzu imediat. De la căsătoria lor, niciodată nu i se întâmplase să remarce o asemenea neglijenţa.

— Eşti acolo?

Uabet ieşi din camera sa, zveltă şi gingaşă, îmbrăcată în preoteasa a lui Hathor.

— Te duci la vreo ceremonie?

— Nu, Paneb. I-am cerut femeii înţelepte să mă numească paznic al oratoriilor.

— Nu este prea greu pentru o femeie care mai are şi grija gospodăriei?

— Fiul meu a dispărut, fiica mea locuieşte la Clara şi se iniţiază în arta vindecării… Părăsesc această casă şi te părăsesc şi pe tine, Paneb.

— Vrei să… divorţezi?

— Te-am iubit, în felul meu, cât de mult am putut. Dar tu l-ai condamnat pe Aperti şi pentru asta eu nu te pot ierta şi nici nu mai pot rămâne soţia ta. Dacă aş mai rămâne lângă tine, aş ajunge să te urăsc.

— Te-ai gândit bine?

— Vorbele mele nu-ţi spun nimic?

Colosul îşi cunoştea soţia destul de bine ca să-şi dea seama că n-o va putea convinge să se întoarcă la el.

— Fă-mi o favoare, Uabet: fă ca divorţul să se pronunţe din vina mea.

— Este mai bine să hotărască justiţia. Având în vedere faptul că eu sunt cea care pleacă, păstrează această casă, demnă de maestrul de operă al confreriei. Eu voi locui în cea în care stătea Aperti. Soţia lui s-a reîntors la Teba şi statul îi va da o rentă. De acum înainte voi asigura întreţinerea oratoriilor din sat şi voi pregăti ofrandele. Nu-ţi pare a fi o viaţă de invidiat?

— Uabet…

— Nu mă atinge, Paneb. Rochia mea de ceremonie este nouă şi n-aş suporta s-o văd şifonată.

După o zadarnică tentativă de împăcare, divorţul fu pronunţat de Kenhir, într-o atmosferă senină şi demnă. Maestrului de operă îi fură oferite serviciile unei femei, care să-i îngrijească locuinţa şi să-i gătească. Uabet cea Pură hotărî să se descurce singură. Fostul ei soţ se angajă să-i dea jumătate din salariu şi venituri din roadele câmpului său. Dat fiind că femeia avea să rămână în sat, se putea constata cu uşurinţa dacă ducea lipsă de ceva.

Pentru a se hotărî soarta Selenei, aceasta fu chemată înaintea juriului.

— Cu cine vrei să locuieşti, o întrebă Kenhir cu cea mai caldă voce posibilă, cu tatăl sau cu mama ta?

Fata râmase pe gânduri.

— Acum am trei case: cea a tatălui meu, cea a mamei şi cea a Clarei. Nu-i aşa că sunt norocoasă? Prefer să rămân în toate trei.

Nici Uabet şi nici Paneb nu aveau nimic împotriva.

— Să încercăm aşa, acceptă Kenhir. Dacă apar probleme, tribunalul se va întruni din nou.

— Mai întâi o voi ajuta pe mama să-şi aranjeze lucrurile. Apoi o voi ajuta pe Clara la spălatul fiolelor.

Selena se îndepărtă alături de Uabet.

— Mititica asta ne uimeşte mereu, spuse Kenhir. Nu seamănă cu niciun alt

copil.

— Nici nu vă puteţi închipui cât de mult îi place să râdă, preciză Clara, dar atunci când învaţă este atât de atentă, încât tot ce aude îi străbate fiinţa sa şi-i rămâne întipărit în inimă. Este încă o fetiţa, dar gândeşte deja mai matur decât cei mai mulţi dintre adulţi.

— Deci, ea este cea care te va urma? îndrăzni Paneb.

— Dacă asta va fi voia zeilor… Dar tu cum suporţi încercarea prin care treci?

— Este bine aşa. Poate am greşit că n-am avertizat-o pe Uabet asupra poziţiei pe care urma s-o adopt în judecata lui Aperti, dar ştiam că nu vom cădea de acord. Fără mine, lângă preotesele lui Hathor, va fi mult mai fericită.

Clara înţelese că forţa interioară a colosului rămăsese la fel de intensă. Ba mai mult, drama căreia îi ţinea piept îl obliga să-şi facă datoria cu şi mai multă dăruire.

Femeia înţeleaptă şi maestrul de operă porniră încet către templu.

— Cu cât un om are mai multe calităţi, spuneau cei din vechime, cu atât încercările pe care le înfruntă sunt mai mari… Eu bănuiesc că sunt plămădit din daruri nenumărate!

— Calea unui maestru de operă este vastă cât universul şi, totodată, îngustă ca poteca propriei vieţi. În funcţie de locul către care priveşti, ai sentimentul că templul se construieşte sau că eşti copleşit de nereuşite.

— Care va să zică, nu-mi acorzi nicio secunda pentru a-mi plânge soarta.

— Pe de o parte, este un exerciţiu fără folos pentru care nu ai deloc talent; pe de altă parte, eşti dator sa conduci lucrările Locaşului Adevărului. Ai fi în stare să eziţi între aceste doua opţiuni?

Colosul îi sărută cu respect mâna celei care era mama confreriei.

48.

În urma loviturilor primite de maestrul de operă, unii artizani se aşteptau să-l vadă slăbit şi dezorientat. Dar iată că vocea îi era la fel de puternica şi ţinuta demna.

— Regina Tausert ne-a poruncit să pregătim locul de veci al faraonului Siptah şi mobilierul său în vederea ceremoniei funeraliilor. Echipa din dreapta va pleca mâine în Valea Regilor pentru a verifica mormântul în cele mai mici detalii, iar echipa din stânga va confecţiona obiectele prevăzute pe lista ce se

afla la Hay.

— Asta nu ne va lua mult timp, aprecie Karo cel Posac.

— Materialul funerar al lui Siptah este complet, adăugă dulgherul echipei din stânga.

— Eu v-am dat versiunea oficială care a fost comunicată la curtea din Pi-Ramses, preciza maestrul de opera, dar ceea ce avem noi de făcut cu adevărat se anunţă a fi ceva mai delicat. Trebuie să facem sceptre, coroane şi o capelă acoperită cu hieroglife.

— Din ce materiale? întrebă Gau cel Exact.

— Din aur.

— Din aur! repetă Thuty cel Savant, descumpănit. Dar de unde atâta aur?

— Îl vom produce noi, afirmă femeia înţeleaptă, cu condiţia să obţinem sprijinul strămoşului nostru care a întemeiat totul, Amenhotep I. Fără el, nu vom putea reuşi.

Trădătorul era în culmea fericirii. Pentru a face aur, maestrul de operă va trebui să scoată piatra de lumină din ascunzătoare şi să lucreze într-un atelier special, păzit de artizani. Iar el va fi în mod sigur unul dintre ei.

În acest caz, va trebui să scape prin orice mijloc de unul sau doi colegi şi să fure comoara.

Amenhotep I era onorat cu ocazia mai multor sărbători, cea mai importanta dintre ele cuprinzând o procesiune şi un banchet memorabil. Dar cea pe care satul se pregătea s-o celebreze era de alta natură, căci fiecare sătean era chemat să se reculeagă în faţa statuii întemeietorului. Nu era el oare judecătorul suprem şi, după inscripţia gravată pe soclul statuii, „Cel care ştia cum trebuie să vezi ”?

Când femeia înţeleaptă se prezentă în faţa efigiei, artizanii îşi ţinură respiraţia. Viitorul imediat al confreriei depindea de reacţia strămoşului la rugăciunea ei tainică: el va hotărî dacă se poate începe procesul de fabricare a aurului alchimic sau dacă va trebui să i se spună regentei că Locaşul Adevărului renunţă, dându-i mână liberă lui Seth-Nakht. Oricare ar fi fost dorinţa lui Paneb, nu putea trece peste această sfătuire cu înaintaşul.

Clara rămase multă vreme în meditaţie, ca şi când i-ar fi expus fondatorului motivele acestei abordări capitale. Când se retrase, statuia nu dăduse niciun semn că ar fi de acord, făcându-i pe Paneb să se gândească la dezamăgirea lui Tausert în faţa imposibilităţii confreriei de a-i realiza planul.

Dar în clipa în care Clara se înclină cu respect, capul strămoşului se înclină şi el, semn că îşi dă consimţământul.

Garda care stătea de pază în vârful primului fort supraveghind drumul ce ducea către sat era gata-gata să se înece cu o bucată de prăjitură.

— Fugi să-l anunţi pe şef! strigă el, trezindu-şi colegul. Se apropie cel puţin o sută de soldaţi!

— Şi tu o să le ţii piept de unul singur?

— Păi… nu. Vin şi eu cu tine.

— Şi lăsăm fortul de izbelişte?

— Oricum nu-l putem apăra doar noi doi!

Gardienii nu erau fricoşi, dar situaţia părea atât de gravă, încât era nevoie de prezenţa lui Sobek, fără ajutorul căruia ei ar fi fost ucişi pe loc.

Din păcate acest asalt avea loc în singura zi de odihnă după mai mult de o lună, gărzile fiind astfel mai reduse ca număr. Din fericire, şeful Sobek se afla în fortul al doilea, unde cerceta starea pereţilor din cărămidă.

— Vine o adevărată armată cu care de luptă!

— Puneţi nişte blocuri de-a curmezişul pistei.

Nubienii se grăbiră, Sobek aştepta în faţa acestei baricade modeste.

La vederea atletului negru, conducătorul carului din frunte încetini şi apoi se opri la mai puţin de metru distanţă de el. După cască şi după platoşă, nubianul îl recunoscu pe Mehy.

— Unde vreţi să ajungeţi, generale?

— Am primit ordin să-l duc la Teba pe maestrul de operă.

— Ordinul cui?

— Al lui Seth-Nakht în persoană.

— Nu ştiu cine-i ăsta.

— De cine crezi tu că-ţi baţi joc, Sobek?

— Eu nu primesc ordine decât de la faraon, de la maestrul de operă şi de la scribul Mormântului.

— Ştii bine că gărzile tale nu pot ţine piept soldaţilor mei.

— Asta rămâne de văzut.

— Nu uita că şi eu, la rândul meu, am un ordin de executat!

— Dacă Seth-Nakht vrea să stea de vorbă cu maestrul de operă, să vină în zona auxiliarilor. Şi dacă maestrul acceptă să-l primească, totul va fi în regulă.

— Este ultimul tău cuvânt?

— Dacă aveţi de gând să ne atacaţi, Mehy, noi ne vom apăra.

Instalat în luxoasa vilă a lui Mehy, Seth-Nakht nu suporta torentul de cuvinte al Serketei şi nu-i găsea niciun farmec, drept pentru care se izolase într-un birou care dădea spre grădină.

— Generalul s-a întors, îl anunţă intendentul.

Nervos, bătrânul curtean se duse în sala de primire.

— Vii singur, generale?

— Aşa după cum prevăzusem, şeful Sobek n-a fost impresionat de desfăşurarea forţelor mele.

— Şi aţi renunţat?

— Dacă aş fi atacat, arcaşii lui Sobek ar fi tras în oamenii mei şi ar fi murit foarte mulţi. O catastrofă pentru reputaţia voastră… Seth-Nakht se linişti.

— Este adevărat, generale… Dar am impresia că acest Locaş al Adevărului este o fortăreaţă imposibil de cucerit!

— Aceasta a fost voinţa zeilor chiar din momentul creării sale.

— Şi totuşi maestrul de operă nu va îndrăzni să nu mă primească!

— Şeful Sobek vă propune să mergeţi în zona auxiliarilor. Cred că acolo, Paneb vă va primi.

Mehy îşi dădu seama că bătrânul curtean se simţea profund umilit şi că ar fi vrut să pedepsească confreria pentru această aroganţă.

— Sunteţi administratorul principal de pe malul stâng, Mehy, n-aveţi nicio influenţă asupra Locaşului Adevărului?

— Eu nu am decât datoria să-l protejez împotriva atacurilor din afară, de aceea şeful Sobek este atât de sigur pe el. Ştie că soldaţii mei nu-l vor putea

ataca.

— Chiar dacă e ordin de la faraon?

— Asta ar fi cu totul altceva, recunoscu generalul.

— Nu eşti prea priceput în diplomaţie, îi spuse scribul Mormântului lui Paneb, dar ar fi mai bine să stai de vorbă cu

Seth-Nakht. Orice s-ar întâmpla, chiar dacă Tausert obţine puterea supremă, el va rămâne un om influent. Trebuie să te gândeşti tot timpul la salvarea confreriei, chiar dacă nu-ţi convine întotdeauna să faci anumite lucruri. Mă voi duce chiar eu să-i fac invitaţia lui Seth-Nakht.

— Aşa să fie, Kenhir.

Scribul Mormântului îşi simţi sufletul uşurat. Nu numai că Paneb nu se prăbuşise sub povara divorţului său, dar devenise parcă mai bun, acceptând fără să protesteze obligaţiile ce-i reveneau.

— Seth-Nakht este un bătrân curtean abil şi viclean, care-ţi va întinde tot felul de capcane. Fii atent, mai ales, să nu vorbeşti prea mult şi încearcă să te opreşti la nişte adevăruri simple.

— Puteţi conta pe mine.

După expresia feroce a privirii Zelosului, Kenhir se întrebă dacă era bine să aibă loc această întrevedere. Dar, pe de altă parte, dacă Seth-Nakht s-ar fi simţit şi mai mult ofensat, ar fi devenit un duşman de neînduplecat.

— Promite-mi că vei şti să păstrezi măsura, Paneb!

— Doar câteva adevăruri simple… asta va fi linia comportării mele.

— E vreun pericol să fim atacaţi? îl întrebă Fened Nasul pe Paneb, care le ieşise în cale artizanilor pe uliţa principală.

— Eşti cam îngrijorat…

Cioplitorul în piatră, ceva mai plinuţ după perioada proastă de după divorţ, simţi, după răspuns, că se va întâmpla ceva foarte rău.

— Avem cu toţii familii şi ne temem de violenţa unui ambiţios ca SethNakht!

— Şi eu sunt îngrijorat, insistă Pai Pâinică-Bună. De ce să vrea rivalul reginei Tausert să forţeze poarta satului?

— Vrea să ne afle secretele.

— Trimite-l înapoi, la Pi-Ramses, îl sfătui Karo cel Posac.

— Ba din contră, să negociem! îşi spuse părerea Renup cel Jovial.

— Fii hotărât şi explicit, îi ceru Gau cel Exact.

— Individul ăsta n-are ce să caute la noi, spuse categoric Nakht cel Puternic. Şeful Sobek să aplice regulile.

— Voi sta de vorba cu Seth-Nakht, le comunica maestrul de operă.

— Excelenta iniţiativă, aprobă Ched Salvatorul. Sunt convins că nu-l vei dezamăgi.

49.

Era minunată.

Îi plăcea să brodeze şi o făcea cu pasiune. Degetele sale lungi şi fine păreau să nu obosească niciodată, iar atitudinea sa era asemeni unei balerine trecând de la un pas de dans la altul. Orice avea de lucru, o făcea cu graţie şi frumuseţe.

— Turcoaza…

Superba roşcată ridică privirea.

— Paneb! Nu trebuia să discuţi cu Seth-Nakht?

— N-a sosit încă.

Turcoaza puse jos pânza şi acele.

— Răspunsul meu este nu, Paneb.

— Dar nu ţi-am pus nicio întrebare!

— Îndrăzneşti să nu recunoşti că voiai să-mi vorbeşti despre noua ta situaţie de om liber? Că eşti divorţat sau nu, puţin îmi pasă. Un jurământ rămâne un jurământ: nu mă voi mărita niciodată. — Sperasem că…

— Când vei renunţa la speranţa asta?

— Ce părere ai despre hotărârea lui Uabet?

— Uabet cea Pură este preoteasă a lui Hathor, însărcinată cu întreţinerea oratoriilor. Restul nu mă interesează.

— Atunci ce crezi de propria mea hotărâre în privinţa fiului meu?

— Nu mă interesează decât atitudinea maestrului de operă. Confreria l-a judecat corect.

Colosul o luă pe Turcoaza în braţe, cu aceeaşi pasiune dintotdeauna.

— Ai vreo întâlnire foarte importantă?

— Da, cu tine.

La ordinul olarului Beken, auxiliarii evacuaseră zona în care munceau. Doar Obed primise încuviinţarea să rămână în fierăria sa, cu condiţia să nu iasă deloc. Sobek supraveghea locul împreună cu vreo zece nubieni.

Seth-Nakht se miră văzând că nu este aşteptat de maestrul de operă.

— Nu sunt obişnuit să aştept, îi spuse el scribului Mormântului.

— Paneb va veni îndată.

— Ar trebui să-l anunţaţi că sunt aici!

Dând din cap, Kenhir se îndreptă încet către poarta cea mare. Gardianul îl salută, împinse uşa pentru a-l lăsa să treacă, apoi o închise.

Deşi nu era fricos, Seth-Nakht se simţi deodată foarte singur şi deloc liniştit în prezenţa gardienilor negri cu priviri duşmănoase. Era convins că, în cazul în care ar fi agresat de nişte artizani, şeful Sobek n-ar mişca nici măcar un deget.

Dacă ar încerca să fugă sau doar să ceară să fie condus la administraţie, ar părea ridicol în faţa tuturor. Dar dacă Tausert a prevăzut reacţia lui şi i-a întins o cursă din care să nu mai iasă viu? În zadar încerca bătrânul demnitar să-şi spună că regenta trebuia să respecte legea lui Maat… Dar de ce nu mai apărea maestrul de operă?

Cu cât minutele treceau, cu atât Seth-Nakht se convingea de ceva: la ordinul regentei, confreria avea să-l suprime pe cel din urmă adversar al acestei femei ambiţioase, pe cel care o împiedica să ajungă la putere.

Cel puţin, va muri în picioare, privindu-l în ochi pe laşul care-l va lovi.

Când poarta cea mare se deschise, nu-şi putu stăpâni un tremurat.

Veni către Paneb cel Zelos, pe care nu-l credea atât de uriaş. Maestrul de operă nu purta decât o *perizoma* de piele, de parcă ar fi venit de la lucru, şi părea solid cât un munte. Seth-Nakht înţelese de ce umbla zvonul că el singur era în stare să pună la pământ zece adversari.

Aflat încă sub farmecul Turcoazei, cu care tocmai făcuse dragoste, Paneb, prost dispus, îl măsură pe demnitar din cap până-n picioare.

— De ce doreaţi să mă vedeţi?

Seth-Nakht prinse curaj.

— Primirea pe care mi-o faceţi nu este dintre cele mai călduroase, maestre de operă.

— După cum presupun că ştiţi, confreria are de lucru până peste cap, iar eu n-am timp să pierd vremea cu fleacuri. Spuneţi-mi ce doriţi şi voi încerca să vă ajut.

— Atunci, să trecem direct la subiect… Regenta v-a dat ordin să confecţionaţi mai multe obiecte din aur, dar nu vi se va livra niciun gram din acest preţios metal, căci rezervele noastre nu vor fi folosite decât în cazul unui eventual conflict armat. Ori nu puteţi răspunde ordinului reginei, ori veţi obţine singuri acest aur!

— Ordinul reginei va fi îndeplinit.

— Înseamnă că legenda este adevărată?

— În unele împrejurări, da.

— Care împrejurări?

— Ăsta e secretul Locaşului Adevărului.

— Şi dacă faraonul însuşi v-ar porunci să produceţi fără oprire aur pentru menţinerea Tezaurului?

— I-aş răspunde că asta nu se poate. Noi nu lucrăm decât pentru asigurarea eternităţii sufletului regal.

Seth-Nakht nu tratã cu dispreţ dezvăluirile maestrului de operă. Prea puţini oameni avuseseră ocazia să le audă.

— Aţi fi putut să mă minţiţi, Paneb.

— Nu aşa procedez eu.

— Continuaţi să-mi spuneţi adevărul! în cât timp va fi gata echipamentul funerar al regelui Siptah?

— În vreo trei luni.

— Durează cam mult!

— Capela de aur este o opera complexa, iar gravarea hieroglifelor cere o mare precizie, care nu ne permite să ne grăbim.

— Aţi trecut de partea regentei, maestre de operă, şi s-ar putea s-o regretaţi.

— Ar putea aduce careva reproşuri Locaşului Adevărului pentru că şi-a făcut datoria şi artizanilor că-şi fac meseria?

— Nu exista nicio posibilitate să terminaţi comanda mai repede?

— Niciuna.

— Mai gândiţi-vă, Paneb.

— Nu mă pot gândi decât la un singur lucru: să fac obiectele pentru eternitate, dându-i faraonului, pe deplin, libertatea şi puterea de acţiune în lumea cealaltă.

— Poate că v-aţi dat seama că eu nu sunt un intrigant oarecare! Aceste manevre nu mă vor împiedica să urc pe tronul Egiptului, salvând ţara. Iar atunci când îmi voi realiza dorinţa, vă voi strivi.

Unesh Şacalul, nervos, îşi curăţa o paletă.

— Toate astea nu-mi spun nimic bun.

— Nu e pentru prima oară când Locaşul Adevărului fabrică aur, îi aminti Gau cel Exact, care desena un plan al capelei destinate regelui Siptah.

— Aşa este, recunoscu Pai Pâinică-Bună, dar trebuie să recunoşti că suntem între ciocan şi nicovală! Şi cine va fi transformat în pulbere?

— Maestrul de operă ştie ce face, afirmă Gau.

— Şi dacă nu ştie? se îngrijoră Unesh.

Nakht cel Puternic intră în atelierul desenatorilor.

— Gata cu vorba!

Cei trei desenatori îl urmară pe cioplitorul în piatră până la locuinţa scribului Mormântului, în faţa căreia se adunaseră şi alţi artizani.

— Paneb sta de vorbă cu Kenhir, le spuse Thuty cel Savant.

— Semn rău, fu de părere Casa Funie, s-ar putea ca Seth-Nakht să-i fi impus un ultimatum.

— Mult zgomot din partea unui cuceritor de doi bani, observă Ched Salvatorul.

— Ba deloc! obiecta Karo cel Posac. Un om al cărui nume e marcat de zeul Seth nu poate fi decât periculos.

— Furia lui se va lovi de puterea maestrului nostru de operă, promise Ipuy cel Iscoditor. Doar el are adevărata forţă a lui Seth.

— Poarta satului este închisa celor profani şi aşa va rămâne întotdeauna, confirmă Didia cel Generos. Aşa că nici acest bătrân curtean nu va reuşi so spargă.

— Dacă mi-ar fi apărut în faţă, preciză Userhat Leul, i-aş fi cioplit capul, mai tăindu-i din mândrie! Dar cine se crede pisălogul ăsta?

— Crezi că regina Tausert va ţine mai mult cu noi? întrebă Casa, agresiv.

— Ea este regenta şi cu asta basta!

— Eu sunt de aceeaşi părere cu Casa, nu prea am încredere, mărturisi Fened Nasul, îngândurat.

— Aşa gândesc şi eu, repetă Unesh Şacalul: nu întrezăresc nimic bun.

Maestrul de operă ieşi de la Kenhir. Artizanii îl înconjurară.

— Ce voia Seth-Nakht? întrebă Pai Pâinică-Bună, nerăbdător.

— Doar să afle secretele noastre şi să obţină ascultarea noastră absolută, nimic mai mult.

— N-ai… N-ai cedat, nu-i aşa? întrebă Ipuy cel Iscoditor, cu o voce nesigura.

— Tu ce crezi?

Nakht cel Puternic zâmbi, satisfăcut.

— Pot să-l îmbrăţişez pe maestrul de operă?

— Nimic nu m-ar putea încuraja mai mult să apăr libertatea noastră.

Cu toţii făcură la fel ca Nakht, simţind acea frăţie care, dincolo de necazurile zilnice, îi unea pe artizani, aşa cum sunt îmbinate pe veci blocurile de piatră ale unei piramide.

— Te-ai gândit la un atelier special pentru fabricarea aurului? întrebă Unesh Şacalul.

— Vom amenaja un Locaş al Aurului în templu.

— Şi cine o să-l păzească? întrebă Casa Funie.

— Voi veţi avea destule de făcut. Aşa că voi încredinţa paza lui Negruţu', Orătaniei Nesuferite şi preoteselor lui Hathor.

50.

Trădătorul turba.

Nu numai că maestrul de operă schimbase obiceiul de a alege paznicii dintre artizani, dar îi mai şi obliga să stea acasă pentru a-i venera pe strămoşi, şi asta tocmai dimineaţa, când începea opera alchimică.

Toate aceste precauţii îl împiedicau pe trădător să se apropie de piatra de lumină. În faţa stâlpului nu se aflau mai puţin de patru preotese ale lui Hathor, şi tot atâtea interziceau accesul în templul acoperit.

— Sper că nu ţi-ai făcut vreun plan nechibzuit? îl întrebă soţia sa.

— Pentru moment, comoara nu este la îndemâna nimănui. Voi munci şi eu ca toţi ceilalţi.

— Maestrul de operă este atât de prevăzător, încât nu vei putea niciodată să furi piatra!

— Te înşeli, femeie. În primul rând, s-ar putea ca Paneb să nu reuşească să producă întreaga cantitate de aur şi, în acest caz, nu va mai putea rămâne în funcţia de maestru de operă; în al doilea rând, presupunând că-i dă satisfacţie reginei, succesul obţinut îl va face mai puţin prudent şi masurile de securitate vor fi mai reduse.

— De ce nu renunţi o dată pentru totdeauna?

— Am ajuns prea departe… Şi apoi ştiu unde e piatra! îţi promit că vom reuşi.

— Mie mi-e frică… Nu crezi că Paneb te va descoperi în cele din urmă?

— Când va şti cine sunt va fi prea târziu, atât pentru el cât şi pentru confrerie.

— Seth-Nakht s-a reîntors de la Teba, o anunţă vizirul Hori pe regina Tausert. După spusele unor informatori demni de încredere, e foarte nemulţumit. Încercarea s-a soldat cu un eşec, iar maestrul de operă se va ţine de cuvânt.

— Nici nu mă îndoiam.

— Eu, da, Maiestate. M-aţi numit în această funcţie pentru a mă îndoi de toată lumea.

— Dar l-aţi întâlnit pe Paneb.

— Impresiile mele nu contează. În bătălia aprigă cu un curtean atât de abil ca Seth-Nakht, se pot produce în orice moment schimbări capitale.

— Eşti cam pesimist, Hori.

— Sunt doar realist, Maiestate.

— Crezi că am pierdut teren în ultimele zile?

— Mai degrabă am câştigat.

— Atunci de ce eşti atât de abătut?

— Pentru că veţi fi învinsă, chiar şi victorioasă.

Tausert aprecia sinceritatea lui Hori. Se felicita pentru că alesese un bărbat din templu, rupt de realităţile acestei lumi, neobişnuit cu linguşelile.

— Care e cheia acestei enigme?

— Am studiat oamenii de la curte şi pe cei apropiaţi lui Seth-Nakht. Fiul lui mai mare este de departe cel mai valoros dintre toţi şi numai el are prestanţa unui om de stat. Dar tot el îşi susţine tatăl, care, desigur, este conştient de calităţile fiului său.

— Crezi într-adevăr că mă voi supune fără să spun nimic?

— Lupt zi de zi pentru a face sa slăbească influenţa clanului lui SethNakht, Maiestate, iar rezultatele sunt încurajatoare. Dar am convingerea că fiul va fi mult mai periculos decât tatăl. Îndepărtarea acestuia din urmă nu vă va satisface decât amorul propriu şi nu va însemna un triumf autentic.

Vorbele vizirului Hori o tulburară pe regină.

— Ce mă sfătuieşti?

— Să perseveraţi, dacă credeţi că puteţi avea câştig de cauză, dar asta, ţinând seama de realităţi şi amintindu-vă ca, oricare ar fi împrejurările, Egiptul e cel important, şi nu Maiestatea Voastră.

După ce maestrul de operă scoase piatra de lumina din locul său tainic şi după ce scribul Mormântului îi încredinţă *Cartea desăvârşirii operei,* căzută din cer printr-o fereastră a universului şi păstrată în bibliotecă, uşa templului acoperit se închise în urma femeii înţelepte şi a fiului ei spiritual. Lucrarea

amintită conţinea formule de îndepărtare a forţelor malefice, precum şi procedeele de construire a templelor, concepute de cei din vechime.

Clara adusese fiole, oale şi vaze. Sala în care cei doi urmau să încerce obţinerea aurului alchimic era luminată de câteva torţe. Femeia înţeleaptă purta o rochie lungă de culoare roşie, iar Paneb, o *perizoma* albă. Mergând încet, străbătu sala oprindu-se în dreptul fiecărui punct cardinal. Astfel aducea de faţă cele patru zări prin care treceau patru tipuri de lumină: la Răsărit, cea care se naşte, la Miazăzi, cea puternică, la Apus, cea desăvârşită, la Miazănoapte, cea tainică.

Iar în centru, piatra.

— Tu, care nu poţi fi stăpânită, îi spuse femeia înţeleaptă, tu, care eşti nesupusă, astfel încât nimeni nu te-ar putea grava sau tăia, dă-ne nouă lumina.

Piatra căpătă o nuanţă verde-deschis şi, din toate faţetele sale, se răspândi o lumină blândă. Opera putea începe.

— Pregăteşte patul lui Osiris, îi porunci femeia înţeleaptă maestrului de operă.

Paneb folosi cinci cruci cu toarta, „cheile vieţii”, şi zece sceptre cu capul lui Seth, peste care aşeză o forma conţinând boabe de orz. Forma ce reprezenta corpul lui Osiris.

— Acum, să deschidem cufărul misterios.

Trecând de o parte şi de cealaltă a pietrei, femeia înţeleaptă şi maestrul de operă îi ridicară partea superioară, ca un capac.

— Eu cunosc această lumina interioară, afirmă Clara, îi cunosc numele secret, ştiu că este, în acelaşi timp, cuvântul şi fapta.

— Am văzut cufărul cunoaşterii, continua Paneb, şi ştiu că ea conţine părţile corpului sfâşiat al lui Osiris, reprezentând atât Egiptul cât şi universul. Doar lumina îi uneşte.

Femeia înţeleaptă scoase din piatra o vază sigilată.

— Iată limfa lui Osiris, lichidul misterios care da naştere inundaţiilor şi tuturor formelor de energie. Datorită ei, materia poate fi transfigurată în spirit. Să modelam piatra divina.

Din vasele aduse de femeia înţeleaptă, Paneb reuşi să extragă mici cantităţi de aur, argint, cupru, fier, staniu, plumb, safir, smarald, topaz, hematita, comalină, lapislazuli, jasp roşu, turcoaz şi alte substanţe preţioase, pe care le pisă şi le varsă într-un cazan cu bitum şi răşina de acacia. Douăzeci şi patru de

minerale, corespunzând celor douăsprezece ore ale zilei şi celor douăsprezece ore ale nopţii, aveau să se amestece sub imperiul focului, dând la iveală principalele lor calităţi.

— De acum înainte eşti ferit de moartea neaşteptata, îi spuse femeia înţeleaptă formei lui Osiris. Cerul nu se va prăbuşi, pământul nu se va nărui.

Începu apoi lungul şi minuţiosul proces de supraveghere a focului, care trebuia când înteţit, când domolit. La sfârşitul primei zile, Clara adăuga materiei obţinute esenţa de stirax, apoi, a doua zi, Paneb o trecu prin sită şi o lăsă să se odihnească timp de două zile. Când o turnă din nou în cazan îi adăugă răşina de terebint şi mirodenii, apoi pisă mixtura obţinută şi, înainte de a o pune din nou la fiert, o zvântă într-o pânză.

La sfârşitul celei de a şaptea zi, la suprafaţa magmei din cazan apăru un ochi al lui Horus.

— Suntem pe calea cea bună, constata Clara, uşurată. Acum va trebui să separăm materia rezultată şi să obţinem, pe de-o parte, o pudră foarte fină şi, pe de alta, o pomadă răşinoasă. Operaţia nu va putea avea succes fără limfa lui Osiris.

Clara rupse sigiliul vazei şi turnă în cazan câteva picături dintr-un lichid argintiu. Aproape imediat, magma se despărţi în două. Paneb adună pudra care plutea deasupra şi lăsă la fund pomada răşinoasă.

— Pune-o în formă.

Parfumată, pudra era de o fineţe incredibilă. Maestrul de operă se simţea ca un semănător care împrăştie seminţe dând naştere unor noi forme de viaţă.

Femeia înţeleaptă puse un alt sigiliu pe gâtul vazei şi o aşeză la loc, în piatră, coborând capacul.

Strălucirea verde se estompa, înlocuita de o sclipire de un roşu intens. Pentru o clipă, văduva lui Nefer cel Tăcut se clătină.

— Clara!

Femeia înţeleaptă îşi reveni.

— Să continuăm.

Paneb scoase din cazan un unguent negru, „piatra divină ”, care trebuia folosit doar în Locaşul Aurului pentru a acoperi statuile cele mai de preţ, conferindu-le o putere de neînvins. Primei creaţii, aceea ieşită din mâinile sculptorului, i se adăuga aceea a unguentului care conţinea lumina transmutaţiei.

Dar acest îndelungat proces putea fi zadarnic şi piatra divină se dovedea lipsita de putere dacă nu reuşea ultima fază a operei.

— Am putea lăsa să treacă noaptea asta, Clara. Să profităm şi să dormim puţin.

— Asta nu se poate, cea mai mică clipă de neatenţie ne-ar fi fatală.

Femeia înţeleaptă îşi întinse mâinile deasupra capului lui Osiris.

— Părţile corpului tău reprezintă forţele secrete ale universului. Unite, toate împreună îl fac să trăiască. Fie ca olarul să adauge apă primordială, să amestece materia primă, iar cerul să dea naştere aurului celui înviat.

Maestrul de operă făcu întocmai.

— Fie să se nască spiritul luminos, continuă femeia înţeleaptă. Osiris e viaţă, unu şi multiplu. Fie ca Marea Operă să se desăvârşească.

Clara şi Paneb nu mai aveau nimic de adăugat. După ce urmaseră, fără nicio abatere, indicaţiile celor din vechime, nu mai aveau decât să aştepte verdictul materiei înseşi.

În tăcere, îl implorară pe Nefer cel Tăcut, cel care trăise cu trup şi suflet procesul de transmutaţie pe care cei doi încercau să-l obţină.

Osiris nu dădea niciun semn.

Tocmai când Paneb începuse să se teamă de un eşec, din inima lui Osiris ieşi prima tijă de aur, urmată imediat de altele două, ţâşnite din ochii săi.

Apoi prinse viaţă tot corpul.

Părul zeului se transformă în turcoaz, creştetul capului, în lapislazuli, oasele în argint iar pielea în aur.

51.

— Durează cam mult, spuse Karo cel Posac aruncând zarurile.

— Nu poţi face aur cât ai bate din palme, adăuga Casa Funie. E rândul meu.

— Iar ai pierdut, constată Gau cel Exact.

— N-am noroc în seara asta!

— Nici aseară n-ai avut. Şi ne eşti deja dator cu o cina.

— L-a văzut cineva pe Unesh Şacalul? întreba Userhat Leul. Nu e de găsit

nicăieri.

— A plecat spre templu, răspunse Karo.

— Da' curios mai el Dacă-şi închipuie că va afla ceva înaintea celorlalţi… La urma urmelor, oricine are dreptul sa viseze.

— Preotesele lui Hathor sunt de neclintit, regretă Ched Salvatorul. Se vede treaba că nu mai am niciun pic de farmec.

— N-am nicio grijă, îi asigura Renup cel Jovial. Femeia înţeleaptă şi maestrul de operă vor fi la înălţime.

— Poate că asta nu e de ajuns, spuse Pai Pâinică-Bună, îngrijorat. Niciodată materia primă nu va putea fi supusă! Şi, fiind libera să se comporte după bunul ei plac, nimic nu ne poate asigura că aurul va fi gata la vreme.

— Mai bine fă şi tu precum cei care nu joacă: dormi.

— Ca să mai am vreun coşmar?

— Înseamnă că ai ceva pe conştiinţă!

— N-are nicio legătură!

— Nu-l mai zgândări, Ched, îl sfătui Userhat.

— Şi tu te temi?

— Mă tem şi sunt nervos.

— Gata, gata! interveni Karo. La ce vă foloseşte să vă agitaţi în halul ăsta?

Ched începu să fluiere o melodie tristă, iar Userhat ridică din umeri şi turnă în cupe.

Băură cei calmi, şi cei care erau în pragul unei crize de nervi, începea încă o noapte, dar uşa templului n-avea de gând să se deschidă.

Soţia trădătorului îl trezi.

— Au ieşit, du-te repede să vezi ce se întâmplă!

Abia trezindu-se dintr-un vis în care se vedea purtând o coroană de aur şi mânuind sceptrele faraonului, trădătorul se ridică anevoie.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre femeia înţeleaptă şi maestrul de operă!

Trezit de-a binelea, se îmbrăcă în grabă şi plecă. Alţi artizani şi câteva preotese ale lui Hathor se adunaseră deja dinaintea stâlpului păzit de Turcoaza, asistată de Negruţu' şi de Orătania Nesuferită.

— Chiar au terminat? se auzi un glas de femeie.

— Opera s-a desăvârşit în zori.

— Adică… a fost obţinut aurul?

— Ne-o vor spune chiar ei.

Uşa stâlpului se deschise, iar Clara şi Paneb îşi făcură apariţia. Femeia înţeleaptă era sfârşită, iar Paneb purta pe faţă urmele oboselii.

— Aţi reuşit? întrebă Fened Nasul.

— Strămoşii au fost de partea noastră, răspunse Clara.

În timpul marilor manevre conduse de Mehy, conducătorii carelor de luptă dăduseră dovadă de mult zel, avântându-se orbeşte fără să ţină seama de infanterişti.

Exerciţiul se soldase cu mai mulţi răniţi şi chiar cu un mort, dar trupele trebuiau obişnuite cu un eventual conflict. Satisfăcut de competenţa corpului său de elita pe câmpul de luptă, Mehy se întoarse acasă ca vântul şi ca gândul. Îi plăcea să-şi istovească bieţii cai până la epuizare. Nu erau decât nişte animale şi nu încarnau vreo forţă divină, după cum credeau bătrânii înţelepţi ai Egiptului.

De îndată ce generalul coborî, intendentul îi ieşi în întâmpinare, alarmat.

— Stăpâne, soţia dumneavoastră…

Servitorul tremura.

— Ce-i cu soţia mea?

— A făcut o criză violentă şi a spart o mulţime de obiecte de preţ… Nimeni n-a îndrăznit s-o oprească, şi eu… — Unde e?

— În apartamentele sale.

Pe măsura ce se apropia de camera Serketei, Mehy se împiedica de cioburi de vase din ceramică, din ce în ce mai numeroase, asurzit de urletele isterice ale soţiei sale.

Serketa îşi arunca cremele costisitoare în pereţii pictaţi atât de frumos. Sărea ca o lăcustă şi nici măcar nu observă prezenţa soţului său.

Mehy o înşfăcă de păr şi o pălmui atât de violent, încât îi răni obrazul stâng.

Văzând sângele curgându-i pe rochie, Serketa se sperie.

— Ce… Cine a îndrăznit?! Tu, Mehy, tu eşti?

Generalul o apucă de umeri şi o scutura, până ce femeia se Linişti.

— Gata cu criza, Serketa!

— Gata… constată ea, cu o voce de fetiţa vinovată, apoi se aruncă pe perne.

— Ce ţi-a venit sa te pierzi cu firea în halul ăsta?

— Nu mai ştiu… Ba da, îmi amintesc! O scrisoare… o scrisoare de la aliatul nostru din Locaşul Adevărului. M-a anunţat că maestrul de operă şi femeia înţeleaptă au reuşit să obţină aur. De acum înainte sunt atotputernici, nu mai putem face nimic împotriva lor, nimic…

— Mie mi se pare o veste excelentă! Am aflat deci, din sursă sigură, de ce este capabilă confreria. Mai mult ca niciodată, avem nevoie de secretele sale.

— Mi-e frică, Mehy… Nişte oameni care sunt în stare de asemenea minuni ne vor sfâşia precum câinii deşertului.

— Nu mai spune aiureli, Serketa! Bea un decoct de flori de mac şi fă bine să-ţi revii. Dar, mai întâi, spală-te şi pune-ţi altă rochie.

Ascultătoare, soţia generalului dispăru în sala de baie.

Cât despre Mehy, se întreba cum ar putea gestiona această schimbare, deosebit de periculoasă. Care va să zică, i se va da satisfacţie regentei, care se va făli cu acest succes, afirmându-se şi mai mult ca o femeie capabilă se preia puterea. Dar acest succes trecător nu-i va intimida pe Seth-Nakht şi pe fiul său mai mare, mult prea angajaţi în cucerirea tronului. Devenind supuşii lui Tausert, şi-ar semna propria condamnare la moarte.

Războiul civil nu mai putea fi evitat.

Dar în ce tabără ar trebui să între, pentru ca mai târziu să-l doboare pe învingător?

— Mă simt mai bine, iubitule drag, mult mai bine…

Îmbrăcată într-o rochie nouă, parfumată, cu rana din obraz acoperită cu un unguent, Serketa părea din nou stăpână pe ea însăşi.

— Nu-mi place să văd cum te laşi pradă descurajării, potârnichea mea iubita.

— Ai dreptate, recunoscu ea, dar m-am enervat atât de tare. Şi să ştii că te poţi baza pe mine în lupta împotriva confreriei şi distrugerea ei.

După ce îşi petrecuse dimineaţa alături de micuţa Selena care învăţa cu toată seriozitatea arta vindecării, Clara plecă să se reculeagă sub acel avocado plantat în grădina funerară a lui Nefer cel Tăcut. Copacul crescuse şi făcea în jurul lui o umbră blândă. Aici, femeia înţeleaptă simţea prezenţa soţului său, cel care acum trăia în paradisul ceresc. De forma unei inimi, frunzele de avocado străluceau în soarele care-şi răspândea lumina şi pe faţadele albe ale caselor din sat.

Sătencele mergeau să ia apă în urcioare, prilej pentru a schimba câteva cuvinte, copiii se jucau cu mingii de cârpă, artizanii lucrau, fiecare în atelierul lui. Viaţa se scurgea asemenea Nilului, liniştită, maiestuoasă şi cât se poate de însorită. Spiritul maestrului de operă defunct însufleţea gesturile oamenilor din cele două echipaje, iar corabia confreriei continua să plutească pe fluviul care, an după an, primea lacrimile lui Isis pentru a da naştere inundaţiilor, depunând pe maluri pământul cel negru în care viaţa renăştea.

De ce Clara îi supravieţuia de atâta vreme lui Nefer cel Tăcut, dacă nu pentru a dovedi că nicio catastrofă, oricât de gravă ar fi ea, n-ar putea pune în pericol Locaşul Adevărului? Deşi ea nu mai avea acces la toate bucuriile de zi cu zi, veghea în continuare la siguranţa lor.

Negruţu' îi linse mâna şi o privi cu ochii săi cafenii, veseli şi încrezători.

— Ţi-o fi foame!

Câinele se linse pe bot.

Clara se duse la bucătărie. Servitoarea sa pregătea friptură de potârniche şi nu era de mirare că fumul îmbătător stârnise pofta lui Negruţu'. Servită cu năut şi cu slăninuţă prăjită, era pe toate gusturile.

— O urgenţă! strigă soţia lui Karo cel Posac. Fetiţa vecinilor mei s-a tăiat în talpă.

— Dă-i să mănânce lui Negruţu', îi ceru Clara bucătăresei.

— Şi dumneavoastră când mâncaţi?

— De îndată ce am să pot, răspunse femeia înţeleaptă zâmbind.

Da, viaţa mergea mai departe.

52.

— Luaţi loc, Seth-Nakht, şi spuneţi repede, spuse Hori. În dimineaţa asta sunt ocupat până peste cap.

De când fusese numit în această funcţie, vizirul slăbise mult şi devenise foarte palid. Mergând pe urmele cancelarului Bay, muncea zi şi noapte, aprofunda fiecare dosar şi slujea cauza reginei cu o fidelitate absolută, spre disperarea adversarilor lui Tausert.

— Vreau s-o vad pe regină.

Vizirul se instală în fotoliul său cu spătar drept.

— Nu sunteţi singurul care cere o întrevedere.

— Nu vă prefaceţi că nu ştiţi cine sunt şi de ce mă aflu aici.

— Nicio grijă, o ştiu prea bine.

— Şi, cu toate acestea, îndrăzniţi să-mi tăiaţi calea?

— Nu credeţi că sunt dator s-o protejez pe regina?

— Regenta nu se va putea ascunde în spatele dumneavoastră, vizire Hori. A venit vremea să dea socoteală.

— Nu vi se pare că aveţi nişte pretenţii din cale-afară de mari?

— Am ajuns la capătul răbdării şi pretind nişte răspunsuri clare. Un refuz n-ar face decât să agraveze situaţia.

Vizirul se ridică.

— Vă conduc la Maiestatea Sa.

— Apreciez în mod deosebit atitudinea voastră, vizire Hori. Când voi fi faraon, voi avea nevoie de un astfel de om în fruntea guvernului.

— Eu ascult de ordinele reginei Tausert. Dacă ea va fi nevoita să renunţe la putere, mă voi reîntoarce fără niciun regret la templul lui Amon.

Vizirul îl însoţi pe Seth-Nakht până la superba fântână din mijlocul grădinii palatului regal.

La umbra unui sicomor care o apăra de arşiţa soarelui, regina părea absorbită de studierea unei strategii pentru câştigarea unei partide de *senet* împotriva unui adversar imaginar.

— Maiestate, spuse vizirul, Seth-Nakht doreşte să vă vorbească.

— Să ia loc în faţa mea şi să joace.

Bătrânul demnitar se supuse, iar Hori dispăru.

Timpul se scurgea încet.

— Nu văd decât trei mişcări posibile, constată Seth-Nakht, dar niciuna nu mă va cruţa de o înfrângere rapidă.

— Asta e şi părerea mea, declară regina.

Deşi frumuseţea şi eleganţa reginei erau de nedescris, adversarul său nu se lăsă vrăjit.

— Regele Siptah e mort de o suta şaizeci şi cinci de zile, Maiestate, iar mumificarea sa n-a durat decât şaptezeci de zile, conform tradiţiei. Aţi obţinut o amânare pentru a-i oferi un splendid mobilier funerar, cu speranţa că Locaşul Adevărului va fi în stare să producă aurul destinat confecţionării acestor capodopere. Şi ce s-a făcut până acum?

— Nu vreţi să faceţi o mişcare?

— Discuţia noastră nu e un joc, Maiestate. Am nevoie de nişte răspunsuri clare.

— Tocmai am primit unul din partea scribului Mormântului: capela din aur dedicata lui Siptah este deja gata.

Regina înaintă cu un pion.

— Asta înseamnă… că aţi hotărât data funeraliilor?

— Din moment ce totul e gata, la ce bun s-o mai amânăm?

— Aţi putea avea amabilitatea s-o precizaţi, Maiestate?

— Peste zece zile.

Aplecându-se peste tabla de şah, Seth-Nakht răspunse atacului reginei Tausert.

— Când uşa mormântului se va închide, după înhumare, perioada de regenţa va lua sfârşit. Şi atunci poporul va trebui să afle numele noului faraon.

— Aşa este, spuse regina, străpungând ultimul zid de apărare al bătrânului demnitar.

— Renunţaţi la putere, Maiestate?

— Ar fi un gest cugetat? Soţul meu concepuse un program ambiţios de construire şi de renovare a edificiilor sacre, iar eu consider că este de datoria mea să-l duc la bun sfârşit, pentru a-i onora memoria.

Cu un chip care nu exprima nimic, Seth-Nakht se ridică.

— Aşadar aţi hotărât să porniţi un război civil!

— Ce v-a făcut să credeţi o asemenea grozăvie? Hai să terminam partida.

— O pierdusem din capul locului, din moment ce nu eu am aşezat piesele. Dar cucerirea tronului este un joc mult mai crud, ale cărui reguli nu sunt hotărâte doar de Maiestatea Voastră.

— Aveţi dreptate, şi mi-am dat seama de acest lucru mulţumită sfaturilor vizirului meu, care nu vrea să mă lase să comit o eroare tragica.

Seth-Nakht acceptă să se aşeze din nou.

— Deci… renunţaţi la tron?

— Ţinând seama de convingerile fiecăruia, niciunul dintre noi nu poate renunţa.

— Atunci preferaţi lupta!

— Oare chiar sunteţi obsedat de dorinţa de a lupta? Mai există şi alte căi pentru evitarea unui conflict major între două atitudini de neîmpăcat.

— Nu înţeleg…

— Mâine plec la Teba pentru a prezida funeraliile lui Siptah. La sfârşitul ceremoniei, va începe domnia mea… şi a voastră.

Seth-Nakht rămase înmărmurit.

— Vor exista… doi monarhi?

— Fiinţa faraonului n-a fost formata întotdeauna dintr-un cuplu regal? Devenind rege, deşi rămânând femeie, aş putea guverna singură, ca Hatcepsu. Dar nu dispun de forţele necesare acestei situaţii. Aşa ca vă propun să domnim împreună. Dacă unicul vostru scop este fericirea Egiptului, cred că nu veţi putea refuza.

— Va trebui să hotărâm totul împreuna?

— Eu voi avea reşedinţa la Teba şi dumneavoastră vă rămâne PiRamses.

Eu mă voi ocupa de construcţii şi vă voi lăsa pe mână garantarea securităţii statului. Şi dacă va trebui să intram în război, veţi avea nevoie de acordul meu.

— Mi-l veţi refuza întotdeauna?

— Numai dacă argumentele voastre nu vor fi convingătoare, SethNakht. Şi mă bazez pe sinceritatea voastră, sperând că nu veţi deforma faptele.

— Ce soluţie ciudată…

— Trebuie să ne gândim numai la interesul celor Două Regate.

— Faptul că vă mărturisiţi slăbiciunea n-ar trebui să mă determine să vă refuz propunerea?

— La fel ca şi mine, nu sunteţi capabil să domniţi singur. Eu reprezint o formă de legitimitate pe care n-o puteţi călca în picioare.

Seth-Nakht se ridică şi privi îndelung fântâna pe luciul căreia se aflau lotuşi albaştri.

— Aş vrea să cred şi eu în menţinerea păcii, Maiestate, dar evenimentele nu mă lasă s-o fac.

— Poate că vă înşelaţi… Pesimiştii nu au întotdeauna dreptate. Când voi avea răspunsul vostru?

— Înainte să plecaţi la Teba.

Când bătrânul demnitar se îndepărtă, Tausert făcu o ultimă mişcare victorioasă, sfârşind partida.

Micuţa Selena se juca împreuna cu Negruţu', câinele cu cap mare, părul scurt şi mătăsos şi ochii cafenii plini de vioiciune. Câinele simţea în ce direcţie avea să zboare mingea şi începea să alerge după ea, înainte chiar ca fetiţa s-o arunce.

Rezervată, Fermecătoarea, pisica imensă a lui Paneb, se urcase pe terasă şi, împreună cu maimuţica verde care, ca prin minune, stătea locului, asista la acest joc. Orătania Nesuferită, gâsca paznică, dormea la umbra, în aşteptarea amestecului de orz şi alac cu care o hrănea Uabet cea Pură.

Jucându-se cu Negruţu', Selena îl observa, învăţând să descopere lumea instinctelor. El îi arăta cum să facă gestul potrivit la momentul potrivit şi puritatea actului. Prin această prietenie cu animalul, fetiţa devenea tot mai sensibila şi pătrundea mai bine învăţătură femeii înţelepte.

Deodată, câinele ciuli urechile.

Lăsând la o parte mingea, o luă la goană către poarta principala a satului.

Văzându-l trecând, soţia lui Userhat Leul înţelese de îndată că urma să aibă loc un eveniment important. Negruţu' nu obişnuia să-şi consume energia degeaba.

Pus în alertă, sculptorul-şef ieşi din casă şi îşi anunţă colegii. În câteva minute, Locaşul Adevărului începu să fiarbă. Până şi scribul Mormântului îşi părăsi biroul, lăsându-şi neterminată pagina din *Cheia viselor.*

— Ce-i cu nebunia asta? se miră el.

— Negruţu' a luat-o la goană către poarta cea mare, răspunse Renup cel Jovial.

— Şi mă deranjaţi numai pentru asta?

— Aţi uitat că puterea centrală trebuie să va răspundă la scrisoare? îi aminti Ipuy cel Iscoditor. Suntem siguri că Negruţu' a simţit sosirea factorului.

— Mergeţi acasă şi…

— Factorul! strigă Nakht cel Puternic. Să mergem cu toţii la poarta cea mare!

— După câte văd, legea a început să fie făcută de câini… bombăni Kenhir, obligat să-i urmeze pe ceilalţi.

Uputy îi înmâna scribului Mormântului un papirus sigilat.

— Din partea palatului regal din Pi-Ramses, anunţă el. Artizanii îi făcură loc lui Paneb.

— Citiţi, îi ceru maestrul de operă lui Kenhir.

Cu o mână încă sigură, bătrânul scrib rupse sigiliul.

— Regina Tausert va fi în curând printre noi, pentru a conduce, funeraliile faraonului Siptah. Să fie totul gata pentru ceremonie.

53.

Aflând de sosirea regentei, Mehy îşi alertase trupele. Generalul avea să întâmpine o regina decăzută sau pe noul faraon? Informatorii săi din PiRamses nu-i putuseră da răspuns la această întrebare extrem de importanta. Ştiau doar ca, înaintea plecării regentei spre Teba, Seth-Nakht şi Tausert

stătuseră îndelung de vorbă între patru ochi. Dar nimeni nu aflase nimic, aşa că numai ascultând declaraţiile reginei, rostite cu ocazia funeraliilor, se va afla dacă are de gând să renunţe la tron sau dacă se pregăteşte pentru declanşarea unui război civil.

Ros de nesiguranţa, Mehy plecase la vânătoare în deşertul apusean. Ucigând animalele se va calma şi-şi va recăpăta luciditatea de care avea mare nevoie în momentul întâlnirii cu regenta. Ca responsabil cu securitatea sa, va încerca să-i smulgă ultima hotărâre, şi atunci va putea şti de partea cui să treacă.

Dacă-i devenea credincios lui Seth-Nakht, măcar pentru câtăva vreme, acesta i-o va preda pe regentă. Preferabil moartă, pentru a-şi ascunde comportarea infamă. În schimb, dacă ar intra în tabăra lui Tausert, ar trebui s-o convingă să pornească ofensiva împotriva duşmanului sau, folosind armele de care dispunea.

Deşi săgeţile sale nimeriseră câţiva iepuri, un muflon şi două gazele, Mehy nu se calmase încă. Şi apoi, cărui vânător de soi îi ajungea vreodată plăcerea de a ucide? Stăpân al vieţii şi al Morţii, generalul atotputernic semăna teroare printre creaturile care nu reuşeau să scape cu niciun chip.

Şi atunci, îl zări.

Un minunat vulpoi al nisipurilor, cu o coada superba, alb cu portocaliu. Simţindu-se în pericol, micul animal se ascunse sub o piatră netedă, la baza unei dune de nisip.

Mehy zâmbi.

Crezând ca se pune la adăpost, vulpoiul se condamnase la moarte. Generalului îi era uşor să dea piatra la o parte, să lărgească vizuina, să-şi prindă victima şi s-o înjunghie în gât, masacrând-o apoi pentru a-şi potoli setea de sânge.

Dar un amănunt ciudat îi atrase atenţia lui Mehy: o pană de struţ, rupta.

Această pasăre putea fi întâlnită destul de des prin acele locuri, numai că pana avea ceva deosebit: era pictată în culori vii. Scormonind în nisip, generalul descoperi resturile unui foc.

Numai libienii obişnuiau să poarte acest semn distinctiv, înfipt în păr, atunci când porneau la război.

Asta însemna ca cercetaşi veniţi din Libia îndrăzniseră să se apropie de Teba… Mehy ar fi trebuit sa se ducă imediat în stabilimentul trupelor şi să pornească o operaţiune de curăţare a regiunii. Dar, în acest climat tulbure,

avea treburi mai importante. În pofida urii pe care o purta Egiptului, un libian ceda întotdeauna în faţa celui care oferea mai mult. Aşa un grup de mercenari nelegiuiţi i-ar putea mări lui Mehy şansele victoriei. Se ştia că dacă luai legătura cu aceşti luptători, de cele mai multe ori beţi, însemna să te angajezi într-o treabă deosebit de delicată; dar generalul avea deja un plan pentru a evita orice necaz, în caz de eşec.

Mai rămânea vulpoiul care credea, probabil, că viclenia avea să-l salveze.

Dar se înşela.

Mehy ridică piatra, lărgi gura vizuinii, lăsând să pătrundă înăuntru lumina puternică a zilei. Din ascunzătoarea sa, mica sălbăticiune îşi privea asasinul.

Mehy mai înfruntase şi altădată această privire, plină de demnitate şi de curaj, mai puternică decât frica. Cu toate astea, vânătorul nu devenise cu nimic mai sensibil.

Săgeata pleca, dar se înfipse în pământ, acolo unde, puţin mai înainte, se aflase vulpoiul.

Uimit, generalul constată că animalul săpase un alt culoar, mai adânc, în care se refugiase după ce riscase să-şi sfideze duşmanul.

Furios, Mehy îşi frânse arcul.

— Iat-o! exclamă nubianul de pază care, încă din zori, stătuse cu ochii aţintiţi spre drumul ce ducea la Locaşul Adevărului.

Din înaltul primului fort, îşi agită braţele pentru a-l face atent pe colegul său din al doilea fort care, la rândul lui, îl va alerta pe următorul şi, tot aşa, până la fortul al cincilea.

Îmbrăcat într-un costum de gală, şeful Sobek ieşi din biroul său. Coafat încă din ajun, ras, parfumat, cu un centiron trecut peste piept, purtând, într-o parte, o sabie scurtă, porni în întâmpinarea reginei.

Mehy ţinuse să conducă el însuşi carul lui Tausert. Dar regenta rămăsese neclintită, nu scosese niciun cuvânt, astfel încât generalul nu-i putea şti intenţiile.

— Fiţi binevenită pe pământul Locaşului Adevărului, Maiestate, spuse Sobek făcând o plecăciune.

Soldaţii şi paznicii erau fascinaţi de prestanţa reginei, îmbrăcata într-o rochie lungă verde-deschis şi purtând un colier şi nişte brăţări care străluceau în soare.

— Date fiind împrejurările, îndrăzni Mehy, va trebui s-o însoţesc pe Maiestatea Sa, pentru a-i garanta securitatea.

— Până la zona auxiliarilor, desigur. Dar singur, fără trupe. Aici, eu mă ocup de securitatea oaspeţilor noştri. Nici eu, nici dumneavoastră nu vom intra în sat.

— Sobek, şefule, regulamentul ăsta nu poate…

— Este cel al Locaşului Adevărului, generale, şi trebuie să-l respectam cu toţii, îi aminti regina.

Deznădăjduit, Mehy fu obligat sa se supună.

Vrăjiţi, nubienii o priviră pe suverană îndreptându-se încet către poarta cea mare a satului.

— Puteţi merge la car, îi spuse Sobek lui Mehy.

— Dar eu trebuie…

— Regulamentul, generale, nu uitaţi de regulament! Doar aţi auzit-o pe Maiestatea Sa subliniind necesitatea respectării lui. Ce pericol ar putea-o pândi în acest sat în care ea este regină?

— Nici măcar nu ştiu cât timp are regenta de gând să rămână aici!

— Şi ce importanţă are? Noi doi suntem slujitorii Coroanei. Când Maiestatea Sa va hotărî să părăsească Locaşul Adevărului, vă voi da de ştire.

Toţi sătenii se adunaseră pentru a forma un grup de întâmpinare şi, de îndată ce regina intră pe uliţa principală, cei mai mici dintre copii îi oferiseră un buchet de flori de lotus.

Artizanii îşi puseseră *perizoma* de ceremonie, iar Kenhir, datorită lui Niut cea Neobosită, grijulie ca întotdeauna, era mai elegant ca niciodată.

Scribul Mormântului, maestrul de opera şi şeful echipei din stânga se înclinară în faţa regentei.

— Maiestate, spuse Kenhir, acest sat vă aparţine.

— Până la sfârşitul funeraliilor, voi sta în palatul lui Ramses cel Mare, anunţă Tausert. Sunteţi pregătiţi pentru celebrarea ceremoniei?

— Sarcofagele au fost coborâte în locul de veci al faraonului Siptah, răspunse Paneb. Capela de aur e gata, mobilierul funerar al defunctului vă stă la dispoziţie.

— Asta înseamnă că aţi reuşit cu adevărat…

— Zeii au fost de partea noastră, Maiestate, şi am respectat învăţăturile celor din vechime, lucrând în Locaşul Aurului.

— Mumia lui Siptah va fi transportată chiar mâine în Valea Regilor. Nu vor participa la ritual decât cele două echipe de artizani. Şi tot ele vor depune în mormânt obiectele pe care le-au făurit.

Această hotărâre îi îngrijoră pe cei din comunitate. Asta însemna oare că Tausert şi-a pierdut orice putere şi că ultimul său refugiu este Locaşul Adevărului?

— La sfârşitul funeraliilor, le aduse ea la cunoştinţă cu solemnitate, voi fi încoronată faraon la Karnak, ca „cea iubită de zeiţa Mut ”şi ca „fiică a luminii divine ”; în acelaşi timp, la Pi-Ramses, Seth-Nakht va fi şi el încoronat. Acceptând propunerea mea de a împărţi Coroana, evită să arunce cele Două Regate în haos.

Kenhir era năucit. Va putea supravieţui Egiptul în asemenea condiţii?

— Hotărârea mea vă surprinde, continuă Tausert, dar nimic nu e mai important decât apărarea păcii. Seth-Nakht mi-a dovedit că-i pasă mai mult de fericirea ţării noastre decât de ambiţia sa personală. Încheind acest pact, şi-a dat cuvântul că nu va acţiona fără încuviinţarea mea. Din duşmani am devenit aliaţi, în interesul superior al regatului.

Generozitatea reginei îl emoţionă pe Paneb. După tonul vocii sale, simţi că nu mai dădea nicio importanţă imperativelor materiale ale puterii. Dar ea va rămâne protectoarea neînduplecată a idealului faraonic şi va ajunge, poate, prin magia sa, să înăbuşe pornirile unui monarh care ar putea risca să-şi aşeze domnia sub periculoasa protecţie a zeului Seth.

— Doriţi să luaţi masa, Maiestate? întrebă Kenhir.

— Mai târziu… Mai întâi aş dori să mă reculeg la templu.

Cu Negruţu’ în frunte, două preotese o conduseră pe regină, în timp ce Niut cea Neobosită dădu o fugă la micul palat al lui Ramses, pentru a se asigura că nu există niciun fir de praf şi că apartamentele erau împodobite cu flori.

În pragul templului acoperit aştepta Clara, mai-marea preoteselor lui Hathor.

— Locaşul zeiţei spera că veţi veni, Maiestate.

— Suntem văduve amândouă şi am rămas fidele unicului bărbat pe care l-am iubit şi a cărui amintire nu ne părăseşte nicio clipă. În niciun alt loc în

afara de acesta n-am simţit adevăratul sens al iubirii: o totala comuniune de spirit cu calea lui Maat. Şi Locaşul Adevărului trăieşte în fiecare zi acest moment de graţie. Ramses cel Mare avea dreptate: nimic nu este mai important decât să-ţi aperi existenţa.

— Pun acest templu în mâinile adevăratei sale suverane, spuse Clara.

— Sunteţi femeia înţeleaptă şi veţi continua să celebraţi ritualurile. Eu n-am decât o singură dorinţa: să privesc piatra de lumina.

— O veţi vedea chiar la noapte, Maiestate.

— Am obţinut, în sfârşit, răspunsul la întrebarea care mă urmăreşte de atâta vreme: de ce nu reuşiţi să alegeţi locul mormântului meu în Valea Reginelor? Pentru că, de la prima noastră întâlnire, ştiaţi că această confrerie ar trebui, mai devreme sau mai târziu, să cioplească şi să decoreze locul de veci al faraonului Tausert în Valea Regilor. Şi iată că acest moment a sosit.

54.

După o lună de bucurie, Pi-Ramses, încă tulburat de festivităţile încoronării lui Seth-Nakht, revenea, încetul cu încetul, la viaţa obişnuită. Noul faraon nu fu surprins nici măcar atunci când, în zorii zilei, vizirul Hori se prezentă deja la apartamentele sale particulare.

— Îmi pare nespus de rău, Maiestate, că vă deranjez atât de devreme, dar avem de cercetat o mulţime de dosare, pentru ca, apoi, să pot lua măsuri concrete.

Munca nu-l speria pe Seth-Nakht. Îşi lăsă neterminat deliciosul său mic dejun şi plecă împreună cu prim-ministrul.

— Am veşti excelente, continuă Hori. Teba a celebrat cu entuziasm încoronarea reginei-faraon Tausert, instalat la palat după funeraliile regelui Siptah. Am aici programul viitoarelor mari şantiere, mai cu seamă cele din Deltă, pe care le veţi supraveghea, desigur, cu multă atenţie.

— Crezusem că dacă voi fi numit în fruntea statului vă veţi da demisia…

— Aşa după cum v-am promis, Maiestate, eu îi rămân fidel reginei Tausert. Ţinând seama de faptul că şi ea va guverna cele Două Regate, eu continui s-o servesc… amintindu-vă, totodată, angajamentele pe care vi le-aţi luat.

Dacă s-ar fi lăsat în voia furiei lui Seth, l-ar fi călcat în picioare pe acest vizir obraznic, neclintit ca un obelisc! Dar, în Afară de fiul sau mai mare, Seth-Nakht n-avea încredere în nimeni… cu excepţia acestui Hori, cinstit şi neînduplecat. Avusese intenţia să-l înlocuiască, dar niciun curtean nu şiar fi făcut datoria cu atâta competenţă.

Încă o dată, Tausert procedase bine numindu-i pe acest vizir şi presimţind că Seth-Nakht nu-l va concedia.

— Presimt că va trebui să lucrăm împreună…

— Sunt încântat, Maiestate. Vă voi supune aşadar spre analiză câteva probleme, vă voi asculta soluţiile şi voi cere părerea reginei-faraon Tausert care va căuta întotdeauna să cădem la înţelegere. Ca să obţinem cele mai bune rezultate nu avem nevoie decât de puţină bunăvoinţă şi de multă răbdare.

— Cum te mai simţi, tată?

— Epuizat şi fericit, îi răspunse Seth-Nakht fiului său mai mare. Epuizat, pentru că vizirul Hori nu-mi dă nicio zi de odihnă, fericit, pentru că mă ascultă cu atenţie şi nu se opune hotărârilor mele în mod sistematic.
Şi totuşi…

— Totuşi el reprezintă ochii şi urechile lui Tausert aici, în capitală, şi nu-ţi permite să faci ce vrei.

— Ai spus-o cum nu se poate mai bine, fiule.

— Şi cum situaţia asta te enervează, vrei să-mi propui o soluţie care să-i pună capăt.

— Cum de mi-ai citit gândurile?

— Îţi cunosc caracterul şi ştiu că această putere împărţită nu-ţi convine deloc.

— Oare cui i-ar conveni?

— Să auzim care ar putea fi rezolvarea.

— Chiar nu-ţi dai seama?

— Mă tem că da, tată. Dar ai face o gravă eroare dacă l-ai înlocui pe Hori cu o marionetă. Acest vizir e un om respectat şi respectabil, a cărui gestiune e apreciată de toată lumea.

— Este eminenţa cenuşie a lui Tausert!

— Şi ce dacă? Ai încheiat cu ea un pact şi te ţii de cuvânt. Asta e o treabă bună. Nu încerca să strici înţelegerea.

Seth-Nakht răsuflă uşurat.

Fiul său cel mare gândea exact aşa cum spera el şi, după cum plănuise, îl va numi comandant-şef al armatelor egiptene.

Banchetul oferit de Mehy în onoarea lui Tausert, instalată în palatul din apropierea Karnakului, îi uimise chiar şi pe cei mai apatici. Desigur, regina-faraon asistase doar câteva minute la festivităţi, atât cât să primească omagiul demnitarilor tebani. Dar aceasta scurtă apariţie fusese de ajuns pentru a-i fermeca, transformându-i în admiratori absoluţi.

— Ce femeie sublimă, îi spuse primarul generalului, şi ce inteligenţă politică! Nu m-aş mira dacă Tausert ar reuşi să reducă, încetul cu încetul, prerogativele lui Seth-Nakht, recucerind întregul teritoriu.

— Nu cumva aţi căzut pradă farmecului suveranei noastre?

— Dar cine n-a păţit la fel? Un faraon care-şi stabileşte reşedinţa la Teba, ce onoare pentru oraşul nostru! În felul acesta, Pi-Ramses îşi cam pierde din splendoare. Dar îmi păreţi bolnav, Mehy… — Puţin obosit. Dar va trece.

— Ar trebui să vă odihniţi mai mult! Comanda trupelor noastre, administraţia malului stâng, munca fără preget pentru menţinerea prosperităţii provinciei noastre… Un adevărat act de vitejie! Atâta devotament pentru binele public vă este răsplătit prin admiraţia tuturor, dar ar trebui să vă gândiţi şi la sănătate.

— N-aveţi nicio grijă, sunt sănătos tun.

— Să ştiţi că ar trebui să staţi liniştit: notabilii nu mai contenesc cu elogiile în ceea ce vă priveşte şi sunt sigur că regina vă va păstra în funcţiile pe care le aveţi. Chiar eu am vorbit despre calităţile de om de stat pe care le aveţi.

— Vă sunt recunoscător.

— Era un fleac, Mehy! Ascultaţi-mi sfatul şi cruţaţi-vă sănătatea.

Generalul zâmbi forţat. De îndată ce primarul se îndepărtă pentru a-şi turna şi în alte urechi valul de cuvinte mieroase, Mehy ieşi din sala de recepţii, în care majoritatea se îmbătaseră. După zilele de îngrijorare şi panică, bogătaşii tebani puteau, în sfârşit, să se relaxeze. După cum le promisese Tausert, în timpul noului regim ierarhiile vor rămâne aceleaşi.

Enervat la culme, Mehy îşi turnă nişte alcool de curmale, care-i arse gâtlejul. Oboseala… Puţin îi păsa, atâta vreme cât se simţea prins în capcană, la fel ca acele animale pentru care nu avea iertare! Stăpân necontestat al regiunii, generalul trebuia să se supună de acum înainte voinţei reginei-faraon care, hotărât lucru, nu avea intenţia să-i acorde nici măcar puţin din puterea la care visa. La terminarea funeraliilor lui Siptah, Tausert părăsise Locaşul Adevărului, îndreptându-se către malul drept, spre palatul lui Ramses cel Mare. Aici, în marea sală de audienţe, convocase cele zece personalităţi tebane, cele mai influente, dintre care Mehy era cel mai important.

Discursul fusese scurt şi precis: regina-faraon avea să controleze toate sectoarele de activitate, inclusiv armata. Mehy se văzuse nevoit să-i arate imediat cazarma principala, în care regina îi întâlni pe ofiţerii superiori şi asistase la nişte manevre cu carele de luptă şi cu infanteria.

Profund umilit, generalul fusese obligat să se comporte ca un bun şi cinstit servitor al Maiestăţii Sale care primea ordine pe care le executa fără să discute.

— Te gândeşti la regina asta blestemată, iubitul meu, şopti Serketa mângâindu-l pe obraz.

— În curând o să-şi bage nasul în arhivele Tezaurului şi o să-mi controleze orice activitate… La cea mai mică neregulă, viermi de teapa primarului nu vor ezita nicio clipă să mă ponegrească!

— Asta, dacă le voi lăsa timp s-o facă, leul meu drag.

— Să nu faci nimic de capul tău! îi ordonă Mehy.

— Nu trebuie să mă gândesc cum am putea scăpa de tigroaica asta?

Generalul îşi prinse soţia de talie şi o strânse la piept.

— Poate că da, mieluşica mea, poate că da… Dar numai atunci când voi hotărî eu. Ai înţeles?

— N-ar fi mai bine s-o fac mai devreme?

— Sper că ofensiva lui Tausert este doar un foc de paie destinat să le ia minţile curtenilor. Şi mai sper că, în curând, ea se va opri la o existenţă liniştită, de care mă voi ocupa chiar eu. De ce n-ar avea încredere în mine, aşa cum are încredere şi în alţii?

— Pentru că e faraon şi, mai mult, o femeie destinată să conducă! Fereşte-te de ea, este un adversar de temut.

Mehy luă în serios cuvintele Serketei.

— Dacă trebuie, vom acţiona înainte ca ea să înţeleagă în ce fel îmi rezolv eu problemele în Teba.

Fericită, Serketa îşi imagina deja momentul fascinant în care va ucide un faraon.

— Dakter a sosit?

— Te aşteaptă la tine în birou.

Omuleţul gras şi bărbos nu-şi putea găsi locul. Când Mehy apăru, explodă, mânios.

— În sfârşit! De ce n-am fost invitat la recepţie şi de ce a trebuit să intru aici cu o glugă pe cap?

— Pentru că această întrevedere trebuie să rămână secretă.

Dakter îşi regăsi calmul, ca prin farmec. Atitudinea lui Mehy Dovedea ca generalul era hotărât să reia iniţiativa.

— Aveţi cumva nevoie de serviciile mele? întrebă savantul, cu o voce mieroasă.

— Am descoperit o tabără libiana în deşertul din vest.

Dakter pali.

— Libieni! Dacă au intenţia să… atace Teba?

— Nu sunt decât pândari, dar nu mai îndrăzniseră de multă vreme să se aventureze atât de aproape.

— Presupun că aţi trimis un detaşament să-i aresteze.

— Tausert îmi creează multe neplăceri; probabil că voi avea nevoie de noi aliaţi.

— Libienii, aliaţi… Păi ăştia sunt duşmanii din totdeauna ai Egiptului!

— Totul depinde de împrejurări, dragul meu Dakter. Vei pleca însoţit de paznicii deşertului, care cunosc bine regiunea, şi-i veţi captura pe cercetaşi.

— Nubienii îi vor ucide!

— Ordinele mele vor fi categorice, iar tu va trebui să veghezi asupra executării lor: mai întâi vor fi interogaţi, apoi vor primi un mesaj din partea mea.

Savantul era buimăcit.

— Cu alte cuvinte… vor fi eliberaţi prizonieri libieni! Nubienii nu vor accepta niciodată.

— Ordinele sunt ordine… Şi apoi le vei avea şi tu pe ale tale.

Generalul îi dezvălui lui Dakter ce aştepta de fapt de la el.

— Riscurile…

— N-ai de ales, prietene.

Privirea de gheaţă a lui Mehy îl făcu pe savant sa nu mai poată protesta.

— Să reuşeşti, Dakter. În caz contrar, nu ţi-o voi ierta.

55.

Paneb îi propusese lui Tausert să înceapă, ca primă urgenţă, construcţia templului său pentru milioane de ani, între cel al lui Meremptah şi cel al lui Thutmosis al IV-lea. Regina-faraon acceptase, aşa că maestrul de opera desenase imediat un plan pe un rulou de piele, înainte de a-i cere părerea lui Hay, şeful echipei din stânga, cel care trebuia să înalţe edificiul cât mai repede. Acest templu urma să-i dea suveranei energia necesară pentru a domni şi a putea combate forţele malefice.

Niciun profan n-ar fi putut descifra indicaţiile exprimate în coţi şi grilele mari pe care le folosea un arhitect, cu scopul de a da viaţă templului. Comandate în cariere încă din ziua în care fusese anunţată încoronarea lui Tausert, primele blocuri soseau pe şantier, tăiate neregulat, pentru ca puterea lor să nu se piardă în timpul asamblării; simetria ar fi dus la uniformitate şi la moarte. Aşezate pe nişte sânii şi pe nişte balansiere mari care să uşureze transportul, erau examinate unul câte unul. Maestrul de opera trebui chiar să arunce trei dintre ele.

— Ai pregătit mortarul? îl întrebă Paneb pe Hay.

— Am ales un ghips de cea mai bună calitate, care a reacţionat bine la coacere, aşa că rosturile orizontale nu vor fi prea groase. Probele de lubrifiant pentru alunecarea blocurilor mi s-au părut foarte bune.

Cu dragoste, Hay puse mâna pe una dintre pietrele destinate primului rând.

— Gresia asta vibrează armonios, aprecie el, şi vom construi pereţi groşi, dar nu vom uita să le dăm fructul care să asigure circulaţia sevei minerale.

Paneb scobi el însuşi prima coadă de rândunică, datorită căreia două blocuri aveau să se unească pentru totdeauna. Hay o acoperi cu o bucată dintr-o ramură de acacia, apoi repartiza munca între artizanii echipei din stânga. Fiecare îşi puse semnul personal pe pietrele primite pentru lucru.

Când Paneb îi auzi fluierând primele măsuri ale cântecului dedicat frumuseţii operei, ştiu ca munca pe şantier se va desfăşura fără incidente.

Gărzile palatului regal păreau nişte sfrijiţi pe lângă maestrul de operă al Locaşului Adevărului. Astfel că, prevăzător, căpitanul îşi luase cu el şase oameni pentru a-l conduce pe colos în biroul în care Tausert lucrase toată dimineaţa împreună cu responsabilii irigaţiilor.

Obosita, regina-faraon încercă să se învioreze parfumându-se şi bând o cupă cu lapte proaspăt aromatizat cu coriandru. Urma o întrevedere cu Paneb.

— Am început construirea templului pentru milioane de ani, Maiestate. Livrarea ultimelor blocuri de gresie va avea loc săptămâna asta şi în mai puţin de două luni veţi putea sfinţi naosul şi, apoi, ritualiştii vor putea oficia în fiecare dimineaţă în numele Maiestăţii Voastre.

— Îmi aduci veşti îmbucurătoare, maestre de operă!

— Ne-a rămas de făcut ce e mai greu, Maiestate.

— Adică locul meu de veci… Unde crezi că l-ai putea face?

Deşi nu ştia ce este frica, Paneb simţea o oarecare nesiguranţă dezvăluindu-şi planul, temându-se să n-o dezamăgească pe regină.

Tausert nu-i putea mărturisi că şi ea era la fel de îngrijorată, în care loc din Vale dorea confreria să deschidă creuzetul alchimic în care va învia sufletul ei de faraon?

— Nu credeţi ca ar fi mai bine să-l descoperiţi singură, la faţa locului, Maiestate?

Pe deasupra Văii Regilor, se rotea în zbor un cuplu de şoimi pelerini. Gărzile nubiene se retraseră din calea lui Tausert şi a maestrului de operă, lăsându-le drum liber către Vale. Arşiţa era greu de suportat şi falezele străluceau, risipind o lumină puternică.

Mergând înaintea suveranei, Paneb trecu pe lângă mormântul lui Ramses cel Mare, îl lăsă în dreapta pe cel al fiului său Meremptah şi, în stânga, pe cel al lui Amenmes, apoi trecu pe o potecă ducând spre sud, care, după o vreme, o lua spre vest.

Maestrul de operă nu se opri în dreptul locului de veci al lui Siptah, aflat aproape faţă în faţă cu cel al cancelarului Bay. Continuând către sud, se opri cu puţin înainte de mormântul lui Thutmosis I, în vecinătatea căruia fusese săpat cel al lui Sethi al II-lea.

— Femeia înţeleaptă a ales acest loc, declară Paneb. După părerea mea şi a lui Fened Nasul, nici ca se putea un loc mai potrivit.

— Centrul unui triunghi a cărui bază e formată de Bay şi de Siptah şi în vârful căruia se afla soţul meu defunct… La asta v-aţi gândit când l-aţi ales?

— Stânca e curată şi poate fi uşor cioplita cu dalta. Ne va fi destul de simplu să săpăm la mare adâncime.

Tausert atinse faleza.

— Aşadar, acesta e locul!

— Dacă Maiestatea Voastră este de acord.

— E un loc minunat, Paneb.

Maestrul de operă simţi că Tausert avea nevoie să rămână singură şi să mediteze în faţa acestei stânci neatinse încă, în care sufletul său va rămâne pe veci. Chiar şi el se îndepărtă puţin pentru a o privi, nemişcată în bătaia soarelui, indiferenta la arşiţa de nesuportat. În acele clipe, maestrul de operă înţelese ca el şi regina-faraon erau născuţi din aceeaşi flacără.

Timpul se opri, spiritul Văii Regilor pătrunse în sufletul lui Tausert, făcând dintr-o femeie şi dintr-o regină un faraon al Egiptului.

— Paneb…

Colosul se apropie.

— Când începi lucrările?

— Aşteptam doar acordul Maiestăţii Voastre.

— Arată-mi planul pe care îl ai în minte.

Maestrul de operă îl trasă pe nisip. Acest gest îi aminti de adolescenţa şi de dorinţa lui arzătoare de a desena viaţa şi tainele ei.

— Dar… Te-ai gândit la un mormânt imens!

— Nu numai imens, dar şi decorat cu picturi deosebite.

— Nu crezi că e un şantier prea ambiţios?

— Confreria e formata din artizani îndeajuns de experimentaţi pentru a duce opera la bun sfârşit.

Minunatul chip al lui Tausert se întunecă.

— Nu cred că destinul îmi va rezerva mulţi ani de domnie… Şi sunt nerăbdătoare să-l reîntâlnesc pe Sethi.

Emoţionat, Paneb nu reuşi să spună nici măcar câteva cuvinte de încurajare, pe care, de altfel, suverana nici măcar nu le-ar fi ascultat.

— Maiestate…

— Te ascult, maestre de operă.

— Confreria va da tot ce are mai bun, iar eu voi picta zi şi noapte. Nu vom pierde nicio clipă şi proiectul se va realiza cu siguranţa.

Tausert zâmbi, cu gravitate.

— Am încredere în tine, Paneb.

Colosul ar fi dorit sa rostească alte cuvinte, dar nu i-o îngăduiau zeii. Tot ce-ar fi putut obţine din partea acestei femei sublime era privirea ei pură, mai arzătoare decât jăratecul.

Mehy şi Serketa organizau banchet după banchet, pentru a se putea întreţine în particular cu principalii notabili ai provinciei tebane. Generalul constatase că prestigiul său nu scăzuse, deşi nimeni nu putea discuta autoritatea reginei-faraon.

Dar Tausert nu va întârzia să-i identifice pe membrii reţelei lui Mehy şi să înţeleagă felul în care îi folosea pentru a-şi menţine dominaţia asupra cetăţii lui Amon. În schimbul fidelităţii lor, aceştia pretindeau tot mai multe privilegii, pe care generalul era constrâns sa le aprobe.

În timp ce Mehy trecea printr-o criză de pesimism, Serketa îşi etala farmecele în faţa unui gardian al arhivelor Tezaurului, un funcţionar limitat şi fără vlagă, amator de femei frumoase şi inaccesibile. Soţia generalului era prea plinuţă pentru gustul său, dar ochii îi umblau pe rotunjimile-i atrăgătoare. Şi când Serketa începea să vorbească precum o fetiţă neroadă, se simţea cuprins de porniri ciudate.

— Aţi gustat din acest vin alb, dragă prietene? întreba Mehy apropiinduse de cei doi.

— Mă tem chiar că am băut prea mult…

— Da’ de unde! Trebuie să ştii să profiţi de plăcerile vieţii! afirmă generalul servindu-şi oaspetele cu generozitate.

— Prietenul nostru e fermecător, adăuga Serketa. Şi are atâta umor!

— Mă flataţi, doamnă Serketa.

— La drept vorbind, mulţi dintre înalţii demnitari nu sunt deloc simpatici! Şi nu sunteţi ca ei… Sunt sigură că soţul meu vă va oferi, în curând, o avansare.

— Excelentă idee, aprobă generalul. Ce-aţi spune de un post de administrator adjunct pe malul stâng?

Acesta fu surprins în mod plăcut.

— Ar fi… este…

— Cu un salariu dublu, bineînţeles.

— Nu ştiu dacă însuşirile mele…

— Pentru asta nu trebuie să vă faceţi griji. N-aveţi de respectat decât o condiţie: să scoateţi din arhivă papirusurile contabile de pe această listă şi să mi le aduceţi chiar mâine dimineaţă.

Funcţionarul intră în panică.

— Eu n-am dreptul, eu…

Serketa se atârnă de braţul lui.

— Sunteţi atât de drăguţ, nu ne puteţi refuza!

— Îmi sunteţi dator pentru postul pe care-l aveţi şi pentru avansarea pe care v-o ofer. Mă pot bizui pe dumneavoastră?

Privirea de gheaţă a generalului îl împietri pe gardianul arhivelor.

— Da, da… puteţi.

56.

Funcţionarul se speriase atât de tare încât, a doua zi în zori, se prezentă printre primii la administratorul principal de pe malul stâng. Pentru a nu da de bănuit celor de faţă că era grăbit să stea de vorbă cu paznicul arhivelor, Mehy primi mai întâi alţi doi solicitanţi.

În ciuda dimineţii răcoroase, omul era leoarcă de sudoare.

— Ia loc, îl invita generalul închizând bine uşa.

— Nu e nevoie… V-am adus tot ce mi-aţi cerut.

— Ia să vad.

Funcţionarul deschise un coş pătrat, din care scoase cinci papirusuri, pe care Mehy le cerceta unul câte unul. Dacă ar fi ajuns în mâinile lui Tausert, aceasta ar fi înţeles cum, de mai mulţi ani, generalul îşi însuşea fonduri publice. E adevărat că ar fi avut nevoie de serioase cunoştinţe de contabilitate şi de simţul unui câine de vânătoare, dar pentru Mehy era mai bine să evite orice risc.

— Am şters de pe lista generală numărul acestor papirusuri, spuse

gardianul arhivelor, tremurând. E ca şi când n-ar fi existat niciodată.

— Perfect, prietene.

— Şi… noul meu post?

— Îţi voi susţine candidatura începând cu luna viitoare şi vei primi funcţia puţin timp după aceea. Dă-mi voie să-ţi ofer nişte vaze cretane foarte colorate, care sper să-ţi placă.

— E prea mult, într-adevăr prea mult!

— Poţi **fi** vreodată prea bun cu prietenii? Fii sigur că ai făcut cea mai bună alegere.

Cu ajutorul noului său salariu, fostul paznic al arhivelor Tezaurului intenţiona să se mute şi apoi să încerce să cucerească o femeie plăcută, care să nu poată rezista farmecului său. Petrecându-şi prea mult timp cercetând documente contabile, funcţionarul nu mai credea în sentimente, dar avea mare încredere în puterea irezistibila a cifrelor.

Îşi privi cu dispreţ căsuţa cu două etaje situată în suburbia de nord a Tebei. Cum de se putu să se mulţumească atâta vreme cu atât de puţin, el, care era capabil să îndeplinească funcţii înalte? Şi nici grădiniţa asta în care nu încăpeau decât doi palmieri bătrâni nu era demnă de un om de condiţia sa! Nu va dura mult şi se va tolăni la umbra unor copaci minunaţi, sădiţi pe marginea heleşteului său personal.

O femeie sosi, plecându-şi cu umilinţă capul.

— Nişte vase preţioase… Sunt pentru dumneavoastră?

— Bineînţeles! Pune coşul pe masa aceea joasă.

Nerăbdător să descopere cadoul de preţ oferit de Mehy, Funcţionarul desfăcu sfoara şi deschise cutia.

Foarte nervoasa pentru că fusese ţinută închisă prea multă vreme, o vipera neagră se repezi la gâtul victimei sale.

Cuprins de panică, nefericitul îşi duse mâinile la rană.

— Un medic, repede!

— Nu mai e nevoie, îi spuse Serketa, pe care funcţionarul abia o recunoscu, atât de bine era machiată. În mai puţin de trei minute, vei fi mort.

— Ajutaţi-mă, vă implor!

— Generalul ştia că n-o să-ţi ţii gura… Te las cu vipera, iar eu îmi iau vazele înapoi.

Serketa dispăru de lângă funcţionarul ale cărui mişcări spasmodice nu făceau decât să grăbească împrăştierea veninului în sânge.

Asistând la aceasta agonie rapidă, criminala se gândea că, prin dispariţia documentelor compromiţătoare, generalul era în afara oricăror bănuieli; dacă Tausert îşi va continua ancheta şi va băga de seamă că Mehy stăpâneşte Teba prin ameninţare şi corupţie, Serketa va avea grijă să scape de ea, înainte ca soţul ei să poată fi pedepsit.

Reuniţi în locaşul lor zugrăvit de curând, artizanii echipei din dreapta ascultaseră cu atenţie discursul concis al lui Paneb cel Zelos.

Karo cel Posac, revoltat, protesta cu vehemenţă.

— Ne-ai promis că vei respecta programul obişnuit de muncă şi ca nu ne vei lipsi de niciuna dintre zilele libere. Şi acum ne ceri să facem o munca peste puterile noastre, pentru a termina cât mai repede posibil locul de veci al lui Tausert!

— Ştiu că mi-am luat nişte angajamente, explică maestrul de operă, şi n-am intenţia să fac ceva împotriva voinţei voastre.

— Dacă refuzam, interveni Pai Pâinică-Bună, nu vei putea să ciopleşti şi să decorezi acest mormânt de unul singur!

— Dacă niciunul dintre voi nu acceptă să lucreze în plus la acest proiect, va trebui s-o fac eu.

— Care sunt motivele acestei hotărâri? întrebă Ched Salvatorul, zâmbind ironic.

— Cum ştiu că secretul nu va părăsi această cameră, vă voi spune că domnia reginei Tausert riscă să fie scurta. Fiind conştienta de acest lucru, se aşteaptă din partea confreriei la o munca de calitate, dar şi rapidă, pentru a avea la vreme atât templul pentru milioane de ani cât şi un loc de veci.

— De ce să aibă un mormânt atât de vast? se miră Gau cel Exact. Cel dintâi Ramses, care n-a domnit decât doi ani, are unul mic, dar splendid.

— Dimensiunile mormintelor regale nu depind de numărul anilor de domnie, răspunse Paneb. După atâţia ani de experienţă, sunteţi cu toţii maeştri în meseria voastră şi capabili să duceţi la bun sfârşit o asemenea operă.

— De unde ai aflat despre temerile lui Tausert? întrebă, curios, Unesh Şacalul.

— Mi-a mărturisit chiar ea că are această presimţire.

— Şi femeia înţeleaptă ce părere are? sări Fened Nasul.

— Ea nu spune nimic.

— Semn rău, constata Ipuy cel Iscoditor.

— Mie mi se pare însufleţitor acest proiect al maestrului de operă! declară Nakht cel Puternic. În ultimele luni am lucrat mult pentru exterior, a venit vremea să ne consacrăm principalului scop al muncii noastre.

— Nu vi se pare interesant să încercăm realizarea imposibilului? îi întrebă Ched Salvatorul. Să ai la dispoziţie destul timp pentru a crea un mormânt ca acela al lui Siptah nu dovedeşte cu adevărat de ce eşti în stare. Mâinile noastre n-au dat încă măsura a tot ce puteau mai bine. N-am nici forţa, nici sănătatea lui Paneb, dar voi lua parte la această aventură punând în slujba ei toată energia pe care o am.

— Vom fi cel puţin doi, i se alătură, molcom, Didia cel Generos.

— Gata cu trăncăneala, interveni Thuty cel Savant: cine se opune propunerii maestrului de operă?

— Asta-i bună! exclamă Karo cel Posac. Nu mai încape nicio discuţie… În loc să irosim clipe preţioase, am face mai bine să ne pregătim pentru a coborî în Valea Regilor.

Destinsă şi satisfăcută pe deplin de crima pe care tocmai o săvârşise, Serketa dormise până la amiază. Dar, privindu-se în oglindă, starea de beţie o părăsi brusc, fiindcă descoperi îngrozită un rid în colţul buzelor.

Ţipând ca din gură de şarpe, îşi chemă camerista şi coafeza, cerându-le să-i aducă unguente şi creme.

— Mai repede, mai repede, nu trebuie să-i permit acestei oribilităţi să mă urâţească! Şi chemaţi-l imediat pe medic!

Machiata perfect, Serketa se simţi mai uşurată. Intendentul i se adresă cu respect.

— Un vizitator vă aşteaptă încă de azi-dimineaţă, doamnă Serketa.

— Cum se numeşte?

— N-a vrut să-mi spună. Am încercat să-l fac să plece, dar pretinde că are să vă încredinţeze un mesaj important. În acest caz, cum hotărâţi… — Cum arată?

— De statură mijlocie, bine legat, cu capul rotund şi părul negru… —

Condu-l în chioşc şi spune-i că vin şi eu.

Intendentul nu îndrăznise să spună că vizitatorul acesta vulgar semăna mult cu generalul Mehy. Cât despre Serketa, era convinsă că nu putea fi altul decât Tran-Bel, micul traficant de mobilă pe care ea îl manipula cum voia.

Înainte de a-l întâmpina pe acest oaspete nedorit care sosea pe neaşteptate, soţia generalului îşi verifică machiajul.

Intuise corect! Era chiar negustorul, cu zâmbetul lui fals şi cu privirea vicleană.

— Te-a-nţepat vreun tăun, Tran-Bel? Cum de ţi-ai permis să mă deranjezi acasă?

— Iertaţi-mi îndrăzneala, doamnă Serketa, dar este ceva urgent. Sper că nu ne aude nimeni!

— Nimeni.

— În Teba umblă o mulţime de zvonuri… Şi nu poţi şti ce e adevăr şi ce e minciună, dar este sigur că regina Tausert se comportă ca un adevărat faraon şi că soţul dumneavoastră este într-o situaţie cam… delicată. Dar să nu uitaţi că între noi trei există o legătură foarte puternică.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Amintiţi-vă, doamna Serketa… Unul dintre artizanii Locaşului Adevărului se numără printre cei mai apropiaţi prieteni. Ei bine, eu îl cunosc pe acest artizan. O asemenea informaţie se plăteşte în aur. Ce-ar fi să i-o vând lui Tausert?

Ochii Serketei scoteau flăcări.

— Oh! exclamă el, ştiu la ce vă gândiţi! Drăguţul de Tran-Bel devine incomod şi, dacă ar dispărea, nu ne va părea rău nici mie şi nici soţului meu. Vă sfătuiesc să nu va mai gândiţi la asta, pentru că mi-am luat masuri de precauţie. Şi apoi, am încredere în dumneavoastră şi sunt convins că generalul Mehy are un viitor de invidiat.

— Şi ce vrei?

— Mai întâi, preţul tăcerii mele şi apoi, să vă fiu asociat într-una dintre afaceri. Una dintre cele mai bune, desigur.

Serketa îl privi îndelung pe negustor.

— De acord, decretă ea.

57.

— Cum să fie bolnav? se miră Paneb.

— Uite-aşa, bolnav, repeta soţia lui Casa Funie, o brunetă mică şi arţăgoasă. Asta e, şi trebuie sa rămână acasă.

— Bine dar în dimineaţa asta plecăm în Valea Regilor şi am nevoie de toţi membrii echipei.

— O să te lipseşti de Casa! Doarme şi nu vreau să-l trezesc.

— Deci trebuie sa mă ocup chiar eu de treaba asta.

— Oi fi tu maestru de opera, dar îţi interzic să treci pragul locuinţei mele!

— Nu întrece măsura, ca s-ar putea să mă enervez.

— Dacă nu mă crezi, întreab-o pe femeia înţeleaptă! L-a examinat şi i-a spus că e prea slăbit să se ridice din pat.

Bănuitor, Paneb porni cu paşi mari către locaşul Clarei. Femeia tocmai îngrijea glezna luxată a unui băieţel prea zburdalnic.

— Casa face pe bolnavul, îl acuză colosul.

— Suferă de o infecţie la rinichi pe care o voi trata timp de câteva zile, preciză femeia înţeleaptă.

— Să nu-mi spui că nu se poate ridica, nu poate merge sau munci!

— Din nefericire, aşa este.

— Dacă îmi dai mână liberă, îl vindec mai repede decât tine.

— Legea noastră îţi interzice să foloseşti un bolnav la muncă, pe şantier.

Neavând încotro, Paneb trecu pe la scribul Mormântului pentru a înscrie în *Jurnal* numele lui Casa şi motivele absenţei sale.

Spre surprinderea lui, îl găsi pe Kenhir îmbrăcat cu o tunică grosolană şi cu ustensilele de scris pregătite ca de plecare.

— Doar n-aveţi de gând să vă căţăraţi până la strâmtoare, Kenhir!

— Ba da… bineînţeles! Ţi-ai putut închipui vreo clipă că nu voi asista la săparea unui nou mormânt regal? Hai să mergem!

Vânt din Miazănoapte, măgarul lui Paneb, trecuse autoritar în fruntea cortegiului. Tot atât de robust ca stăpânul său, ducea liniştit în spate lucrurile

scribului Mormântului. Tot el era cel care stabilea ritmul acestui urcuş, fiindu-i milă de oameni pentru încetineala şi nesiguranţa pasului lor.

Maestrul de operă revedea cu emoţie acest drum către strâmtoarea în care fuseseră construite oratorii şi colibe din piatră. Acolo dormeau artizanii în perioadele de muncă pe şantier şi tot acolo se simţeau mai aproape de cer. Pentru a păstra locul curat, focul şi pregătirea alimentelor erau interzise, dar sătencele puteau să le pregătească artizanilor prânzuri excelente.

Nopţile petrecute acolo erau de neuitat. Paneb se aşeza pe acoperişul colibei sale din blocuri mari de calcar lipite cu mortar şi admira Ursa Mare înconjurata de stelele mereu vii.

— Nici tu nu dormi? constată Kenhir.

— Ziua pe care am petrecut-o restaurând stelele consacrate strămoşilor m-a făcut să-mi piară somnul. N-am încetat nicio clipă să mă gândesc la Nefer, a cărui prezenţă este aproape materială.

— Fii liniştit, tu îl aperi şi-i prelungeşti existenţa… Dar te-ai gândit bine la opera pe care vrei s-o începi?

— Focul pe care îl port în suflet mi-a dictat dintotdeauna planul locului de veci al lui Tausert.

— Ai rămas acelaşi, Paneb… Ştiam că vei învinge toate obstacolele încă din momentul în care am pledat în favoarea ta, în faţa tribunalului de admitere în confrerie. Şi nici cea mai înalta funcţie nu te-a făcut să-ţi pierzi hotărârea şi pasiunea pentru munca ta. Fii totuşi prudent: ceilalţi artizani nu sunt croiţi din acelaşi material.

Kenhir se întoarse în coliba sa, singura formată din trei încăperi: în prima, se afla o bancă în formă de U, marcată cu numele proprietarului, şi câteva urcioare cu apă rece; în a doua, un pat de piatră acoperit cu o rogojină. A treia încăpere era de fapt un birou, în care bătrânul scrib îşi scria *Jurnalul Mormântului.*

În aceasta locuinţă modestă Kenhir îşi uita vârsta şi durerile, căci retrăia marile evenimente ale confreriei, la care avusese norocul să participe.

Câtă dreptate avusese renunţând la o carieră, pe cât de strălucită, pe atât de neinteresantă, pentru a sluji Locaşului Adevărului! Unde ar mai fi putut să se apropie atât de mult de misterul vieţii şi unde ar fi putut trăi acea frăţie pe care încercările nu încetau s-o facă tot mai trainică?

Pembu, nubianul însărcinat cu supravegherea depozitului de materiale de la intrarea în Valea Regilor, îl lăsă să treacă pe Vânt din Miazănoapte, măgarul

cel mai vestit de pe malul stâng, dar îi măsură pe artizani cu o privire cruntă.

— Unul lipseşte, observă el.

— Casa Funie este bolnav, îi explică scribul Mormântului. Va veni şi el săptămâna viitoare.

Maestrul de operă îl chemă pe Tuza, colegul nubian al lui Pembu, şi-i ordona să supravegheze intrarea în mormântul lui Tausert, de îndată ce aceasta va fi săpată. Înarmat cu o sabie scurtă, un pumnal, un arc cu săgeţi şi o praştie, nubianul putea ucide orice suspect care ar fi încercat să pătrundă în aceste locuri.

Cu ajutorul dulgherului Didia, Ched Salvatorul instala deja un atelier într-o scobitură adâncă a stâncii. Aveau să taie scânduri, pe care să aşeze oale, creuzete, vaze şi pâinici de culoare, ferite de razele soarelui cu o pânză albă. Dată fiind mărimea mormântului, desenatorii şi pictorii aveau nevoie de material din belşug.

În faţa stâncii neatinse încă, femeia înţeleaptă îi înmână maestrului de operă şorţul aurit, barosul şi dalta de aur, cu care desprinse prima aşchie de calcar examinata îndată de Fened Nasul.

— Perfect, declara el.

Paneb începu să folosească târnăcopul cel mare, pe care focul ceresc desenase botul şi cele două urechi ale lui Seth, apoi cioplitorii în piatră îl urmară însufleţiţi. Începu dansul ritmat al uneltelor, însoţit de râvna cu care ceilalţi artizani strângeau de pe jos resturile de piatră, punându-le în coşuri zdravene de răchita şi ducându-le afară din şantier.

— Peretele ăsta e o adevărată fericire! exclamă Nakht cel Puternic. Aş putea să jur că abia ne aştepta.

— Nu mai vorbi atât, îl sfătui Karo cel Posac, şi foloseşte-ţi energia la săpat.

— Iar tu, loveşte păstrând cadenţa, altfel îţi vei suci vreun muşchi! Alăturându-te lui Casa, am avea în total doi neputincioşi.

Fără să scoată niciun cuvânt, Paneb îl linişti pe dată.

Şi uneltele continuau să lovească stânca şi să cânte la unison.

— Trebuie să scăpăm imediat de Tran-Bel, hotărî generalul Mehy. Presupun că această misiune nu-ţi displace, iubirea mea!

Serketa îi masa spatele soţului ei, culcat lângă bazinul cu lotuşi.

— M-ar distra mult, dar e prea devreme, leul meu drag.

— Vrei să-i laşi un răgaz coropişniţei ăsteia?

— Ne mai putem folosi de el.

— Dacă nu mă tem deloc de Tausert, de ce mi-ar păsa de un prăpădit care nu se gândeşte decât să ne trădeze?

— Tocmai pentru că are aceasta calitate! Nu vom găsi un aliat mai potrivit pentru a duce la bun sfârşit planul pe care l-am ticluit.

Curios, generalul se întoarse.

— Tran-Bel, aliat? Nu ştii ce vorbeşti, Serketa! Pentru el contează doar câştigul.

Femeia îşi trecu încet arătătorul pe pieptul lui Mehy.

— Chiar aşa, crocodilul meu, chiar aşa! Datorita acestui minunat defect, viermele ăsta sirian nu va bănui nimic. Ba mai mult, va fi atât de captivat, încât nu va fi deloc precaut.

— Mă faci tot mai curios… Ţii să devii un mare strateg?

— Asta doar tu o poţi aprecia…

Pe măsură ce Serketa îşi expunea planul, lui Mehy îi lăsa gura apă. Nu numai că ideea era senzaţională, dar le va aduce un avantaj hotărâtor în faţa confreriei.

Paneb n-ar fi crezut că şantierul va avansa atât de repede. Dar entuziasmul artizanilor şi precizia braţelor lor săpaseră o largă deschidere în stâncă şi începeau coborârea cu o viteză neobişnuita.

Învingând criza de rinichi, Casa Funie se alătură tovarăşilor săi, demonstrând că rămăsese la fel de puternic.

În atelierul de desen, planul căpăta contur, maestrul de operă intervenea uneori pentru a mai strecura câte o idee.

Kenhir trăia o bucurie imensă: datorită strălucirii sale şi unei magii personale, Paneb cel Zelos reuşise să îmbărbăteze echipajul, ale cărui calităţi păreau inepuizabile.

În fiecare seară, în tabăra din strâmtoare, toată lumea se arăta mulţumită. Se bucurau cu toţii de munca efectuată, hotărau ce să facă a doua zi şi se discuta fiecare amănunt tehnic, maestrul de operă ajungând, în cele din urmă,

la o concluzie categorică. Locul de veci al lui Tausert părea să fi cucerit cu totul echipa din dreapta; până şi Ched Salvatorul, atât de distant de obicei, se arăta pasionat de elaborarea acestei noi Mari Opere.

Hrănit de aceasta sete de creaţie, Paneb nu mai ştia ce este oboseala şi nu dormea decât două ore pe noapte, adunând putere pentru a doua zi numai din contemplarea stelelor.

În fiecare dimineaţa, se trezea primul şi, înainte de a-i scula pe cei care aveau un somn mai adânc, îngenunchea înaintea unei stele gravate de unul dintre înaintaşii săi, pronunţând formulele rituale prin care era întâmpinat răsăritul soarelui.

Kenhir se întindea, încă somnoros.

— Aventurile astea nebuneşti nu mai sunt pentru vârsta mea… Dar ce momente de fericire trăim!

— Este doar o fericire aparentă.

— Te gândeşti la trădător, nu-i aşa?

— Şi, ca în fiecare dimineaţa, la asasinarea lui Nefer.

— Mă tem că nu se ştie încă totul…

Privirea maestrului de opera deveni atentă.

— Cineva urcă pe poteca ce duce la strâmtoare.

— Eşti sigur?

— Cred că e o femeie.

58.

Paneb nu se înşela.

După silueta delicată, o recunoscu pe Uabet cea Pură. Pentru că nu avea niciun coş în mână, Zelosul se temea că urcase pentru a-i face oarece reproşuri.

Dar femeia îl făcu îndată să-şi schimbe gândurile.

— Un mesaj urgent din Pi-Ramses. Factorul era foarte insistent, aşa că m-am gândit că ar fi bine ca tu şi scribul Mormântului să aflaţi cât mai repede ce cuprinde.

— Îţi suntem recunoscători, Uabet.

— Eu cobor în sat.

Kenhir citi mesajul trimis de vizirul Hori.

— Mă întreb de ce scrisoarea asta n-a ajuns în mâinile reginei Tausert? spuse mirat Paneb.

Bătrânul scrib era nemulţumit.

— Un ordin de la Seth-Nakht: vrea să-i săpăm locul de veci în Valea Regilor.

— Dar Teba nu se află sub autoritatea sa.

— Seth-Nakht este faraon, îi aminti Kenhir, şi pretenţiile sale sunt legitime. Trebuie să respectam acest ordin.

— Două morminte în acelaşi timp… Imposibil! Şi aşa le cer mult prea mult artizanilor din Locaşul Adevărului.

— Şi totuşi trebuie să găsim o soluţie.

— Să încetinim construirea locului de veci al lui Tausert? Nici vorbă! Negociaţi cu Seth-Nakht, Kenhir; sunt sigur că-l veţi convinge să mai aştepte.

— Nu mă supraestima. Se pare că regele e grăbit şi, în plus, are o idee foarte precisa asupra amplasamentului mormântului său: în centrul Văii, pentru a fi cât mai aproape de faraonii pe care îi venerează, Ramses I, Sethi I şi Ramses al II-lea.

— Până acum, niciun monarh nu s-a purtat ca un tiran. Noi am fost cei care am avut iniţiativa alegerii. Deci confreria e cea care ar trebui să-i facă o propunere, ţinând seama de condiţiile terenului.

— Acceptă măcar să studiezi aceasta ipoteză! îi propuse Kenhir, care se simţea între ciocan şi nicovala.

— Artizanii sunt obosiţi, e timpul să ne întoarcem în sat.

Artizanii întruniţi vociferau; şi totuşi fiecare vorbi cu demnitate, având în vedere faptul că se aflau într-un loc sacru, protejat atât de strămoşi, cât şi de prezenţa nevăzută a lui Nefer cel Tăcut, al cărui scaun nu mai era ocupat de nimeni.

— Situaţia e cât se poate de clară, rezuma Userhat Leul: doi faraoni domnesc în acelaşi timp, fiecare doreşte să i se facă mormântul, dar noi nu putem crea decât unul singur! Cel al lui Tausert a fost deja început, reginafaraon stă la Teba, aşa că nu cred să mai fie ceva de spus.

— Nu sunt de acord! obiecta Unesh Şacalul. Regula noastră ne obliga să ascultam de ordinul unui faraon, mai ales atunci când este vorba de locul său de veci.

— Eşti în stare să te dedublezi şi să lucrezi în acelaşi timp în două locuri? îl ironiza Thuty cel Savant. Trebuie să alegem!

— Seth-Nakht ne va face să plătim scump dacă nu vom fi de acord, se îngrijoră Renup cel Jovial.

— Nu noi, ci regina Tausert trebuie să se descurce cu el! interveni Karo cel Posac.

— Eu cred că scribul Mormântului e cel care ne poate scoate din acest impas, spuse Pai Pâinică-Bună.

— Trebuie să rămânem uniţi, preconiză Ched Salvatorul.

— Deci nu există decât o singură soluţie, hotărî maestrul de operă, să-i mulţumim pe ambii faraoni.

— Şi cum vei proceda? îl întrebă Ipuy cel Iscoditor.

— Mai întâi veţi avea trei zile de odihna. Apoi vom face o echipa restrânsă care să înceapă săparea mormântului pentru Seth-Nakht, în partea centrală a Văii.

— Vei face şi tu parte din această echipă? întrebat îngrijorat Didia cel Generos.

— Nu, eu mă voi ocupa de şantierul principal.

— Şi pe cine numeşti?

— Nakht cel Puternic, Fened Nasul şi Ipuy cel Iscoditor vor lucra respectând copia planului Văii pe care le-o voi înmâna.

Auzind aceste cuvinte, trădătorul se gândi la un proiect de risc minim, dar cu un avantaj maxim, începând cu inevitabila destituire a maestrului de operă.

Fără Paneb, confreria şi-ar pierde echilibrul şi nu s-ar mai putea apăra ca înainte.

Şi atunci va putea ajunge la piatra de lumina.

La miezul nopţii şi sub privirea atentă a lui Negruţu' şi a Orătaniei Nesuferite, Kenhir trase cele trei zăvoare ale camerei ferecate, al căror mecanism nu era cunoscut decât de el şi de maestrul de operă.

— Totul e în regulă? întrebă Paneb.

— Nici urmă de forţare.

La lumina unei torţe, bătrânul scrib dădu la o parte dălţile din cupru de cea mai bună calitate, apoi desfăcu sfoara groasă cu care era legată o casetă din lemn de abanos.

Ridică temător capacul, dar comoara nu dispăruse. Cu grijă, Kenhir derulă papirusul pe care era desenat planul Văii Regilor cu amplasarea locurilor de veci.

— Voi copia partea care ne interesează, anunţă Paneb, şi mâine dimineaţa i-o voi încredinţa lui Fened.

În timp ce, cu o mână sigură, maestrul de operă desena, Kenhir era numai ochi şi urechi. Dar gâsca şi câinele, paznici vigilenţi, nu dădeau niciun semn de enervare.

Până în momentul în care Kenhir închise uşa camerei ferecate, nu avusese loc niciun incident. Liniştit, satul dormea.

— Nu-mi place treaba asta, spuse maestrul de operă.

— Te aşteptai la un atac din partea înghiţitorului de umbre?

— Nu, mă gândeam la pretenţiile lui Seth-Nakht.

— Ai găsit soluţia cea bună şi fiecare este de acord cu ea.

— Soluţia cea bună… Nu sunt sigur că e aşa.

— De ce te temi, Paneb?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu! Hai să ne odihnim.

Perizome zăcând aruncate pe jos, vase murdare în bucătăria neîngrijită, un pat pe cale să se prăbuşească… în casa lui Fened era un adevărat dezastru. De când divorţase, cioplitorul în piatră uitase de grijile domestice.

Paneb îl scutură.

— Trezeşte-te, Fened!

— Ah, tu erai… Dar e zi de odihnă!

— Iată planul de care te vei folosi după ce voi da prima lovitura de târnăcop.

— Înainte să-l studiez, va trebui să pot deschide ochii.

— Nu ţi-ar strica un ajutor la treburile din casă…

— Nici vorbă! Nu mai vreau să văd nici picior de femeie în casa mea! O să dau singur cu mătura.

— Dacă promiţi…

— Un Servitor al Locaşului Adevărului se ţine întotdeauna de cuvânt! îi aminti Fened, ridicându-se din pat. Dar, ia spune… De ce îmi încredinţezi tocmai mie o sarcină atât de grea?

— Pentru că împrejurările nu-mi permit să mă ocup eu de aceste treburi. N-avea grijă: dacă va avea loc vreun incident, numai eu voi fi răspunzător.

— Bine… Mă spăl şi apoi mergem amândoi în Vale.

Dakter nu era în apele sale.

Din cauza intestinelor sale bolnave, trebuise să meargă la toaletă de mai multe ori, întârziindu-i pe paznicii deşertului, istoviţi din cauza acestui savant neobişnuit cu astfel de expediţii. Dar generalul Mehy în persoana le ordonase să asculte de Dakter, interzicându-le să protesteze.

— Încă niciun libian la orizont? întrebă Dakter, încercând să-şi calmeze durerile cu ajutorul unei pietre calde lipite de burtă.

— Ba da… Şi ar trebui să vă gândiţi bine.

— La ce, comandante?

— În curând situaţia va deveni periculoasă. Libienii sunt mai cruzi decât fiarele sălbatice, aşa că o înfruntare ar putea fi deosebit de violenta. Nu sunteţi pregătit pentru aşa ceva.

Dakter se umflă ca o broască.

— Generalul Mehy mi-a încredinţat o misiune şi doresc s-o îndeplinesc, oricare ar fi riscurile. Eu sunt şeful acestei expediţii, şi nu altul! Şi vă amintesc că pe aceşti libieni îi vreau vii.

— Se vede că nu cunoaşteţi nici terenul, nici vânatul pe care-l urmărim!

— Ştiam ca soldaţii aflaţi sub comanda voastră sunt dintre cei mai buni… S-o dovedească!

Atâta dispreţ îl răni pe ofiţer.

— Da, suntem cei mai buni şi o vom dovedi.

— E tot ce sper. Când vom pune mâna pe libienii ăştia?

— În două zile, cel mai târziu… încep să dea târcoale şi să lase urme. Cu alte cuvinte, sunt obosiţi şi nu li s-au dat indicaţii precise. Oricât de vicleni ar fi, nu ne vor scăpa.

59.

Şase Degete putea străbate deşertul cu ochii închişi. Şeful cercetaşilor libieni fusese poreclit astfel pentru ca avea câte un deget în plus la fiecare picior, fiind considerat de unii un demon fără lege şi credinţă. Dar el ştia că, pentru a supravieţui într-un mediu ostil, nu trebuie să te laşi niciodată pradă slăbiciunii şi tot timpul, chiar şi în somn, trebuie să fii în stare de alertă.

Apropiindu-se de vestul Tebei, scăpase de vreo douăzeci de ori de patrulele egiptene, formate din războinici la fel de periculoşi ca şi el. Se simţea aproape de neînvins, purtând în suflet dorinţa de a-i face pe oamenii faraonului să plătească scump toate umilinţele pe care le îndurase poporul său.

Hotărât lucru, era încă prea devreme pentru un atac masiv împotriva bogatei cetăţi a zeului Amon, bine păzită de soldaţii generalului Mehy. Pentru a pregăti ofensiva, ar fi trebuit să descopere mai întâi poziţia posturilor avansate.

— Putem face focu', şefu'? îl întreba cel mai de încredere dintre ajutoare.

— Doar acolo, lângă movilă, cu jăraticul de ieri.

— Asta va fi cam
greu… — Ce vrei
să spui?
— Jăraticul de ieri a rămas în tabăra de ieri.

Şase Degete îşi pălmui compatriotul.

— Nu ţi-am ordonat să-l iei cu tine?

Cercetaşul îl ameninţă cu un cuţit.

— Cu mine nu se poartă nimeni aşa!

— Biet tâmpit! Pentru egipteni, un semn ca ăsta este…

O săgeată se înfipse între cei doi oameni şi o voce aspra îi ţintui locului.

— Pe pândarii voştri i-am făcut prizonieri. Nu încercaţi nimic pentru că nu

mai aveţi scăpare.

Tortura, apoi execuţie: iată ce-i aştepta. Şase Degete ar fi sărit cu plăcere la bătaie, dar gărzile erau prea aproape. La cel mai mic gest de ameninţare, libianul ar fi fost străpuns de săgeţi.

— Legaţi-i fedeleş, ordonă Dakter.

Frânghiile le pătrunseră în carne; mâna dreaptă a lui Şase Degete se strâmbă de durere.

— Numele şi scopul misiunii tale, îl întreba Dakter pe cel care părea a fi şeful.

Libianul îl scuipă. Savantul îşi şterse barba cu dosul palmei.

— Lăsaţi-mă să mă ocup de neobrăzatul ăsta! ceru comandantul.

— Fără violenţă!

— Dar nici nu ştiţi cu cine aveţi de a face!

— Banditul ăsta se numeşte Şase Degete, spuse un egiptean privind picioarele libianului. Se pare că este unul dintre cei mai buni cercetaşi… O captură pe cinste!

— Vreau să rămân singur cu el, pretinse Dakter.

— Aveţi grijă, îl sfătui comandantul îndepărtându-se.

Mirat, Şase Degete îl măsura pe Dakter din cap până-n Picioare.

— Tu nu eşti soldat…

— Nu, sunt un negociator.

— Dacă ai inventat vreo nouă formă de tortură, dă-i drumul! În orice caz, de la mine nu vei obţine nicio informaţie.

— Dar eu am una, şi încă de soi: generalul Mehy vrea să se întâlnească, în secret, cu unul dintre şefii tai.

— Îţi baţi joc de mine!

— Întâlnirea e fixată pentru miezul nopţii, peste trei luni noi, lângă puţul părăsit de la ieşirea din uedul gazelelor.

— Şi tu îţi poţi imagina că libienii vor cădea într-o cursă atât de grosolană?

— Generalul nu va veni cu armata, ci cu vreo câţiva paznici ai deşertului.

Vei putea verifica destul de uşor. La fel va face şi şeful tău. Dacă nu, întrevederea nu va avea loc. Şi, crede-mă, veţi avea mult de pierdut, căci generalul intenţionează să fie deosebit de generos cu viitorii săi aliaţi.

— Viitorii săi aliaţi… repetă Şase Degete, zăpăcit complet.

— Mehy vrea să vă încredinţeze o misiune, pentru care va plati foarte bine.

Pentru o fracţiune de secunda, dorinţa de câştig depăşi neîncrederea.

— Minţi într-una!

— Vă voi da drumul, ţie şi oamenilor tăi, pentru ca mesajul să poată ajunge la destinaţie.

— Să ne dai drumul… Imposibil!

Dakter se întoarse către nubieni.

— Dezlegaţi-i pe libieni şi lăsaţi-i să plece.

Comandantul se proţăpi în faţa omuleţului bărbos, de parcă l-ar fi înţepat tăunii deşertului.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! Toţi aceşti criminali trebuie să fie condamnaţi la moarte.

— N-ai înţeles ce-am spus, căpitane?

— Ce să înţeleg?

— Aceşti cercetaşi nu prezintă interes pentru generalul Mehy, îi spuse Dakter, încet. El nu-l vrea decât pe şeful lor şi nu va reuşi să pună mâna pe el decât printr-o capcana bine gândită. De altfel, voi veţi fi eroii acestei aventuri.

— Îmi place şi nu-mi place, declară Fened Nasul.

Nakht cel Puternic lăsă jos târnăcopul şi îşi şterse fruntea.

— Ce-ar fi să vorbeşti mai clar?

— Stânca e bună, calcar de calitate, dar locul asta seamănă cu o femeie care n-are chef de nimic.

— Cred ca divorţul continuă să-ţi frământe creierul! spuse Ipuy. Uită de femeia care ţi-a amărât zilele şi vei vedea că viaţa merită să fie trăită.

Fened scoase pieptul înainte.

— N-am confundat niciodată problemele personale cu îndatoririle profesionale… Ţi se spune „cel iscoditor”, aşa că ar trebui s-o ştii.

— Chiar şi cei mai puternici îşi pierd îndemânarea în urma neînţelegerilor cu femeile, decretă Nakht.

— În loc să inventezi comparaţii fără haz, mai bine ai pune mâna pe baros şi pe daltă, ca munca să poată avansa.

— Sunt unii care dau din gură şi sunt alţii care muncesc, observa Ipuy ştergându-şi târnăcopul.

— Tu regreţi că nu lucrezi pentru mormântul lui Tausert, nu-i aşa?

Iscoditorul îşi puse jos unealta cu delicateţe, apoi îşi privi colegul drept în ochi.

— Oamenii se împart în două categorii: nerozii şi ceilalţi. Mă tem că faci parte din prima categorie. Alegându-ne pe noi trei pentru îndeplinirea acestei sarcini, maestrul de operă ne-a onorat cu încrederea sa, fapt pentru care eu mă simt foarte mândru.

— M-ai făcut nerod, nu-i aşa?

— Nu suntem încă în pauza de masă, interveni Nakht. O să ciorovăiţi mai târziu.

Cel Puternic continua să sape culoarul. Ceilalţi doi îl observau, aruncându-şi priviri cu coada ochiului.

— Puţin mai la dreapta, îi atrase atenţia Fened, care urmarea cu sfinţenie planul desenat de maestrul de opera.

— Ciudat…

— Ce se întâmplă?

— Roca sună altfel decât până acum.

— Lasă-mă să văd.

Fened luă o daltă lată şi lovi în stâncă.

— Ai dreptate, ai putea jura ca e foarte subţire.

— Mai uită-te o dată la plan.

— N-am făcut nicio greşeală, suntem în direcţia cea bună.

— Atunci, hai sa continuăm!

Cei trei Servitori ai Locaşului Adevărului continuară lucrul cu mai multă râvnă. Fără să poată rivaliza cu colegii lor care, pe şantierul consacrat lui Tausert, progresau cu o viteză uimitoare, le vor demonstra totuşi că şi o echipă mică e în stare să obţină rezultate excepţionale.

Şi târnăcopul lui Nakht lovi încă o dată, cu puterea necesară cât să învingă obstacolul fără să strice unealta. Dar vârful se înfipse atât de adânc, încât cioplitorul în piatra se dezechilibră, gata-gata să dea drumul cozii.

— Ce te-a apucat? se enervă Ipuy. Pariez că ai băut ceva pe furiş!

Ruşinat, Nakht se ridica de jos, pus pe ceartă.

— Termina cu aiurelile! Mi se întâmplă pentru prima oară să cad… Locul ăsta e blestemat, iată explicaţia

Ipuy se aplecă peste fanta deschisă de târnăcop.

— Nu e vorba de niciun blestem… Atâta doar că ai deschis o falie întrun fel de peştera

Fened apropie o torţă de orificiul creat.

— Să lărgim

deschiderea Nakht nu

se lăsă rugat.

Cu eforturi mari, cel Puternic deschise un pasaj destul de larg pentru ca Ipuy cel Iscoditor să se poată strecura în scobitură.

— Ce vezi acolo?

— Un alt pasaj… Trebuie să mă caţăr.

— Fii prudent!

— O să meargă, n-ai grijă!

10,52 metri (n.tr.).

Ipuy se făcu nevăzut numai pentru câteva minute, dar păru să dispară pentru totdeauna.

Când Iscoditorul reapăru, era livid ca un mort.

— Nu pot să cred… Am intrat în mormântul faraonului Amenmes!

60.

— S-a întâmplat ceva grav, îi spuse Ched Salvatorul lui Paneb, eşti chemat de cei trei artizani de la mormântul lui Seth-Nakht.

Maestrul de operă ieşi la aer.

— Vreun necaz, Fened?

— Mai bine zis, o catastrofă! Urmându-ţi planul, am nimerit în plin în locul de veci al lui Amenmes!

— Imposibil!

— Şi totuşi e adevărat, adăugă cu regret Ipuy cel Iscoditor. Paneb se duse imediat la faţa locului şi constata că Ipuy nu Exagera câtuşi de puţin.

— Ce-i de făcut? întreba Nakht.

— Închideţi ermetic culoarul pe care l-aţi săpat.

— Renunţăm la locul ăsta?

— N-avem încotro.

— Ştiam eu ca nu-mi place ceva aici, repeta Fened, simţeam că nu-mi place deloc!

— Lasă comentariile pentru mai târziu, interveni Nakht. Deocamdată închidem la loc.

Echipa luase drumul către strâmtoare într-o tăcere de mormânt. Paneb mergea în frunte, fiind urmat cu greu de ceilalţi.

Ajuns primul la cătun, se opri să privească apusul soarelui, ca şi când nu mai exista pe lume nimic altceva.

Artizanii începură să mănânce în tăcere. Doar Kenhir îndrăzni să se apropie de Zelos, a cărui umbră gigantică acoperea o parte din munte.

— Trebuie să scriu în *Jurnalul Mormântului,* Paneb.

— Şi de ce n-o faceţi?

— Toată echipa ştie de acest incident îngrozitor şi sunt obligat să-l consemnez în scris.

— Faceţi aşa cum se cuvine, Kenhir.

— Din păcate, nu va fi de ajuns… — Şi ce-ar mai fi?

— Maestrul de operă se află deasupra legilor confreriei, ba dimpotrivă. Ţinând seama de gravitatea acestei greşeli, sunt obligat să convoc tribunalul.

Paneb se întoarse către Kenhir.

— Pe mine vreţi să mă judecaţi?

— S-ar putea ca tribunalul să te găsească nevinovat, acceptând ca tu sa conduci şi mai departe lucrările confreriei, dar s-ar putea să te acuze de această greşeala şi să te condamne la părăsirea funcţiei pe care o ai.

Declaraţia scribului Mormântului fu urmată de o îndelungă tăcere.

— Nu mă voi prezenta în faţa tribunalului, anunţă Paneb, pentru că ştiu dinainte rezultatul deliberărilor. Răspunderea este a mea, aşa că eu sunt singurul vinovat.

Auzind vocea puternică a maestrului de operă, artizanii deveniră atenţi, uitând să mai mănânce.

— Nu trebuie să faci asta, îl sfătui scribul Mormântului. Ştii bine că te bucuri de respectul tuturor.

— Un respect care va duce la destituirea mea… Trăiţi într-o ţară cu mult soare, dar nu suportaţi razele fierbinţi ale acestui astru. Noi doi nu suntem croiţi din acelaşi material. Căutaţi confortul, siguranţa, dar nu acceptaţi ca lumina verii să vă inunde inima. Mâine vă veţi reîntoarce în sat şi veţi alege un alt maestru de opera.

Toţi artizanii se ridicară.

— Ce ai de gând să faci? se îngrijoră Kenhir.

— Mă duc să respir aerul curat al crestei şi să mă las pârjolit de arşiţă.

Nimeni nu îndrăzni să protesteze în faţa atitudinii sale solemne. Dar când Paneb ieşi din cătun, Nakht cel Puternic îl ajunse din urmă.

— Nu te vei întoarce viu de acolo!

— Ce importanţa mai are, din moment ce sunt exclus din confrerie?

— Tribunalul nu s-a pronunţat încă!

— Greşeala mea e mai gravă decât o crimă, o vor putea confirma toţi

artizanii. De aceea voi cere crestei să se facă dreptate.

— Dacă ea îl consideră nevinovat pe Paneb, precizează Thuty cel Savant, îl vom avea în continuare şef de echipa şi maestru de operă.

Kenhir nu-şi mai ridica privirea. Ştia bine că niciodată creasta muntelui nu-i iertase pe cei vinovaţi. Pentru Paneb ar fi fost mai bine să se prezinte în faţa „adunării echerului şi a unghiului drept ”, care i-ar fi recunoscut buna-credinţă.

Dar Paneb nu era omul care să umble cu jumătăţi de măsură. Nu va accepta niciodată să devină un simplu artizan după ce a fost maestru de operă. Înfruntând soarele arzător al crestei, dorea să fie purificat de greşeala sa prin puterile divine, putând astfel continua să creeze mormântul lui Tausert, în care ştia că va pune întreaga sa arta.

Ca scrib al Mormântului, Kenhir nu avea dreptul să fie indulgent faţă de un maestru de operă, oricare i-ar fi fost calităţile, căci opera era mult mai importantă decât omul. Asta era legea Locaşului Adevărului dintotdeauna şi, dacă n-ar mai fi fost aplicată, confreria ar fi dispărut. Fiindcă Paneb era iubit de artizani, aceştia aveau să-l urască pe scribul Mormântului pentru neîndurarea sa, dar ce putea să facă? Trebuia să fie neîndurător pentru a proteja întregul sat.

— Cred că, aşteptând judecata crestei muntelui, ne putem odihni la noi acasă! sugera Unesh Şacalul, plin de îndârjire.

— Asta numai dacă nu cumva Kenhir doreşte să ia conducerea lucrărilor, spuse ironic Casa Funie.

Bătrânul scrib nu răspunse provocării şi, proptindu-se în toiag, începu sa coboare. Îl dureau oasele şi nici măcar nu era dispus să admire splendida panoramă care-l încântase întotdeauna. De acum înainte toţi vor crede că-l persecuta pe Paneb cel Zelos şi, ca urmare, va fi nevoit să se îndepărteze de satul pe care nu va înceta niciodată să-l iubească. Cel puţin va muri cu conştiinţa împăcată că şi-a făcut datoria de scrib al Mormântului, cea mai ingrată dintre funcţii. Dar de ce un desenator atât de experimentat ca Paneb făcuse, copiind planul originar, o greşeală atât de grosolana?

Turcoaza se lovi de Niut cea Neobosită, care stătea în uşa biroului lui Kenhir.

— Este adevărat că scribul Mormântului l-a trimis pe Paneb la moarte?

— Cum poţi să crezi aşa ceva? Zelosul e cel care a hotărât să înfrunte creasta muntelui, fără ca să-l oblige cineva.

— Dar Kenhir e cel care intenţiona să-l aducă la judecata tribunalului!

— Era de datoria lui, Turcoaza, dată fiind gravitatea evenimentului. Să ştii că aceleaşi explicaţii i le-am dat şi lui Uabet cea Pură, spunându-i că niciun artizan sau vreo preoteasă a lui Hathor n-ar putea condamna rigoarea legii noastre. Soţul meu n-a făcut decât s-o aplice şi ar trebui să-l felicităm pentru asta.

— De ce nu vrea să iasă?

— Pentru că e deprimat şi obosit. Crezi că alegerea lui Paneb l-a bucurat? N-are rost să-i mai purtăm pică scribului Mormântului. Nu şi-a făcut decât datoria.

Impresionată de îndârjirea tinerei soţii a lui Kenhir, Turcoaza bătu în retragere şi plecă spre locuinţa femeii înţelepte. Superba roşcata nu şi-ar fi putut închipui că Zelosul ar fi putut vreodată dispărea. Simţea mereu căldura atracţiei sale, ca şi când ar fi strâns-o în braţe fără s-o poată părăsi.

De la prima întâlnire, când trupurile lor înfierbântate se doreau cu aceeaşi pasiune cu care aveau să facă dragoste de fiecare dată Turcoaza nu-l înşelase niciodată pe Paneb. Şi totuşi rămânea o femeie libera, gata să-l farmece pe cel care-i va plăcea, necunoscând însă altă pasiune în afara celei trăite cu frumosul colos.

Tocmai ea, atât de îndrăgostită… Tânărul nărăvaş, ridicat la demnitatea de maestru de operă al confreriei, îi transmitea o magie ciudata, ale cărei taine nu-i erau încă dezvăluite. Nu, nu voia să-l piardă!

Femeia înţeleaptă avea cu Selena o discuţie aprinsă, fetiţa cerându-i veşti despre tatăl ei.

— E adevărat că a plecat singur pe munte?

— Da, Selena.

— Vrea să ajungă sus, s-o vadă pe zeiţă?

— Se pare că asta vrea.

Ştiind că femeia înţeleaptă n-ar fi minţit-o niciodată, copila rămase pe gânduri.

— Bine, mă duc să citesc papirusul despre bolile de plămâni.

Selena se retrase în biblioteca Clarei.

— Nu-şi da seama de gravitatea situaţiei, spuse Turcoaza.

— Te înşeli.

— Selena pare atât de calmă, de indiferentă!

— Cunoaşte şi creasta şi îl ştie şi pe tatăl său.

— Lasă-mă să urc şi eu, Clara. Vreau să-l ajut pe Paneb!

— Prea târziu, Turcoaza. Judecata asta trebuie înfruntată numai de el.

— Luaţi măcar puţină supă de legume, îl îndemnă Niut pe Kenhir, cuibărit, fără vlagă, într-un fotoliu.

— N-am chef nici să mănânc, nici să beau.

— N-o să-l aduceţi înapoi pe Paneb nici dacă staţi aşa întristat, nici renunţând la mâncare.

— Tot satul mă urăşte.

— Nu contează, atâta vreme cât ştiţi că n-aţi făcut nimic rău!

— Nimic rău, nimic rău… Uşor de zis!

Niut cea Neobosită se încruntă.

— Aveţi ceva să va reproşaţi?

— Nu ştiu, dar simt că am omis un amănunt important… Dă-mi puţin vin.

— Credeţi că vă va ajuta să gândiţi mai limpede?

— Nu se ştie niciodată.

Niut îi turnă doar puţin vin, pe fundul unei cupe.

Şi, golind-o, Kenhir îşi reveni.

— Mă dor prea tare picioarele ca să mă pot deplasa… Du-te şi cheamă-l pe Fened Nasul. Spune-i să-mi aducă imediat planul desenat de Paneb.

61.

Urcând pe munte, Paneb îşi amintea vorbele lui Ched Salvatorul: „Viaţa ne rezerva, în mod fatal, încercări care ne fac să cădem din vârf. Pentru tine căderea va fi şi mai dureroasa decât pentru ceilalţi. Atunci să-ţi aminteşti însă de victoria asupra demonului din întuneric”.

Scăldat în soare, muntele Tebei ascundea cu adevărat un monstru împotriva căruia trebuia să lupte? Colosul se gândea mai degrabă la căderea neaşteptată

ce îi răpea funcţia de maestru de operă, care devenise singura sa raţiune de a fi, fără să mai ştie de altceva. Zelosul se simţea gata să-i înfrunte pe adversarii cei mai îndârjiţi, dar faptele îl atacaseră pe neaşteptate şi se trezise învins fără să fi apucat să lupte.

Preotesele lui Hathor afirmau că nimeni nu trebuia să urce pe culme fără să-i ofere buchete de flori zeiţei Apusului, pentru a-i domoli mânia. Paneb se ducea cu mâinile goale, purtând în el o ofrandă unică, o revolta în stare să mişte dealurile dimprejur.

Zelosul nu voia nici răsăritul soarelui, nici apusul; numai lumina intensa a amiezii l-ar fi putut judeca. De aceea, aşteptă arşiţa de la mijlocul zilei pentru a înfrunta creasta, protectoare a Locaşului Adevărului şi, totodată, flacăra nemiloasă care-i mistuie pe imprudenţi şi pe vanitoşi.

Ajuns la oratoriul din vârful muntelui, Paneb ridica pumnul.

— Tu, care iubeşti atât de mult liniştea, răspunde-mi! Fiind încarnarea lui Maat, stăpâna cerului, a naşterii şi a transformării, spune-mi dacă mă consideri demn de a conduce confreria şi pe Servitorii tăi! Greşeala pe care am făcut-o este atât de gravă, încât nu-mi mai permite să creez locul de veci al reginei-faraon Tausert?

La început, nu-i răspunse decât liniştea.

O linişte implacabilă, atât de apăsătoare, încât până şi umerii lui Paneb o simţeau zdrobitoare. Cu aceeaşi vehemenţa, îi puse din nou întrebarea zeiţei.

În aceeaşi clipă, muntele se mişcă.

Nu era cutremur de pământ, ci un fel de dans foarte lent care-l făcu pe colos să se clatine.

— În sfârşit, te-ai hotărât să vorbeşti! Nu pregeta, vorbeşte mai tare, săţi aud bine verdictul!

Paneb abia îşi regăsea echilibrul când stâncile de deasupra se crăpară, lăsând să ţâşnească o lumină roşie.

Scoase un ţipăt de durere ducându-şi mâinile la ochi, dar râmase în picioare.

Când deschise ochii, constată că orbise.

— Nu vrei să mă mai laşi să pictez pentru că eşti o zeiţă crudă! Am uitat oare să disting binele de rău? Am jurat strâmb sau am pângărit numele lui Ptah, patronul constructorilor? Pentru că tăcerea ta mă revoltă, încerci să mă distrugi umilindu-mă, dar nu vei reuşi! Chiar dacă leul din tine mă poate

devora şi vântul cel dezlănţuit mă va duce departe!

Vocea lui Kenhir tremura.

— Ne-am înşelat cumplit… De fapt e vorba de o manipulare oribilă… Paneb n-a comis nicio greşeală… Priveşte planul, Clara, priveşte-l bine!

Femeia înţeleaptă examină documentul cu atenţie.

— În acest desen nu recunosc mâna lui Paneb.

Scribul Mormântului jubilă.

— Este exact concluzia mea! Trădătorul a furat desenul maestrului de operă de la Fened, a făcut o copie greşită, copie care a fost apoi folosită de artizanul nostru… Iată cauza adevărata a acestui îngrozitor accident! Dacă nu mi-ar fi venit ideea ca desenul ar putea fi măsluit, aş fi continuat să-l cred vinovat pe Paneb.

— L-aţi întrebat pe Fened?

— Bineînţeles! Spune că nimic nu-i era mai uşor hoţului decât să fure documentul, înlocuindu-l cu altul. Să fie oare Fened, înghiţitorul de umbre, atât de pervers încât să comită un fals şi să treacă drept victimă… E absurd!

— Mă duc să-l caut pe maestrul de opera, hotărî femeia înţeleaptă.

— Dacă creasta muntelui l-ar fi cruţat, s-ar fi reîntors de multă vreme…

Asta părea să se fi întâmplat, trădătorul reuşise să-l răpună pe maestrul de operă folosindu-se de viclenie. Dar Clara voia încă să spere.

— Nu te pune în pericol, o imploră Kenhir, avem atâta nevoie de tine!

În timp ce femeia înţeleaptă urca pe potecă, spre creasta muntelui, îşi simţi mâna strânsă de alta, mult mai mică.

— Ştiu că te duci să-l cauţi pe tata, aşa că te însoţesc şi eu.

Femeia înţeleaptă ar fi trebuit să refuze, dar chipul Selenei exprima atâta hotărâre, încât acceptă. Fetiţa va putea fi destul de tare dacă s-ar fi întâmplat ce putea fi mai rău, aşa cum probabil era.

Urcară încet şi, la câţiva metri de culme, îl găsiră pe maestrul de opera aşezat pe o stâncă, cu privirea către creasta muntelui.

— Tată!

Selena alerga să se ghemuiască în braţele colosului.

— Braţul crestei muntelui m-a lovit, îi mărturisi el, şi i-am simţit suflarea după ce mi-a arătat cât de puternică este. Mi-a dăruit alţi ochi, după ce m-a făcut să nu mai văd nimic în plina zi. Asculta bine, Selena: dacă ştii să-i vorbeşti, creasta muntelui poate fi generoasă.

Femeia înţeleaptă îl îmbrăţişă pe maestrul de operă.

— Nu eşti vinovat cu nimic, Paneb. Trădătorul e cel care a furat din casa lui Fened planul desenat de tine. L-a modificat sperând că astfel, cioplitorii în piatră vor comite o greşeală fatală, de care tu vei fi fost singurul răspunzător.

Strângându-şi fetiţa în braţe, Zelosul se ridică în picioare.

— Vrei să spui că mai sunt încă maestru de operă?

— Zeiţa ştie că eşti nevinovat, iar tribunalul confreriei va confirma acest adevăr. Aceasta încercare ţi-a dat ocazia să cunoşti focul crestei muntelui, cel care va da viaţă mâinilor şi operelor tale de acum înainte.

Când trădătorul o întâlni pe Turcoaza pe uliţa principala a satului, îl mira veselia ei.

— De ce eşti atât de fericita? o întreba el.

— Paneb s-a reîntors!

— O preoteasă a lui Hathor mi-a spus adineauri că creasta muntelui l-a pedepsit, orbindu-l.

— Ba, dimpotrivă, a considerat că e nevinovat! Femeia înţeleaptă l-a dus pe maestrul de operă la oratoriul zeiţei tăcerii pentru a-i prezenta omagiile sale, iar mâine vom organiza un banchet în onoarea sa. Dacă ai şti cât de fericita sunt!

— Se vede, Turcoaza, se vede… Şi eu sunt bucuros că Paneb a supravieţuit acestei încercări.

— În inima lui se mai află încă multe capodopere care vor ieşi în curând la lumină, mulţumită crestei muntelui.

Mai voioasă ca niciodată, se îndreptă către oratoriu, păşind cu graţia unei dansatoare, în timp ce trădătorul, adus de spate, se reîntorcea acasă, acolo unde soţia sa pregătea carne de porc cu linte.

Văzându-i faţa descompusă, înţelese.

— Paneb e viu şi nevătămat?

— Muntele l-a cruţat.

— Nu este un om ca toţi ceilalţi, se bucură de protecţia lui Seth!

— Şi Nefer cel Tăcut părea protejat de zei şi uite că l-am asasinat! Superstiţiile astea nu mă vor împiedica să încerc mai departe.

— Mi-e frică, mi-e tare frică…

— Nu te mai văicări! Nu vom renunţa la averea care ne aşteaptă în afara satului. Imaginează-ţi o casă mare şi frumoasă, servitori, pământuri cultivate de ţăranii noştri, şi termina cu frica. Paneb nu este decât un om ca toţi oamenii şi-l voi ucide, aşa cum i-am ucis tatăl spiritual. Voi lua piatra de lumina şi vom avea tot ce ne-am dorit dintotdeauna.

Cineva bătu la uşă.

Terorizata, soţia trădătorului se lipi de un perete.

— Te-au descoperit şi acum vin să ne caute!

Îngrijorat, trădătorul întredeschise uşa şi o văzu pe Niut cea Neobosită.

— Scribul Mormântului îi cheamă la el pe membrii echipei din dreapta.

— Vin imediat.

Niut plecă să-i anunţe şi pe ceilalţi artizani.

— Nu te duce, e o capcană! îl imploră femeia pe trădător. Bătrânul Kenhir te va aresta în faţa colegilor tăi.

Trădătorul era ca împietrit. Dacă soţia sa avea dreptate, nu-i rămânea decât să fugă cât mai repede. Dar pentru care vină ar fi putut fi acuzat?

Chiar dacă zeiţa tăcerii renunţase să-i ia viaţa lui Paneb, mai rămânea greşeala, planul cel strâmb care produsese o catastrofă nedemnă de un maestru de operă… Şi trădătorul i-o va aminti scribului Mormântului, pentru ca Paneb să fie condamnat.

— Să părăsim imediat satul! îi propuse soţia sa.

— Mă duc la Kenhir, hotărî trădătorul.

De faţă cu artizanii echipei din dreapta, Paneb examina planul pe care-l folosise Fened Nasul.

— Este un fals, decretă el, şi nu e greu de dovedit, pentru trei motive: mai întâi, nu este cerneala pe care am folosit-o eu când am copiat planul; apoi,

grosimea liniilor nu este cea pe care pe care o trasez eu cu penelul; şi, în al treilea rând, calitatea papirusului nu este aceeaşi cu a bucăţilor aflate în depozitul scribului Mormântului.

— Confirm toate cele amintite, declară Kenhir, şi nu mai e nevoie să convocăm tribunalul, din moment ce maestrul de operă n-a greşit cu nimic.

Toţi artizanii respirară uşuraţi, iar Karo cel Posac fu primul care-l felicită pe Paneb.

Ched Salvatorul i se adresă lui Fened Nasul.

— N-ai cumva să ne dai nişte explicaţii?

62.

Fened Nasul se revoltă.

— Explicaţii… în legătură cu ce?

— E foarte simplu, spuse Ched: ori ţi-a furat cineva planul pe care ţi l-a dat maestrul de operă şi l-a înlocuit cu ăsta fals, ori tu eşti autorul acestei nelegiuiri.

— Eu să fac aşa ceva? Aiurezi!

Simţindu-se privit acuzator de toţi artizanii, cioplitorul în piatră dădu înapoi.

— Vă înşelaţi, sunt nevinovat!

— Vino cu mine, îi ordonă Paneb.

— Unde mă duci?

— Dacă eşti vinovat, pedeapsa va fi aspră, dacă nu, n-ai de ce să te temi.

Înţelegând că n-are cum să scape, Fened Nasul îl urmă pe maestrul de operă la unul dintre oratoriile întreţinute de Uabet cea Pură.

Preoteasa se dădu la o parte, lăsându-i pe cei doi să pătrundă într-o încăpere boltită, luminată slab.

Între statuia fondatorului confreriei, Amenhotep I, şi cea a mamei sale cea cu pielea neagră, simbol al operei alchimice, aştepta femeia înţeleaptă ridicând cu mâinile sale împreunate o statueta a zeiţei Maat.

— În faţa dreptăţii eterne şi a sfinţilor noştri patroni, juri pe viaţa faraonului şi pe cea a maestrului de operă că ai inima şi mâinile curate?

Fără s-o scape din ochi pe Maat, Fened Nasul îngenunche.

— Jur.

Paneb îl ridică.

— E rândul meu să te îmbrăţişez.

Veştile pe care Tausert le primea de la vizirul Hori n-o încântau deloc. Bazându-se pe rapoartele strânse de fiul său mai mare, a cărui onestitate nu era contestata de nimeni, Seth-Nakht se pregătea intens de război.

Schimbarea politica din Asia făcea ca Egiptul să pară, tot mai mult, o pradă ispititoare, iar slabele rezultate ale diplomaţiei confirmau ipoteza unei invazii.

În protectorate nu avusese loc niciun incident grav. De aceea, SethNakht n-avea încă nevoie de aprobarea reginei-faraon pentru a lansa ofensiva destinată zădărnicirii intenţiilor duşmănoase. Iar vizirul Hori continua să gospodărească cu grijă economia ţării.

Tausert iubea Teba, găsind aici o seninătate care, la Pi-Ramses, i se păruse inaccesibilă. Se ducea adeseori la Karnak, celebra ritualuri în templul cel mare al lui Amon-Ra şi stătea prea puţin în grădinile palatului.

Regina-faraon tocmai părăsea biroul în care îl primise pe responsabilul cu hambarele, când secretarul său particular îi prezenta o plângere neaşteptată.

— Maestrul de operă din Locaşul Adevărului doreşte s-o vadă cât mai grabnic pe Maiestatea Voastră.

Tausert avu o emoţie care, timp de o clipă, o făcu să se clatine.

— Maiestate! Vă este rău?

— Nu, nu, nu am nimic.

— Îi spun maestrului de operă să plece, pentru a vă putea odihni.

— Nu, sunt de acord să-l primesc… Să vină în gradina.

Era pentru prima dată când Tausert avea aceasta senzaţie de oboseală. Abia reuşi să iasă din palat şi să se aşeze la umbra unui sicomor rămuros.

Epuizată, închise ochii şi se gândi la soţul ei, din ce în ce mai prezent în visele sale din fiecare noapte. Uneori, ascultând rapoartele administratorilor convocaţi de ea, gândul îi zbura departe, ca şi când treburile regale n-o mai interesau. Dar nu era oare doar consecinţa unei oboseli trecătoare?

Simţind prezenţa cuiva, Tausert ieşi din starea de amorţeala.

Paneb cel Zelos stătea în faţa ei, mare cât un munte.

— Ce urgenţa te aduce la mine, maestre de opera?

— După cum ştiţi, regele Seth-Nakht mi-a ordonat să-i sap locul de veci în Valea Regilor.

— Nimic de mirare.

— Confreria noastră nu-i poate satisface dorinţa.

— Nu înţeleg de ce.

— Pentru că echipajul Locaşului Adevărului este ocupat cu construirea templului pentru milioane de ani al Maiestăţii Voastre şi cu pregătirea locului de veci pe care vi l-am început. Amploarea lucrării prevăzute nu poate permite începerea unei alte lucrări de anvergură.

— Dar nu sunteţi obligaţi să vă supuneţi acestui ordin?

— Nu atunci când ordinul este absurd şi când se impune o rezolvare mai bună.

— Care anume?

— Veţi fi surprinsă, Maiestate, şi am nevoie de aprobarea Voastră categorică. Având în vedere că am conceput un loc de veci foarte vast şi că doi faraoni domnesc în acelaşi timp, de ce să nu-i unim pe veci?

— Vrei să spui că ar trebui să-l primesc pe Seth-Nakht în mormântul meu?

— Aşa mă gândeam. Desigur, în cazul în care veţi fi prima care va primi lumina divină din care v-aţi născut. În caz contrar, regele Seth-Nakht va fi cel care vă va primi.

Tausert era şocată.

— Surprinzătoare propunere, într-adevăr! Chiar te gândeai că voi accepta?

— Da, Maiestate, pentru că este vorba de o operă în care nu-şi au locul certurile personale şi efemere. Nicio scenă şi niciun text nu vor evoca, nici măcar vag, supărările cotidiene şi aspectele umane ale domniei Voastre.

Vor fi întruchipate doar dialogul pe care-l purtaţi cu zeii şi învierea în lumină. În aceste locuri nu va trăi pe veci decât fiinţa faraonului.

Mormântul lui Tausert şi al lui Seth-Nakht… Din nou, regina închise ochii pentru a-şi închipui această ciudată realitate.

— Maiestate, vă jur pe zeiţa Maat că voi lucra fără odihna pentru a face ca acest loc de veci să fie cel mai frumos din Valea Regilor. Voi transpune în pictura mea tot ce m-a învăţat confreria şi tot ce am descoperit de-a lungul anilor mei ca artizan. Chipul Maiestăţii Voastre va străluci alături de zeiţe, iar magia culorilor îl va face să rămână pe veci la fel de frumos.

Dacă ar fi fost mai tânără şi mai puternică, Tausert ar fi respins propunerea lui Paneb. Dar, ştiind că nu va mai părăsi Teba şi că maestrul de operă era sincer, regina cedă.

— Eu accept, dar nu uita că mai există şi Seth-Nakht. Mai mult ca sigur că va refuza.

— Nu credeţi că l-aţi putea convinge, Maiestate?

— Într-o asemenea negociere, eu aş avea cele mai mici şanse de reuşita.

— Dacă-mi permiteţi, aş lua asupra mea această responsabilitate. Voi pleca în capitală şi voi sta de vorbă cu regele.

— Secretarul meu îţi va da o scrisoare de încuviinţare, dar mă tem că acest demers se va solda cu un eşec.

— Vreau să fiu optimist, Maiestate.

— Şi dacă refuzul lui Seth-Nakht va fi definitiv?

— Orice s-ar întâmpla, mă voi consacra locului de veci al Maiestăţii Voastre.

— Ţine-o tot aşa, îi spuse maestrul de operă cioplitorului în piatră care continua să spargă stânca cu o viteză remarcabilă.

— Este cel mai frumos şantier al nostru! exclama Nakht cel Puternic. Nam muncit niciodată cu atâta entuziasm… Este ca şi cum acest loc abia ne aştepta! Nu întâmpinăm nicio dificultate.

— Asta pentru că tu n-ai reumatism, obiecta Karo cel Posac.

— Am o durere cruntă de spate, se plânse Casa Funie.

— Lipeşte-te de pieptul meu, îi ordonă Paneb.

Colosul îşi lipi vârful sternului de vertebra dureroasa, îl cuprinse pe Casa cu braţele sale puternice şi-l strânse de parcă ar fi vrut să-l sufoce.

— Expiră bine!

În momentul în care plămânii cioplitorului în piatră se goleau, Paneb îl

strânse şi mai tare şi se auzi un trosnet.

— Mă simt mult mai bine, constată Casa, eliberat.

— Mai e vreun bolnav pe şantier? întreba maestrul de operă.

— Nimeni nu s-a mai plâns de nimic, răspunse Kenhir din umbra falezei.

— Ched Salvatorul şi Gau cel Exact vor supraveghea executarea planurilor care le-au fost încredinţate şi pe care le veţi verifica în mod riguros, Kenhir.

Scribul Mormântului se ridică şi se sprijini în toiag.

— Este o călătorie periculoasă, Paneb.

— Nu vă faceţi griji, mă voi întoarce.

— Pi-Ramses este mai de temut decât un cuib de vipere! Seth-Nakht te consideră unul dintre susţinătorii importanţi ai lui Tausert şi nu ţi-o va ierta. Sunt convins că-ţi va refuza propunerea şi te va lua prizonier.

— Nu va putea impune de unul singur un alt maestru de operă în Locaşul Adevărului. Şi mă bazez pe ajutorul vostru în respectarea acestei reguli.

— Dacă ai avea înţelepciunea să asculţi sfaturile unui om cu experienţă, n-ai pleca.

— Cum l-aş putea convinge pe Seth-Nakht de avantajele unui singur mormânt, dacă n-aş sta de vorbă cu el?

Cu părul roşcat ascuns sub o minunată perucă neagră şi cu ochii fardaţi discret, Turcoaza aştepta în faţa porţii celei mari a satului.

Cu un sac pe umăr, Paneb se opri.

— Eşti împotriva acestei călătorii?

— Nimeni, nici chiar femeia care te iubeşte, nu te-ar putea opri.

Colosul o privi pe Turcoaza în ochi, atât de adânc, încât ea începu să tremure de emoţie.

— Du-te, maestre de operă, şi îndeplineşte-ţi îndatoririle, chiar cu preţul vieţii. Altfel, nu te-aş mai iubi.

63.

Obişnuit să se scoale devreme, Seth-Nakht rămăsese ţintuit în pat, cu mari dureri de şale, pe care medicul său personal nu reuşise să le calmeze decât prescriindu-i un calmant puternic pe bază de mac. Către prânz, regelui i se

făcuseră o serie de analize.

— Ce părere ai, doctore?

— Mi-ar fi făcut plăcere să vă spun că nu este vorba decât de un banal lumbago, dar nu vreau să vă mint. Vreţi să ştiţi adevărul?

— Nu-mi ascundeţi nimic.

— Cum doriţi, Maiestate… Adevărul este foarte simplu: sunteţi un om înaintat în vârstă şi a apărut, cum este şi firesc, uzura organelor vitale. Fiind înzestrat cu o energie superioară celei medii, reuşiţi încă s-o uitaţi, dar nu pentru mult timp. Desigur, veţi lua întăritoare, dar acestea nu vor avea un efect deosebit, ci doar vă vor calma suferinţele pentru moment, întârziind numai finalul.

— Vreţi să spuneţi… moartea?

— Cred că va trebui să vă pregătiţi, Maiestate.

— Cât timp crezi că voi mai trăi?

— Dacă aţi trăi mai mult de un an, ar fi o adevărata minune. Vă recomand să mai reduceţi din activităţi, chiar de astăzi, şi să vă odihniţi cât puteţi de mult. Dacă nu, pronosticul meu va fi mult mai pesimist.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate, doctore.

— Şi încă un amănunt, de data aceasta mai îmbucurător: datorită varietăţii produselor noastre farmaceutice, nu veţi suferi deloc. Desigur, vă voi sta la dispoziţie zi şi noapte.

În ciuda lipsei sale de poftă de mâncare, Seth-Nakht se străduise să mănânce cotlete de miel şi o salată. Datorita leacurilor, spatele îl durea mai puţin, aşa că putu să discute cu vizirul Hori timp de o jumătate de oră, înainte ca secretarul său particular să-i aducă mesajele confidenţiale.

— O scrisoare din partea reginei Tausert, Maiestate. V-o aduce chiar maestrul de operă din Locaşul Adevărului.

— Paneb cel Zelos? Eşti sigur?

— Este un colos cu un cap mai înalt decât căpitanul gărzii de elită a Maiestăţii Voastre.

— Atunci el el Dar de ce s-o fi deplasat chiar el doar pentru a-mi transmite o misivă?

Nedumerit, Seth-Nakht parcurse scrisoarea: câteva cuvinte de recomandare, regina rugându-l pe faraon să-l primească de urgenţă pe maestrul de operă.

— Câte întâlniri am în după-amiaza asta?

— Patru, Maiestate: responsabilul arsenalului, resp…

— Amână-i pentru mâine şi cheamă-l pe Paneb.

Seth-Nakht îşi dăţi gura cu apă proaspătă îndoită cu natron şi se instală într-un jilţ cu spătarul ornat cu sceptre de „putere" aflate în legătura simbolică cu Seth, protectorul său divin care, acum, când ajunsese, în sfârşit la putere, îl părăsea.

Precum Sethi, al doilea cu acest nume, Seth-Nakht se dovedise ambiţios, alegând să fie un servitor al lui Seth, acest foc ceresc pe care numai Sethi I, tatăl lui Ramses cel Mare, ştiuse să-l îmblânzească, pentru a se bucura de una dintre domniile cele mai grandioase din istoria Egiptului. Nimeni n-ar fi avut îndrăzneala să-l imite.

Monarhul se simţea mai în putere la gândul că-l va întâlni pe Paneb.

— După câte am înţeles din scrisoarea lui Tausert, ai ceva urgent să-mi spui.

— Locul pe care-l doriţi pentru mormânt nu este potrivit, Maiestate.

— Aha… Deci vrei să-mi propui altul?

— Aşa este.

— Şi te-ai deplasat până aici doar pentru a-mi face propunerea asta?

— Da, Maiestate, pentru că este vorba de ceva ieşit din comun.

— Dar locul se află în Valea Regilor, nu-i aşa? întreba Seth-Nakht, îngrijorat.

— Cred că vastul mormânt la care lucrăm în prezent i-ar putea primi pe amândoi faraonii care conduc astăzi Egiptul.

În vocea gravă a lui Paneb nu se simţea nicio emoţie.

— Un singur mormânt pentru mine şi pentru

Tausert… — Regina este de acord.

Seth-Nakht nu-şi ascunse uimirea.

— Eşti… sigur?

— Absolut sigur, Maiestate.

— Tausert şi Seth-Nakht uniţi pe veci… Şi vrei să fiu şi eu de acord?

— Sper din toată inima.

Bătrânul ar fi vrut să se ridice, să respire aer curat, să-şi cheme consilierii, dar nu mai avea putere. Câteva zile mai devreme, i-ar fi adresat lui Paneb vorbe de ocară pentru aceasta sfidare. Dar astăzi, totul era altfel, altfel…

— Cât de avansate sunt lucrările?

— Progresăm repede, afirmă Paneb, şi în curând voi începe să fac picturile întruchipând divinităţile. Doriţi să vă dezvălui proiectele mele?

— Nu este nevoie. Priceperea ta este recunoscută de toată lumea. Îţi accept şi eu propunerea, dar am totuşi o dorinţă: grăbeşte-te, maestre de operă!

Însoţit de gărzile deşertului care-l ajutaseră pe Dakter să-i captureze pe cercetaşii libieni, Mehy venise la întâlnirea nocturnă pe care le-o fixase.

Deşi încurajaţi de prezenţa generalului, nubienii se temeau de această aventură în deşert, desfăşurată în plină noapte. Pe lângă şerpi, pe cât de numeroşi pe atât de periculoşi, aceste locuri erau populate cu duhuri rele, imposibil de învins.

Exista însă o consolare: atât libienii, cât şi alţi rătăcitori ai deşertului erau la fel de înspăimântaţi.

— Suntem prea puţini, aprecie comandantul.

— Expediţia asta trebuie să rămână secretă, îi aminti Mehy.

— Riscaţi prea mult, generale.

— Ştii la fel de bine ca şi mine cât de greu este să capturezi un şef de clan libian. Oricât de mare ar fi pericolul, nu trebuie pierduta această ocazie! Şi sunt fericit că pot dovedi că nu-mi petrec viaţa într-un amărât de birou. Îţi poţi închipui cât de bucuroasă va fi regina când i-l vom duce pe rebelul ăsta?

— E drept, ar fi o captură bună! încuviinţa comandantul.

De îndată ce intrară în uedul gazelelor, cei cinci oameni începură să înainteze unul în spatele celuilalt, cu ochii-n patru. Nubianul care mergea în frunte bătea pământul cu un baston lung şi bifurcat la capăt, iar cel din urma şirului ducea o traistă grea, pe care i-o încredinţase Mehy.

Văzând puţul părăsit, gărzile începură să se agite.

— Să ne oprim aici, generale. Ar fi bine să trimitem un om să cerceteze împrejurimile.

— Nu este nevoie, libienii vor fi punctuali la întâlnire.

— Dacă nu suntem prudenţi, vom fi ucişi precum vânatul!

— Nu fi îngrijorat, comandante. Mai întâi vor fi curioşi să afle ce le oferim.

Calmul lui Mehy nu-i linişti. Se temeau cu toţii de o posibila capcană.

Libienii îşi făcură apariţia la câţiva metri de puţ.

Opt războinici, dispuşi în semicerc şi ameninţând cu suliţele.

— Nu faceţi niciun gest, le ordonă generalul nubienilor.

Mehy înaintă.

— Am cerut să mă întâlnesc cu un şef de trib. A avut curajul să vină?

La rândul său, Şase Degete se desprinse din grup.

— Eu nu sunt un simplu cercetaş. Sunt şi şeful unui trib care nu se teme de niciun soldat egiptean. Dar tu, eşti cu adevărat generalul Mehy, şeful armatei din Teba?

— Da, eu sunt.

— De ce ai dorit să mă întâlneşti?

— În ultima vreme, te-ai apropiat prea mult de pământurile noastre.

— Cândva, întregul Egipt va fi al nostru!

— Până atunci, îţi propun o afacere.

Atât Şase Degete, cât şi soldaţii nubieni erau la fel de miraţi.

— Nu mă ocup cu negustoria!

— Dacă vei continua să ataci caravanele, îmi voi trimite trupele pe urmele tale şi nu vei avea nicio şansă să scapi. Am să-ţi ofer mult mai mult.

Mehy îi făcu semn celui cu traista să se apropie.

— Deschide-o şi răstoarnă totul pe pământ.

Lui Şase Degete nu-i venea să creadă. Se înşela desigur din cauza luminii slabe a nopţii.

— Este chiar ceea ce pare, spuse Mehy. Pune mâna, nu te sfii.

Libianul îngenunche.

Aur… Câteva mici lingouri de aur, o adevărată avere!

Şase Degete, nedumerit, ridica privirea către Mehy.

— Ce-mi ceri în schimb?

— Niciun jaf în regiunea tebană şi un grup de mercenari libieni pe care să-l pot contacta oricând şi care să-mi dea ascultare fără să crâcnească.

— Îţi baţi joc de mine! Cum aş putea avea încredere într-un general plătit de faraon?

Cu o iuţeala care-l uimi pe Şase Degete, Mehy scoase un pumnal, îi taie gâtul comandantului egiptean şi apoi îl omorî pe nubianul care adusese aurul.

— E rândul vostru. Ucideţi-i pe ceilalţi! le ordonă el libienilor.

Lansate cu cruzime şi precizie, două suliţe se înfipseră în pieptul celui de al treilea nubian. Al patrulea, rănit la umăr, încerca să fuga.

Mehy înşfăcă o suliţa înfiptă în nisip şi nimeri drept la ţintă.

Lovit în spate, egipteanul se prăbuşi.

— Încrederea în mine îţi va aduce şi mai mult aur, îi spuse Mehy lui Şase Degete, care-l privea ca pe propriul său stăpân.

64.

Dakter se îngrăşase şi mai mult: cum să reziste bunătăţilor preparate de bucătăreasa egipteană? Şi cu cât se îngrijora mai mult, cu atât mânca mai cu poftă. În acea dimineaţă devorase o pulpă de porc, brânză proaspătă şi câţiva ciorchini de strugure, dar asta nu-l liniştise.

El, strălucitul om de ştiinţă devenit şef al laboratorului central din Teba, se împotmolise într-un confort călduţ, în loc să lupte cu îndârjire împotriva superstiţiilor ancestrale care împiedicau Egiptul faraonilor să urmeze calea progresului.

Cel care era vinovat de această decădere a lui avea un nume: Mehy. Acest general blestemat îi promisese un viitor măreţ, dar nu se ţinuse de cuvânt. Nu reuşise să obţină piatra de lumină, marele secret al Locaşului Adevărului, iar dorinţa lui de a cuceri puterea supremă nu fusese decât o iluzie.

Probabil că generalul cel viclean era deja mort, ucis de libienii cu care s-a

întâlnit în deşert. Acest act de curaj era dovada ca Mehy era nebun.

— Stăpâne, îmi permiteţi să vă perii şi să vă parfumez barba? îl întrebă coafeza sa.

— Grăbeşte-te, trebuie să plec.

Dakter n-avea de gând să se ducă la laborator, acolo unde zăceau invenţiile sale respinse de temple, ci la palatul regal, pentru a afla noutăţi despre Mehy.

Ori era dat dispărut, ori i se adusese cadavrul. Şi dacă, printr-o nenorocire, generalul era viu şi nevătămat, Dakter hotărâse să-l denunţe reginei-faraon Tausert, povestindu-i tot ce ştia despre acest monstru.

Savantul îi va destăinui că fusese ameninţat şi manipulat, şi că singura grijă care-i rămăsese era adevărul.

Iată cum avea să se răzbune pe acest dement care-l făcuse să-şi rateze viaţa.

Dakter tocmai se îmbrăcase şi intendentul său îi anunţă o vizită.

— Generalul Mehy se află în sala de recepţii. E tare grăbit.

Savantul păli.

Nu-i mai rămânea decât s-o ia la fugă, prin grădină. Dar generalul avea să înţeleagă imediat şi-l va prinde înainte să poată trece pe malul stâng şi să ajungă la palat.

Mehy nu va îndrăzni totuşi să-l ucidă în propria-i locuinţă! Servitorii lar acuza pe general de crimă, iar mărturiile lor vor determina condamnarea lui la moarte. Nu, atâta vreme cât nu va pleca de acasă, nu avea de ce se teme… Şi dacă Mehy va schiţa cel mai mic gest ameninţător, va striga după ajutor.

Cu un nod în stomac, savantul intră în sala de recepţii, în care vizitatorul său era foarte agitat, plimbându-se încoace şi-ncolo.

— Am cam aşteptat, Dakter!

— Generale… Sunteţi chiar dumneavoastră?

— Te temeai că voi dispărea în deşert?

— Era o aventură care prezenta multe riscuri şi eu…

— Fii pe pace, credinciosul meu prieten, pe mine nu mă poate distruge nimic! Totul s-a petrecut aşa cum prevăzusem şi, în prezent, dispun de un grup de mercenari libieni care, peste câtăva vreme, îmi va fi de folos.

— Bine, dar… Cum au reacţionat paznicii nubieni?

Mehy îl privi drept în ochi.

— Au murit, bineînţeles.

— Vreţi să spuneţi că au…

— În câte feluri crezi că se moare, dragul meu Dakter? Nu trebuia să rămână niciun martor al întâlnirii mele cu libienii.

Dakter avea gâtul uscat.

— Cu tine e altceva… Tu eşti aliatul meu.

— De asta puteţi fi sigur, generale!

— Am veşti foarte bune: regina Tausert şi-a anulat audienţele, pentru că nu se simte prea bine, aşa, deodată. Nu mai e în stare să cerceteze dosarele şi să stea la cârma statului. Cu alte cuvinte, mă văd din nou stăpânul Tebei, iar Locaşul Adevărului este lipsit de principalul său sprijin. Ce ocazie mai bună vrei pentru a-i da lovitura de graţie?

— Într-adevăr, minunată veste…

— Am nevoie de o armă cu totul specială, iubitul meu prieten, şi tu eşti singurul care mi-o poate procura.

Deşi avea puteri depline pentru a administra imensa vilă din Egiptul de Mijloc aparţinându-i lui Mehy, scribul Imuni nu putea accepta excluderea sa din Locaşul Adevărului. El, şi nimeni altul, ar fi trebuit să-l conducă. Nu strânsese el documentele doveditoare ale justeţii revendicărilor sale?

Scăpând de depresia care-l cuprinsese, Imuni trecea, în sfârşit, la ofensivă. Datorită unei argumentaţii amănunţite, va anula decizia tribunalului din sat, va obţine destituirea lui Kenhir şi va fi numit scrib al Mormântului. Apoi îl va expulza pe Paneb cel Zelos şi se va impune ca stăpân al confreriei.

Mai rămânea femeia înţeleaptă, asupra căreia n-avea nicio putere! Pentru a scăpa de ea va avea nevoie de aprobarea tribunalului local. Va avea nevoie de multa răbdare…

Imuni îl salută cordial pe adjunctul primarului Tebei, un excelent jurist, specializat în legile cele mai complexe.

— Vă mulţumesc că v-aţi găsit timp să-mi studiaţi raportul şi să veniţi până la mine.

— Îmi place mult această regiune, şi apoi sunteţi un caz care mă interesează.

Imuni se crispa.

— Ce părere aveţi despre argumentarea mea?

— Nu e lipsita de interes, dar nu va fi de ajuns pentru a va învinge adversarii.

— Înseamnă că n-am nicio şansă!

— N-am spus asta, obiecta juristul, dar cea mai bună soluţie ar fi să găsiţi un viciu de formă şi, mai ales, să nu abordaţi fondul. Dat fiind specificul tribunalului din Locaşul Adevărului, aţi putea fi respins.

— Totuşi, am fost victima unei nedreptăţi! Nu mi s-a recunoscut valoarea, mi-au fost ignorate posibilităţile şi mi-a fost refuzat postul la care aveam tot dreptul!

— Aveţi dreptate, dragă prietene, dar eu mă plasez pe un teren strict juridic, în care aceste afirmaţii nu au nicio valoare.

Imuni îşi recăpătă calmul.

— Acel viciu de formă… l-aţi descoperit?

— Cred că da. După calendarul zilelor faste şi nefaste, pe care confreria, păstrătoare a religiei ar fi trebuit să-l respecte, expulzarea voastră a fost hotărâtă într-o zi nefavorabila. Procedând astfel, v-a pus în pericol şi vă datorează aşadar despăgubiri, adică reprimirea în sat. După aceea, vă veţi depune candidatura la conducerea Locaşului Adevărului, oficial şi din interior.

— Credeţi că regina-faraon Tausert îmi va aproba acest demers?

— Sănătatea suveranei noastre e fragila… Fără îndoială, Seth-Nakht va fi cel care va interveni pentru aceasta numire.

Pentru prima oară de la izgonirea sa din sat, Imuni zâmbi.

Flaconul cu gât lung conţinea un unguent compus din ulei aşa-numit „stabil”, din flori de acacia şi din grăsime topită; avea aspectul unui gel, parfuma pielea şi-i dădea o uşoară nuanţă brună, protejând-o împotriva razelor de soare.

Goală, pe terasa scăldată în lumina puternică a amiezii, Turcoaza îşi ungea sânii cu vârful degetelor.

Aşezat lângă ea, Paneb nu pierdea nicio secunda din acest spectacol minunat.

— Ai putea să mă ajuţi să mă ung pe mijloc? îl întrebă Turcoaza.

Se întinse pe burtă şi mâna colosului, blândă şi sigură, începu să trezească în iubita lui valuri de plăcere, cărora li se abandonă fără nicio reţinere.

Şi atunci când o sărută pe gât, Turcoaza nu mai putu rezista dorinţei de a se lipi de el şi de a face dragoste, cu acea pasiune inepuizabilă care nu-i va dispărea niciodată. Complice al îmbrăţişărilor lor, soarele îi dezmierda cu razele sale fierbinţi, înteţindu-le dorinţa.

— Tot mai refuzi să te măriţi cu mine?

— Mai mult ca niciodată, răspunse preoteasa lui Hathor. Ar fi o nebunie să schimb un amant ca tine cu un soţ! Şi încălcarea jurământului meu nu ne-ar aduce decât nenorociri. Scoate-ţi din cap, pentru totdeauna, ideea asta şi mai bine gândeşte-te la discursul pe care trebuie să-l ţii în faţa celor două echipe.

Întors de la Pi-Ramses, Paneb le raportase pe scurt celor trei, femeii înţelepte, scribului Mormântului şi şefului echipei din stânga, faptul că Seth-Nakht fusese de acord cu propunerea sa. Dar confreria spera să audă mai multe amănunte din partea maestrului de operă, pe care-l vedea ca pe un erou capabil să treacă peste cele mai mari greutăţi.

Colosul preferase s-o viziteze pe Turcoaza, care-l primise aşa cum şi-ar fi dorit.

— Urăsc vorbăria… Acum că drumul e liber nu ne mai rămâne decât să trudim, făcând din mormântul lui Tausert şi al lui Seth-Nakht o operă fără seamăn.

— Nu trebuie să te întreci cu cei de dinaintea ta, Paneb.

Observaţia Turcoazei îl lovi ca un bici.

— Mă întrec doar cu mine însumi; dacă n-aş face-o, aş rămâne pe loc în pregătirea mea de adevărat artizan. Mâinile mele vor trebui să dea tot ce n-au reuşit să dea până acum.

65.

Timp de douăzeci de ore, Paneb supraveghease arderea unui silicat dublu de cupru şi de calciu, la care adăugase, ca fondant, o sare de potasiu. În forma, temperatura putea urca până la o mie de grade. Colosul regla focul, astfel încât să obţină un pigment în stare de pudră, care urma sa fie umezită şi omogenizată, pentru a deveni de un albastru imposibil de imitat.

Nu apelase la nimeni când se pisase această pudra, din care avea să facă, prin aglomerare, pâinici în formă de disc, din care, puţin câte puţin, după nevoie, va dilua mici frânturi. Din seminţe de fistic, maestrul de operă preparase un lac de cea mai bună calitate, pentru fixarea picturii.

Intrând în viitorul loc de veci al lui Tausert şi al lui Seth-Nakht, fiecare artizan simţi că în curând vor ajunge la capătul unei etape esenţiale a operei. Până şi Ched Salvatorul era emoţionat.

— Îţi convine lumina? îl întrebă pictorul pe maestrul de operă.

Dispuse cu pricepere, treizeci de lămpi cu trei fitile împrăştiau o lumina intensă în culoarul prin care se cobora în mormânt.

— E perfect. Avem lămpi de schimb?

— Kenhir ne dă un cufăr plin.

Maestrul de operă verifică, pentru ultima dată, calitatea suportului. Calcarul fusese acoperit în mod corect cu o tencuială fină, care forma o suprafaţă ideală pentru penel.

— Lucrarea asta e o minunăţie, constată el.

— Planurile detaliate sunt gata şi putem începe cu redarea desenului pe carou.

— Nu va fi nevoie.

Ched Salvatorul se miră.

— Cum să nu fie nevoie?… Crezi că te vei putea lipsi de împărţirea în pătrate pentru păstrarea proporţiilor?

— Ori le simt vii în mâna mea, ori nu-mi iese nimic.

— E un mare risc!

— Ştiu, Ched. Aspectul acestui loc de veci mă urmăreşte de multe nopţi. Văd în mintea mea fiecare figură, îi simt intensitatea, cea a însemnelor puterii care transmit lumina destrămând întunericul. Când vom închide uşa mormântului, va avea loc un ritual şi se va auzi glasul divinităţilor. Pictându-le, desenând Cuvântul de care sunt pătrunse, sper să fiu demn de Locaşul Adevărului.

Vocea gravă a colosului umpluse un loc care pentru moment nu era încă decât un vid fără viaţă. Şi toţi artizanii echipei din dreapta care de altfel, credeau că-l cunosc bine, descoperiră deodată că s-a schimbat mult.

— Nefer cel Tăcut a înviat în fiul său spiritual, şopti Didia cel Generos.

— Şi confreria e condusă de acelaşi maestru de operă, adăugă Thuty cel Savant.

Multă vreme, Paneb rămase nemişcat în faţa peretelui neted.

— Este vremea să plecaţi la odihnă, în trecătoare, le aminti el. Eu o sămi petrec noaptea aici.

De îndată ce artizanii părăsiră Valea Regilor, Paneb se puse pe treabă.

Aşa cum soarele amurgului cobora în întuneric pentru a se regenera în timpul celor douăsprezece ore rituale, tot aşa artizanul avea să înfrunte încercarea liniştii mormântului, singur, faţă în faţă cu opera gata să se nască.

Reîntoarsă în Vale, echipa îl găsi pe maestrul de operă aşezat la intrarea în mormânt, cu ochii pe jumătate închişi. Soarele strălucea deja pe cer.

— Pot să intru? întrebă Ched Salvatorul.

Paneb dădu încet din cap.

Urmat de ceilalţi artizani, pictorul pătrunse în culoarul încă luminat cu opaiţe ale căror flăcări slăbiseră.

Şi descoperiră figurile fantastice ale paznicilor de la poarta lumii de dincolo, înarmaţi cu cuţite. Din aceste fiinţe de temut, ale căror nume trebuiau cunoscute pentru a putea trece pragul fiecărei ore a nopţii fără a fi distrus, Paneb făcuse adevărate capodopere, pictate în culori vii, apropiate sufletului şi revelând lumile nevăzute.

— Fără împărţirea preliminară în pătrate şi totuşi câtă precizie în forme şi în detalii! se minună Gau cel Exact.

— Dacă n-aş cunoaşte textele care îmblânzesc aceste creaturi, aş fi înspăimântat, mărturisi Pai Pâinică-Bună.

— Focul crestei muntelui dă viaţă mâinilor lui Paneb, spuse Unesh Şacalul.

Încremeniţi, fraţii maestrului de operă nu-şi puteau desprinde privirea de la paznicii nemiloşi, garanţi ai judecăţii drepte.

— La lucru, ordonă Paneb adunându-şi tovarăşii.

— N-ar trebui să dormi puţin? îi sugeră Renup cel Jovial.

— Kenhir m-ar considera un leneş! Să continuăm săpatul şi să mai pregătim nişte culori.

Ca de obicei, banchetul organizat de Mehy şi de Serketa fusese un mare succes apreciat de notabilii tebani, printre care medicul-şef al palatului.

Soţia generalului, cu un decolteu generos, fusese deosebit de amabilă cu el.

— Întreaga provincie vă laudă meritele, doctore, îl felicită Mehy. Mulţi afirma că aveţi un excepţional simţ al diagnosticului.

Medicul strânse între degete cupa plină cu vin roşu de Khargeh.

— Mă flataţi, generale.

— Deloc, dragul meu! Gelozia colegilor nu este oare cea mai bună dovadă a succesului pe care-l aveţi?

— I-aţi auzit cumva criticându-mă? se îngrijoră medicul.

— Îi urăsc pe invidioşi şi de aceea am avut grijă să-i descurajez.

— Cum v-aş putea mulţumi, generale?

— Din fericire, sunt perfect sănătos! La cel mai mic semn de boală, vă voi cere ajutorul.

— Aş fi foarte onorat. Bârfitorii ăştia… Ameninţau, poate, să-mi ia locul?

— Mulţi medici ar dori să vă ia locul şi să se bucure de avantajele pe care le aveţi… Dar nu vă faceţi griji: eu vă voi fi cel mai bun apărător. Şi să ştiţi că Teba ţine cont de părerea mea.

— Sunt conştient de acest lucru, generale, şi vă sunt obligat, să nu uitaţi.

Mehy îşi duse oaspetele în grădină, departe de vacarmul sălii de recepţii, în care zeci de invitaţi savurau delicioasele preparate.

— Cunoaşteţi profunda mea afecţiune pentru suverana noastră, care luminează Teba prin prezenţa sa, spuse încet generalul, şi vă mărturisesc îngrijorarea mea pricinuită de unele zvonuri contradictorii. Unii pretind că suferă de o indispoziţie trecătoare, iar alţii susţin că are o boală gravă, incurabilă chiar… N-am mai reuşit să stau de vorbă cu Maiestatea Sa de vreo trei săptămâni, aşa că nu prea ştiu ce să cred.

Medicul păru stânjenit.

— Vă înţeleg, dar secretul profesional…

— Felicitări pentru rigoare şi pentru simţul deontologic de care daţi dovadă, doctore! Dar nu puteţi admite că este o problema de stat? Suverana noastră mi-a încredinţat securitatea oraşului şi a întregit provincii, dar fără

nişte date precise sarcina mea e greu de îndeplinit. Iată de ce contez pe dumneavoastră.

Prada unei lupte interioare, medicul îşi muşca buzele.

— Vă pot cere să păstraţi o discreţie totală, generale?

— Mai trebuie să vă repet că e vorba de o problemă de stat şi că aveţi sprijinul meu?

— Îmi va fi foarte necesar…

— Treceţi cumva prin nişte greutăţi mai mari decât credeam?

— Regina suferă de o boală incurabila a sângelui, generale. Când colegii mei vor constata că n-am putut s-o vindec, mă vor acuza de incompetenţa şi-mi voi pierde postul, deşi sunt nevinovat.

— Vreţi să spuneţi că iubita noastră suverană e pe moarte?

— Ce-i drept, este un caz disperat.

— Ce veste cumplită! Dar n-aţi greşit având încredere în mine: voi avea grijă să va iau apărarea.

— Generale, nu ştiu ce să mai spun…

— Duceţi-vă şi distraţi-vă puţin, prietene!

Mehy intenţiona ca, imediat după moartea lui Tausert, să-l defăimeze pe acest medic incapabil şi să-l trimită într-un orăşel amărât din Nubia.

Important era că singurul lui adversar mai rămânea Seth-Nakht.

— Un mesaj urgent, generale.

Intendentul îi înmâna lui Mehy un papirus sigilat trimis din Pi-Ramses.

Serketa îşi văzu soţul stând deoparte pentru a putea citi acest raport scris de un ofiţer, aliat al lui Mehy, care-i transmitea din când în când informaţii confidenţiale.

Văzând că se schimbă la faţă, femeia se apropie.

— De necrezut, Serketa, de necrezut! Maestrul de operă din Locaşul Adevărului s-a dus la Pi-Ramses, a stat de vorbă cu Seth-Nakht, iar eu nu aflu decât în seara asta! Am fi putut organiza o cursă, l-am fi putut captura pe Paneb…

Generalul deschise gura mare, ca şi când nu mai putea respira, dădu drumul papirusului şi-şi duse mâinile la piept.

— Ce-ai păţit, iubitule?

— O durere cumplită… Mi-e rău, mi-e…

Intendentul interveni la vreme şi-l prinse tocmai când se prăbuşea, cu privirea fixă.

— Un medic, repede! urlă Serketa. Generalul are o criză de inimă!

66.

În haine de sărbătoare, echipajul Locaşului Adevărului aştepta sosirea reginei-faraon Tausert, pentru a prezida ritualul de inaugurare a templului pentru milioane de ani. Încă puţin şi soarele ajungea la zenit, scăldând în lumină micul edificiu cu proporţii demne de admirat.

Pe cerul senin, se vedeau zburând ibişi şi flamingo roz, în timp ce Vânt din Miazănoapte se îndopa cu lucerna.

— O să stăm toată ziua aici? se îngrijoră Karo cel Posac.

— Dacă trebuie, de ce nu? îi răspunse Renup cel Jovial.

— Ce-ţi pasă! Tu nu suferi de căldură! protestă Gau cel Exact.

— Dacă spui tu…

— Am putea cere voie să bem ceva, sugeră Casa Funie.

Aşezat pe un taburet, la umbră, scribul Mormântului veghease la punerea la punct a unei ceremonii care ar fi trebuit să înceapă în zorii zilei. Cu cât timpul trecea, cu atât se îngrijora mai mult.

— Tausert nu va veni, spuse în şoaptă Paneb.

— Poate că întârzie… —

Ştii bine că nu.

— Inaugurarea n-a fost amânată! mai ai puţină răbdare…

— Artizanilor le e foame şi sete, Kenhir.

Bătrânul scrib se ridica cu greu şi i se adresă preotului care, în fiecare zi, îi făcea ofrande Ka-ului reginei. Ritualistul acceptă să se ducă la palat şi să vadă ce se întâmplă.

În timp ce se îndepărta, întâlni o delegaţie care venea din capitală. După un scurt schimb de cuvinte, se reîntoarse la Kenhir.

— Maiestatea Sa nu poate veni, declară el. Vom fi nevoiţi să facem inaugurarea templului în lipsa ei.

— Dar de ce nu amânăm ceremonia? sugeră maestrul de operă.

— Ordinele Maiestăţii Sale sunt categorice.

Confreria se îndreptă către sanctuar încercând să-i dea viaţă şi energie prin intervenţia femeii înţelepte. Dar această naştere ceremonială va fi suficientă pentru însănătoşirea suveranei?

Vila cea mare a generalului Mehy nu mai era animată, ca altădată. Bucătarul nu ştia ce să gătească şi nimeni nu îndrăznea să ceara indicaţii de la Serketa, căci stăpâna casei era într-o stare de nervi soră cu nebunia.

În cele din urmă, uşa camerei lui Mehy se deschise şi medicul-şef al palatului îşi făcu apariţia.

— Care e situaţia, doctore?

— Soţul dumneavoastră e salvat.

— Inima îi este grav bolnavă?

— Nu cred. Este vorba doar de un semn că de azi înainte va trebui să-şi restrângă activităţile şi să se odihnească mai mult. I-am prescris nişte medicamente care-l vor pune pe picioare, cu condiţia să nu mai facă excese.

Fără să-i mulţumească medicului, Serketa dădu năvală în camera speriată de ideea că va găsi un soţ neputincios, incapabil să-şi continue drumul către tron. În acest caz, ar fi fost mai bine ca medicul să nu-l salveze. Dar va avea ea grijă să scape de această povară inutilă.

Dar iată că Mehy era în picioare, îmbujorat la faţă şi mâncând smochine.

— Cum te mai simţi, iubirea mea?

— Mai bine ca niciodată şi mi-e foame! Fii liniştită, am o inimă tare ca granitul şi voi avea o viaţă obişnuită şi de-acum înainte. N-o să mă sperie pe mine un moment de slăbiciune.

Serketa se răsfăţa ca o fetiţa.

— N-ai vrea să mi-o dovedeşti?

Mehy îi frământă sânii.

— Nu vei întâlni un mascul mai bun ca mine, dar am să-ţi spun ceva urgent. Îmi trebuie aur pentru acel grup de mercenari libieni şi chiar astăzi îl voi primi din Nubia.

— Nu era destinat templului din Karnak?

— Bineînţeles că da, şi-mi voi respecta această îndatorire.

— Şi atunci?

— Prietenul nostru Dakter este un savant ilustru. El este cel care mă va ajuta să rezolv problema.

Sub conducerea generalului Mehy, un detaşament militar duse până la Tezaurul din Karnak lingourile de aur şi de argint destinate decorării sanctuarului. Marele preot îl primi pe general pentru câteva clipe, felicitându-l pentru prudenţă. De când veghea asupra acestor materiale preţioase, nu avusese loc vreun furt sau vreun incident.

Aurul era destinat ornării uşilor şi a statuilor, iar cu argintul urma să se acopere solul sanctuarului, făcându-i să semene cu un lac primordial, din care izvorăsc forţele vieţii.

Ca de obicei, calitatea metalelor era verificată de un aurar din Karnak. De fiecare dată, acest control era făcut de un artizan bătrân, aproape de vârsta pensionării. Totul se petrecea repede, pentru că, niciodată, controlorii egipteni care munceau în Nubia n-ar fi trimis la Teba aur şi argint de proastă calitate.

Dar în acea dimineaţă, bătrânul era suferind. Îi ţinea locul un tânăr aurar, bine-cunoscut pentru exigenţa sa. Fiecare lingou era examinat cu atenţie înainte de a primi marca „bun ”.

— Vino să mănânci, îl chemă un coleg. De cinci ore nu faci decât să munceşti, fără să ridici capul!

— Vin… încă puţin!

— Grăbeşte-te, mi-e foame.

— Nu, nu se poate.

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuie anunţat aurarul-şef.

— Doar n-o să-l deranjăm acum!

— Lasă mâncarea… Este ceva prea grav.

Scribul Mormântului tăifăsuia cu maestrul de operă, când Niut cea Neobosită îi întrerupse.

— Aurarul-şef din Karnak ar vrea să vă vorbească. Vă aşteaptă la poarta cea mare.

Kenhir şi Paneb se priviră, miraţi. Acest personaj important nu ieşea prea des din cetatea sfântă a lui Amon şi nu trecea drept un apărător înfocat al Locaşului Adevărului.

Maestrul de operă îl ajută pe scribul Mormântului să se ridice şi îi dădu bastonul.

— Ar trebui să reluaţi tratamentul prescris de femeia înţeleaptă şi să îl respectaţi, spuse Niut, altfel vă veţi transforma într-adevăr într-un moşneag.

Kenhir se grăbi să plece, ştiind că, dacă se isca vreo discuţie, nu el ar ieşi învingător.

Aurarul-şef din Karnak părea plin de el, dar Paneb simţea că sub aparenţa înfumurării se ascundea o reală îngrijorare. Se vedea că îi era greu să dezvăluie direct motivul pentru care venise în zona auxiliarilor.

— Nimeni nu trebuie să ne audă, declară el, nervos.

— Haideţi să ne aşezăm la poalele dealului, la câţiva paşi de aici, hotărî Paneb, acolo unde nu ne va deranja nimeni.

Kenhir avea o privire ghiduşă. Fără îndoială, acest personaj orgolios avea nevoie de serviciile confreriei, poate de aceea îi era atât de greu să vorbească.

— Avem o mare problemă, mărturisi el.

— Vreun artizan necuviincios? presupuse Kenhir.

— Nu, nici vorbă… Este vorba despre o livrare suspectă.

— O livrare provenind din Nubia?

— Da, chiar aşa.

— Imposibil, exclamă scribul Mormântului, cei care verifică sunt necruţători!

— Aşa gândesc şi eu. Am constatat-o întotdeauna… Dar, de data asta nu sunt prea sigur şi aş avea nevoie de… o părere din afară.

— Cu alte cuvinte, aţi dori să aflaţi şi părerea lui Thuty cel Savant, aurarul Locaşului Adevărului.

— Dacă aţi putea să-l convingeţi… Noi doi nu suntem în relaţii prea bune.

Thuty părăsise Karnakul fără niciun regret, nemaisuportând să fie obligat să asculte de un carierist mai puţin competent decât el.

— Doar aurarul vă poate da un răspuns, precizează scribul Mormântului, satisfăcut. Maestrul de operă va interveni, dar nu vă promit nimic.

Nici Kenhir şi nici Paneb nu aveau niciun chef să plece capul în faţa oaspetelui lor. Dar Zelosul simţea că străinul era unealta destinului şi că în niciun caz acest semn nu trebuia neglijat.

Thuty tocmai ieşea de la femeia înţeleaptă care, în câteva şedinţe de magnetism, reuşise să-i elibereze canalele ficatului. Durerea de cap îi trecuse şi nu se mai gândea decât la dejunul copios de care avea să se bucure nu peste multă vreme când, deodată, se lovi de maestrul de operă.

— Am nevoie de o expertiză, Thuty.

— Se face… Despre ce este vorba?

— Despre nişte lingouri din metal preţios.

— Le-am verificat pe toate: sunt perfecte.

— Este vorba despre cele aparţinând templului din Karnak, pe care ni le-a adus aurarul-şef.

Thuty cel Savant fu cuprins de furie.

— Tiranul ăla lăudăros şi incapabil? Să se descurce fără mine!

— Pentru el a fost o încercare grea să vină şi să ne ceară ajutorul.

— Nu cine ştie ce grea! Să urce mai întâi în genunchi toate potecile muntelui şi apoi mai vorbim.

— Eu sunt cel care-ţi cere să faci expertiza asta, Thuty.

— Vrei să spui… tu ca maestru de operă?

— Chiar aşa.

— Atunci, se schimbă treaba… Sper că nu va trebui să stau de vorba cu mediocrul ăsta!

— Voi face eu pe intermediarul.

— Lingourile de aur ni s-au părut desăvârşite, declară aurarul-şef cu o

oarecare şovăială în glas, cu excepţia acestuia.

Thuty îl cântări în palmă, îl zgârie cu o dalta minuscula şi-l lipi de inimă.

— Este din argint, ceea ce nu mi se pare anormal. Dacă m-aţi chemat aici să vă bateţi joc de mine, plec imediat!

— Nu, nu! îl imploră aurarul-şef, noi doi suntem de aceeaşi părere. Lam certat pe noul nostru verificator, care are tendinţa să facă exces de zel. În schimb, în privinţa lingoului de argint, mă tem că aprecierea sa… — Nu spuneţi mai mult, îi ceru Thuty.

De aceasta dată, examinarea lingoului nu-i dădu satisfacţie.

— Trebuie să mă duc în atelier.

Thuty reveni după o oră şi-l privi drept în ochi pe fostul său şef.

— Ce părere are tânărul verificator?

— Lingoul i se pare ciudat, nu îndrăzneşte să-l declare „bun”.

— Cu simţul pe care-l are, ar trebui să-l ridicaţi repede în grad, căci se pricepe bine la metale! Sunteţi victima unui falsificator de geniu, specialist într-o metodă pe care eu o credeam cunoscută doar de câţiva oameni. Se ia staniu alb şi moale, se curăţă de patru ori, se amestecă şase părţi cu cupru alb de Galacia şi astfel se obţine un argint fals de cea mai buna calitate, care l-ar putea păcăli pe oricare tehnician experimentat.

În timp ce femeia înţeleaptă îl ajuta să-şi vină în fire pe aurarul-şef din Karnak care leşinase, Kenhir îl alerta pe şeful Sobek.

Scribul Mormântului, maestrul de opera, Thuty cel Savant, nubianul şi oaspetele lor, ale cărui mâini tremurau trădând starea lui de tulburare, se adunară în biroul din fortul al cincilea.

— Trebuie trimis un om de încredere la mina din care provine acest lingou de argint, preconiza Kenhir, dar fără sa anunţăm înalta administraţie din Karnak, pentru că şi ea ar putea fi implicata în trafic.

— Înseamnă că nu gândiţi! se indigna aurarul-şef.

— Încetaţi să mai gâgâiţi ca o gâscă bătrână, îi recomandă scribul Mormântului. Ori există complicitate între acea mină şi Karnak, ori lingourile livrate sunt autentice.

— În acest caz, aprecie Paneb, este posibil ca lingourile să fi fost furate pe drum şi apoi înlocuite.

— Vor trebui verificate condiţiile transportului şi să fie cercetaţi cei care şi-au luat această răspundere, hotărî Sobek.

— Vei pleca imediat, cu doi dintre oamenii tăi şi cu Thuty cel Savant, ordona Kenhir. Şi să vă întoarceţi doar când veţi afla ceva sigur!

67.

— Deşteaptă-te în pace, putere divină, imploră maestrul de operă în liniştea sanctuarului slab luminat.

Paneb scoase din locaşul său statuia zeiţei Maat, o parfumă, o împodobi şi îi oferi esenţele fine ale hranei, pentru a încheia încă o dată pactul între confrerie şi universul divin, în zorii unei noi creaţii.

După pronunţarea formulelor de cunoaştere, Paneb o înălţă pe Maat către ea însăşi, prezentându-i o statuetă din aur, înaltă de un cot, cioplită în piatra de lumina.

Deosebit de emoţionat de ritualul pe care tocmai îl trăise, colosul închise la loc uşile Divinei, nu înainte de a fi şters orice urmă a paşilor săi.

Strălucitor, soarele revenea la viaţă de după creasta Soarelui-Apune, luminând chipul Clarei şi aducându-i pe buze un zâmbet blând.

— Nu mă voi obişnui niciodată cu acest gând, îi mărturisi Paneb când ieşiră din sanctuar: cum e posibil ca o fiinţa omenească s-o întâlnească pe Maat şi sa nu dispară pe loc?

— Tu comunici cu zeiţa prin calitatea ta de maestru al operei, spuse femeia înţeleaptă. Să-i facem loc prezenţei lui Maat în această lume pentru a o desăvârşi.

În curând, satul deveni aproape pustiu, căci fiecare profita de ziua de odihna acordată de Paneb pentru a face cumpărături pentru marea sărbătoare a lui Ptah, patronul artizanilor.

În timp ce soţia sa cumpăra stofe într-o piaţă, pe cât de plină de culoare, pe atât de animată, trădătorul se prefăcea că se interesează de verdeaţa pe care o vindea o negustoreasă, al cărui chip, cu trăsăturile mascate printr-un machiaj de artă, se ascundea sub o perucă grea şi grosolană.

— Am primit scrisoarea încifrată pe care mi-aţi trimis-o, spuse în şoaptă trădătorul.

— Ai făcut progrese? întrebă Serketa.

— Cred că ştiu unde e ascunsă piatra de lumină, dar se ajunge greu la ea şi

nu vreau să risc.

— Nu-ţi schimba felul de a acţiona. În curând, te vom ajuta mai eficient.

— La ce v-aţi gândit?

— Vei vedea. Pentru moment, avem un necaz.

— Mă priveşte pe mine? întrebă trădătorul, îngrijorat.

— Nu, fii liniştit, dar am nevoie de o informaţie pe care numai tu o poţi obţine şi care îmi va permite să ies din acest necaz.

Trădătorul îi dădu lămuriri Serketei.

Turcoaza se machie cu farduri amestecate într-o cochilie sidefie şi îşi prinsese părul cu ace şi cu un pieptene din lemn cu dinţii fini. Apoi îşi dădu cu parfumul pe care Paneb i-l cumpărase din templul din Karnak. Era un produs de sinteză obţinut după cincizeci de zile de muncă, al cărui amestec de arome o făceau pe Turcoaza şi mai atrăgătoare.

Îşi îmbrăcă rochia lungă şi roşie a preoteselor lui Hathor, iar la gât îşi puse un colier de perle din cornalină, alternând cu pandantive reprezentând rodii.

Plecă de acasă îndreptându-se către templu. Era atât de fermecătoare, încât femeile care o întâlneau pe drum, chiar şi cele mai răutăcioase, rămâneau mute de admiraţie. La cei patruzeci şi şapte de ani ai săi, Turcoaza era de o frumuseţe uimitoare.

Nu superba roşcata ajunsese ultima la adunarea confreriei, ci soţia lui Casa, care trebuise, în ultimul moment, să-şi schimbe rochia, din cauza unei bretele care nu voia să-i stea pe umăr.

— Sărbătoarea a fost organizata de Ipuy cel Iscoditor şi de Uabet cea Pură, anunţă maestrul de operă; ei vă vor face cunoscute diferitele etape ale desfăşurării sale, deschiderea reprezentând, ca de obicei, un omagiu adus lui Ptah.

Userhat Leul dezveli o impresionantă statuie a zeului, înveşmântat în alb, şi ţinând în mâini stâlpul „echilibrului” şi sceptrul „puterii”. Într-un singur glas, artizanii intonară un imn înălţat armoniei creaţiei, după care urmă un concert dat de preotesele lui Hathor, care cântau cu măiestrie la liră, la flaut şi la harpă.

— Sărbătoarea începe bine, fu de părere Karo cel Posac, dar gândul ne zboară la Thuty. N-ar fi trebuit să fie deja aici?

— Dacă ne gândim la câte verificări trebuie să facă, n-ar trebui să ne

alarmăm. Şi nu uita ca se afla sub paza lui Sobek.

Liniştiţi, artizanii pregătiră cu entuziasm primul banchet.

La căderea serii, Orătania Nesuferită dădu alarma, urmata îndată de Negruţu'. Cineva se apropia de sat.

— Du-te să vezi ce se întâmplă, Nakht, ordonă maestrul de operă.

Din fericire, tocmai luase sfârşit ritualul de seară care celebra îndeplinirea Marii Opere de care depindea liniştea confreriei.

Nakht cel Puternic alergă la poarta cea mare. Câteva minute mai târziu veni înapoi, cu chipul radios.

— A venit Thuty! Te aşteaptă în biroul lui Sobek.

Paneb îi luă cu el pe femeia înţeleaptă şi pe scribul Mormântului.

— Doreai certitudini, îi aminti aurarul. Ei bine, le avem! Lucrătorii din mină nu ne-au primit prea bine dar, când le-am dezvăluit faptul că aparţin Locaşului Adevărului, m-au privit altfel. Am putut verifica lingourile, iar Sobek le-a pus întrebări controlorilor. Totul era în regulă.

— Înseamnă că v-aţi interesat despre cei care au făcut transportul.

— Sunt soldaţi aflaţi în slujba viceregelui Nubiei. Şeful lor nu acceptă nicio manevră frauduloasă şi a ţinut să ne însoţească până aici pentru a jura în faţa lui Maat şi să scrie o declaraţie. Dacă vrei să discuţi cu el, îl găseşti în fortul al doilea.

Încă o dată, gâsca şi câinele nu se înşelaseră: simţiseră o prezenţă neobişnuită.

— Cui i-a predat marfa? întrebă Paneb.

— Generalului Mehy în persoană, răspunse Sobek. Şi s-a mirat observând un amănunt: în loc să facă livrarea imediat la Karnak, generalul a reţinut marfa o zi întreagă pe malul stâng. Mai mult, după cele declarate de un paznic, Mehy a fost văzut intrând în depozit împreună cu Dakter, patronul laboratorului central.

— Dakter, un excelent chimist…

— Faptele vorbesc de la sine, spuse în concluzie Thuty: generalul i-a ordonat complicelui său Dakter să fabrice un fals lingou de argint şi apoi, împreună, au făcut substituirea.

— Înseamnă că Mehy avea nevoie de această mică avere pentru a plăti nişte mercenari, pe ascuns, spuse Paneb.

— Probabil că acest trafic durează de foarte multă vreme, adăugă Sobek. Generalul este un hoţ venal, care cumpără conştiinţele pentru a-şi păstra supremaţia în Teba.

— Din păcate, nu avem nicio probă concretă.

— Toate aceste date puse cap la cap nu sunt de ajuns? Am scris un raport amănunţit, la care se adaugă mărturiile culese.

— Toate ne conduc la Mehy, recunoscu scribul Mormântului. Şi să nu uităm ultima sa tentativa de a-l discredita pe maestrul de operă.

— Să nu uităm nici bănuielile noastre, multe la număr, propuse Sobek cu îndârjire. Hoţul ăsta n-o fi şi criminal? Trebuie convocat înaintea tribunalului şi convins să mărturisească. Când

Mehy va fi lipsit de prerogativele sale şi se va afla faţă în faţă cu judecătorii, îşi va arăta adevăratul chip: cel al unui laş.

— Fiind dată poziţia sa, precizăKenhir, o singură persoană poate porunci ca generalul să fie arestat: regina-faraon Tausert.

— Mâine dimineaţa mă voi duce la palat, promise Paneb, şi îi voi relata tot ce am descoperit. Chiar dacă e bolnavă la pat, va şti ce hotărâre să ia.

După foarte mulţi ani, Sobek se simţi pentru prima dată fericit. În sfârşit, generalul Mehy nu va mai putea face rău!

Datorită insistenţei şi puterii lui de convingere, maestrul de operă al Locaşului Adevărului depăşise aproape toate obstacolele. Mai rămânea doar unul: medicul-şef al palatului, care interzicea accesul în camera lui Tausert.

— Informaţiile pe care trebuie să le aduc la cunoştinţă reginei sunt de cea mai mare importanţă, îi spuse Paneb.

— Nu va poate primi.

— Este vorba de apărarea Tebei, afirmă maestrul de operă. Lăsaţi-mă să-i vorbesc, doctore, dacă nu vreţi să fiţi considerat răspunzător pentru un eventual dezastru!

— Îmi este imposibil să vă ajut, regretă medicul.

— Pentru care motiv?

— Maiestatea Sa este în comă şi nu se va mai trezi.

68.

— A sosit o scrisoare, îl anunţă Niut cea Neobosită pe Kenhir, care lua un mic dejun sănătos, compus din lapte proaspăt, peşte uscat, smochine şi pâine caldă, abia scoasă din cuptor.

— Citeşte-mi-o.

În timp ce asculta, scribul Mormântului simţi că se sufocă.

— Du-te şi cheamă-l pe Paneb!

La citirea acestui document extraordinar, maestrul de operă fu la fel de uimit.

— Este o provocare, spuse el.

— Şi dacă acest denunţător spune adevărul? în asemenea situaţii, se găseşte întotdeauna unul care, de teama consecinţelor, nu mai poate păstra secretul.

— Ce facem, Kenhir?

— Procedăm cum e mai simplu. Şi vom afla, poate, cine ne persecută de atâta vreme!

Serketa intră în depozitul de mobilă al lui Tran-Bel, ocupat cu tot felul de calcule, însă era atât de bine deghizată, încât devenise de nerecunoscut.

De când trădătorul din Locaşul Adevărului nu-i mai procura modele după care să fabrice obiecte, prezentate ca unicate, afacerile lui Tran-Bel mergeau foarte prost. Dar el nu credea decât în puterea afacerilor, urmărindu-le evoluţia aşa cum o mamă urmăreşte creşterea în greutate a copilaşului său.

În ciuda numărului important al clienţilor săi şi a priceperii sale în a-i înşela, negustorul câştiga mai puţin ca altădată. Având numai o pregătire de contabil, habar n-avea de prelucrarea lemnului de abanos, rarele sale idei ducând întotdeauna la eşec. Cu toate acestea, trebuia să facă ceva pentru redresarea situaţiei sale financiare şi de aceea se hotărâse sa se folosească de informaţia, mai mult decât confidenţială, care îi permitea să-i ducă de nas pe generalul Mehy şi pe soţia acestuia.

— Începusem să-mi pierd răbdarea, doamnă Serketa, şi mă întrebam dacă aveţi cu adevărat intenţia să mă luaţi ca asociat la măreţele proiecte pe care le-aţi gândit.

— La cel mai mare dintre ele, prietene.

Tran-Bel îşi făcu sul papirusul contabil.

— Vorbiţi… vorbiţi serios?

— Cât se poate de serios. Dacă aşa vrea destinul, de ce nu ne-am uni forţele?

— Şi care este acest proiect?

— Când ţi-l voi spune, nu vei mai putea da înapoi, şi vom acţiona împreună, fără niciun gând ascuns. De acord?

— Vă ascult, doamnă Serketa.

— După mulţi ani de căutări, am aflat în sfârşit unde se află mormântul lui Amenhotep I, fondatorul Locaşului Adevărului. Trebuie să-l jefuim.

— Păi… cum am putea noi pătrunde în Valea Regilor?

Serketa zâmbi cu dispreţ.

— Viclenia artizanilor ne făcuse să credem că acest mormânt, adevărat depozit de comori inestimabile, se afla în Valea interzisa. Acum însă am aflat că nu este aşa.

— Şi cunoaşteţi locul exact?

— La noapte vom pune mâna pe bogăţiile lui Amenhotep. Dacă vrei, poţi lua parte la această expediţie.

— Vreau chiar mult mai mult: s-o organizez eu însumi, împreună cu oameni aleşi pe sprânceană.

Serketei părea să nu-i convină propunerea.

— Îmi va fi greu să-l conving pe Mehy…

— Astea sunt condiţiile mele şi nu mă voi răzgândi. Unde se ascunde acest mormânt?

— După apusul soarelui, mergeţi la poalele colinei lui Toth. Îţi voi da un plan şi te voi aştepta chiar acolo pentru a împărţi prada.

— De acord, dar veniţi singură.

Însoţit de cei mai vechi funcţionari ai săi, trei la număr, tot atât de lacomi de câştig, negustorul cercetase împrejurimile. Izolat, locul părea perfect pentru a ascunde un mormânt atât de important.

Cel ce făcea de pază o zări pe Serketa. Era singură.

— Aţi adus planul? o întreba Tran-Bel, nervos.

— Iată-l.

Îi întinse un toc din piele, legat cu o sfoară groasă. Negustorul desfăcu nodul cu greu şi scoase un papirus.

Luna îi oferea lumina de care avea nevoie.

— Nu e departe de aici… E chiar în spatele celei de a doua coline, către vest.

— Avem cu ce să săpăm?

— Bineînţeles, iar uşa poate fi forţată fără mare efort.

— Hai, repede.

Grăbindu-se, cei patru hoţi se îndreptară către locul cu pricina, siguri că vor descoperi o avere imensă, fără a fi pedepsiţi. Tran-Bel se gândea că-şi va însuşi cea mai mare parte din pradă.

Când se pierdură în întuneric, soţia lui Mehy se grăbi să plece. Dacă Tran-Bel scrisese cu adevărat acea scrisoare prin care-l denunţa pe general, făcuse greşeala s-o adreseze înlocuitorului vizirului, unul dintre cei mai buni susţinători ai lui Mehy. Documentul acuzator fusese astfel distrus, în schimbul unei mari sume de bani oferita înaltului funcţionar.

Tran-Bel nu mai reprezenta o ameninţare, ci un pion folositor în partida dintre general şi confrerie.

— L-am găsit, spuse în şoaptă Tran-Bel; hai să săpăm. Începură sa sape şi după o vreme cei patru oameni descoperiră nişte trepte.

Ochii lacomi ai negustorului zăriră uşa sigilata a unui mormânt.

— Ne-am îmbogăţit, băieţi!

Abia ridica Tran-Bel târnăcopul pentru a sparge sigiliul, că vocea impunătoare a lui Sobek îi opri gestul şi-i făcu pe hoţi să încremenească.

— Sunteţi prinşi în flagrant delict de violare a unui mormânt, declara nubianul. Nu încercaţi să fugiţi pentru că veţi fi ucişi de oamenii mei.

Fiecare dintre ei ştia că un delict atât de grav era pedepsit cu moartea şi ca niciun judecător nu va putea hotărî iertarea lor.

Unul dintre hoţi încercă să scape, luând-o la goană spre deşert. O săgeată i se înfipse în gât, căzând mort la pământ.

— Voi, ceilalţi, staţi pe loc dacă nu vreţi să aveţi aceeaşi soartă!

Aşadar, denunţul trimis lui Kenhir şi semnat cu numele unuia dintre angajaţii lui Tran-Bel nu era un fals. Solicitat de scribul Mormântului, Sobek optase pentru o procedură de flagrant delict şi acum îşi freca palmele de mulţumire.

— Eu sunt Tran-Bel, un negustor binecunoscut printre oamenii onorabili! Aveţi grijă să nu mă atingeţi!

— E cam târziu să-ţi mai fie teamă, băiete! Puneţi-i cătuşe!

— Eu… Nu eu… Este…

Cu părul său negru lipit pe cap, cu trăsăturile schimonosite de suferinţa, cu pântecele în flăcări, Tran-Bel întinse braţele către Sobek şi se prăbuşi, cu faţa la pământ.

— Nici nu l-am atins, şefu', se miră un nubian.

Cadavrul mirosea deja a putred. Serketa alesese o otravă cu Efect întârziat, care să-l împiedice pe turnător să mai dezvăluie ceva. Acestora din urmă, Kenhir, informat prin scrisoarea scrisă de ea însăşi, nu va întârzia să le ceară ajutorul pentru arestarea unui grup de jefuitori.

După cum prevăzuse, înainte de a arunca sfoara în nisip, Tran-Bel se chinuise s-o desfacă, neştiind că fusese înmuiată într-o substanţă mortală. Otrava îşi făcea efectul după o jumătate de oră, adică atunci când Tran-Bel ajungea la uşa mormântului, iar agonia dura numai câteva secunde.

Kenhir era şocat.

— Să fi fost negustorul ăsta omul care dorea să distrugă Locaşul Adevărului?

— Sigur că nu, obiecta şeful Sobek, individul ăsta era doar un complice oarecare.

Femeia înţeleaptă şi maestrul de operă erau de aceeaşi părere.

— Incidentul de faţă nu e decât o tentativă de diversiune, continuă nubianul. Mehy nu mai trebuie pierdut din ochi. Tran-Bel a fost otrăvit.

Cine cunoaşte aceasta ştiinţa mai bine decât Dakter, patronul laboratorului central din Teba de vest şi prietenul generalului?

— Astea nu sunt decât presupuneri, răspunse Kenhir.

— Nasul meu îmi spune că, în curând, Mehy va fi încolţit, insistă nubianul.

— Este şi părerea mea, spuse calmă femeia înţeleaptă, şi va deveni tot mai periculos.

— Şi ce-am putea face, întrebă Kenhir, cuprins de panică, din moment ce Tausert nu-l poate opri?

— Să-l anunţăm pe regele Seth-Nakht, propuse maestrul de operă.

— Fără nişte probe concrete?

— Îmi iau eu această responsabilitate.

— Dacă Mehy simte că se duce la fund, va reacţiona cu violenţă, afirmă Sobek.

— Nu va îndrăzni totuşi să ne atace! se revoltă scribul Mormântului, soldaţii tebani nu vor asculta de un ordin atât de nesăbuit.

— Voi fi cât se poate de prudent, promise nubianul.

— Iar trădătorul va încerca să-l ajute din interior, îi aminti Paneb.

69.

Kenhir îi dicta lui Niut cea Neobosită un lung raport destinat faraonului Seth-Nakht, pentru a-i face cunoscute bănuielile artizanilor din Locaşul Adevărului despre generalul Mehy. Hay, şeful echipei din stânga, îi întrerupse.

— Factorul Uputy ar dori să-l vadă pe scribul Mormântului.

— Trebuie neapărat?

— După câte spune, este ceva foarte important.

— Când o veni ziua în care să fiu lăsat în pace… bombăni bătrânul. Mai întâi raportul ăsta interminabil în care nu trebuie să fac nicio greşeală şi apoi plecarea mea în Valea Regilor! E cineva care îmi mai respectă vârsta? — Doar munca vă ţine sănătos, spuse Niut.

Sprijinindu-se în toiag, bătrânul scrib plecă, şontâc-şontâc, Către zona auxiliarilor. Insistenţa factorului îl făcuse curios, aşa că, apropiindu-se, începu să se grăbească.

— Ştiaţi că Imuni a reapărut în regiune? îl întrebă Uputy.

— Şarpele ăla, la Teba?

— Din păcate, da, Kenhir. Şi a ţinut să-mi dea cu mâna lui textul unei proceduri prin care se anulează expulzarea lui din confrerie. Mulţumită ajutorului dat de un adjunct al primarului Tebei, un excelent jurist, e convins că va obţine reintegrarea şi că va deveni maestru de operă.

Kenhir cerceta imediat textul repunerii în drepturi.

— E grav? întrebă Uputy, îngrijorat.

— Mă tem că da… Sunt doar subtilităţi juridice, dar e bine să fie luate în serios.

— Viermele ăsta nu trebuie să câştige!

— Vom lupta cu înverşunare, promise scribul Mormântului. Dar să nu ne mai gândim la parazitul ăsta, am să-ţi încredinţez o misiune.

Uputy luă o atitudine demnă.

— Sunt gata.

— Peste câteva zile, îţi voi da o scrisoare pentru faraonul Seth-Nakht, pe care o vei duce chiar tu la Pi-Ramses.

— Sunt foarte onorat. Dar va trebui să-mi anunţ superiorii.

— Fii foarte prudent, Uputy.

— Voi lua corabia poştală rezervată corespondenţei urgente, ce mi s-ar putea întâmpla?

Dakter tocmai savura un enorm copan de gâscă, fiert la foc mic într-un sos de chimen, când generalul Mehy dădu năvală în sufragerie.

— La drum, Dakter.

Savantul era gata să se înece.

— Unde… unde plecăm?

— Pleci doar tu, la Gebel el-Zeit, împreună cu ajutorul meu şi cinci servitori în stare să-şi ţină gura.

— O călătorie extrem de obositoare…

— Tu eşti cel care cunoaşte locul şi ştii ce să-mi aduci, cât mai repede.

— Poate că nu eu sunt omul potrivit şi…

— Dimpotrivă, dragul meu Dakter, dimpotrivă! Eşti chiar singurul care poate duce la bun sfârşit această misiune delicată, respectând discreţia. La întoarcerea ta, vom porni la acţiune. Tu, care îmi ceri de atâta vreme să tai în carne vie, vei fi încântat.

În timp ce echipele din Locaşul Adevărului, conduse de Paneb, lucrau la finisarea vastului mormânt al lui Tausert, şeful Sobek punea la punct un nou sistem de securitate în jurul satului. Temându-se tot mai mult de un atac, era convins că mercenarii lui Mehy vor evita pista principală, supravegheată în permanenţă. De aceea, nubianul dispusese pândari în locuri neobişnuite.

Delectându-se, Sobek îl cerceta pe Mehy, începând cu verificarea unui amănunt care nu-i fusese accesibil la momentul potrivit. Obţinând un ordin de investigare semnat de scribul Mormântului şi contrasemnat de delegatul vizirului, care nu îndrăznise să-i refuze lui Kenhir acest serviciu, Sobek era autorizat să consulte orice document din arhive privind transferurile diferitelor corpuri de pază.

Conform unui document explicit, clasat la numărul de propuneri refuzate de vizir, nu defunctul Abry, în vremea aceea administrator principal al malului stâng, dorise mutarea lui Sobek în poliţia fluvială, ci însuşi, generalul Mehy!

Ipocritul intenţionase să-l îndepărteze pe nubian, să numească în locul său o marionetă şi să lipsească Locaşul Adevărului de protecţie imediată. Înlăturându-l pe Sobek, îl împiedica să ancheteze, printre altele, uciderea unui nubian… Un asasinat al cărui autor era chiar el!

Cu inima bătându-i gata să-i sară din piept, Sobek traversa Nilul cu barca, apoi dădu pinteni calului pentru a ajunge cât mai repede în sat.

Anunţaţi de sosirea sa, maestrul de operă, scribul Mormântului şi femeia înţeleaptă nu întârziară să vina în biroul său.

— Nu mai încape nicio îndoială asupra vinovăţiei generalului, spuse el după ce le vorbi despre descoperirea sa, faraonul Seth-Nakht va fi tot atât de convins ca şi mine! Mehy este un asasin, i-a ucis pe toţi cei care l-ar fi putut denunţa, ca, de pildă, administratorul Abry, libienii plătiţi pentru a se strecura în sat şi mulţi alţii.

— Ni-l prezinţi ca pe un adevărat monstru! spuse Kenhir.

— Alte fapte sunt şi mai grave, continuă paznicul. Iată scrisoarea anonimă prin care Nefer cel Tăcut era acuzat că l-ar fi omorât pe tânărul meu subaltern şi iată scrisoarea lui Mehy prin care cere mutarea mea.

— Scrisul e identic! constată Paneb. Atunci…

Clara pălise.

— Generalul Mehy a încercat să ne facă să credem că asasinul lui Nefer era un auxiliar, le aminti Sobek. De ce a făcut-o dacă nu pentru a-şi proteja complicele, artizanul trădător al confreriei, braţul înarmat al generalului, care urmăreşte un singur scop, acela de a distruge Locaşul Adevărului şi de a-i fura comorile?

Cuvintele nubianului fură urmate de o linişte adânca. Femeia înţeleaptă închise ochii.

— Sobek nu se înşală, declară ea.

— Îl voi ucide pe Mehy cu mâinile mele! promise Paneb.

— Nu tu eşti cel care trebuie să facă dreptate, obiectă Kenhir. Voi adăuga la raportul meu toate aceste elemente, iar Seth-Nakht va da ordin ca generalul să fie arestat.

Mehy îşi petrecuse dimineaţa la vânătoare de păsări în desişurile de papirus, dar, cum nu avusese prea mare succes, venise acasă foarte prost dispus şi, ca de obicei, îşi vărsă focul pe servitori.

Chipul radios al Serketei, întinsă la soare pe marginea bazinului, îl linişti.

— Mica noastră problemă s-a rezolvat, îl anunţă ea.

— Tran-Bel a murit?

— Când am mai dat eu greş, iubitul meu drag? Priveşte… un gradat ţi-a adus un raport de la gărzi.

Generalul îl citi cu satisfacţie.

— După cum ai prevăzut, şeful Sobek a prins în flagrant delict o bandă de jefuitori de morminte comandată de Tran-Bel.

El şi unul dintre angajaţii săi au murit, iar ceilalţi doi au fost arestaţi şi aruncaţi în temniţă.

— Sobek şi artizanii din Locaşul Adevărului nu vor avea nicio îndoială: duşmanul lor cel mai aprig a fost ucis. Deci vor coborî garda şi… Intendentul se înclină.

— Sunteţi chemat de secretarul vostru particular, generale.

— Să vină în sala mea de audienţe, porunci Mehy.

Funcţionarul părea alarmat.

— Am veşti îngrijorătoare, generale.

— În legătură cu ce?

— Şeful Sobek face o anchetă amănunţită asupra activităţii pe care o desfăşuraţi şi asta cu încuviinţarea palatului. A sustras documentul prin care cereaţi mutarea lui, cu mulţi ani în urmă.

— Supărător, într-

adevăr. — Poate a

descoperit altceva… —

De ce eşti speriat?

— Pentru că factorul Uputy trebuie să plece la Pi-Ramses, în misiune specială. Cu alte cuvinte, va fi trimis cu un mesaj important destinat regelui Seth-Nakht.

— Bănuieşti despre ce poate fi vorba?

— S-ar putea să vă privească,

generale… — Dacă mai afli ceva,

anunţă-mă imediat.

Mehy se întoarse lângă soţia sa.

— Încă un necaz, draga mea.

Stând lungită în continuare, îl privi cu ochi lacomi.

— Care mai încearcă să-ţi facă rău?

— Sobek n-a renunţat încă… După întoarcerea lui Dakter, mă voi ocupa chiar eu de acest nubian. Iar tu vei avea grijă de Uputy.

— Nu e mare lucru…

— Scrisoarea care-i va fi încredinţată nu trebuie să ajungă la SethNakht. O vei înlocui cu alta, care va fi găsită asupra cadavrului său şi care îi va fi dusă regelui. În această scrisoare semnata de mine, îi voi denunţa pe Paneb şi pe artizanii confreriei, ca fiind organizatorii periculoşi ai unui complot împotriva preaiubitului nostru monarh.

— Minunată idee, aprecie Serketa.

Lovită cu violenţă de Mehy pentru că vărsase o cupă cu vin, micuţa servitoare nubiană fugi plângând să se ascundă în grajd. În timp ce intendentul o căuta în zadar, ea hotărâse să părăsească domeniul pe care suferea atât de mult.

Numai că ea, spre deosebire de celelalte slujnice terorizate de general, va avea curajul să spună adevărul. Servitoarea auzise vorbindu-se despre nubianul care asigura securitatea satului artizanilor, un compatriot considerat a fi incoruptibil. Se va duce la el şi-i va mărturisi totul.

Pândi momentul când putea să iasă şi fugi, străbătând câmpul, pentru a ajunge la marginea deşertului, unde o ţărancă îi arătă pe unde s-o ia.

Uitând de oboseală, servitoarea merse până la primul fort. Un paznic nubian o opri.

— Unde fugi aşa, fetiţo?

— Vreau să-l văd pe şeful tău.

— Ce ai să-i spui?

— Vreau să fac o plângere contra generalului Mehy.

Garda ar fi trebuit să izbucnească în râs, dar micuţa părea atât De convingătoare, încât o luă în serios. — O să-l anunţăm. Aşteaptă aici.

— Vrei să-mi vorbeşti despre Mehy? întrebă Sobek, a cărui statură o impresionă pe nubiană. Îşi învinse totuşi teama, hotărâtă să meargă până la capăt.

— Generalul m-a bătut adeseori. Mai am şi acum urmele.

Sobek constată că victima nu minţea.

— Este un delict extrem de grav, care-l va trimite pe general în temniţă.

— Cu atât mai bine!

— Vei avea curajul să-l înfrunţi în faţa tribunalului şi să repeţi aceasta acuzaţie?

— Şi de zece ori, nu numai o dată!

— Atunci îţi voi scrie declaraţia şi apoi vom merge împreună la un judecător, să-ţi înregistreze plângerea.

Generalul avea să fie întemniţat chiar înainte ca faraonul să fi examinat dosarul întocmit de scribul Mormântului.

— Şi n-ar trebui condamnat numai el, adăugă nubiana.

— Dar cine ar mai merita-o?

— Nevastă-sa… O nebună! Doamna Serketa face nişte crize de tremură pereţii, se tăvăleşte pe jos, mănâncă într-una, câteva ore la rând sau urlă! El o calmează, culcându-se cu ea, ca un animal în călduri. Şi pe urmă se deghizează…

— Nu înţeleg.

— Ea, care este atât de bogată, ascunde într-un cufăr haine de ţărancă şi chiar am văzut-o plecând de acasă îmbrăcată ca o femeie amărâtă.

Sobek îşi aminti că o ţărancă fusese, cândva, acuzată de crimă… O criminală care nu era alta decât Serketa, executoarea faptelor josnice ale lui Mehy!

— Odată, continuă servitoarea, au vorbit despre Locaşul Adevărului şi despre dumneavoastră cu un scrib mic, cu vocea mieroasă şi cu un cap de rozător.

— Ţi-aduci aminte cum se numea?

— Cred că Imuni.

Deci el era trădătorul! Confreria scăpase de el, dar Sobek nu trebuia să piardă nicio clipă, pentru ca acest cuplu blestemat să nu mai poată face rău cuiva.

— Ţi se va da de mâncat şi de băut şi te vom proteja.

Micuţa nubiană îl sărută pe Sobek pe obraz. Mai emoţionat Decât lăsa să se vadă, şeful dădu fuga până-n sat.

Când Kenhir ieşi, îi aduse la cunoştinţa tot ce aflase de la servitoare.

— De data asta generalul nu mai are scăpare, spuse scribul Mormântului. Păcat că Uputy a plecat deja către Pi-Ramses, aş fi putut adăuga la raport toate aceste acuzaţii ale fetiţei… Dar vom mai avea prilejul s-o facem.

— A plecat deja… în cazul ăsta, e în pericol de moarte! Nu se va feri niciodată de o ţărancă!

Factorul Uputy îmbrăcase cele mai frumoase haine pe care le avea, îşi lustruise cu ceară toiagul cel greu al lui Thot, semn al misiunii sale, şi pusese raportul scribului în sacul său din piele albă.

Pe drumul către debarcader, întâlni doi scribi tineri, care îl salutară cu respect.

Lângă un tamaris bătrân, o ţărancă purtând o perucă grosolană care-i ascundea, în parte, chipul se văita de durere.

Uputy n-ar fi trebuit să se oprească, dar n-o putea lăsa pe femeie să sufere în aşa hal. Şi apoi, barca nu va pleca fără el.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Cred că mi-am rupt piciorul, gemu Serketa, văicărindu-se.

— Mă duc să caut ajutor.

— Nu, nu, îmi e frică să rămân singură… Ajută-mă să mă ridic!

— Nu e bine, rana s-ar putea agrava.

— Te rog, ajută-mă…

Strategia Serketei era pe cât de simplă, pe atât de eficace. Când factorul îi va întinde mâna, ea va scoate pumnalul din tunică şi i-l va înfige în inimă. Dar, pentru a se ridica şi a-şi găsi un unghi bun pentru atac, se sprijini în toiagul lui Thot.

— Nu-l atinge! se revolta Uputy, dându-se repede înapoi.

În picioare, cu pumnalul în mână, Serketa îşi ratase atacul-surpriză.

— Dar ce… Eşti nebună?

Urlând de furie, soţia lui Mehy se arunca asupra prăzii.

Dându-şi seama că scrisoarea era în pericol, Uputy nu ezită. Se folosi de toiagul lui Thot ca de o bâtă şi-i zdrobi capul femeii.

Cu faţa plină de sânge, cu privirea fixă, cu degetele crispate pe mânerul armei sale, Serketa se clatină, prăbuşindu-se apoi moartă.

— Thot, zeu al cunoaşterii şi al cuvintelor sfinte, nu permite ca factorii să fie atacaţi, declară Uputy, în loc de rugăciune funebră.

Posedând acel talent unic ce nu putea fi asemuit cu al nimănui, Paneb pictase un întreg şir de divinităţi: Hathor, purtând un pshent albastru, deasupra căruia se înălţa un soare roşu, din care ţâşnea o cobră colorată în roşu şi negru; Ptah, în tunica sa de un alb strălucitor, învăluit în aripile lui Maat; Osiris, împodobit cu un colier de aur şi acoperit cu o capă roşie, aşezat pe tron, înaintea unui lotus pe care stăteau cei patru fii ai săi.

Dar marea sa capodoperă, pe care tocmai o finisa, era sala imensă a sarcofagului, ai cărei stâlpi erau decoraţi cu figuri zvelte, şi în care suporturile diferitelor elemente ale mobilelor funerare şi marele perete pictat cu o scena uriaşa evocau transmutaţia alchimica şi pregătirea noului soare. Deasupra unui berbec gigantic cu doua aripi pictate în verde cu roşu, doi oameni, însoţiţi de suflete-pasări, susţineau un disc solar roşu, ţesut de un scarabeu negru. Scena era completată de un copil solar, protejat de zeiţa Cer, care-l va face să se renască în lumina zorilor, creat în sânul universului.

Colosul folosise o cantitate enormă de opaiţe, fără ca scribul Mormântului să se opună în vreun fel. Iar Uabet cea Pură lucrase zi şi noapte la confecţionarea fitilelor. Însoţind fineţea execuţiei cu munca îndârjită, Paneb luminase mormântul cu nuanţe vii, transmiţând forţa spirituală a simbolurilor care aveau să menţină sufletul lui Tausert în inima eternităţii.

Nu dormea decât o oră, din când în când, încercând să lupte împotriva morţii care-i dădea târcoale reginei-faraon. Convins că o va putea face prin pictura sa, lucrase aproape fără încetare.

Toiagul lui Kenhir se făcu auzit pe treptele ce coborau în mormânt.

Bătrânul scrib se opri uluit în pragul sălii sarcofagului.

— Cine eşti tu cu adevărat, Paneb, de poţi fi în stare să creezi asemenea minunăţii?

— Nici mai mult, nici mai puţin decât un Servitor al Locaşului Adevărului.

— De-a lungul vieţii mele, n-am admirat prea multe şi poate că n-ar trebui să ţi-o spun… Dar mulţumesc zeilor că mi-au dat şansa să văd aceste picturi.

— Încă o dată, vom învinge moartea!

— Sobek ne aşteaptă la intrarea în Vale. S-au petrecut evenimente grave.

— Factorul Uputy a omorât-o pe Serketa, soţia generalului Mehy, le spuse şeful nubian. Era deghizată în ţărancă şi a încercat să-l ucidă cu pumnalul, pentru a distruge raportul scris de Kenhir către regele SethNakht, înlocuindu-l cu o scrisoare semnată de Mehy, prin care confreria era acuzată de complot contra faraonului. M-am dus la vila generalului şi la biroul său din cadrul administraţiei malului stâng, dar nu l-am găsit.

— Sunt sigur că s-a refugiat la cazarma principală din Teba, pe malul drept, spuse Kenhir.

— Asta este şi părerea mea, dar din păcate nu sunt autorizat să-l arestez.

— Voi scrie imediat completarea la raportul meu, pe care o vei da lui

Uputy.

— Factorul se află sub protecţia gărzilor şi aşteaptă ordinul să plece la Pi-Ramses. Şi încă o veste bună: datorită mărturisirilor servitoarei pe care o bătea Mehy, cunoaştem în sfârşit numele trădătorului: fostul scribasistent Imuni.

— Imuni, asasinul lui Nefer cel Tăcut… spuse Kenhir, nedumerit. Cum o fi putut să facă aşa ceva?

Paneb rămăsese fără grai.

— Vă sfătuiesc să vă întoarceţi în sat şi să vă înarmaţi, le spuse Sobek, grav. Mă tem că generalul, ca orice fiară sălbatică aflată în pericol, va deveni şi mai crud.

71.

— Locaşul Adevărului se află sub autoritatea directă a faraonului, aminti comandantul de infanterie; fără un ordin explicit al Maiestăţii Sale, niciun soldat teban nu va ataca satul şi nu va vărsa sângele confreriei.

Această atitudine nu-l surprinse pe generalul Mehy. Dar ştia că SethNakht nu va da niciodată un asemenea ordin.

— Să fim mândri de cinstea oamenilor noştri, se umflă în pene Mehy; datorită ei, Egiptul va rămâne o mare putere. În curând vom începe un exerciţiu cu armele cele noi fabricate de arsenal. Să fie depuse în prima rezerva.

Comandantul se înclină şi ieşi din birou.

De îndată ce Mehy aflase de moartea Serketei, traversase Nilul şi se refugiase în cazarma principala din estul Tebei, unde, pentru moment, era în afara oricărui pericol. Dar când decretul regal promulgat de Seth-Nakht va ajunge la Karnak, poliţia va avea dreptul să-l aresteze.

Locaşul Adevărului nu era încă victorios. Generalul ar fi putut triumfa prin violenţă.

Dakter întârziase doar cu o zi faţă de programul prevăzut. Era tot atât de epuizat ca aghiotantul generalului şi cei cinci servitori, rupţi de oboseala din pricina marşului forţat.

— Ai tot ce trebuie?

— Da, generale: o cantitate bună de ulei de piatra!

— I-ai verificat proprietăţile?

— Nu vă va părea rău.

— Nu ne mai rămâne decât să scoatem armele din prima rezervă şi să ne alăturăm libienilor care ne aşteaptă, ascunşi într-un fort ruinat.

Gardianul se miră văzându-l pe Mehy în persoană, pe aghiotantul său şi civilii înarmaţi cu săbii, lănci, arcuri şi săgeţi, călărind nişte măgari şi părăsind cazarma în graba. Dar un simplu soldat nu putea spune nimic.

Şase Degete aprecia, ca un bun cunoscător, lama săbiilor, lăncile uşoare şi vârfurile de săgeţi, foarte dure.

— Este materialul nostru cel mai bun, explică Mehy, şi asta nu e încă tot! Vom avea şi o armă nouă cu care vom distruge Locaşul Adevărului, după ce îi vom ucide pe paznicii nubieni care vor încerca în zadar să-l apere.

— Unde se află?

— În ulcioarele astea.

Libianul deschise unul.

— Dar… nu este decât un fel de ulei care pute!

— Are însă o mare calitate, pe care o veţi constata privind demonstraţia prietenului meu Dakter.

Chimistul turnă puţin lichid pe unul dintre cuferele în care fuseseră transportate armele şi, cu o bucata de cremene, îi dădu foc.

Intensitatea flăcărilor şi viteza lor de propagare îi uimiră pe Şase Degete şi pe oamenii săi.

— Cu acest ulei, spuse Mehy, vom arde orice, până şi piatra!

Apucând urciorul, îl stropi pe Dakter.

— Generale… ce faceţi?

— Unui savant îi plac experienţele, nu-i aşa? Să vedem dacă ăsta va reuşi.

Mehy arunca asupra lui Dakter o bucata din cufărul în flăcări şi nefericitul luă foc imediat. O luă la goană spre deşert, urlând atât de sfâşietor, încât libienii simţiră că le îngheaţă sângele în vine. Apoi se prăbuşi, un stârv negru, pârjolit.

— Iată cum vor sfârşi Servitorii Locaşului Adevărului, profetiză Mehy.

Şase Degete, acum scapă-mă de aghiotantul meu şi de slujbaşii ăştia tâmpiţi. Vreau să şterg orice urmă a trecutului.

Doar aghiotantul încercă să lupte, dar un pumnal îi fu înfipt în gât.

— Acest ulei care arde atât de bine nu înseamnă nimic în comparaţie cu fabuloasa comoară pe care ne-o vom însuşi, preciza generalul; prin ea, voi asigura victoria totala a Libiei.

Când totul părea cufundat într-o stare de calm, blana Fermecătoarei, enorma pisică pătată cu alb şi negru, se zbârli, Negruţu' mârâi şi Orătania Nesuferită începu să fugă pe uliţa principală, bătând din aripi.

Gardianul porţii bătu cu putere, nerăbdător.

Avându-i în frunte pe Paneb şi pe femeia înţeleaptă, artizanii ieşiră din sat.

— Unul dintre pândarii mei a zărit vreo treizeci de oameni înarmaţi, le spuse Sobek. Am pus în alertă statul-major, dar, în lipsa lui Mehy, niciun ofiţer nu-şi va asuma nici cea mai mică răspundere.

— Noi nu suntem soldaţi şi nu ştim să ne luptăm, regretă Pai PâinicăBună.

— Fie ca omul paşnic să devină un vajnic războinic dacă locurile sacre sunt ameninţate, căci Dumnezeu nu va fi de partea celui care se ridică împotriva templului, cită Clara din scrierile unui înţelept. Dacă va trebui, atunci când va trebui, voi cere sprijinul ajutoarelor mele de pe munte.

Kenhir scosese din camera fortificată săbii, lănci şi pumnale fabricate de fierarul Obed.

— Dată fiind gravitatea situaţiei, spuse scribul Mormântului, sunteţi liberi să folosiţi aceste arme.

— Echipa din stânga va veni cu mine, hotărî Paneb, iar cea din dreapta va rămâne în sat, pentru a asigura paza femeilor şi copiilor.

Sobek înţelese rostul acestei hotărâri: maestrul de operă nu credea că Imuni, fostul scrib-asistent, era adevăratul trădător. Dacă i-ar fi dat şi ticălosului o armă, acesta l-ar fi atacat pe la spate în timpul luptei.

Paneb îl trase de-o parte pe şeful echipei din stânga.

— Am toată încrederea în tine, Hay. Vei sta pe lângă femeia înţeleaptă, o vei proteja şi-i vei da ascultare, orice ţi-ar cere să faci.

— Ai cuvântul meu, Paneb.

Dacă trădătorul ar încerca să facă rău în interiorul satului, Clara l-ar vedea oare la vreme şi Hay ar reuşi să-l prindă cu ajutorul membrilor echipei din dreapta?

— Urmaţi-mă, îi ceru Sobek, o să vă explic ce trebuie să facem.

Paneb va folosi o singură armă: marele târnăcop marcat de focul ceresc. Cine altul decât Seth, stăpânul furtunii, i-ar putea transmite forţa de a învinge?

Mehy evitase drumul obişnuit de acces, alegând o potecă de-a lungul căreia Sobek nu punea niciodată pândari. Libienii i-ar termina pe paznicii nubieni, iar generalul îl va străpunge cu sabia pe şeful lor, lăsându-l să îndure o agonie lentă şi dureroasă.

Va urma apoi masacrul. Nu va scăpa niciun sătean, libienii vor lua aurul alchimic, Mehy va pune, în sfârşit, mâna pe piatra de lumină şi va turna ulei de piatră peste tot pentru ca focul să nu cruţe niciun petic de pământ din Locaşul Adevărului.

Grupul mergea de-a lungul câmpului când, deodată, primul libian se prăbuşi, cu gâtul străpuns de o săgeată.

Mehy nu apucă să vadă dincotro venise, că alţi patru căzură.

— Acolo, pe colină! urlă Şase Degete, pornind de îndată în direcţia arătată.

Mehy se simţea pierdut.

De ce avea loc acest atac atât de departe de sat, într-un loc pe care paznicii n-ar fi trebuit să-l supravegheze?

Alţi libieni muşcară din ţărână şi generalul înţelese că avea să urmeze un dezastru. Încercă să fugă peste câmp.

Dar trei artizani ai echipei din stânga îi ieşiră înainte şi-i tăiară calea. Mehy o porni către coline, cu speranţa că va putea urca mai repede decât urmăritorii săi.

Se apropie de Şase Degete şi de tovărăşii săi care se luptau cu sălbăticie, încercând să schimbe situaţia în favoarea lor. Doi nubieni fuseseră omorâţi şi mai mulţi erau răniţi.

Doi artizani erau gata să cadă sub loviturile adversarilor când, ca din pământ, răsăriră câteva cobre, repezindu-se la pulpele libienilor.

— Iată ajutoarele femeii înţelepte! strigă Paneb. Cu ele alături nu mai riscăm nimic!

Întărâtat, Şase Degete îl înfruntă pe Sobek, care se dezlănţuise. Încercă să-l lovească într-o parte, dar nubianul, mai prompt, îi înfipse sabia în piept.

Artizanii încetaseră lupta, căci cobrele se ocupau de ultimii libieni.

— Duceţi răniţii în sat, le ordonă Paneb membrilor echipei din stânga; Clara îi va îngriji.

Înfruntarea fusese pe cât de scurtă pe atât de violentă. Acum, pacea revenise peste colinele scăldate în soare. Niciun membru al comandoului libian nu scăpase cu viaţă.

— Şefu', nu găsim cadavrul generalului Mehy, se plânse un nubian.

— Să vezi că laşul ăsta a fugit în munţi… Dar tot nu ne va scăpa!

Maestrul de operă, după ce-i respinsese pe libieni salvând câţiva artizani, abia îşi mai trăgea sufletul, sprijinit de o stâncă.

— Fereşte, Paneb! urlă Sobek.

Ţâşnind din ascunzătoare, Mehy se repezi la colos şi-i înfipse în spate un pumnal cu lamă dubla.

Paneb simţi doar o înţepătură şi se întoarse fără să scoată nici măcar un geamăt.

Mehy era desfigurat.

— Nu se poate… Ar fi trebuit să fii mort!

— În toată viaţa ta blestemată, n-ai ştiut decât să loveşti pe la spate… Eu o fac în plină lumină, privind omul drept în ochi!

După cum îi promisese Clarei, Paneb înfipse cu toată forţa vârful târnăcopului său în ţeasta generalului Mehy.

72.

În cele din urma, Clara ieşi din camera ei de consultaţii.

— Ei bine? întrebă Kenhir, înconjurat de toţi sătenii.

— Paneb trăieşte, în ciuda rănii sale extrem de grave. Va avea nevoie de o lungă perioadă de odihnă.

Cu torsul bandajat şi cu faţa trasa de suferinţă, apăru şi colosul.

— Mă voi odihni mai târziu… După tot ce am aflat, am de isprăvit ceva urgent. Să ducem imediat sarcofagul în Vale.

— Ce nebunie! obiecta Hay. De ce nu-i dai ascultare femeii înţelepte?

— Haideţi, la drum!

Factorul Uputy adusese în Locaşul Adevărului două mesaje: unul anunţând decesul reginei Tausert, celălalt, decesul lui Seth-Nakht. Cei doi faraoni aveau să fie înhumaţi în acelaşi loc de veci. Perioada de doliu începea, iar Egiptul trebuia să-şi aleagă un nou rege.

Trădătorul era fericit.

În timpul luptei de lângă coline, se ţinuse de-o parte. Serketa şi Mehy nu mai existau, aşa că nu mai avea cui să dea socoteală, în perioada agitată care va urma, va prinde el o ocazie să fure piatra de lumină şi să fuga din sat. Nu-i va mai aparţine decât lui şi numai lui!

Nimeni nu-l mai putea denunţa şi nu va mai fi pedepsit pentru asasinarea lui Nefer cel Tăcut.

Singur cu Clara în mormântul lui Tausert, Paneb puse ultima pată de albastru în părul zeiţei Maat, ultima zeiţa pe care dorea s-o picteze. Din mâinile sale plecau două linii frânte, simbol al lichidului vital pe care ea îl dăruia celor ce-i erau fideli.

Admirând chipul sublim al divinei protectoare a Locaşului Adevărului, Clara înţelese că maestrul de operă îşi găsise, în sfârşit, liniştea sufletească şi frumuseţea absoluta a formei. De-a lungul carierei sale, Paneb pictase şapte locuri de veci, devenind unul dintre cei mai înzestraţi servitori ai lui Maat.

— Să purcedem la însufleţirea sarcofagului, hotărî femeia înţeleaptă care părea îmbrăcată din cap până-n picioare în aur.

În partea din faţă a corăbiei de granit în care Tausert avea să plutească spre paradisul ceresc, se afla piatra de lumina.

Clara îngenunche, cu mâinile ridicate în semn de veneraţie, şi pronunţă formulele încărcate de magie.

— Aici se desăvârşeşte opera plină de mister a transmutaţiei, în acest Locaş al Aurului, în care Văduva îl învie pe Osiris. Mama Cer se întinde pe corpul de lumina şi aşază spiritul printre stelele veşnice. Ţie, care ne vei conduce suverana pe frumoasele poteci ale lumii de dincolo, îţi dau ochii şi cu ei vei vedea!

Din piatră ţâşni o lumină blândă şi intensă totodată, care învălui sarcofagul. Din acel moment, el nu mai era numai o sculptura monumentală, ci şi „dătătorul de viaţă”.

— Piatra şi-a pierdut toată energia, spuse femeia înţeleaptă. Ia-o şi pune-o lângă peretele cel mare.

Colosului i se păru că ridică un bloc de piatră fără greutate.

— Priveşte fix scarabeul, Paneb, fixează-l cu toată intensitatea privirii tale.

Maestrul de operă se concentra.

Deodată, din toţi sorii pe care-i pictase cu material alchimic, ţâşniră fascicule luminoase care pătrunseră în piatră.

Şi piatra îşi recăpătă puterea.

— Ceea ce faci tu te creează pe tine, adăugă Clara, şi cel mai mare secret al nostru este schimbul focurilor. Atâta vreme cât vom şti să pictăm soarele viu, piatra va străluci.

Kenhir se dădea de ceasul morţii. Mai întâi era îngrijorat pentru sănătatea lui Paneb, care riscase enorm mergând în Valea Regilor, şi apoi nu înceta să se întrebe: care dintre artizani a putut, timp de atâţia ani şi ani, să ucidă, să-şi încalce jurământul şi să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de confrerie, lăsând să se creadă că e un bun frate pentru toţi ceilalţi?

Casa Funie era uneori răzbunător; Fened Nasul era prea tăcut şi încă suferind după divorţ, Karo cel Posac îşi purta porecla cu cinste, Nakht cel Puternic exagera întotdeauna; Userhat Leul era prea orgolios, Ipuy cel Iscoditor era arţăgos şi irascibil; Renup cel Jovial ţinea prea mult la confortul său, Ched Salvatorul se arăta distant şi trufaş, Gau cel Exact era riguros, dar lipsit de umor; Unesh Şacalul acuza pe toată lumea şi avea purtări ciudate; Pai Pâinică-Bună era de o naivitate care ar fi putut fi doar aparentă, Didia cel Generos se arăta domol şi de nepătruns; Thuty cel Savant, fragil şi rezistent totodată… Nu, niciunul dintre ei, oricare le-ar fi fost defectele, nu putea fi un monstru de teapa generalului Mehy!

Şi totuşi Kenhir acceptase planul propus de femeia înţeleaptă şi de maestrul de operă pentru a-l descoperi pe trădător.

Cortegiul artizanilor se opri înaintea templului lui Maat şi al lui Hathor.

— Opera noastră a fost dusă la bun sfârşit, declară Paneb, care se lupta din răsputeri cu durerea. Astăzi nu ne mai ameninţă nimeni.

— Şi dacă noul faraon ne va fi ostil?

— Fiul mai mare al lui Seth-Nakht va fi proclamat rege în curând, îi anunţă Kenhir şi deja i se cunosc intenţiile: va asista la funeraliile tatălui său şi ale lui Tausert. Şi m-a asigurat printr-o scrisoare că Locaşul Adevărului va fi în

continuare la fel de preţuit.

La aflarea acestor veşti, artizanii scoaseră strigate de bucurie.

Nakht cel Puternic observă ca Paneb se clătina, pierzându-şi forţele şi-l prinse să nu cadă.

— Avem cu toţii nevoie de odihna, spuse maestrul de operă, cu o voce stinsa.

— Începând cu tine, preciză Ipuy cel Iscoditor.

Artizanii se împrăştiară, dar trădătorul nu se duse acasă.

Ascuns după un colţ al templului, îl văzu pe colos ridicând un obiect de formă cubica, învelit într-un voal şi săltându-l pe umăr. Urmat de Kenhir care, în câteva rânduri, întoarse capul în urmă, Paneb o luă pe poteca ce ducea la necropola principală a satului.

Desigur, transporta piatra de lumina. Trădătorul avea să-i afle în sfârşit ascunzătoarea!

Când Paneb şi Kenhir intrară în curtea din faţa mormântului bătrânului scrib, trădătorul crezu că va fi dezamăgit din nou; dar îl văzu pe Paneb căţărându-se pe platforma pe care se înălţa o mică piramidă ascuţită. Maestrul de operă dădu voalul jos. Lumina difuză a pietrei sclipea în întuneric, dar Zelosul o introduse în scurta vreme în piramida, printr-o mica deschidere de la baza ei.

Aceasta piramidă, simbol al razei primordiale de lumina, cea care crease universul… ce ascunzătoare perfectă! În zorii zilei, piatra primea puritatea noului soare, de aceeaşi natură cu ea. Adeseori, trădătorul privise alături de ceilalţi artizani mormântul lui Kenhir, fără să bănuiască ceva!

Cei doi bărbaţi coborâră către sat.

Acum, trădătorul aflase.

— Ar trebui să rămâi culcat, îi spuse Clara lui Paneb.

— Ştii bine că nu se poate… Nu mi-am îndeplinit încă misiunea.

Întreaga magie a femeii înţelepte nu l-ar fi convins pe Paneb sa se odihnească. Aşadar ea se mulţumi să-i îngrijească rana cu unguente, să-i refacă bandajul îmbibat cu miere şi să-i dea calmante.

Dată fiind gravitatea rănii, nimeni altul decât colosul n-ar fi reuşit să se ţină pe picioare.

Ridicându-se, se feri s-o deranjeze pe Fermecătoarea care, simţindu-şi stăpânul bolnav, dormise pe patul lui.

— Mă laşi să te ajut?

Vocea asta… Nu era Turcoaza? Turcoaza, la el?

— Tu? … Eşti chiar tu?

— Îţi pregătesc un mic dejun întăritor. Trebuie să-ţi recapeţi forţele.

Paznicii nubieni erau fericiţi. În sfârşit scăpaseră de starea permanenta de alertă! Se revenise la turele de gardă obişnuite şi se puteau acorda zile de odihnă. Pe deasupra, scribul Mormântului le oferise hrană, îmbrăcăminte şi unguente, drept mulţumire pentru faptele lor eroice.

Mai rămânea să se afle numele faraonului, dar zvonurile primite din capitală dădeau de gândit. Desigur, fiul mai mare al lui Seth-Nakht era preferat atât de marele consiliul, cât şi de popor, dar dacă el va fi cel ales, ce nume de încoronare va purta pentru a-şi expune programul de guvernare?

— Astăzi va fi terminată livrarea apei, anunţă Sobek şi vă veţi odihni în zilele libere care vor urma, atât voi cât şi artizanii şi auxiliarii.

Măgarii plecară, iar sătenii nu se mai treziră ca de obicei. După frământările prin care trecuseră, gata-gata să-i răpună, îşi puteau permite, în sfârşit, să doarmă până târziu, în timp ce Uabet cea Pură şi alte două preotese ale lui Hathor îi onorau pe strămoşi în numele întregului sat.

Pentru trădător sosise momentul să treacă la fapte.

73.

Multe ore la rând, Paneb se zbătuse între viaţa şi moarte şi n-ar fi supravieţuit fără magia Turcoazei, care stătuse tot timpul la căpătâiul lui. Acum, femeia înţeleaptă nu-şi mai făcea griji. De altfel, diagnosticul pus de ea fusese încurajator: un rău pe care îl cunosc şi pe care-l voi vindeca.

— Turcoaza… de ce nu rămâi aici, cu mine? Doar sunt un om liber.

— Ai uitat de jurământul meu? Dacă l-aş încălca, n-aş mai fi demnă de iubirea ta.

— Eu, îi întrerupse Clara, sunt autorizată să te dezleg de acest jurământ.

Paneb strânse cu putere mâna Turcoazei.

— Nimeni şi cu atât mai mult o preoteasă a lui Hathor, nu se poate opune hotărârii femeii înţelepte! declară maestrul de operă, entuziasmat.

Din zâmbetul Turcoazei şi din privirea ei luminoasă, Paneb înţelese că, din acel moment, îşi va petrece fiecare noapte alături de femeia vieţii lui.

Kenhir, întinerit, intră în cameră ca o furtună.

— Am două veşti nemaipomenite! Am reuşit să termin *Cheia viselor,* din care Niut va face mai multe copii. Chiar dacă unii necunoscători îmi vor critica opera, ea va rămâne pentru posteritate.

— Şi a doua veste? întreba Clara.

— Aşa, a doua! Este tot atât de importantă, trebuie să recunosc: un decret oficial ne comunică numele faraonului.

Cei trei ascultau cu sufletul la gură.

— Ramses, al treilea cu acest nume.

Paneb sări în picioare.

— Ramses… Ramses domneşte din nou!

Un lătrat neobişnuit îi puse în alertă. Cu ochii vioi şi dând din coadă cu frenezie, Negruţu' stătea pe prag.

— Ne rămâne de rezolvat o problemă gravă, constată maestrul de operă.

Hotărât lucru, trădătorul îşi asuma nişte riscuri. Dar paznicii parcă lipseau cu totul, satul dormea şi nu putea exista o ocazie mai bună pentru aflarea pietrei de lumină. Soţia sa stătea la pândă lângă poarta cea mică din vest. Plănuiseră să fugă împreună pe o poteca, de-a lungul Văii Reginelor.

Ajunse la necropolă şi se strecură printre morminte, până la platforma îngustă pe care se înălţa piramida, la locul de veci al lui Kenhir.

Nişte gheare se repeziră şi îi sfâşiară mâna.

— Fermecătoarea… Du-te de-aici, animal scârbos!

Miorlăind ameninţător, cu blana de pe spate zbârlită de parcă Ar fi fost un dragon, enorma felină se dădu înapoi, prudentă şi, pentru a evita o lovitură, sări pe un gărduleţ.

Nemaiţinând seama de rană, trădătorul scoase piatra în formă de cub din piramida. Era grea, dar el va avea destula forţă să o ducă până la cea mai apropiată ferma, de unde va închiria un măgar. Înfăşură comoara într-o pânză de în şi porni către sat, beat de bucurie.

Paneb urmărise întreaga scenă.

Deci el era… El, artizanul din echipa din dreapta care declarase în locaşul confreriei: „Nu poţi scoate otrava din crocodil, din şarpe şi din omul cel rău”. El, care nu încetase să-l împingă pe Aperti la rău. El, desenatorul care falsificase documentele pentru a-l înşela pe maestrul de operă, determinându-l să-şi acuze tovarăşii. El, pe care-l îngrijise femeia înţeleaptă şi pe care-l iubiseră fraţii săi; el, care-l asasinase pe Nefer cel Tăcut. El, omul rece şi urât la chip, cu nasul prea lung şi cu trupul mare şi molatic, care nu încetase să-şi încalce jurământul jucând o comedie diabolică.

El, Gau cel Exact.

În faţa portiţei din vest, trădătorul nu era aşteptat de soţia lui, ci de maestrul de operă în persoana.

— Cea care-ţi este complice a fost arestată, Gau. Dar ce duci tu acolo, atât de preţios?

— Nişte… nişte obiecte personale.

— Te pomeneşti că ai găsit piatra de lumină!

— Nu ştii ce vorbeşti!

— De ce l-ai asasinat pe tatăl meu spiritual?

Gau zâmbi, dispreţuitor.

— Doar eu eram demn să-i iau locul! Deci era mai bine să dispară… Şi ce bine am făcut să mă aliez cu generalul Mehy! Datorită lui, puteam deveni bogat şi puternic.

— Laş, prefăcut, lacom şi criminal… Monstrul care îi devorează pe fiii întunericului, înaintea judecăţii, va avea un ospăţ pe cinste.

Gau se dădu cu un pas înapoi.

— Doar n-o să îndrăzneşti să… mă ucizi! Maat nu îngăduie aşa ceva!

— Şi tu, cum de mai îndrăzneşti să rosteşti numele zeiţei dreptăţii?

Furia colosului îl înspăimântă pe Gau. Şi dacă avea de gând să-i zdrobească ţeasta?

Avea o singură scăpare: potecuţa ce urca spre creasta muntelui.

Trădătorul începu să urce panta, strângând la piept piatra de lumină. Simţi că îi arde mâinile ceva şi îşi aduse aminte de oribila zgârietură a motanului. Dar durerea devenea tot mai insuportabilă, obligându-l să pună piatra jos. Suferinţa deveni din ce în ce mai mare, de parca mâinile îi luaseră foc.

Deodată, vederea i se înceţoşa. Stâncile dimprejur crescură atât de mult încât deveniră diafane, pierzându-se într-o ceaţă deasă, în timp ce soarele dimineţii domnea, ca stăpân absolut, pe cerul albastru.

— Ce mi se întâmplă? gemu Gau cel Exact. Or… orbesc!

Ducându-şi mâinile la ochi, îi arse chiar el, strigând de disperare. Sperând totuşi să scape de acest chin, o luă la fugă pe potecă, atât cât îl ţineau picioarele.

O cobra regală îi ieşi în cale, luând poziţia de atac.

Şi iată că reptila, încarnare a zeiţei tăcerii, se aruncă asupra trădătorului şi-şi înfipse colţii în gâtul lui.

Nakht cel Puternic şi Didia cel Generos deschiseră poarta principală, lăsându-l să treacă pe Ramses, a cărui statură îi impresiona pe săteni.

Deşi cu torsul bandajat, Paneb reuşi totuşi să se încline înaintea stăpânului Locaşului Adevărului.

— Privilegiile voastre au rămas neschimbate, declară faraonul, iar pentru marile opere la care mă gândesc va fi nevoie de iniţierea unor tineri artizani care vor auzi chemarea. Ocupă-te de asta, maestre de operă.

O femeie se îndrepta către Ramses. Admirându-i nobleţea şi atitudinea autoritară, faraonul înţelese pe dată că nu putea fi alta decât suverana confreriei.

Clara îi oferi monarhului o ramură de avocado, ruptă din marele copac de la mormântul lui Nefer cel Tăcut, veşnic prezent printre ai săi.

Privind-o pe femeia înţeleaptă, Ramses era convins că doar aici, în acest loc unic, Locaşul Adevărului, protejat de creasta muntelui, va putea fi croit şi de acum înainte, drumul luminii.

Christian Jacq

Seria *Misterele lui Osiris*

Arborele vieţii

Uneltirile Răului

Calea de Foc

Marele Secret

Locașul Adevărului este în doliu...
Maestrul de operă Nefer cel Tăcut a fost ucis,
iar o umbră malefică se abate asupra satului
în fiecare noapte.
La Pi-Ramses situația e tulbure: regina Tausert
încearcă să mențină pacea, dar dușmanii Egiptului
se pregătesc de război.
Deși Paneb cel Zelos se simte din ce în ce mai singur,
Slujitorii Locașului îi recunosc autoritatea,
în timp ce trădătorul se apropie din ce în ce mai mult
de piatra de lumină.
Dacă Paneb cel Zelos îi abandonează,
cum va mai reuși să dăinuie Locașul Adevărului?
Ce se va întîmpla atunci cu măreția
și puterea eternă a Egiptului?

Seria *Piatra luminii:*

- *Nefer cel Tăcut*
- *Femeia înțeleaptă*
- *Paneb cel Zelos*
- *Locașul Adevărului*

LOCASUL ADEVARULUI-C.JACQ
34012587
320
18,99 LEI
189 900 LEI VECHI
9789735768195 25/11/05

rao
rao international publishing company
ISBN 973-576-819-4
9 789735 768195
www.rao.ro
www.raobooks.com

[1] Această descriere se bazează pe un studiu ştiinţific recent asupra ochiului celebrului „scrib al Luvrului". Este dovada cunoştinţelor remarcabile ale oftalmologilor din vechiul Egipt. (n. a.).

[2] 0,78 m (n.a.)

[3] Aproximativ 52,50 m

[4] „Akh-menu“ din Karnak, ale cărui vestigii pot fi admirate şi azi.

[5] Analize recente au demonstrat faptul că egiptenii foloseau albastrul de cobalt ca pigment cu trei mii de ani înaintea descoperirii lui în Occident. (n. a.)